

КРАЛЯТ ВОИНА

ОТ АВТОРА НА • КРАЛЯТ ДЕМОН •

КРИС БЪНЧ

МАЩАБЕН И СЛОЖЕН СВЯТ, СЪЗДАДЕН ОТ ПИСАТЕЛ,
КОЙТО ПОЗНАВА ИСТОРИЯТА И ВОЙНАТА!

КРИС БЪНЧ КРАЛЯТ-ВОИН

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Невероятният край на една грандиозна сага, изтъкана от страст и ужасяващи чародейства!

Чародейт Тенедос е превърнал загниващата Нуманция в могъща империя, но страстта му към нови завоевания е унищожила всичко, което е създал. Сега, в тази съкрушителна кулминация на великолепната сага, започнала с „Кралят-маг“ и „Кралят-демон“, Лайш Тенедос се завръща от гроба, за да властва над адски демони — не за да освободи своя народ, а за да спечели абсолютна власт.

Единствено генерал Дамастес à Симабю, затворник и в изгнание, познава достатъчно добре ясновидеца, за да предскаже замислите му; единствено Дамастес може да стегне армия срещу Тенедос. Най-сетне, сред кръвта на хора и демони, във война на мечове и заклинания, ще се изкове съдбата на Нуманция... в последна битка между смъртния, нявгашния най-велик поборник на каузата на Тенедос — и злия магьосник, нявгашния най-добър приятел на Дамастес.

Бънч знае как да извае героите, как да поддържа бързината на действието и да създаде възбуждащи сцени на кървави боеве и убедителна мрежа от политически интриги.

Пъблишърс Уикли

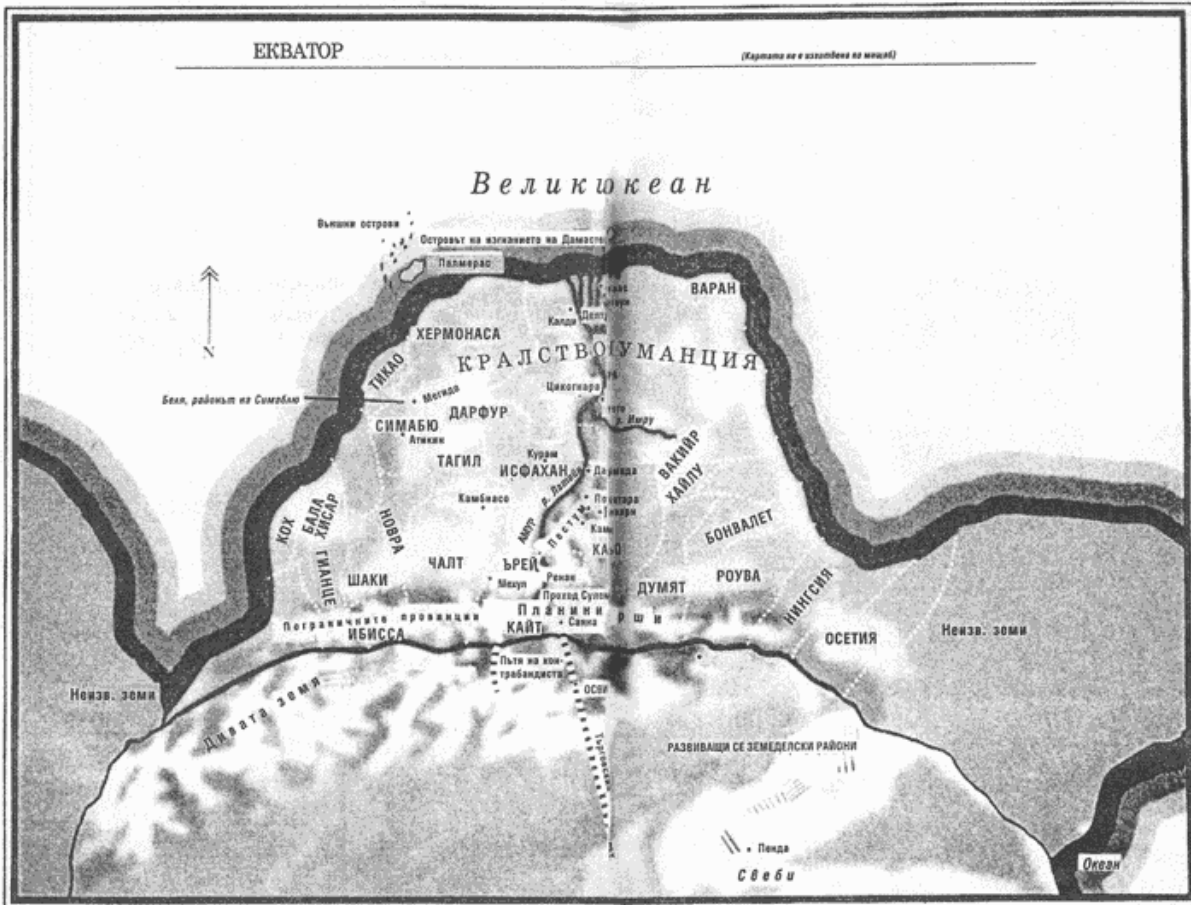
Човек може почти да помирише кожата, потта и кръвта. Бойните сцени на Бънч са ненадминати... Успява да поддържа невероятно напрежение.

Стив Пери

Скоростно и пълно с очарователни герои... Коварство и изненади в епична среда. Забележително.

Доналд Е. Маккун, автор на „Вещицата“

Чистото е за Джудин,
а останалото — за Тери

1.

ПРИЗИВЪТ

Нечаканите кораби се появиха малко преди да падне вечерният здрач. От няколко часа гледахме как се приближават към моя остров-затвор и се чудехме — никой не можеше да плава в тези води без разрешение на властите. Бяха три, един голям търговски и два бързи пиратски преследвача — дълги лъскави галери.

Пазачите ми се разтичаха по укрепленията. Страхувах се, че императорът — вече се бе разчуло, че е жив — може да се опита да ме освободи — мен, последния от трибуните му с оцапани от кръв ръце, взели и задържали с огън и меч трона на Нуманция.

Но императорът в безмерната си арогантност бе решил, че е по-велик от богинята на смъртта Сайонджи и беше нахлул в кралство Майсир, на юг от нас.

Армията ни беше разгромена, Нуманция — окупирана от майсирците, а аз лично повалих Тенедос в безсъзнание, когато заплаши да изпрати кошмарен демон най-напред срещу нашествениците, а сетне — и срещу въстаналите провинции и столицата ни Никиас.

Тенедос също като мен бе пратен в изгнание на самотен остров. Байран, кралят на Майсир, несъмнено бе хранил надеждата, че тихо и кротко ще ни удушат или ще ни помогнат да паднем от зъберите, щом нещата се поукротят.

И наистина, за Тенедос бе съобщено, че е умрял, а аз самият очаквах примирено своя убиец. Беше ми все едно. Светът около мен бе потънал в кръв и развала.

Но скоро светът около всички нас се преобърна: Тенедос беше фалшифицирал смъртта си. Беше се добрал до континента и сега изграждаше армията си, готов да си възвърне трона от марионетките на Байран, управляващи в Никиас.

Но щом влязоха в малкия пристан под моята крепост-затвор, корабите подадоха определени сигнали и тъмничарите ми се успокоиха. Корабите идваха от Никиас, изпратени от Великия съвет.

Аз, от своя страна, долових в душата си шепота на страха, въпреки уж готовността ми да се завърна на Колелото, за да ме съди Сайонджи и да ме накаже с по-жалък живот заради хилядите, които бях изпращал на смърт като Първи трибун Дамастес à Симабю, барон Дамастес Газки.

Не че бях пощаден от бича на боговете в този си живот. Съпругата ми, вече покойница — Маран, контеса Аграмонте — се беше развела с мен, след като общата ни любов, Амиел Калведон, бе убита от фанатиците товиети; а по-късно, в Майсир, Алегрия, моята прелестна дарлиада, бе издъхнала в дългото бягство от майсирската столица Джарра.

Облизах пресъхналите си устни и намерих достатъчно благоразумие да се изсмея високо — цялото това време бях преживял в хленч най-сетне да получа забвение, като последен страхливец, а не като воин, и сега, когато се появи предвестникът му, бях изпитал ужас. Стегнах се, изпълнен с решимост да загина с чест, гордо.

Прибрах се в просторната си квартира — „килия“ само заради решетките на прозорците с изглед към морето и двукрилата врата с охранявано преддверие между тях, и обмислих нещата. Можех или да запазя благородство и спокойно да посрещна мига на смъртта, както се очаква от героите, или да падна в бой. Спомних си за една екзекуция в Майсир, когато капитан Ателни Ласта, вместо да си умре кротко, уби палача и още осем души, преди да се върне на Колелото.

Помислих си за него и за разните дреболии, с които се бях сдобил през дългото време на затворничество, и отново се засмях. За какво му е на човек да трупа оръжия, ако търси хубава, мигновена смърт?

Свил бях един кухненски нож и грижливо го бях скрил в една фуга между камъните на стената на килията ми, и метална топка, с каквата бях убил ландграф Мейлбранч преди толкова време в Кальо. Разполагах също така с най-важното от всички оръжия — четири златни монети и три сребърни, спечелени с предпазливи залози с тъмничарите ми — отначало медни петаци, след това — с вдигане на залога, сребро и злато. Прибрах тези неща по разни удобни места по тялото си и зачах.

Двама стражи ме поведоха при началника на затвора Джелап. Беше свестен човек, бърбив стар домин, прекарал петдесет години под знамената. Това бе последното му назначение преди пенсиониране.

Често съм се чудил какво мисли за това си назначение — четиристотин пазачи на огромна каменна крепост само с един затворник.

В кабинета му чакаха трима мъже, облечени в странна униформа — доста дразнещо сиво с червени кантове, — и прецених, че трябва да са от Гвардията на мира, последната военна сила, която крал Байран бе позволил на Нуманция. За подигравка бяха организирани в корпуси, като моята бивша армия, макар че всеки „корпус“ наброяваше сто и петдесет души и се командваше от трибуна предател Ерни. Редиците на Гвардията на мира бяха попълнени с главорези, обичащи грубата сила дотолкова, че нямаха нищо против да я прилагат срещу съотечествениците си.

Тримата се оказаха шамб Каталка и пидни Бошам и Худа. За облика на „гвардейците“ достатъчно красноречиво говореше фактът, че званията им, равностойни на нашите „капитан“ и „легат“, бяха същите като в майсирската армия. И тримата щяха да изглеждат много по-на място в някоя бърлога на улични крадци, отколкото в офицерска столова.

Очаквах всичко — от смъртоносна атака до побой или презрително ръмжене. Но ме посрещнаха с формално уважение, което ми се стори малко смешно. И тримата се държаха така, както се очаква да се държат благородници, и до голяма степен се престараваха в усилието си да докарат изискани маниери.

— Заповядано ни е — заговори официално Каталка — да ви придружим до Никиас, пред Великия съвет, където лорд Скопас и лорд Барту ще бъдат щастливи да ви приемат.

Щастливи? Трудно ми беше да прикрия изненадата си. Хвърлих поглед към домин Джелап, за да видя дали ще мога да отгатна нещо по изражението му; нищо не забелязах освен скована сдържаност и може би леко отвращение от това, че е нуманцийски офицер, принуден да си има работа с изменници.

Можех да бъда не по-малко предпазлив от тях. Поклоних се.

— След като нямам избор по въпроса, но като приемам с благодарност начина, по който бяха поднесени заповедите ви, до час ще съм готов за тръгване.

— Добре — кимна Каталка. — Защото ни е заповядано да бързаме спешно. Въпросът е от изключителна важност.

— Мога ли да попитам какво желаят лордовете от мен?

По-злият от двамата младши офицери изръмжа, но Каталка го изгледа и той замълча.

— Техни благородия не ни довериха намеренията си.

— В такъв случай позволете да се върна в килията си и да си прибера вещите.

— Великолепно. Пидна Худа ще ви придружи.

— Не е необходимо — намеси се домин Джелап. — Трибун Дамастес го пазим вече от две години и...

— Затворникът няма ранг — грубо го прекъсна Каталка. — Титлите са му отнети отдавна.

— Поправям се. Тук просто използваме старите формалности.

— Онези дни са мъртво минало — почти изръмжа Бошам. — Най-добре е да ги забравите.

Джелап сведе глава.

— Докато затворникът прибира вещите си, мога ли поне да ви предложа малко храна и... — изгледа тримата предпазливо. — По чашка греяно вино? Денят беше студен. Предполагам, че в открито море е било още по-студено.

— Виж, това предложение е чудесно — отвърна Каталка и кимна на двамата ми тъмничари. — Върнете го тук, след като си вземе каквото му трябва. И ви предупреждавам, затворник. Вещите ви ще бъдат претърсени добре, така че не опитвайте никакви хитрини.

— Нямам хитрини, които да опитвам — заявих съвсем невинно и излязох.

Отне ми само няколко минути, докато събера личните си вещи. Казаха, че ще ме претърсят грижливо, но вече бях усвоил няколко затворнически трика. Ножът се намираше в подметката на ботуша ми, малката метална топка бе пред очите на всички, като дръжка на един от очуканите ми пътни сандъци, върху който бе метнато изгърканото ми наметало. Погледнах го замислено и си спомних именията, които бях имал, замъците, палатите, дрехите, с които можеше да се облече цял полк. Животът сам по себе си доказва съществуването на Колелото с непрестанното си обръщане.

На връщане към кабинета на Джелап един тъмничар, сержант Перак, ме спря. Другите продължиха няколко крачки, на достатъчно разстояние, за да не чуват. Перак винаги бе проявявал известно съчувствие към мен и ми съобщаваше забранените вести от Нуманция.

— Пазете се, сър. Един от екипажа каза, че императорът вече бил взел две провинции от ония боклуци съветниците. Тия трима нерези ги е страх от вас, а както подозирам — и майсирските послушници, на които служат. Бъзливците правят отчаяни неща, знаете го.

— Благодаря, сержант. Винаги съм предпазлив — и ми хрумна странен въпрос. — След като си отида, какво ще стане с тази крепост? С вас и с другите войници?

— Не се притеснявайте — отвърна той с крива усмивка. — Времената са сурови и един затвор, от който не можеш да се измъкнеш, винаги е полезен. Скоро ще докарат някой друг тука — огледа коридора да се увери, че никой не подслушва. — Дано да са онези блюдолизци Барту и Скопас.

— Внимавайте, сержант. Те управляват Нуманция.

— Управляват, как пък не! Само с мечовете на пикливите „гвардейци“ и майсирците зад тях. Нещата бързо се променят и там, където седят, може да се променят много по-бързо.

— И кой бихте искали да управлява? Отново императорът?

Перак се поколеба.

— Може и по-лошо да е. Барту и Скопас бяха от тъпаците на Властта на Десетимата и по това, което чета напоследък в уличните прокламации, нищо не са научили оттогава.

— Императорът почти унищожил Нуманция — напомних му.

— Може и да е така — кротко отвърна Перак. — Но има достатъчно хора, които искат да го видят пак да опита трона, и моментът е подходящ.

Продължих към кабинета на Джелап, без да възразя. Тримата не бяха толкова яли, колкото пили, и пиенето ги беше ударило. Джелап, изглежда, ги беше окуражавал с примера си, защото носът му бе позачервен и речта му се лееше размазана.

— Готов ли си? — попита ме Каталка.

— На вашите заповеди.

— Тогава да тръгваме — докапчи чашата си. — Не знам много за океана, но знам, че е най-добре да оставиш брега, когато настъпи нощта. Хайде с нас, затворник. И не се опитвай да бягаш.

За малко да се изсмея. Да бягам? От тази скала сред океана? Ако беше възможно, щях да съм го направил преди година или повече.

Надигнах багажа си. Изобщо не си направиха труда с обещаното претърсване.

На слизане към кея сержант Перак се приближи, ръката му бързо се плъзна напред и ми подаде нещо. Беше кама, прибрана в ножница. Пъхнах я в пътната си торба и го погледнах. Лицето му беше безизразно.

Качихме се в лодката и тя се отдели от кея. Обърнах се, за да погледна за сетен път затвора, който никога вече нямаше да видя, и забелязах нещо наистина съвсем странно.

Стражите се бяха изпълнали по зъберите на крепостта и по пътеката към кея, с домин Джелап в челото им. Взели за почест.

Почест за кого?

Едва ли за гвардейците.

Не можех да повярвам, че е за мен, последния жив спомен за тиранията на Тенедос.

Но все пак станах, опрях се на един от гребците и отвърнах на воинския поздрав, с юмрук до рамото.

А после се обърнах към чакащия ме кораб и онова, което предстоеше да ми се случи в Никиас.

2.

ГРАД НА КОВАРСТВА

Докато плавахме към река Латейн и Никиас, не спирах да се мъча да уловя течението на бъдещето. Не бях окован, нито ме пазеха особено зорко и го приех за добър знак, въпреки че не можех да си представя какво мога да направя, освен да скоча през борда и да намеря смъртта си. Каталка ме увери, че му е заповядано при всякакъв опит да избягам да ме убият на място.

Дадох ми каютата на помощник-капитана, която се оказа доста просторна. Прекарвах щастливи часове — гледах през люка или от палубата, възхитен, че мога да виждам левги напред, без да ми пречат каменните стени.

Моряците се държаха настрана от всички ни и не допускаха да ги въвлечат в каквито и да било разговори.

Камата, дадена ми от Перак, се оказа доста гадна, наистина смъртоносна — дълга една педя, с три пръста широко острие при дръжката и остра като бръснач. Дръжката и предпазителят бяха от най-обикновен метал, с ръкохватка от твърдо черно дърво. Предназначението ѝ беше съвсем ясно. Намерих ѝ добро скривалище — тънка връв, стегната около кръста ми — канията бе повесена пред члена ми. Забелязал съм, че хората винаги се чувстват малко неудобно да претърсват нечии гениталии. Трябваше малко да внимавам при сядане, да не би изведнъж да се окажа подходящ за пеене във високите регистри вместо за воин, но се чувствах много по-добре във всяко отношение — както винаги се чувства един воин, щом е въоръжен.

След четири дни видяхме суша — обраслите със зелена джунгла продълговати островчета на Делтата, и помирисах горещия тропически поздрав на родината си.

Крайбрежната наблюдателница в началото на канала беше пуста и занемарена, наполовина порутена, а шамандурите, очертаващи канала — отдавна небоядисвани. Не видях много морски кораби да излизат или да се връщат в канала.

След един ден нагоре по реката подминахме хелиографска станция и сигналите поеха напред-назад, за да известят в Никиас за пристигането ни.

По канала се виждаха рибарски лодки, подкарали към града улова си — големите зелени раци на Делтата. Едната галера загреба покрай една от лодките и скоро се върна с пълни кошове раци за вечеря.

Рибарите бяха младежи, всъщност още момчета, имаше и млади жени. Почти нищо не знаех за обичаите в Делтата, затова попитах един от моряците дали това е обичайно и ако е така, какво работят тукашните мъже?

Той ме изгледа, все едно че съм кръгъл идиот, после се озърна да се увери, че никой не вижда, че говори с презрения затворник, и рече:

— Мъжете им са тор... В Майсир, Камбиасо, Кайт... Да не би да сте забравили, че наскоро имаше война?

Благодарих му засрамено и се върнах на перилото. Забелязах, че израженията на рибарите не са никак дружелюбни — един дори се изплю, докато го подминавахме. С риск отново да ме нарекат глупак попитах Худа каква е цената на раците напоследък.

— Проклет да съм, ако знам. Да не мислиш, че Гвардията плаща?

Глупав въпрос наистина. Един мъж с меч плаща само когато той или офицерите му са хора на честта.

Видях Никиас още отдалече, по сиянието в нощното небе — все едно че беше лумнало в пламъци. Градът се осветява с природен газ, докарван по тръби от подземни залежи, и според легендата, когато Градът на светлините потъне в мрак, Нуманция ще загине.

Следващия следобед останахме на котва под града и предположих, че Съветът е наредил да ме докарат в Никиас под прикритието на нощта. Богове, от какво можеха да се боят? Не бях ли прокълнатият Първи трибун, намразен от всички почти колкото императора? Или нещата се бяха променили?

Вдигнахме котва, щом застъпи вечерната смяна на стражата, продължихме нагоре и малко преди разсъмване спряхме на кейовете на Никиас. Очакваше ни конна част гвардейци с четири черни коли с

малки прозорчета, с каквито градската стража на Никиас превозва затворници.

— Вие ще се качите в едната — каза Каталка. — Ако някой дебне да ви отмъкне, няма да знае в коя сте.

Възхитих се на хитрия му план — оставаше да знае и че супа не се яде с вилица — и се качих в посочения ми впряг.

Присвих се до прозорчето и се затътрихме по утринните улици. Градът на светлините открай време се хвалеше с това, че никога не спи, но нещата се бяха променили. Малко хора се мяркаха навън, освен фенерджиите, които гасяха газовите дюзи, и тук-там по някой пияница и по някой ранобудник, тръгнал на работа. Дори пияниците обръщаха гръб, щом видеха униформите на Гвардията — копоите на Ерни си бяха спечелили точно тази репутация, която очаквах.

Никиас, някогашната бляскава метрополия от светлини и цветове, беше сив, уморен, мръсен. Войната... окупацията на Майсир... плячкосването на съкровищниците на Нуманция от крал Байран... а над всичко — терзаещото душиите съзнание за пълния разгром, бяха променили столицата, която толкова много обичах.

Цели карета изглеждаха запустели, процъфтяващи доскоро квартали бяха запуснати и порутени.

Минахме покрай тухлените казарми, които помнех толкова добре. Бяха дом за Златните шлемове, ненужната и безполезна парадна част, която бях командвал някога. Бяха занемарени, с неокосени ливади, вярта по стволите на дърветата се лющеше, каменните алеи се бяха напукали. По прозорците се виждаха опънати простори със съхнещо пране, повече женски дрехи, после знак пред входа на казармата, с жълтото на Майсир върху нуманцийското синьо, с железен юмрук над него и девиз: ПАЗЕТЕ МИРА.

Не бях очаквал да заваря Никиас така, както го бях оставил, но реалността ме жегна и извърнах очи. Колата спря и вратата се отвори. Отвън стояха петдесетина гвардейци, с готови оръжия. Слязох и се огледах.

— Значи това ще е новият ми затвор?

— Не е задължително да го наричаме затвор — каза Каталка. — Просто място, където ще сте в безопасност, докато лордовете приключат с вас — довърши със зловна усмивка.

Отвърнах с искрена усмивка. И наистина ми беше смешно — не за Каталка, а за новия ми затвор. Мястото, което бях създал съвсем за други цели. Представляваше четириетажна кула с вътрешно укрепление, която бях избрал за сигурността на ясновидеца Тенедос още по време на въстанието на товиетите — самият аз се бях подслонил в него с бъдещата си съпруга Маран. По-късно се превърна в място за уединение на великия маг. Оттук бе призовал демоните, вдъхнали му кураж да започне гибелната война с Майсир.

И още веднъж си отбелязах наум как се въртят колелата...

Ескортираха ме до квартирата ми, горния етаж на външната кула — същата, която бе използвал императорът. Уведомиха ме, че към тази кула са назначени триста бойци от Гвардията на мира. С единадесетинствена задача — да ме пазят да не изляза.

Тук трябваше да чакам, докато не ме повикат.

Барту и Скопас, разбира се, не се бяха променили и на йота и трябваше да изчакам цели две седмици по този „съдбовно важен въпрос“. Но всяко зло за добро, защото успях да подкупя един от тъмничарите си, надут глупак, казваше се Дубац. Беше от онези хора, които знаят всичко и трябва да го доказват непрекъснато, и добих груба представа за събитията в Нуманция.

Императорът, след като възкръснал от мъртвите — все още се спореше дали е било маскарад, или ужасяващ факт — напуснал Палмерас и заминал за провинция Хермонаса, която отхвърлила властта на Великия съвет и му се заклела във вярност. Двата корпуса от Гвардията на мира, изпратени да се справят с него, се отметнали от клетвите си и се превърнали в ядрото на новата му армия.

Тенедос, обясни ми стражът, тръгнал на юг по западното крайбрежие на Нуманция и трупал сила по пътя си. Самият аз се колебаех в чувствата си в този свят на лоши избори и не знаех дали да се гордея, или да се срамувам от това, че родната ми провинция Симабю бе останала вярна на марионетната власт, както и крайбрежната ѝ съседка Даркот. Но Бала Хисар, Кох и Гианце бяха минали на страната на Тенедос, както и Бонвалет и Варан на източните ни граници.

Властта продължаваше да държи в ръцете си центъра на Нуманция, както и жизненоважната река Латейн, основния навигационен път на север и юг. Само Исфахан, право на юг от главната провинция Дара, се колебаеше и набързо бе усмирен от Гвардията на мира. Кальо, другата голяма провинция, вдигнала се първа срещу Властта на Десетимата, след което бе продължила да се бунтува срещу императора, естествено стоеше твърдо срещу него, както и Ърей, опустошен най-напред от нашата армия при оттеглянето ѝ от Майсир, а след това още по-жестоко от настъпващите майсирци. На ърейците до гуша им беше дошло от война, от чиято и да е страна и под каквато и да е форма.

Градът на светлините винаги бил първият, който реагира крайно срещу всякаква крайност, продължи стражът, и се канели да вдигнат барикади и да отблъснат императора. Освен това се безпокоели, че крал Байран отново ще нахлуе и този път ще унищожи Нуманция, както беше заплашил. А и демоните, разбира се, щели да бъдат хвърлени от архичародея Тенедос, за да превърнат Никиас в пустош.

Последното не звучеше невероятно. Тенедос се канеше да направи точно това, докато не го повалих и не спрях заклинанието, което правеше, преди да поведе последните останки от армейската кавалерия в безумна атака срещу армията на Байран, като земна проява на самата Сайонджи.

Но засега поне, каза ми Дубац, все още нищо особено не се било случило — всичко било само слухове.

Попитах го за товиетите, култа, който двамата с Тенедос преди време бяхме съкрушили, само за да се надигне отново под друга форма и да изчезне заедно с нашето унищожение. Нищо не беше чул за удушвачи с жълто копринено въже. Това беше една от малкото добри новини.

След като научих всичко, което можеше да се научи, не ми оставаше нищо друго, освен да чакам... и да прекарвам час след час в изопващи мускулите упражнения. Каквото и да предстоеше, трябваше да съм готов.

И още нещо ангажираше времето ми. Когато бях открил тази кула, се бях погрижил да е напълно недостъпна за товиетите. Сега я прецених от друга перспектива — как да се измъкна. Опасявам се, че вече нямам високо мнение за предишните си способности, защото

открих три възможни пътя за бягство, два от които можеше да се използват и за достъп в сградата. Бях придобил новия си талант в майсирски и нуманцийски затвори. Помогна ми също така обстоятелството, че командирът на гвардейците се оказа подреден, държащ на строгия график човек, така че стражите се хранеха, маршируваха, тренираха се и ги проверяваха с точността на метроном.

Но кроежите ми бяха само колкото умът ми да е зает, защото къде можех да отида, след като се измъкна от стените на кулата и пазачите си? Никой нямаше да ме подслони и смятах, че повечето щяха само да видят за жалост твърде известното ми лице и да писнат за стражите... или да ми налетят с каквото оръжие им падне подръка. Ако трябваше да умра, по-добре беше да умра под чистото острие на брадвата или на клупа, отколкото да ме разкъса тълпата.

Една сутрин пазачите дойдоха, отново влязох в една от черните коли и ме откараха до Големия палат, някогашно седалище на Властта на Десетимата, сега, след грандиозно преустройство, превърнат в луксозен имперски дворец.

Впрягът изтрополи по каменния мост над рова, влезе в централния двор, продължи до един от задните входи и ме вкараха в малко помещение, където зачаках отново под нервните погледи на четиримата си пазачи.

След малко вратата се отвори и половин дузина други стражи нахълтаха, за да се уверят, че не съм избил охраната си. След тях влезе Скопас, още по-затлъстял от последния път, когато го бях виждал, а това бе... доста трябваше да си помисля... преди повече от десет години. Скопас беше един от първите членове на Властта на Десетимата, подкрепил Тенедос, и го смятаха за най-умния от всички онези некадърници. След коронацията на императора се беше опитал да се домогне до благоволенieto му с лукавството на невестулка, но без успех.

По-късно, докато воювахме в Майсир, беше повел въстание, което се провали, но успя да се измъкне и да се скрие, преди да оглави втори, този път успешен бунт точно преди поражението при Камбиасо.

Зад него влезе Барту, някогашен Говорител на Властта. Въпреки високото си положение нямаше репутация на особено прозорлив.

Поклоних се изискано. Скопас ми отвърна със същото, а Барту остана неподвижен, разколебан в избора си на подходящия отговор.

— Дамастес à Симабю — заговори Скопас. — Доведохме ви тук, за да ви предложим живот и възможност да се върнете като благородник в средите на нуманцийското общество, с имения, които ще ви дадем, за да живеете достойно.

— От вас се иска само да изпълните една задача — намеси се Барту и се зачудих дали не са репетирали подаването и поемането на репликите си.

— Бих искал да мога да заявя, че съм на вашите услуги — отвърнах. — Формално, понеже съм ваш затворник, е така. Какво желаете да направя?

— Първо, имам един въпрос към вас — каза Скопас. — Търсил ли ви е до този момент предателят Тенедос?

— Как би могъл? — попитах с насмешка. — Та вие ме държахте затворен, напълно изолиран от света.

— Магьосниците могат да правят неща, за каквито простосмъртните не биха могли и да си помислят — отвърна Барту и се заозърта, сякаш очакваше нечии уши магически да се покажат от стените.

— Ще отговоря на въпроса ви с очевидното. Никой не ме е търсил, нито е искал от мен да направя каквото и да било.

— Давам си сметка, че сте се заклели пред оногова, който се титулуваше император — каза Скопас. — И също така съм наясно, че семейният ви девиз гласи: „Държим на верността.“

Чак се впечатлих — не бях си и помислял, че дебелакът е наясно с това. Кимнах мълчаливо.

— Смятате ли, че клетвата ви все още е в сила предвид това, че Тенедос все още е жив?

Помислих за разни възможни увъртания и реших, че няма да се справя. Отвърнах искрено:

— Не знам. Аз бях този, който повали Тенедос в безсъзнание при Камбиасо, и може би с това позволих победата на Майсир. Дали това не обезсмисля напълно продължаването на клетвата ми?

Барту и Скопас реагираха с известно удивление. На този свят имаше само двама простосмъртни, които знаеха какво стана в шатрата на императора преди Камбиасо. От срам го бях премълчал, а Тенедос явно, беше направил същото.

— Може и да е така — рече Барту. — Въпросът ни обаче си стои: все още ли държите да служите на императора?

Поклатих глава.

— Вече на никого не служа. Като затворник — дори и на себе си.

— Бихте ли искали това да се промени? — попита Скопас.

— Трябва да спрем натрапника Тенедос — намеси се Барту. — И то колкото се може по-скоро. Иначе ще се случи най-лошото.

— Кое е най-лошото? — попитах. — Това, че Тенедос може да вземе трона отново... или че крал Байран ще се върне с армията си, което допускам, че ще стане, ако императорът се върне?

— Отговорихте на собствения си въпрос — рече Скопас. — Колкото до начина, по който искаме да ни служите, ще бъда точен. Търсим позволение на крал Байран да увеличим числеността на Гвардията на мира. Да изградим достатъчно мощна сила, която да се противопостави на Тенедос.

— Какво му е лошото на изменника Ерни, който ги командва сега? Разбирам, че всички го обичат заради политическия му реализъм — подхвърлих рязко.

Двамата Велики съветници посърнаха.

— Командирът на Гвардията на мира Ерни не е точно водачът, към когото населението изпитва топли чувства — отвърна Скопас. — Трябва ни някой по-известен, с по-добра репутация. Както за да привлече повече постъпления, от които отчаяно се нуждаем, така и да служи като маяк в боя.

Това ме стъписа. Мислех си, че народът на Нуманция гледа на мен като на големия злодей, довел до унищожаването на страната. Но ако допуснех, че тези двамата знаят за какво говорят — доста смело допускане, ако се съдеше по миналото им — работата можеше да се окаже по-друга.

— Виждате ме в ролята на фигурант. А Ерни ще си остане командващият?

— Разбира се — отвърна Барту. — Как иначе?

— След като Ерни не е нищо повече от въплъщение на груба амбиция и е напълно некадърен да бъде главнокомандващ армиите... дори на такава пиклива сган като Гвардията на мира... би трябвало да съм повече от глупак, за да служа под негово командване. Особено ако неговите грешки ще се вменяват на мен, за което намекнахте.

Барту понечи да ми отвърне язвително, но Скопас вдигна ръка.

— Ще опитам друг подход, след като не отхвърлихте напълно предложението ни. Бихте ли се съгласили да поемете командването на армията... имам предвид Гвардията на мира? В случай, че Ерни бъде отстранен, на нещо като почетен пост, но извън реалното командване? Невъзможно е да се надявате на титлата трибун, разбира се — има политически съображения, които не допускат възстановяването на тази титла. Навярно бихме могли да използваме званието „върховен джедаз“, което би облекчило проблемите на крал Байран около връщането ви в армията.

— Зная, че не е особено възпитано да отговарям на въпрос с друг въпрос и няма да го направя — отвърнах. — Но ми е нужна повече информация. Една армия... както и да я наречете... не се ръководи само от един генерал или трибун, или каквото там майсирско звание предпочитате. На кого още може да се разчита?

— Свръзката между Гвардията и нас е Тимгад — каза Скопас.

Помнех го смътно — подлизуркото, назначен от Властта на Десетимата, след като започнаха товиетските бунтове, лакей на Барту. Той... и постът му... бяха без значение, защото ако приемех предложението им, щях да слушам Съвета не повече, отколкото Ерни.

— Лорд Дръмсеат, макар и да му липсва военен опит, притежава много плам и ентузиазъм — продължи Скопас. — Смятаме да го назначим за раст.

Лорд Дръмсеат беше реакционният селяшки барон, продължил с патрулите на смъртта, създадени от моя бивш шурей, след като го убиха товиетите. Веднъж го бях изгонил от къщата си.

— Човек с богат опит, генерал, а сега раст, е Индори — вметна Барту.

Опит... в това да се съобразява с капризите на властниците. Властта на Десетимата се беше опитала да го насади за върховен главнокомандващ и Тенедос го бе отхвърлил. Едва ли щеше да е в плюс.

— Друг подходящ е раст Тайту.

Свестен човек, свален от длъжност от Тенедос затова, че отказа да удари в Дабормида. Определено в плюс.

— Друг без опит, но с плам, също като Дръмсеат, е барон Лейни — продължи Барту.

Беше бившият началник на градската стража в Никиас, който ме замести начело на временното правителство в Кальо, след като изпаднах в немилост пред императора. Безспорно си беше свършил чудесно работата. Плюс.

— Може би най-добрият ни офицер е адютантът на командващия Гвардията на мира Ерни — каза Скопас. — Наистина пламенен мъж, казва се Трерис. По време на войната не е служил в армията, но е организиран продължителни кербани за границите. Гордее се с това, че не е изгубил нито един човек и нито един чувал с продоволствие от разбойниците или от нещо друго. Съвсем уместно, беше възнаграден. Предполагам, че мирният живот му се е сторил скучен, защото се включи в Гвардията и бързо се издигна в кариерата. Ерни го използва в провинциите, където е изключително ефективен в потушаването на вълнения. Смятат го за напълно безскрупулен в изпълнението на заповеди и до голяма степен върши това, което вие правехте за императора. Допускам, че сте имали същата репутация.

Не, „безскрупулен“ не беше определението, което съм чувал някога да се свързва с името ми, и се надявах никога да не се свърже. Предположих, че Трерис е компетентен военен, след като Ерни не го допускаше близо до Никиас и властта.

— Има и други, разбира се — продължи Скопас. — Офицери от средния ранг от войната, издигнали се междувременно. Напълно уверени сме във възможностите си.

Едва се сдържах да не се изсмея. Ако бяха толкова уверени, защо трябваше да ме измъкват от затвора? Можех да им дам отговора си веднага, но все още ми харесваше обстоятелството, че вратът ми си е цял-целеничък.

— Разбирам. Естествено бих искал да ми се дадат един-два дни, за да го обмисля.

Барту не изглеждаше доволен, но Скопас кимна припряно.

— О, да, разбира се. Колкото време ви е нужно. Ще ни извините, че не бързаме да възвестим засега връщането ви и все още не позволяваме да се включите в обществото.

— Не се безпокойте — отвърнах. — Не бих искал да притеснявам никого — тръгнах към вратата. — Така че ако позволите да се върна в... уединената си квартира...

Скопас ми махна учтиво и си тръгнах, заобиколен от охраната си. Хвърлих поглед през рамо и видях, че Скопас гледа умислено. Барту пристъпи до него и му каза нещо. Скопас само поклати глава.

Допусках, че мислите ми не бяха останали толкова непроницаеми, колкото се надявах, но не бях чак толкова разочарован. Скопас имаше зад себе си дълги години в отгатване на чуждите намерения от едно трепване или поглед.

Вече бях решил, че при никакви обстоятелства няма да стана „страж на мира“. Не само че беше морално отблъскващо, но и с тези смешници за офицери шансовете ми да съкруша един гениален чародей и понякога проницателен пълководец като Тенедос бяха повече от нищожни.

Въпросът беше как да отхвърля предложението им и да остана жив?

И вторият въпрос: ако успееш да преживея тази криза, какво следваше?

Нямах отговори и на двата въпроса.

Стреснах се и се събудих. Император Лайш Тенедос стоеше наред стаята ми, скръстил ръце. Мангалите от двете му страни бълваха многоцветен ароматен дим.

Императорът се усмихна и разбрах, че изобщо не сънувам.

Станах от леглото и понечих да се поклоня, както си бях гол, но спрях смутено.

Тенедос се изсмя.

— Въпреки клетвата не си длъжен да ми се кланяш. Още не съм си върнал трона — усмивката му изчезна. — Още не, но скоро.

— Как го... направихте това?

— И мен малко ме озадачава — отвърна той, пресегна се в невидимото и придърпа един походен стол. Отново се пресегна, измъкна кристална гарафа и чаша и си наля бренди. Върна гарафата неизвестно къде и отпи.

— Изобретих го това заклинание. Започна със Зрящата купа, дето я използвахме с теб, докато беше в Кальо. С него изпращах... послания... до някои хора, които ми служеха в миналото и чиято

служба ми е необходима сега. Няколкото пъти, когато успях да се свържа с тях, всичко беше много мъгливо, неясно, не като сега.

— Може би е заради голямата магия, която творих в кулата, където си сега. В смисъл да е останала... мисля, че „утайка“ е думата — продължи той. — А може би е защото с теб бях по-близък, отколкото с който и да било друг военен или политик... Виждаш ли, Дамастес? Върнах се и нито съм легенда, нито съм двойник, и мощта ми е по-голяма от всякога.

Едва успях да прикрия трепета си. Голямата тайна на краля-ясновидец бе в това, че той извличаше магьосническата си сила от кръв, от смърт, и точно затова почиташе богинята на смъртта Сайонджи, след като почти всички нуманцийци тръпнеха от името ѝ. Тази тайна бях разбрал едва малко преди края, преди Камбиасо. Беше нещо, което трябваше да съм осъзнал много по-рано.

Значи силите му се бяха върнали, и с още по-голяма мощ? Не знаех дали това означава, че е научил по-велики заклинания, или, още по-плашещото, дали не е сключил нова сделка с друг демон, с обещанието за кръв срещу могъщество.

И ме споходи още по-ужасна мисъл: дали Тенедос не беше наистина умрял, а не само фалшифицирал смъртта си? Дали не беше сключил сделка със самата Сайонджи и дали не беше успял да се върне на този свят в същия облик, вместо да бъде хвърлен на Колелото, за да се прероди в друго тяло, в някоя далечна земя и може би в животно, вместо в човек?

Тенедос ме изгледа съсредоточено и попита насмешливо:

— Мога ли да попитам за какво мислиш?

Поклатих глава.

— Не съм съвсем буден, тъй че не си струва да повтарям мислите си.

Тенедос се изсмя отново.

— Дамастес, приятелю, винаги си бил пълен бездарник като лъжец. Но все едно. За миналото ли си мислеше? За онова, което направи при Камбиасо?

Не отговорих.

— Не е нужно да се притесняваш за това. То е минало. А сега дойде моментът да те призова да се върнеш на службата си като Първи

трибун, командир на армиите ми, и да ми помогнеш да си върна законния трон, да си върна законната власт над Нуманция.

— Въпреки онова, което се случи?

— Не мога да твърдя, че те обичам заради това, което направи. Бях заслепен в гнева си, че съм предаден от Скопас, Барту и страхливите въшки, населяващи Никиас, и се канех да ги накажа жестоко — отпи глътка бренди. — В този момент умът ми се беше замъглил, защото изобщо не биваше допускам да мисля за тях, преди да унищожа майсирците.

— Ти трябваше да ме спреш, но не по начина, по който го направи — добави Тенедос. — Заради Нуманция, както и заради мен... а и заради себе си, предвид сегашното ти положение.

Помислих за миг да го попитам как точно се спира магьосник, побеснял от гняв, магьосник, който може да призове демони, способни да унищожат крепости и армии.

— Но както казах — продължи Тенедос, — това е минало. По време на изгнанието си имах възможност да обмисля стореното от мен, и доброто, и лошото, и как бих променил нещата, ако ми се открие шанс.

— Получих този шанс, или по-точно — улучих момента. Сега съм тръгнал към възстановяването. Към завръщането си. Събрал съм голяма воинска сила, близо сто хиляди мъже. Но ми липсват офицери, които да ги водят в боя, хора с опит, въпреки че разполагам с мнозина, които горят от желание и кръвта им кипва от грохота на барабаните. Крал Байран изби твърде много от най-добрите ни. Но съм убеден, че аз... ние... можем да победим, и когато казвам „ние“, имам предвид теб, Дамастес à Симабю, моя най-храбър воин.

Опитах се да спечеля време.

— Какъв е планът ви? Как ще се променят нещата?

— Първо трябва да си върна трона и да обединя Нуманция зад себе си. Скопас, Барту, техният режим и особено продажната Гвардия на мира и омразният Ерни трябва да бъдат унищожени. Милост няма да има, капитулация няма да се приема. Веднъж сгреших, като проявих милост и допуснах раздори. Няма да повторя тази грешка.

— А Майсир? — попитах. — Байран едва ли ще позволи на вас... на Нуманция... да върне предишния си блясък.

— Няма да има избор — каза Тенедос. — Разбира се, той ще мобилизира армиите си, щом чуе за моите успехи, и ще ги поведе на север.

— Обаче докато прехвърлят границата, докато преминат прохода Сулем или другия маршрут през Думят, ще е твърде късно. Влязат ли в Нуманция, той ще се окаже в същото положение като нас в Майсир: ще води кампания в чужда земя и всички ще вдигнат ръка срещу него. Ще го срещна на бойното поле където аз избира и тогава, когато най-малко го очаква. И тогава майсирците... и техният омразен крал, кучият син, който те омагьоса и те принуди да станеш убиец и за малко кралеубиец... ще бъдат напълно унищожени — Тенедос ме изгледа строго. — Не забравяй, ние разполагаме с огромно предимство. При Камбиасо ти уби най-великия му маг, азаза. Тогава аз бях по-могъщ от него, а сега съм дважд по-могъщ... Тъй че нека Байран да тръгне на север със своите Бойни магове. Този път зная какво стои срещу мен и вече започнах да събирам отново Братството на тружениците и да подготвям магическия си корпус. Преди да е стигнал до границите, ще помета всичките му заклинатели и ще го оголя за моите... *нашите*... съкрушителни удари, материални и духовни!

— А щом унищожим армията му — възкликна той, — няма да допусна отново грешката да нахлувам в Майсир. Не, ще ги оставя да потънат в хаос едно поколение, може би две, и да хвърлят завистливи погледи на север към нашия мир, нашето спокойствие и благоденствие. Тогава сами ще се помолят да ги допусна под своята хегемония.

В паметта ми отново просветна споменът как Тенедос ми беше казал, че не бива никога да се допуска мирът да властва в Нуманция, защото нация, която не воюва за своя живот, за своя дух, пропада в развала и рухва. Думите му обаче предизвикаха един много по-важен въпрос.

— Ваше величество... — признавам, че все пак го изрекох без усилие. — Вие току-що казахте нещо странно, нещо, което не разбирам. Казахте, че трябва да минат едно-две поколения, преди майсирците да поискат да служат на вас.

— Умът ти е пъргав, както винаги — отвърна Тенедос. — Това е поредната тайна, която съм на път да разкрия — как да удължа живота ни двойно, четворно над обичайното, а може би и повече. Нали разбираш, аз съм най-великият слуга на Сайонджи и тя навярно ще ми

позволи в награда да остана по-дълго свободен от Колелото — аз и онези, които реша, че са достойни за тази върховна привилегия.

Вгледах се съсредоточено в тези опасно блеснали очи, задържали погледа ми в момента и властвали над мен през по-голямата част от живота ми. Не можех да реша дали говори истината, дали бълнува, или се опитва да ме изкуси, сякаш обещанието за повече години в този едва ли особено приятен живот може да е изкушение.

— Зная, че не си забравил клетвата, която положи пред мен, въпреки че някои биха казали, че я наруши, когато ме удари.

Много часове съм се чудил колко скръб трябва да е донесъл на не едно поколение от моето семейство арогантният ни девиз, „Държим на верността“.

— Мисля, че трябва да решим един проблем, сър. Отказвам да приема, че съм нарушил клетвата си, когато ви попречих да хвърлите Нуманция в хаос. Нима офицерът не е длъжен да не допуска неговият старши да нарушава своята клетва? А вие се заклехте пред своя народ, пред мен и великите богове Умар, Айрису и Сайонджи никога да не се отнасяте към своите поданици с жестокост и презрение. Нали?

Лицето на императора почервения и юмрукът му се стегна около чашата. Очаквах да се строши, но той се овладя с усилие, на устните му се появи усмивка, после се засмя — рязко и неискрено.

— Предполагам, че точно затова приятелите са толкова ужасно неприятни. Непрекъснато ти напомнят неща, които е... трудно да приемеш. Е, добре, Дамастес, мой... мой приятелю. Да кажем, че въпросът с клетвите и нарушенията им е приключил наравно. Сега ще те попитам отново. Готов ли си да се върнеш към клетвата си, към достойнството си, към достойнството на Нуманция, готов ли си да ми служиш отново? Готов ли си да помогнеш да си върнем подobaващото ни се място пред боговете, като най-добрата, най-облагодетелстваната нация на този свят? Да помогнеш да направим Нуманция още по-велика, така че другите страни и светове да гледат на нас с безпомощна завист? Да ми помогнеш да унищожа враговете на Нуманция... преди те да са ни унищожили безвъзвратно!

Думите му ме разтърсиха, разтърсиха целия ми свят и едва се сдържах да не падна на колене.

— Ако кажа „да“, сър... Какво да правя със сегашното си... затруднение?

Тенедос се усмихна. С усмивката, която толкова често бях виждал след трудна победа над упорит противник. Отново протегна ръка в небитието и дланта му се върна с нещо подобно на монета или амулет.

— Вземи — рече той и я хвърли към мен. Ако до този момент се бях съмнявал, че е реалност, а не сън, звънът на монетата на пода бе последното доказателство. Вдигнах я с неохота. Беше топла, но бързо изстина в шепата ми.

— Потъркай я, помисли за мен и ще изпратя магия, която ще ти помогне в бягството, което решиш, че е осъществимо — каза той. — Излезеш ли на свобода, вдигни я, докато се затопли, и тя ще ти покаже посоката. Следвай я, докато ме намериш.

Той стана.

— Спомни си добрите времена. Помниш ли какво беше да знаем, че сме центърът на света и че всички ни слушат? Че ни се подчиняват? Подчиняват ни се на драго сърце, защото ние бяхме сияйната светлина на вселената, пронизвахме с блясъка си сивия мрак на миналото. Време е да върнем онези дни. Ти и аз. Както беше и както ще бъде.

— Ти пак си с мен, Дамастес — добави той тихо. — Добре дошъл, приятелю.

И отново бях сам, загледан в стената на килията си.

Дълго се взирах в амулета, покрит със странни фигури — геометрия, неприсъща за този свят, и със знаци на някакъв също толкова неведом за мен език.

И тъй, император Тенедос бе решил, че ще се върна на негова страна, Великият съвет ме ухажваше, а аз увъртах.

В ума ми бавно се оформи една мисъл — не исках нито него, нито тях, нито желаех повече да бъда воин. Може би след време щях да се върна към призиванието си, но не сега. Не и в тази бъркотия.

„Спомни си добрите времена“, бе казал императорът. Но не можех. Спомнях си бойни полета, осеяни с трупове, горящи градове, демони, разкъсващи воители, чиято смелост не представляваше нищо пред чудовищните им нокти. Спомнях си Амиел Калведон, издъхваща от стрелата в хълбока, издъхваща изпълнена с надежда за утрешния ден, издъхваща с бебето ми в утробата си. Спомнях си Алегория, която

искаше да се любим в мразовития кошмар на пътя северно от Джарра, и как след това тихо издъхна, със струйката кръв, процеждаща се от устните ѝ.

Не. Не добри времена, а пропити от кръв кошмари.

Исках само да избягам някъде, където цари мир и покой, където никой не ще ми досажда и където не ще вдигна ръка срещу никого. Помислих си с тъга за кротките, мирни джунгли на Симабю, където почти не бях стъпвал от детството си — сега съжалявах ужасно, че изобщо ги бях напуснал.

Беше невъзможно да ги видя отново, разбира се, затова се постарях да се отърся от мисълта за тях.

Утеших се с това, че поне имаше възможност да се спася от мъстта на Съвета, ако им откажа. Магията на Тенедос щеше да помогне. А след това трябваше само да избягам от мъстта на най-могъщия магьосник на света.

А нима вярвах, че Тенедос, магьосникът, който никога не забравяше, нито прощаваше на врага си, освен докато му е необходим, щеше наистина да забрави за удара, който му нанесох преди Камбиасо? Нима вярвах, че ако му помогна да си върне трона, няма да се обърне срещу мен и да ми се отплати с най-грозното възмездие, каквото един обладан от демони ум може да измисли за това, което му причиних?

Обзеха ме мрачни мисли и ги изтласках, върнах се към спомените си за Симабю, за ласкавата джунгла, за тихо ромонещия през гъстия листак дъжд, за езерцето с обраслите с мъх камъни, за самия мен, малкото момче, свито под дървесния лист, два пъти колкото него, и за огънчето, което пращи под котлето ми с ориз, за събраните от ръцете ми плодове. Спомних си зова на самбур, далечното ръмжене на тигър и блажения покой на мига, без страх за утрешния ден, а с трепетно очакване на обещанията му.

Усетих, че устните ми се движат в безмълвна молитва, молитва към дребни божества, към Вачан, маймуната-бог на Симабю, и към Танис, божеството покровител на рода ми.

Сигурно съм заспал, защото следващото, което помня, бе гласът на Дубац и яркото слънце, блеснало в прозорците ми. Имах посетители.

— Прати ги горе... — извиках с неоправдана от нищо бодрост.

Посетителите ми се оказаха командирът на Гвардията на мира Ерни и неговият адютант — мускулест, нашарен с белези здравеняк. Казваше се Салоп.

Не знаех дали съветниците са наясно, че Ерни ме мрази по много причини, последната от които беше откриването на фургоните му с лични деликатеси при бягството ни от Джарра, докато войниците му имаха късмет, ако получат замръзнала мръвка от отдавна издъхнал кон веднъж на два дни, докато се тътрят боси през снега. Бях заповядал деликатесите да се раздадат на бойците и бях казал на Ерни, че ако не се подчини, ще го разжалвам в редник, което си беше смъртна присъда.

И двамата бяха въоръжени с мечове и ками и носеха червено-сивата униформа на Гвардията, извезана тук-там със златен филигран, както се полага на господата, за които постът означава всичко, а честта — нищо. Ерни носеше някакъв пакет. Сложи го масата и каза хладно:

— Моят човек Каталка ме уведоми, че са те докарали в Никиас. Великите ни съветници са глупаци, ако си мислят, че могат да използват гвардейците ми, без да го разбере.

— Представа нямах, че не си уведомен за решението им.

— Не си мисли, че съм глупак. Знаех, че вече обсъждат да те върнат и да заповядат на домашния любимец да подгони бившия си господар.

— Този, който е налупал кура на един чужд крал, едва ли има правото да нарича другото „домашен любимец“ — сопнах се аз.

Салоп изръмжа и пристъпи към мен, но Ерни вдигна ръка.

— Не. Това не е нашият начин.

Салоп изсумтя, отдръпна се и ме изгледа с яд.

— Да — продължи Ерни, — не само те връщат, но позволяват да ми отнемеш славата, да ми вземеш Гвардията. Нагли говна!

— Сигурно са разбрали, че не можеш и един кон да изведеш от запалена конюшня — пет пари не давах какво си мисли Ерни, за първи път от толкова време можеш да отвърна с ритник на тези, които ме ритат. — Не че съм съгласен с налудничавото ти предположение, че Съветът е решил да те освободи.

— И ти ли ще можеш да унищожиш императора? — изсумтя Ерни. — Единственото, което може да довърши този кучи син, е крал Байран да се върне и да приключи онова, което остави недовършено.

— Думи на истински нуманциец — отвърнах със сарказъм. — И после какво? Мислиш ли, че след като унищожи Тенедос, ще подскочи послушно обратно в Майсир като детска топчица на ластик?

— Разбира се, че не — сопна се Ерни. — Този път нека да включи Нуманция във владенията си, както трябваше да направи преди. Вярвам в неумолимата преценка на боговете, симабюецо. Айрису ни подложи на изпитание, не го издържахме и Байран би трябвало да го осъзнае и да си вземе дара, който така щедро му се поднесе.

Зяпнах Ерни с пълна омраза.

— Мислех, че ще ми достави удоволствие да те разкъсам. Но няма смисъл да си цапа ръцете човек с лигави червеи. Хайде. Махайте се. Дори един затворник има някакви права.

Ерни стана.

— Не. Защото има някои неща, *които трябва да се уредят*.

Каза го тихо и без гняв.

Нужен ми беше един миг, за да усетя натъртването, да осъзная, че е сигнал — и в този миг Салоп скочи върху мен и притисна ръцете ми на кръста. Беше по-едър, по-силен и по-млад от мен и ме стисна здраво. Бях безпомощен.

— Жалко, че ме нападна, когато дойдох при теб като приятел, за да обсъдим как съвместно да помогнем на Великия съвет. Скопас и Барту няма да повярват на тази история, но няма да имат никакъв избор, а масите ще глътнат всичко, което им кажем.

— Трябваше да те убием още при Камбиасо — добави той и извади меча си. Странно, сякаш разполагах с всичкото време на света да преценя изящно изработеното оръжие, костената ръкохватка, златните инкрустации и скъпоценните камъни по предпазителя. Той вдигна с другата си ръка пакета от масата, тръсна го и на пода издрънча къс меч.

— Ето с това си ме нападнал. Едва съм се спасил, само благодарение на бързината на моя адютант шамб Салоп. Ще трябва да накажа най-сурово пазачите ти, че са допуснали един от твоите съзаклятници да внесе този меч.

— Бих искал да удължа предсмъртните ти мъки, бивш първи трибуна, заради наглостта ти и за това, че ме посрами пред по-низши същества — продължи той. — Но в разказа ми трябва да има някаква

достоверност, а избодените очи, отрязания нос или член могат да затруднят обяснението.

Вдигна меча си за удар... и главата ми се натресе в лицето на Салоп зад мен. Хрущялът на носа му изпука и зъбите му изщракаха. Той изкрещя от болка, изтърва ме за миг и лакътят ми се заби назад в ребрата му; чух ги как изпращяха и скочих встрани от замаха на Ерни.

Острият меч се заби в корема на Салоп. Той изохка в предсмъртна агония, стисна острието с две ръце, облеци очи в неверие и рухна, като почти изтръгна оръжието от ръцете на Ерни.

Нямах време да сграбча нито късия меч от пода, нито все още прибория в ножницата меч на Салоп, нито да се добера до камата си. Зъбите на Ерни се оголиха в зла усмивка.

— Успя да убиеш най-добрия ми войник! — изсъска той. — Добре. Това само ще направи разказа ми по-добър.

Запристъпва към мен с предпазливите стъпки на опитен фехтовач и разбрах, че съм обречен.

Познавал съм войници, прочули се с бойната си ярост, с онази безразсъдна стихия, която ги обзема до такава степен, че всичко друго престава да ги интересува, освен да избиват враговете си, дори това да струва собствения им живот. В онзи последен погром при Камбиасо и аз бях познал тази жажда за кръв — в пълното си отчаяние, понеже виждах как се сгромолясва целият ми свят.

Сега тази треска се появи отново, след безкрайните месеци съдържане, страх и безнадеждност, с омразната жертва пред мен, човек, готов да продаде всичко, на което би трябвало да държи — от гордост и чест до отечеството си, и се изсмях с искрена радост. Всичко вече беше лесно. Всичко беше в ръцете ми.

Лицето на Ерни се промени — от ликуване в страх. Той замаха с меча си, забравил за всякакво хладнокръвно спокойствие, забравил за посока, мъчеше се да изплете стоманена паяжина между двама ни.

Времето беше мое, цялото време на света, отстъпих встрани от посичащия удар, с все сила ударих с опакото на юмрука си оръжието и то увисна неподвижно пред мен.

Стоманата се пръсна на три къса и те се завъртяха бавно във въздуха около нас, а Ерни зяпна откършената дръжка в ръката си.

Пусна я и ръката му зашари за камата, но беше закъснял, беше много закъснял, вече го държах за гърлото, пръстите ми се бяха

вкопчили в гръкляна му, усещаха пулса на кръвта, пръсти като грабливите нокти на орел, и лицето му се наля с кръв, устата му се отвори и езикът му се изду и излезе навън, и го стисках, мъж не по-дребен от мен, и го вдигах бавно над пода, разтърсвах го, както разярена мечка разтърсва налетяло ѝ ловно куче.

Чух как нещо изпраця и главата на Ерни се отпусна в ръцете ми, и замириса на говна, щом мъртвото му тяло се изпусна. Пуснах трупа на пода и се отдръпнах.

Червеният тътен в слепоочията ми заглъхна. Зяпнах телата на двамата мъже — най-висшите офицери на Нуманция.

Вече наистина бях влязъл в играта.

3. БЯГСТВО

Бих предпочел да ме прободат като бягащ глиган, вместо да стоя на място като благороден самбур. Смъкнах униформата на Салоп. Мъчех се да не поглеждам мокрото тъмно петно на корема, докато я навличах.

Пребърках кесиите им. Изругах, щом видях, че на Ерни е празна, но пък на Салоп беше тъпкана със злато и сребро. Командирът на Гвардията на мира или беше от онези фукльовци, които смятат, че плащането е за по-низши от тях... или беше просто непоправим хрантутник.

Прибрах и няколкото свои монети, взех си и камата, която ми бе дал Перак, и пъхнах в един от джобовете си невинната наглед, но смъртоносна метална топка.

Препасах колана на Салоп, отпрах един ширит от униформата на Ерни, вързах ботушите на Салоп, метнах ги на врата си и бях готов да тръгна. Но в последния момент се огледах, прибрах отрупаната с геми кама на Ерни, хрумна ми още нещо, вдигнах прекършения му меч и ги затъкнах под куртката си.

Мародерството ми приключи с колана на Ерни — смъкнах ножницата и го стегнах около врата си. Обмислих набързо трите възможни пътя за бягство и избрах този, който знаех, че ще е най-лекият — и с най-голяма вероятност да ме убият.

Ако можеше да се съди по положението на слънцето, нямаше да ми се наложи да чакам повече от половин час, стига на Дубац да не му хрумнеше да дойде да види дали старшият му има нужда от нещо. Но Ерни със сигурност бе наредил да го оставят насаме с мен и това беше съвсем логично — едва ли беше държал особено някой да му се пречка на пътя, докато извършва убийството си.

Зазвуча тръбният сигнал за отбой — стражите се събираха във вътрешната цитадела и началникът на затвора щеше да се заеме със съобщенията, наказанията, наградите, нарядите, щяха да се

разпределят нощните дежурства, охраната щеше да се прегледа и смени, а останалите от гарнизона щяха да се освободят за трапезариите в горната част на цитаделата. Докато се занимаваха с подробностите около моето пленничество, се заех да го приключа.

Изпълзях заднешком от прозореца и се засмъквах по фасадата на кулата. Камъкът беше грубо одялан, с големи пукнатини между блоковете, и заслизах предпазливо; опипвайки с пръсти и стъпала, жулех си ръцете и краката, но ми беше все едно. Някой планинец като Йонджи щеше да тича нагоре-надолу по тази груба стена като паяк, щеше да се държи само с една ръка, при това пиян, гушнал отвличената дама с другата ръка — и да пее националния химн на Кайт на всичкото отгоре.

Доволен бях все пак, че не падах, което беше една от двете ми грижи. Другата, по-явна, бе, че някой можеше да погледне нагоре към кулата, да ме види — навлечен в сиво тъпак, готов всеки момент да падне — и да вдигне тревога. Добре поне, че слънцето се снишаваше и сянката донякъде ме скриваше. Погледнах надолу и видях някакво хлапе на брега на река Латейн — зяпаше нагоре. Помолих се дано да е някой гаден малък нехранимайко, който се надява да ме види как ще плюсна върху камъните долу, а не добра и благословена от Айрису душица, която ще притича до поста пред кулата и ще ги попита какво става там горе.

Явно се оказа жаден за кръв, точно както се надявах, защото не чух тревожни викове. Разкарах го от ума си и се съсредоточих върху това да спусна стъпалото си малко по-надолу, да задращя за поредната цепнатина, да я намеря и да се смъкна още по-надолу, без да спирам да умолявам пръстите си да пуснат мъртвата си хватка и да потърсят нова.

Изтекоха три или четири века, преди отново да погледна рисковано надолу. Бях някъде на трийсет стъпки над рова и надолу камъкът беше гладко излъскан, поради което преди не бях се тревожил, че някой може да щурмува оттук.

Мръснозелената вода беше направо отблъскваща. Надявах се само, че някой амбициозен тип не се е натегнал да подсигури кулата, като вкара в рова гмеж отровни змии. Не изглеждаше никак лесно. Набих токата на резервния колан в една от цепнатините, за да се

смъкна поне още няколко стъпки, вдишах дълбоко, оттласнах се от стената и скочих.

Паднах във водата с плясък, който сигурно прозвуча като на скочил над вълните кит, и потънах, без да мисля за мръсната вода и какво плува из нея. Свих се на кълбо, както бях правил като хлапе, когато скачах тъпашки в непознати вирове, без да съм проверил за подводни скали, и започнах да се издигам към повърхността.

Бях на трийсетина стъпки от спуснатия подвижен мост и двамата стражи, които сигурно бяха чули плясъка, стояха на него зяпнали.

— Помощ! — заломотих и запръсках слюнка с надеждата, че мръснозеленият жабуняк около мен скрива лицето ми. — Помощ... не мога да плувам... — и доплувах по-близо, като плясках с ръце. Единият часови притича, наведе се, протегна ръка, хванах я и той ме издърпа през дървения парапет, все едно че мята риба на сушата. Но не бях рибата за кормене, превъртах се, изритах го и го проснах върху моста.

Другият разбра кой съм, посегна за меча си, скочих с камата на Перак в ръка и я забих до дръжката под ребрата му. Той се задави, издъхна, бързо се извъртах и прерязах гърлото на приятеля му, преди да се е съвзел. Прибрах камата в канията и я тикнах под куртката си. Мечът на Салоп се озова в едната ми ръка, дългият му нож — в другата.

В края на подвижния мост имаше още двама стражи. Затичаха към мен, като вадеха мечовете си. Замахнах в лъжлива маневра, камата се заби в корема на първия и го изритах в приятеля му. Вторият залитна, видя смъртоносното оръжие в ръката ми, издаде звук като папагал, който душат, и скочи в рова.

Дотук добре. Минах през стражевия пост, вдигнах припряно мандалото на портата, излязох навън, все още без да се е вдигнала врява, и за миг се спрях да пусна обратно мандалото и да дръпна вратата, с надеждата да се затвори.

И се озовах на свобода, свободен на улиците на Никиас! Видях момчето, което ме беше зяпало, подхвърлих му една монета, че не ме беше предало, и го подминах тичешком. То се обърна след мене все така зяпнало, без да издаде звук, и се зачудих дали не е глухо, или просто е много, много мудро.

Разклонението на Латейн тук беше тясно и на няколкостотин крачки по-надолу имаше мост към центъра на града. Хукнах към него покрай шепата стъписани граждани, излезли на вечерна разходка. След това се овладях и тръгнах небрежно, като един от многото стражи наоколо, с надеждата, че няма да обърнат внимание не това, че съм без шлем, мокър от глава до пети, с нелепо петно от кръв на корема и с извадени оръжия в двете ръце.

Чух викове и тропот на конски копита и погледнах през рамо. Трима конници в сивата униформа на Гвардията препусаха в тръс по крайречната улица към мен. Не изпаднах в паника и продължих да крача бавно. Завикаха:

— Спри!

— Спрете го!

Конските копита зачаткаха в припрян галоп.

Бяха с пики и ги снишиха, щом ме настигнаха. Не знам дали имаха заповед да ме убият, или просто не бяха наясно колко съм ценен уж за „Великия“ им съвет, но моментът не беше подходящ за обсъждане на въпроса.

На пръв поглед един пешак срещу конник е изгубена кауза, но всъщност невинаги непременно е така, освен ако пешакът не изпадне в паника и не побегне, в който случай бързо го нанизват на шиша за печене.

Трима срещу един... Разполагах с две предимства: първо, нямах срещу себе си добре обучени кавалеристи — краката им стърчаха нелепо от двете страни на седлата, дръжките на пиките не бяха добре прибрани под мишниците им, а върховете им се въртяха на кръгове, вместо да са насочени стабилно; второ, бяха трима и тримата се опитваха да ме нанижат и си пречеа.

Когато се доближиха на трийсетина стъпки, скочих встрани, все едно че се каня да се хвърля в реката. Най-близкият дръпна наляво към другаря си, конят на другия залитна, за малко да падне и първият трябваше да свие обратно. Третият беше много близо, сниших се покрай него и шибнах върха на пиката му с меча си в камъните на крайречната улица. Острието се запречи и изхвърли ездача от седлото високо във въздуха. Пиката му се прекърши и той падна с дивашки кръсък върху острието на меча ми, който го чакаше. Първият вече се

опитваше да ме заобиколи, но се извъртях, забих острието в бедрото му и той изрева и падна от седлото.

Последният беше успял да овладее коня си и острието на пиката му беше насочено право в мен. Изчаках го да срита коня си в галоп и останах на място готов; вдишах дълбоко без никакъв страх и оставих тялото си само да намери контраатаката.

Изведнъж той извъртя коня и препусна бясно към кулата, като крещеше от страх.

Този път се сетих да прибера оръжията и затичах в обратната посока. Бързо минах по моста, като се мъчех да измисля какво да направя след това. Вдясно беше един от богатите квартали, в който, спомних си с малко напъване, бях живял с бившата си жена. Напред и вляво се отиваше към един от работническите квартали в Никиас — и точно тази посока избрах.

На два пъти ме видяха от градската стража, видяха петната по мен и се шумгунаха в близките дюкяни — не искаха да имат нищо общо с кървавата работа, в която съм се забъркал.

Стигнах до един пазар, в бедняшки район, където новите стоки бяха рядкост и при това на високи цени, и повечето дюкяни предлагаха най-нужните за живот неща. На табелата пред един пишеше: „ПРОДАВАМЕ УПОТРЕБЯВАНИ ДРЕХИ“ и бързо се шумгунах в него.

Дюкянджията, мършав плешивец с изтъркан мръсен халат, само погледна кървавата ми униформа, вдигна ръце и викна:

— Не съм те видял. Честно. Вземи каквото щеш... не си влизал тук... аз ще изляза малко на въздух.

— Стой тук — заповядах му. — Нищо лошо няма да ти направя.

— Знам бе, знам. Не съм и помислил, че си си помислил, че може да съм си помислил, че... — заломоти той.

— Обърни се с гръб.

— Добре де, добре. Ама не ме мушкайте в гърба, сър. Заклевам се, дума няма да кажа на никого за нищо, но моля ви, не ме убивайте. Женица си имам и три, не, четири дечица, не заслужават да останат сиротинки... — той чак зарева горкият.

Слушах го с половин ухо и бързо претърсвах купищата дрехи. Намерих някакви тъмнокафяви торбести панталони, същия цвят вълнена фланела, чийто бивш собственик сигурно се беше къпал с нея цял век, плъстена шапка, с която щях да приличам на пълен тъпак, и

най-хубавото — голяма торба с ръчно плетени презрамки като тези, дето ги носят пътуващите амбуланти из бедните провинции. Смъкнах си униформата, наредих на продавача да не се обръща, за да не разбере какво съм си взел, и припряно се преоблякох. Най-отличителния си белег, дългата си руса коса, скрих под шапката. Оръжията ми отидоха в торбата. Пуснах две жълтици на пода и заповядах:

— Изчакай, докато решиш, че е изтекло едно обръщане на пясъчния часовник. Иначе лошо ти се пише.

— Не, сър, не, няма да се обърна аз, ще ви оставя колкото време искате, часове и часове, жив да сте, че ми пощадихте животеца, та женицата и дечицата няма да ги изхвърлят на улицата и от глад да умрат... — изхвърчах от дюкяна и закрачих по улицата, обзет от най-невинни помисли.

Стигнах бях до средата на площада и тъкмо се канех да тръгна по една тясна уличка, когато чух зад себе си викове:

— Крадец! Крадец! Дръжте го! Парите ми ограби! Спрете го!

Беше продавачът, разбира се. Изругах и съжалих, че не го посякох на място, затичах по улицата, свих по една пресечка, излязох на по-широк булевард, този път в донякъде по-богат квартал, и отново се опитах да си придам добродетелен вид. На една пресечка по-нататък забелязах група градски стражи — крачеха бавно към мен и оглеждаха внимателно всеки минавач. Може би най-рутинна проверка... а може би не.

Огледах се за някой дюкян, за безистен, където да се скрия, но не видях нищо. От двете страни на улицата се издигаха високи жилищни сгради, доскоро обитавани от заможни хора, но вече някак занемарени като всичко останало в Никиас. От другата страна на платното обаче имаше широка ниша и в нея — три жени.

Може би някоя от тях живееше там и щеше да ме съжали. Жалко, че не си бях избрал малко по-заможна на вид облекло. Щом приближих, разбрах, че и трите са курви и си търсят първия клиент за нощта. Едната ме изгледа накриво и подхвърли някак механично:

— Ей, да не си търсиш момиче?

Другата се изсмя — знаеше, че бедняк като мен не може да си позволи и най-долна уличница. Третата си замълча.

Струваше си да се опита.

— Може и да си търся — отвърнах дръзко.

Заговорилата ме и другата, която се изсмя, бяха в занаята от дълги години — улицата се беше изписала на лицата им. Третата беше млада, към осемнайсет някъде, много по-чиста и ако не изглеждаше толкова окаяна — хубава. Носеше синя рокля, дълга и широкопола някога, с високо деколте, което ми напомни за униформа в девически лицей. Полата беше скъсена високо, с широк изрязан кръг под корсажа.

Усмивнах ѝ се, тя ме погледна стъписано и ми отвърна с вяла усмивка.

— Нищо против да легна с момиче кат' тебе — заговорих на селяшки диалект, който помнех от бойците си. — Ако имаш къде да ме заведеш де, ама близко да е, за тая нощ.

Момичето си пое дъх и пристъпи от нишата.

— Не така де, Линтон — скастри я онази, която се беше изсмяла. — Забрави ли к'во те учехме? Виж му първо парата.

Момичето — Линтон — спря и ме попита, както я бяха учили:

— Имаш ли да си платиш?

Бръкнах в куртката си, измъкнах няколко изтъркани петака, после — с голяма неохота, като някой скитник, показал всичко, което си има — и два сребърника.

Двете стари уличници ме изгледаха изненадано.

— Знаеш ли — започна първата, — то ако искаш... можеш да си имаш две... че и трите ни, ако щеш. Само да можеш още един сребърник да сложиш отгоре.

— Не става — изсумтях. — Не съм аз за такива глезотии. Искам само едно легло, да го стопли някой, и малко ядене, ако може.

— Имам къде да те заведа — каза малко нетърпеливо Линтон. — И може да се отбием в една бакалия, ако искаш.

— Искам.

— Късмет извади малката — измърмори втората жена. — Може пък и за нас нещо да падне, Джаен да ни благослови.

Прегърнах Линтон през кръстчето и тя неволно се стегна, после се отпусна и склони глава на рамото ми. Продължихме напред към стражите, те ни погледнаха безразлично и обърнаха незаинтересовано глави. Когато и да търсеха, едва ли беше някой бедняк с местна пачавра.

След две пресечки Линтон спря пред една бакалия и каза:

— Тази е най-добрата в квартала. Или искаш нещо по-евтино?

— Става — отвърнах и купих хляб, толкова пресен, че можех да помириша пещта, в която е печен, пушена наденица, два вида сирене, пресни домати и краставици и хубав зехтин — все неща, които доста рядко бях виждал на моя остров-затвор.

— А вино? — попита изненадано момичето.

— Не пия — отвърнах и си беше самата истина. Алкохолът само замъгляваше ума ми, правеше ме глупав, а на заранта бях готов самоубиец, докато не ми стане малко по-добре.

Добавих към покупките калъп сапун и четка за зъби, платих, като се постарях да не показвам златото си на Линтон и бакалина, и после продължихме, завихме и след няколко пресечки се озовахме в една внушителна сграда, много по-добре поддържана от съседните. Качихме се на третия етаж и спряхме на площадката. Имаше само три врати, тъй че жилищата вътре трябваше да са били обитавани преди от богати хора. Момичето почука два пъти на едната врата, после — още три пъти.

— Има крадци — обясни ми.

Вратата се отвори и се показа застарял мъж с рошави побелели мустаци. Погледна ме, присви устни и бързо извърна очи.

И добре, че го направи, защото го познах. Беше домин Берда — първото му име не помнех — и беше командвал един от пехотните полкове по време на Товиетското въстание. Корав войник, в чиято душа нямаше много милост, но за разлика от много други, беше безукорно откровен с това кого е обесил на уличните стълбове и кого е освободил.

Пристъпих вътре и бях благодарен, че жилището, голямо колкото очаквах, тъне в сумрак, от което още по-трудно щеше да ме познае. Мебелите в стаята не бяха много — диван, маса до стената, три лампи, огромен шкаф само с няколко чинии в него и хубаво излъскана дълга маса за дванадесет души. Все още имаше картини по стените, но забелязах няколкото тъмни петна от вече свалените.

На дивана седеше слабичка жена, съпругата на Берда, с тъжни сиви очи на посърналото лице. Изгледа ме за миг мълчаливо.

На стената зад нея висеше мечът на Берда.

Нямаше нужда от обяснения — на острова бях чул, че всички войници, преживели войните на императора, са изхвърлени от Съвета

без никакво възнаграждение или пенсия, оставени всеки да оцелява както може. А какви дарби имат повечето войници освен да стискат зъби и да страдат, все едно дали си редник, или генерал? Малко по малко домин Берда щеше да разпродаде всичко, което бе притежавал, и да затъне във все по-дълбока бедност.

Обзе ме гняв, без да знам към кого е насочен. Към Берда, затова че бе позволил дъщеря му да стане курва? Към жена му? Към шибания Велик съвет? Към императора? Или към самите богове? Едва се овладях.

Линтон явно беше очаквала да кажа нещо и се притесни, понеже мълчах.

— Ела — прошепна ми тя. — Стаята ми е насам.

Последвах я и гневът ми се стопи, щом влязох в стаята за игра на момиченцето, с детските куклички на лавицата, няколкото жълти кредити за рисуване и нелепото огромно двойно легло, явно добавено след като Линтон бе започнала да продава тялото си.

Тя запали две свещи, за да разсее усилващата се мрачина, взе пакетите от ръцете ми и ги разгъна.

— Ще ти донеса чиния — каза ми все така шепнешком. — А нещо за пиене?

— Вода — казах със свито гърло и погледнах храната, с която бях мислил да се нагостя добре. Апетитът ми беше изчезнал. Линтон се върна с прибори и бокал с вода от великолепен кристал, малко полющен.

— Седни — покани ме тя. — Ето, сега ще ти нарежа наденичката.

— Не. Каж ми нещо — макар че знаех отговора. — Тези двамата са родителите ти, нали?

Тя кимна.

— Те какво ще вечерят?

Линтон ме погледна изненадано.

— Ами... останал им е хляб от снощи. И мама свари супа... преди два дни.

— Занеси им това — посочих продуктите пред мен. — И още... — извадих един сребърник от торбата си. — Ако баща ти пие вино, да си купи едно шише.

— Но... ти...

— Просто днес е денят на една от фамилните ни богини. Трябва да постя, а в живота си бездруго съм направил достатъчно неща, за да не искам да я гневя повече.

Линтон се поколеба.

— Хайде, момиче — подканих я и тя се подчини.

Изтегнах се на леглото. Чудех се какво да правя. Тя скоро се върна, погледна ме и се усмихна.

— Благодарим ти. Добър човек си.

Поклатих глава и отвърнах, като се помъчих да скрия яда си:

— Не. Боя се, че вече няма добри хора.

Тя седна на леглото, сложи ръка на коляното ми и промълви:

— Има — стана и бавно започна да разкопчава роклята си. — Аз ще ти харесам. Заклевам ти се. Ще направя всичко, което поискаш... и ще ми хареса. Всичко.

Роклята се смъкна около глезените ѝ. Отдолу носеше само тънък комбинезон. Пъхна пръсти във връзките му и го смъкна. Голото ѝ тяло беше безукорно гладко, с малки гърди и нежни къдрици между бедрата.

Курът ми се размърда. Беше... не можех да си спомня колко време беше минало, откакто бях лягал с жена. Откакто... велики богове, откакто се любих с Alegрия в нощта, преди да умре, толкова отдавна и толкова далече, в замръзналите майсирски свеби. Странно, щях да помисля, че споменът ще охлади страстта ми, но не би. Alegрия, най-голямата любов в живота ми; Маран, бившата ми жена; Амиел Калведон, която обичаше и двамата ни, всички те вече потъваха в спомена и осъзнах, че е минало достатъчно време и че спомените за тях вече няма да могат да властват над живота ми, за добро или лошо.

Искаше ми се да стана, да смъкна селяшките си дрехи и да взема в обятията си това момиче, тази гола жена, която стоеше пред мен и чакаше.

Но само я хванах за ръката и я придърпах да седне до мен. После отидох до торбата си, извадих обещаните два сребърника и добавих още един.

— Аз съм от онези, които го обичат различно.

Линтон се постара да прикрие страха си. Облиза устни.

— Казах „всичко“ и го казах сериозно.

— Обичам да гледам жени, които спят.

— Какво?!

— Като момче често надничах през една цепнатина в стената и гледах съседското момиче — излъгах. — Беше по-голяма от мен и, разбира се, не знаеше, че я гледам. Всяка нощ, преди да си легне, сресваше косата си, черна като твоята, и след това лягаше, гола, и гледаше към нещо, което не можех да видя. Може да е било портрет на някой, когото е обичала. После очите ѝ се затваряха и заспиваше.

— Това ли обичаш?

Кимнах.

— Нищо ли не искаш да правиш... след като заспя?

Поклатих глава.

— Но това е... — и замълча.

— Странно ли?

— Да.

— Но точно това обичам — подадох ѝ монетите.

Станах, отидох до един стол и седнах. Тя продължаваше да ме гледа — чакаше да извадя камшик несъмнено или нещо такова; после легна и вдигна крака.

— Искаш ли да се галя?

— Не.

Тя остана да лежи сковано няколко мига.

— Какво стана после с онова момиче?

— Избяга с някакъв войник. Аз бях само на десет.

— Женен ли си?

— Да. С три деца. Чакаме четвърто.

— Но все пак обичаш да...

— Да. И да си със затворени очи.

Тя замълча. Седях неподвижно. Очите ѝ се отвориха два пъти, погледна ме и пак ги затвори. Дъхът ѝ се успокои. Продължавах да чакам. След малко тя задряма. Завих я с одеяло, взех от лавицата куклата, която реших, че ѝ е любимата, и я поставих до нея.

Изпих си водата, свих се на пода и след като изредих наум всички видове глупак, които бях, заспах.

Събудих се точно когато исках — винаги съм могъл да го правя, — около час преди съмване. Линтон продължаваше да спи, с куклата, вече сгушена под одеялото.

За пореден път се направих на глупак — оставих всичкото злато на Салоп до нея на леглото, излязох безшумно от стаята и тръгнах навън под бавния утринен дъжд.

— По каква работа, ако мога да попитам? — попита мършавият, почти съсухрен мъж с дебелите очила, поклащащи се на върха на дългия му нос.

— Изкупувате ли скъпоценни камъни?

— Така пише на табелата ми.

— Нося нещо за продан. От чичо ми. Беше войник, умря миналата седмица.

Извадих откършената дръжка на меча на Ерни и отрупаната му с геми кама. Версията ми беше гнила, но по-добра не можех да измисля.

Мъжът ги огледа внимателно, после мен, после отново оръжията.

— Офицер е бил, предполагам — каза сухо.

— Не. Но се е бил срещу Кальо и ми каза, че са били на някакъв благородник, когото убил в битката.

Той кимна, огледа ги замислено и отвърна предпазливо:

— Ако ми казвате истината, а, разбира се, нямам причина да се съмнявам, това несъмнено ще повиши много колекционерската им стойност. Случайно да помните името на благородника, от когото ги е взел чичо ви.

Поклатих глава.

— Тези разкази съм ги слушал преди години. Чичо ми умря миналия месец и си помислих, че ще мога да им взема по-добра цена, ако ги продам в града.

— Така е. В града има повече купувачи, отколкото из селата. Проблемът с продажбата им цели е, че по-трудно ще намеря идеалния клиент, макар че се сецам за трима. Има и втора възможност — да се извадят камъните, а златото и среброто да се претопят, но ще ги изкупя на нормалната им цена, нищо повече.

— Точно това искам.

— Жалко, че ще развалим такива изделия, въпреки че са малко претруфени за вкуса ми — продължи той, — но пък така ще стане съвсем трудно да се познае чии са камъните.

Престорих се на объркан.

— Не ви разбрах.

— Разбира се, че не сте. Сега ще ме извините за минута, искам да си доведа съдружника.

Усмихна се малко насила и тръгна към задната врата на дюкяна.

— Ако съдружникът ви е със сива униформа или прилича на градски страж, няма да ви остане време да си вземете наградата — подвикнах след него.

Мъжът се усмихна отново.

— Не обичам агентите на закона повече от вас, повярвайте ми.

И се скри зад завесата.

Нямаше го около десет минути и едва се сдържах да не изхвърча навън. Открехнах вратата, наведох се и уж небрежно огледах улицата за клопки.

След малко мъжът се върна с една жена, която беше направо грамадна — не просто дебела, а огромна във всяко отношение.

— Интересни изделия ни предлагате — гласът ѝ пасваше напълно на едрото ѝ туловище. — Защо избрахте точно нашия дюкян?

Казах ѝ истината:

— Беше вторият, покрай който минах. Първият нямаше нищо ценно на витрината и реших, че няма да могат да си позволят да ми платят цената.

— Имаш ли от Таланта? — попита жената.

Смразих се.

— От магия не разбирам нищо.

Тя се поглади по брадичката.

— Тези камъни са много ценни. Ако ги купим, ще ти дадем доста пари. Как ги искаш?

— В злато. С възможно най-ниската стойност. Там, където живея, едри монети се разменят трудно.

— Дребни пари лесно се харчат. Тук в Никиас ли смяташ да ги изхарчиш?

— На този въпрос няма да отговоря.

— Значи се каниш да пътуваш — рече тя, все едно че е задоволила любопитството си. — Но няма да ми кажеш накъде.

Поклатих глава и ръката ми пипна дръжката на меч в торбата.

— Нищо лошо не ти мислим — успокой ме тя. — За разлика от някои други в Никиас, дето търсят един с дълга руса коса, мъж с

хубаво лице и стройна фигура.

— Не съм аз — постарях се да го кажа безгрижно. — На никого не съм направил лошо.

— Лошото и доброто са доста променливи оценки напоследък — каза жената.

— Забелязал съм го.

— Горе, в жилището ни, имаме баня. И аз се къпя в нея, ако те интересува — каза тя. — В килера до нея има стъкленица с боя, тъй че някой русокос може да стане чернокос. И някой с дълга коса може да излезе късо подстриган.

Изгледах я предпазливо.

— А вие защо се интересувате от моите работи?

Тя сви рамене.

— Обичаме клиентите ни да са доволни.

Изведнъж положението ми се стори наистина смешно и се засмях.

— Колко ще ми приспаднете от цената за това?

— Нищо. Бих предложила да ти дадем двеста седемдесет и пет... — вдигна камата от тезгяха и я огледа съсредоточено. — Не. Триста и седем жълтици. Това е някъде между четвърт и половина от цената им на бижутерския пазар. Бих добавила, че ако бях нечестна, каквато не съм, и стисната, каквато не съм, обикновено се дават десет процента от цената.

— И аз така съм чувал. Ще приема цената ви.

— Не си чул всичко — продължи тя. — От змии страх ли те е?

Погледнах я изненадано и отвърнах:

— Не повече от всеки разумен човек. Някое отровно влечуго мога да убия, но другите ги смятам за приятели на човека, понеже се хранят с отровни насекоми и други влечуги.

— Това е добре. Само че трябва поне да разбере в каква посока се каниш да пътуваш.

Колкото и да бях объркан от злокобния ѝ въпрос за змиите, бях готов да изпълня молбата ѝ, но се сетих, че изобщо не съм мислил накъде да побягна. На север? Никого не познавах в Делтата, нито на изток към пустините. На юг, нагоре по Латейн, можех да намеря няколко стари приятели, които да ме подслонят. Всъщност оставаше ми само един избор.

— Тръгвам на запад — отвърнах.

— Така си и мислех — каза тя. — Най-далечният запад, в джунглите.

Лицето ми остана безизразно.

— Добре. Хайде, качвай се горе и ги махай тези ужасни дрипи. Измий се и ще дойда да се заема с косата ти.

Забеляза изражението ми.

— Не бой се. Съмнявам се, че можеш да ми покажеш нещо, което съпругът ми и трите ми сина си нямат.

— Качвай се, казах! — гласът ѝ беше властен като на сержант на учение и не ми оставаше нищо, освен да се подчиня.

След половин час бях чист. След още половин бях късо подстриган и чернокос. Стоях гол и тя ми подаде дрехи. Бяха чисти, с много кръпки, панталоните бяха на пехотинец, ризата — от домашнотъкан плат, плащът с качулката — също войнишки.

— Облечи ги.

Послушах я и тя се обърна към мъжа си.

— Е?

— Уволнен след мира — каза той. — Скитал е дълго, хваща се на каквато работа му попадне. Щом си пази меча и тази опасна кама, явно е човек, готов да си има работа със смъртта.

— Хубаво — одобри тя. — Добре е да изглежда така. Такива мъже не ги закачат по пътищата, защото никога не носят сребро, а за да му прибереш жалките петаци не си струва кръвопролитие. Няма да го притесняват много, ако си стои настрана по пътя си до Симабю.

Подскочих.

— Откъде знаете, по дяволите?! — не беше най-деликатното признание, което съм правил.

Тя ме изгледа загадъчно и смени темата.

— Още нещо — отвори малка кесийка и извади нещо. — Сега стой мирно — опря нещо на слепоочието ми, продължи надолу до брадичката, като през това време мърмореше. Беше хлъзгаво и студено, после кожата ми се загрея.

— Какво...

— Добрият войник обикновено има по някой белег — каза мъжът ѝ. — Хората са много интересни. Забележат нещо по лицето ти и забравят всичко друго. Тъй че ще гледат на теб като на „Белязания“ и никой няма да различи формата на носа ти или цвета на очите.

— Използват го пътуващите артисти — продължи жената. — Омагьосано е, тъй че можеш да се миеш, да ядеш и да плуваш с него, не се безпокой. Думите за свалянето му, и ги запомни добре, защото се съмнявам, че ще припъкнеш обратно дотук, за да ти ги припомня, са „енем, енем, летек, нисрап“, казани два пъти.

Повторих ги няколко пъти наум.

— Запомни ли ги?

Кимнах.

— Долу има хляб, сирене и вода, тъй като вино не пиеш — рече тя. — Яж бързо, защото работодателят ти скоро ще дойде.

Мършавият мъж ми подаде тежка кесия с монети, с каишка. Зяпнах я, все още изумен от знанията на жената.

— Вземи я. Вържи я на врата си. Достатъчно си широкоплещест, та имането ти да не си личи. Хайде, побързай!

Човекът миришеше на пот, въпреки че дрехите и лицето му бяха чисти. Имаше рошава брада и носеше тежки ботуши, дебели гащи и риза — едва ли най-подходящото облекло за тропическия климат на Никиас.

— Аз съм Якуб — весело се ухили той. — Ела да видиш дечицата ми отзад.

В една ръчна количка бяха натъпкани десетина клетки, с по една голяма змия във всяка. Някои се бяха свили на кълбо, будни и нащрек, други като че ли спяха, трети пълзяха насам-натам, неуморно търсейки свобода.

— Якуб — обясни ми жената — ти предлага шест, не, седем медни монети и да ти плати превоза, ако му помогнеш да прекара стоката си през Латейн. Рампите на сала са опасни и му трябва силен мъж, който не се бои от нищо. Съмнявам се, че стражите ще държат много да оглеждат такава стока или собствениците ѝ.

— И е по-добре вече да тръгвате, защото следващият кораб, който минава през цялата делта, заминава след два часа — добави тя

някак сърдито.

Якуб се засмя и чак заподскача от радост.

— Да, да! Вън от града, отново на воля, далече от камънака и мръсотията!

Отново се захили и се усъмних дали е наред. Но пък ми беше все едно.

Поклоних се на жената, после — на мъжа ѝ.

— Благодаря ви. Не знам защо ми помогнахте.

— Не беше избор, а заповед — каза жената. — Но не ти трябва да знаеш от кого. Макар че бездруго щях да ти помогна, предвид това, което бъдещето ще... което трябва да донесе. Запомни това, Дамастес а Симабю, и също така помни, че всичко се променя и нищо не остава същото. Не съществува никакво Колело, противно на вярата ти, а само Пътека, която продължава и продължава, без да се връща назад, и това, което правим по Пътеката, предопределя края ѝ.

Зяпнах, а тя протегна ръката си. Стиснах я, а блузата ѝ леко се разтвори под шията... и зърнах за миг смъртоносното жълто въже за душене на товиетите!

4.

ИЗЛИНЯЛАТА ЗЕМЯ

Тикането на количката със змиите ме превръщаше в идеалния хамалин — с много як гръб и изключително тъп. Едва забелязвах тълпите по улиците, бутях количката напред между мърморещи жреци, притеснени търговци, шляещи се ленивци — но мозъкът ми въртеше трескаво и се мъчеше да си обясни защо товиетите ми бяха помогнали. Ако можеше да се съди по думите на жената, това явно не беше индивидуален акт на милост, а решение на човек с високо положение в култа.

Нищо не разбирах. Отначало товиетите бяха анархистична секта, почитаща кристалния демон Так, душаха с жълтите си въжета всеки, който е извадил в живота си повече късмет от тях, и крадяха имота на жертвите си. Бяха потиснати с много кръв и тогава си мислех, че са унищожени, след бунтовете, преди Тенедос да вземе трона и да унищожи Так.

Десет години по-късно се бяха появили отново, но този път без божество и без водачи, така поне ми беше казал старши шпионинът на императора, Кутулу. Отново се заканваха да унищожат всички държави и да свалят богатите и властните, защото само така щели да възтържествуват свободата и справедливостта. Но втория път действаха без водачи, на малки клетки, и твърдяха, че може би някой ден ще се издигне истински водач. Само че такъв не им трябвал, докато не настъпел въпросният ден и не се появило въпросното лице.

Два пъти се бяха опитали да ме убият. Първо във Водния палат. Вторият път беше в имението на бившата ми жена, в Иригон, когато убиха брата на Маран, контеса Амиел Калведон и нероденото ни дете — с което бракът ми с Маран приключи.

През войната с Майсир бях виждал знаците им — било простичкото изображение на въжето им за душене във вид на обърнатата буква „U“, било — по-често — червения кръг, изобразяващ мъчениците им с гнездото змии, надигащи се от локвата кръв.

След като Нуманция бе покорена от Майсир и двамата с императора бяхме пратени в затвора, не бях чувал нищо за тях, пазачите ми също не знаеха дали продължават да съществуват. Но явно продължаваха да действат, при това с много широка мрежа, иначе как онази грамадна жена щеше да знае кой съм, какви са навиците ми и на всичко отгоре — как може да ми помогне?

Не бях ли най-големият им враг след Тенедос?

При оттеглянето ни от Майсир, високо в планините на Спорните земи, един брадат старец ми беше припомнил за предсказанието при раждането ми, че съм момчето, яздецо тигъра, и че тигърът ще се обърне срещу мен, но животът ми ще продължи по-дълго, отколкото мога да си представя. Но цветът на жизнената ми нишка щял да стане яркожълт и тя щяла да е от коприна, като товиетските въжета за душене.

Беше завършил със загадъчното: „Защо злото да не може да се окаже добро, щом възприеманото като добро може да е зло?“ Само това пожела да ми каже и цинизмът му бе удовлетворил както чувството му за дълг, така и за хумор.

Никаква логика нямаше във всичко това.

Както беше предсказала жената товиети, кейовете на Латейн гъмжаха от стражи. Трима се бяха разположили пред мостчето за нашия кораб. Колкото повече се приближавахме, толкова повече мърмореше Якуб, кикотеше се, смееше се на себе си и галеше змиите си през клетките с едно дълго перо. Вече се чудех колко точно е луд.

Стигнахме челото на опашката и единият от стражите изръмжа:

— Имена, местожителство, за къде пътуваш?

Вдигна поглед от походната си маса, видя поклащащата се глава на една особено любопитна кобра само на педя от своята, писна като евнух, скочи и едва не падна във водата. Ядосан от проявената слабост, но и изплашен, заръмжа, а приятелят му ни се сопна:

— Качвай ги тези гадини на кораба и само да се отвори някоя клетка, главите ви ще хвъркнат!

Дори не погледна билетите, които Якуб се опита да му подаде.

Якуб си ги прибра в джоба, измърмори едно: „Какво пък, ще свършат работа на връщане“ и ми каза да тръгна след него с количката. Корабът беше претъпкан, но специално за нас отвориха доста място.

— Хубавиците ми обичат центъра. Центъра! — подпяваше весело Якуб. — Полека бутай, полека, да не тревожим сърчицата им, че ще забият зъбките си в някой, не го щем това, о, не... — и намерихме място за количката с опасния товар под надвисналия над главната палуба салон, с изглед към кърмата и колелетата, които движеха кораба. Ремъците им бяха изрязани от кожи на слонове и бикове, след това с магия надарени с тяхната сила, многократно увеличена, тъй че „истинска тяга“ не беше нужна.

Колелата на количката бяха на болтове и се смъкнаха лесно. Вързах я здраво за една скоба, докато Якуб продължаваше да бърби:

— Кротка речичка, добра рекичка, но няма да рискуваме, а, не, не, няма да ги оставим хубавиците да плъзнат и да си играят игриците.

Дръпна въжето да се увери, че е стегнато здраво, и кимна доволен.

— Е, дали да не влезем вътре да закусим, войниче?

Усетих глад, но видях четирима от Гвардията на мира — крачеха смръщени из тълпата.

— Мм... не. Ял съм. Не съм гладен.

Якуб ме изгледа невярващо.

— Войник да не е гладен? Когато папото е без пари? — и се изкиска. — Ах, ах. Лошо ти става от люшкането, а?

Направих се на смутен, а той продължи:

— Един моряк ме научи: най-доброто било да вземеш мръвка сурово свинско, по-тлъстичко. Вържеш му конец, глътнеш го, прокараш го нагоре-надолу, избълваш всичко, дето е за бълване, и кой като тебе! Ама като усетиш нещо кръгло и рунтаво, гълташ бързо, щото е гъзът ти — и така се разсмя, че едва не падна през парапета. — Все едно де. Ще гледам да ти донеса някаква каша, хем и хубавиците ни ще пазиш.

И заситни към стълбата.

Нямах никакво намерение да ям пред гвардейците: не бях сигурен колко е добра маскировката ми или заклинанието. Никак не ми харесваше възможността да ме хванат, докато си дъвча собствения „белег“.

Придадох си по-враждебен вид, почти на разбойник, увих колана си около клетката, после я запънах с крак, сложих извадения меч в скута си, придърпах качулката над главата си и се престорих, че дремя.

Близо до кейовете имаше каменни стъпала, слизащи във водата. Бяха пълни с къпещи се под топлото обедно слънце. Имаше една много красива гола жена, с няколко години по-млада от мен — пазеше си стадото от едно момче и пет също толкова голи негови сестрички, не повече от десетгодишни: търкаха се с калъпи сапун и се плискаха. Жената имаше златна верижка на кръста и си спомних как преди много години, когато тръгнах с „Таулър“ към първото си назначение в Седемнадесети пиконосци, имаше едно младо момиче, което се къпеше със същата златна верижка и ми се беше усмихнало подканящо. Зачудих се дали не е същата жена, ухилих се на глупавия си романтизъм, но ми се искаше да е така и голямата ѝ челяд да е знак, че е щастлива, а златната верижка — че нищо не ѝ липсва.

От капитанския мостик изсвириха рогове и пътниците се струпаха по перилата, щом лопатите на голямото колело забиха в кипналата вода. Гледах ги, удивен от овехтелите им облекла, и за пореден път си дадох сметка за последствията от войната. Не бяха същите хора, които пътуваха едно време. Имаше пътуващи търговци, както и преди, но повечето от тези тук се придружаваха от охранници и възрастта им беше или младежка, или доста над средната, не обичайната възраст на мъже, избрали опасността за препитание.

Имаше група танцьорки за празненства, които си бърбореха за далечните градове на Нуманция, но копринените им рокли бяха поизтъркани и с кройка отпреди десет години. Малко бяха семействата, тръгнали на празнична разходка, било то богати или бедни. Видях селяци от Делтата, с изнурени от тежък труд лица; говореха тихо и угрижено за оризовата реколта и бедните пазари.

До обутите ми в сандали крака изскърцаха ботушите на двама стражи и ръката ми се стегна на дръжката на камата на Перак. Ако ме познаеха, щях да убия единия, да блъсна другия настрана и да скоча през борда, преди някой да успее да реагира.

— Хубави приятелки за компания, а? — чух гласа на единия.

Надявах се, че не очаква да се събудя и да му отговарям, и извадих късмет, когато другият каза:

— Е, него поне не го притесняват, нали?

Засмяха се и продължиха по пътя си. Отново задишах спокойно.

Насред реката, докато никой не ме гледаше, извадих амулета, който ми беше дал Тенедос. Поддържах го за миг, усетих как се затопля и го метнах през борда.

Нека да ме види при рибите.

Гвардейците слязоха на втората ни спирка. Казах на Якуб, че от кашата, която ми донесе, съм се оправил, и че мисля вече да хапна малко по-стабилна храна.

Като на повечето речни кораби, и на този хранеха добре, особено пътници като нас, закупили превоз през цялата Делта. Бях си представял, че ще си порадвам душата с разни печени меса или може би с нещо пушено, но се нахвърлих на купищата пресни плодове и зеленчуци, особено на бобовите, приготвени по всевъзможни рецепти на богатата нуманцийска кухня. Тялото ми само си казваше какво иска и от какво има нужда. След като страстта ми към растящи зелени неща се засити, ми станаха интересни и месата.

Якуб беше донякъде изумен от апетита ми и се зачуди що за демон е събудил в мен. Не му казах, че безкрайната монотонност на затворническата храна, колкото и добре да е приготвена, може да превърне и най-заклетия аскет в чревоугодник, стига да му се отвори възможност.

Той харчеше парите си — или товиетските пари? — пестеливо и не плати за каюта, а предпочете да спим на палубата. Това беше рисковано, защото след стъмване по палубата обикаляха крадци, най-вече от самия екипаж, и тези кораби имаха лоша слава с обирите, изнасилванията, а понякога — и убийствата, ако пътникът се окажеше особено упорит за кесията си.

Веднъж един се приближи крадешком, чу стърженето на меча ми, излизащ от ножницата, и свърна настрана. След малко чух боричкане наблизко, видях, че се борят двама, единият стар, другият — младок, младият с метален бокс на ръката. Не ме чу, докато го приближавах, и го смъкнах на пода с желязната топка в юмука ми. Старецът замръзна на място. Метнах злощастния крадец през перилото и се върнах в сенките, преди старецът да се опомни.

Видях го на другия ден; обикаляше от човек на човек, заничаше в лицата им, опитваше се да намери благодетеля си... или да намери

убиеца и да го издаде на корабните офицери. Но и той не беше склонен да се приближи до змиите ми и инцидентът приключи.

След пет дни стигнахме отвъдния бряг на Делтата, сложихме пак колелата на количката и слязохме в малкото пристанище Калди. Спряхме на пазара, купихме едно зебу и въжени такъми и натоварихме животното. Извън града пътят се простираше на север и на юг.

— Тук ще се разделим, войниче — каза Якуб. — Аз хващам на север, където императорът събира новата си армия. Ще си има магове, а на маговете им трябва заклинания, а за заклинанията трябва змии — изкиска се. — А имам и други неща, които му трябва.

Изгледах скептично количката и дрипите му.

— Да бе, да — изсмя се той. — Както ме гледаш, нищо няма, нали? А? Както количката може да скрие пътника, тъй и змиите, където дрискат, може да скрият... много, много неща.

— Много, много неща — повтори Якуб.

Сбогувах се с него с внезапен изблик на обич.

Гледах след него, докато не се превърна в точица по пращия път; чудех се какво ли крие под прахта в клетките със змиите. Злато? Диаманти? Тайни сведения? Не знаех... но знаех едно. Якуб изобщо не беше луд, дори сигурно беше много по-разумен от мен.

Накрая въздъгнах и тръгнах.

Към Симабю. Към родния ми дом.

Същата нощ до малкия огън, докато печех на въглените едно разсеяно зайче и няколко картофа, които бях изровил от една нива, казах два пъти думите за махането на белега. Отначало изпаднах в паника, нищо не ми дойде наум, но после си ги спомних, „белегът“ падна в ръката ми и го захвърлих.

Колкото и да не ми харесваше, брадата, която бях решил да не бръсна, щеше да ме скрие не по-зле.

Пътят беше много дълъг, близо двеста левги. Но не вървах непрекъснато пеш. Често имаше кервани или селски коли, тръгнали за

следващото село или към някое тържище. Щом се уверяха, че мечът ми няма да се насочи срещу тях, на драго сърце приемаха да ме повозят.

Но твърде често, щом видяха оръжието ми, или препускаха бързо покрай мен, или, ако имаха своя охрана, ми казваха да свърна встрани в нивята, иначе ще ме убият. Подчинявах се с тъга, защото си спомнях мирните времена под властта на императора, когато говореха, че девственица може да мине през цялото кралство с по кесия със злато във всяка ръка, без да пострада.

Бабини деветини, разбира се — горкото девойче щеше да извади късмет, ако стигнеше и една левга отвъд селото си, преди да го ограбят и да добие повечко плътски опит. Но все пак беше похвала, говореща много за миналото.

Войната не беше засегнала тези земи, или поне — не явно. Почвата беше все така черна и тучна, напоителните канали, плъзнали като паяжина от реките, все още носеха живот на земята.

Но шлюзовете бяха изгнили, много ниви бяха неизорани, бреговете на каналите се свличаха.

Плодните дръвчета вече разцъфваха — беше Времето на птиците, но необраните плодове от предишния сезон гниеха по земята или все още висяха по клонките.

Птици се вдигаха от дърветата и дрезгавият им грак се носеше в пустошта.

По пръснатите нивички се мяркаха, превили гръб в усилен труд, жени, старци, деца.

А мъжете къде бяха? Младите, на средна възраст?

Земята шепнеше: „Във войската отидоха, на война тръгнаха, с императора, в Майсир отидоха, на Колелото отидоха, няма да се върнат никога...“

Дните отминаваха, времето ставаше по-топло и дъждовете носеха освежителна благодат. Пътувах, без да бързам, за първи път в живота си не бях длъжен да стигна някъде в определен срок, било за да потушавам бунт, да поема нова команда, да се разправам с някой непокорен барон или да водя и обучавам войници.

Не срещах униформите на Гвардията на мира, което не ме изненада. Частта беше малка и трябваше да се задържа в градовете или да притеснява събиращата се на юг армия на Тенедос. Малобройната стража по селцата не се интересуваше от нищо друго освен от района си, още по-малко от въоръжен човек, който се държи настрана.

Спирах по пътя си, когато си поисках, понякога за да помогна в сеенето или в някоя по-тежка работа, с която поредната селска вдовица и децата ѝ не можеха да се справят, и лека-полека си припомнях момчешките си умения, когато помагах на ратаите на татко в оранта, пасенето и грижата за животните. Работех за час-два или един ден и отново си тръгнах, с торба, пълна с храна — единственото отплащане, което приемах.

Спомних си и други свои умения, направих прашка от щавената кожа, която си намерих в едно запустяло селце, и по пътя се упражнявах с нея; убивах по някой самбур, заскитал се по оставената на угар пуста земя, диви прасенца, пилета или подивели патици за храна.

Бях сам и бях доволен.

В по-голямата си част пътуването ми беше спокойно и без произшествия. Но някои събития са се врязали в паметта ми...

Колата беше обърната, товарът ѝ — разсипан, малко след завоя на пътя, врязващ се в дигата, идеално място за засада.

На пътя бяха проснати трима мъже, още един труп, женски, лежеше върху колата, със зейнала в гърдите рана и ужас, изписан на лицето.

Децата, три момчета и две момичета, бяха овързани заедно като патици, подкарани на пазара. На лицата на по-големите се четеше омраза, на по-малките — страх.

От другата страна на пътя седяха осем мъже и си подаваха мях с вино.

Приблжих, с меч в ръка.

Един стана и тръгна към мен. Беше едър, брадат и с боен чук, увиснал на хълбока.

— Добър ти ден.

— Ваша работа ли е това? — посочих потрошената кола.

— Че как не. Проклетият глупак взе, че ни се опря. Нямахше много да му навредим, по дяволите. Мислехме да му пребъркаме малко стоката, с жена му да се повеселим, да речем, нищо повече. Ама той взе, че уби двама от нашите и жена си, преди да го пречукаме.

— Нищо свястно, само боклук — мъжът се изплю на земята. — Дребосъците ще ги вземем, да видим как е пазарът тия дни, макар че за търговците на роби малки пикльовци колкото щеш. Онова там ако беше на девет-десет, можеше да го задържим, да го понаучим, ама нямаме време и не ми се занимава. Искаш ли да купиш някое?

Поклатих глава. Едрият мъж ме огледа.

— На войник ми приличаш. Що не тръгнеш с нас? Оправяме се добре, друга банда по тия краища няма.

— Имам си друга работа — отвърнах твърдо.

— Ще ти кажа нещо — изсумтя мъжът. — Сам човек тия дни може да си докара белята, като няма кой да го пази, докато спи, или когато обърне гърба си.

— Това не ме притеснява. Имам си демон да ме пази.

Здравенякът ме изгледа стреснато. Двама от хората му се надигнаха и му дадоха някакви знаци.

— Добре, че ме предупреди — изсумтя едрият. — Хайде, върви си по пътя. И по-бързо.

Продължих, без да му отвърна. Същата нощ си направих бивака далече от пътя, без да паля огън.

Опитах се да залича лицата на онези деца от ума си, но не успях. Какво можех да направя? Бяха осем — риск, който никой разумен войник не би и помислил да поеме.

И все пак щом си го спомня, усещам в устата си вкус на пепел.

Личеше си, че фермата е била заможна, с трите обора за добитъка, кокошарника, езерцето за патиците, стобора около конюшната, дългите пристройки за ратаите и здравата двуетажна къща за стопаните. Но сега нивите бяха запустели, оборите бяха празни и сградите — изоставени.

Кокошкарите бяха претършували всичко, взели бяха каквото им е харесало и бяха омърсили другото. Но не бяха съсипали всичко и успях да изровя в боклуците здрава мъжка блуза, която горе-долу ми ставаше, и едни торбести панталони и се почувствах едва ли не богат, след като нямах други дрехи за смяна.

Намерих и две котлета за готвене, едното за нещастната яребица, която бях ударил с камък малко по-рано, другото — за гъстата супа, която обмислях по пътя, докато скубех тук-там по някой див зеленчук. Имаше и подправки в малки гърненца в кухнята — плячкаджиите ги бяха оставили, — така че щях да се нахраня добре... а и да спя на сухо, защото гърмеше и щях да съм благодарен за подслона тази нощ.

В голямата стая на фермерската къща видях, че нещо блести, зачудих се дали крадците не са изтървали монета, наведох се и вдигнах омагьосания малък метален флаг на Нуманция. Знаех за какво служи, виждал бях такива стотици пъти.

Колкото и да беше глупаво, колкото и да знаех какво мога да очаквам, все пак потърках флага и във въздуха израснаха две фигури. Бяха младежи, всъщност момчета, едното може би на деветнайсет, другото — с две години по-малко, и явно бяха братя. Бяха с остригани глави и в униформата на редници в имперската армия.

Усмихнаха се свенливо и едното каза:

— Какво мислиш за нас, тате? Мамо? Не ни оставиха косите, но ни дадоха тези дрехи в замяна. Не ви ли приличаме на войници?

Другото се засмя.

— Той си мисли, че прилича на войник. Аз — не. Но се стараят да ни научат и се трудим здраво, и досега не сме имали неприятности.

Първото стана сериозно.

— Казват ни, че скоро ще заминем на юг, към границата, и после в Майсир, да помогнем на императора да унищожи злия им крал. Молете се за нас.

Второто кимна и каза:

— Молим ви. Но... не се тревожете. Ще се върнем здрави и читави. Обещаваме ви.

После се усмихнаха и изчезнаха...

Както казах, виждал бях такива омагьосани флагчета. Десетки заклинатели, всъщност не повече от селски шарлатани, се навъртаха из войнишките лагери въпреки усилията на дежурните офицери да ги

прогонят. Канеха редника да застане и да каже нещо, правеха заклинание и запечатваха мига в такова флагче или в малко ножче, или конче, с капка от слюнката или кръвта на редника. Новобранецът естествено си плащаше добре за това и по някакъв начин предметът стигаше до близките му.

Зачудих се къде ли из Майсир са загинали тези момчета. При Пенда? Някъде в свебите? В Джарра? Или в Сидор? Или в някое безименно тресавище при ненадейна засада, след което са останали два-три трупа в тинята или в снега?

А техните татко и мама? Защо бяха оставили всичко? Дали до тях бе стигнала вестта, че синовете им са тежко ранени в някоя болница, оставили са си земята и са се заплели в мрежата на войната? Никой освен Айрису не знаеше, Айрису и Сайонджи, може би. Потръпнах. Отвън изгърмя още по-силно.

Взех котлетата и подправките и напуснах фермата — намерих си жалък подслон в една горичка на около миля по-нататък край пътя. В призраци не вярвам, но в тази ферма ги имаше.

Един ден се натъкнах на странна гледка. Десетина момчета, всички облечени в груби селяшки ризи, се тътреха по пътя зад някакъв мъж, облечен в старата, забранена със закон униформа на имперската армия. Учудих се на самозванеца, докато се приближаваха, а той се спря и ме поздрави бодро.

Много колебливо отвърнах на поздрава му и се представих с първото име, което ми хрумна.

— Аз съм старши сержант Тагагни, бивш Трети имперски корпус, сега служа пряко на императора — избоботи той.

— И как е възможно това?

— Изчакай малко, ще ти кажа — обърна се към момчетата. — Е, бойци, свободни сте. Тука ще си поемем дъх, преди да продължим.

Младежите с радост си намериха сянка под крайпътните дървета, достатъчно близо, за да чуват разговора ни.

— Старши сержант? — казах скептично. — Но императорската армия е разформирана и хората са пратени по домовете си.

— От кого? От онези говняри, които се наричат Велик съвет? От оня шибан тъпак зад тях, който седи на трона в Майсир? Че откога

императорът слуша такива гъзолизци като тях?

Кимнах в знак на съгласие и на устните ми може да се е появила лека усмивка.

— Приличаш ми на човек, който е служил на императора — каза Тагагни.

— Служил съм.

— Колко време?

Можех да му кажа истината — че бях първият следовник на Лайш Тенедос.

— Доста.

— В Майсир?

Отново кимнах.

— Е, онова беше ужасно, да — въздъхна той. — Но кълна се в Сайонджи, бихме се добре.

Забелязах, че две от селячетата потръпнаха, като чуха името на богинята на смъртта.

— Така е. Но те се биха по-добре.

— Били са се, дръжки — отвърна той, малко ядосан. — Просто бяха повече, отколкото можехме да избием. Иначе щяхме да сме в Джарра, в униформи от коприна и всеки от нас щеше да си има провинция.

— Но не сме.

— Но пак ще сме — отсече Тагагни. — Затова взеха парата на императора тези юнаци, дето съм ги повел. Тръгнали сме за... закъде не мога да ти кажа, да се запишем в новата армия. Готвим се да се бием пак, под гордото знаме на императора Тенедос, и да прогоним ония смахнати съветници от Никиас, а мелезите, дето се наричат Гвардия на мира, да ги издавим в Латейн. Е, поне тия, които не обесим първо на най-близкото дърво.

Няколко хлапета се ухилиха и аз също се усмихнах.

— Тия кучи синове заслужават повече от бесило, съгласен съм.

— Тогава ела ни помогни — рече Тагагни. — Виждам, че не си сакат. Върни се във войската, момче, че още боеве ни чакат, да си върнем Нуманция.

— Не. Вече сам съм си господар и смятам да си остане така.

Тагагни поклати глава.

— Перце няма да вдигна, нито ще наругая мъж, който е служил в Майсир. Но силният вятър е задухал и никой мъж няма право да си клечи до зида или да си оре нивата, докато Нуманция не се освободи. Хайде с нас, приятел. Забрави трудните времена и изгубените другари и си спомни хубавото, другарството, гордостта на униформата и славата да биеш крак под знамената на императора. Тия момчета не го знаят това, не са си взели още дяла от славата, но за нея са тръгнали, истински нуманцийци са всички.

Честно казано, въпреки ужаса, който знаех, че носи войната, долових и малко истина в думите на Тагагни, спомних си дивата радост от това да си воин на Тенедос. Но си спомних също така и... други неща.

— Не, сержант. Но ще обмисля добре предложението ти.

— Е, няма да настоявам. Други ще дойдат при теб, по друго време, и може би ще си спомниш думите ми и ще се върнеш при нас. Ще се върнеш да освободим Нуманция.

Не изчака за отговор, а се обърна към подопечните си.

— Е, хайде да тръгваме, мъже, че дълъг път трябва да минем, докато се стъмни.

Момчетата послушно се надигнаха и тръгнаха. Погледах ги, докато се скрият зад хълма. На билото му последното се озърна през рамо и махна с ръка. Отвърнах му и продължих по пътя си.

Не, Нуманция не беше свободна и рано или късно бой щеше да има.

Но това не трябваше да ме интересува повече.

Селото, за разлика от много други, беше спретнато и от няколко комина се виеше дим. Нивите му бяха изорани, по тях пасяха тлъсти крави и зърнах жени, работещи при рибарника в единия му край.

Бях го забелязал случайно, доста далече от пътя, почти скрито зад възвишението, и тъй като ми беше омръзнало това, което си готвех сам, реших да помоля за подслон срещу един ден работа.

Черният път до селцето беше обрасъл с бурен, все едно че тук не бяха идвали пътници. След това видях, че селото е оградено грижливо с бамбукова ограда, а пътят беше затворен с дебел дънер, с набити по него бамбукови шипове.

— Ей! Здравейте! — провикнах се и от близката постройка притичаха две жени. Едната носеше лък и колчан, другата — копие.

— Стой!

Подчиних се. Знаех какво ще последва. Щяха да видят меча ми и дрипавата униформа и щяха да ми заповядат да си вървя по пътя, от страх, че съм разбойник.

От една от колибите излезе трета жена. Беше малко по-възрастна от мен, слаба и с осанка на благородничка.

— Кой си ти? — попита ме строго.

— Пътник съм — отвърнах. — Името ми е... Нури. Искам да помоля за храна и ще ви свърша работа за нея.

Изглежда ме твърдо, усетих как ме пронизва погледът ѝ — като този на императора някога — и разбрах, че е ясновидка с голяма сила.

Другите две я изчакаха да реши.

— Не ни крои зло — рече тя. — Пуснете го.

Без да възразят, двете размотаха въжетата и издърпаха дънера от пътя.

— Благодаря ви.

— Аз съм Гунет — представи се тя. — Избрана съм за старейшина на селото.

— Благодаря, Гунет. Каква работа имате?

— Можеш да ни насечеш дърва.

— С удоволствие.

— А после... може да има и други задачи.

Усмихна се загадъчно, а едната от по-младите се изкикоти.

Обичам простичката работа като цепене на дърва, макар че ако много години не си въртял брадвата, тя не е толкова проста, колкото изглежда. Но с всеки удар си спомняш по нещо от предишното си умение и всеки път успяваш да удариш с острието точно където искаш, с точно подходящата сила... и без да си посечеш крака.

Дърва имаше много, но какво от това? Съблякох се до кръста, престанах да мисля за каквото и да било и заработих механично. Горд бях, че рядко ми се налагаше да взимам чука, за да доразцепя някой пън, а и си припомних цаката на цепенето с един удар.

Някъде към края на купчината забелязах, че си имам публика. Гледаха ме две момичета, малко над осемнайсетгодишни. Вече бях длъжен да се представя добре и отпратих последното парче във въздуха, за да кацне върху купа с нацепените дърва.

Поклоних се, те се засмяха и едната ми подхвърли кърпа.

— Аз съм Стефи — представи се. — Изпратиха ме да ти кажа, че приближава часът за храна. Приятелката ми е Мала — Стефи имаше дълга черна коса, вързана на опашка, много червени устни и очи, тъмни като косата ѝ. Беше с домашнотъкана рокля с ушити цветя по нея и по сандали, и беше много, много хубавичка. Приятелката ѝ Мала беше малко по-едричка, но с ослепителна усмивка и силно изчервена.

Изтрих потта от челото си и ги попитах къде мога да се измия. Двете момичета ме придружиха до една постройка, къпалнята на селцето. Вътре имаше каци, пълни с вода, и огромен котел върху тлеещия огън в огнището. Долях с гореща вода едната каца, намерих си сапун, съблякох се и се измих грижливо отвън, а после влязох в кацата да се понакисна.

Съжалих, че си нямам чисти дрехи за преобличане — и двата чифта се бяха оцапали. Изпрах ги всички, едната риза окачих да съхне, а другата си навлякох, след като я изстисках добре.

Видях огледало на стената, огледах се и се намръщих, щом забелязах, че корените на русата ми коса са израснали и изглеждам малко странно. Но нищо не можеше да се направи по въпроса.

Наблизо имаше маса с най-различни благовония и отвари. Намерих едно малко ножче за бръснене, каквито използват жените да си бръснат интимните части, ако поискат, наточих го на колана си, насапунисах се и започнах да се бръсна, докато оглеждах масата.

Тук всичко като че ли беше за женска употреба. Нямах ли мъже в това село?

Имаше, както разбрах на трапезата. Но бяха само шестима и само един, малко тъпичък, макар и симпатичен, мускулест и дружелюбен, изглеждаше под четиридесетте. А дългата трапезария гъмжеше от деца — преброих поне двайсетина: колкото момичета, толкова и момчета, всички под десет години.

В селото имаше двайсет и шест жени, както ми каза Гунет: някои не бяха на масата, а стояха отвън да пазят.

— Разбойници се опитаха да ни изпитат силата — обясни тя. — Благословени да са Джайцини и Паноан, прогонихме ги.

— Толкова лошо ги ударихме, че според мен няма да се върнат — каза единият от по-възрастните мъже, суховат тип, приличащ на избягал от лицей; казваше се Едирни. — Кокошкарите предпочитат лесната плячка.

— Но няма да рискуваме вече — добави Гунет. — Винаги пазим.

— Това е добре. По-евтино е да зяпаш няколко часа в нищото, отколкото да загубиш живот.

— Говориш — и си облечен — като войник.

— Бях. Някога — и побързах да сменя темата. — Ако може да попитам... малко мъже има тук. Войната ли е виновна за това?

— Точно така — отвърна Едирни.

— Тежко пострадахме — каза Гунет горчиво. — Повечето дойдохме от градовете по времето на товиетите. Търсехме по-сигурен и щастлив живот за себе си и за децата. Но като знаем колко лесно може да се изолира човек, гледахме да сме в течение на всичко, което става.

— И като верни поданици на императора — продължи Едирни, — когато дойде призивът под оръжие, разбира се, откликнахме с жар и се събраха достатъчно мъже за половин рота, тъй че да могат да са заедно.

Изчаках.

— Никой не се върна — прошепна една от жените на дългата маса. — Не знаем какво е станало с тях, дали са умрели или поне кога са умрели. Но Гунет направи заклинания и казва, че е почти сигурна, че никой не е жив — изтри с пръст ъгълчето на едното си око и извърна глава.

Преглътнах с мъка. Животът на цяло село пометен, сигурно на някой безименен кръстопът из Майсир...

— Но не се дадохме — каза Гунет. — Ще продължим и ще живеем добре, нищо, че боговете са ни забравили за малко — и добави твърдо: — Само че това едва ли е подходяща тема за маса. Неприятностите и приказките за тях не помагат на храносмилането.

Съгласих се и се съсредоточихме върху яденето. Беше хубаво — горещи твърдо сварени яйца, поръсени със сол и пипер, някаква речна риба, сготвена в лютив сос, пресни картофи в топено масло с мента и хубаво опушено свинско в сос с горчица.

Гунет седеше от едната ми страна, а от другата — дребна червенокоса жена, малко над двадесетте. Казваше се Марминил, с късо подстригана коса и много лунички по носа. Имаше зелени очи, щръкнали гърдички и беше облечена в набрана ризка, донесена сигурно от града, и къса пола с копчета по бедрото.

Тя ме попита от град ли идвам и като последен глупак признах, че да, идвам от Никиас. Искаше да ѝ разкажа как се обличат там хората, за какво си говорят, каква музика свирят в столицата.

Не мислех, че ще е уместно да ѝ обяснявам колко малко съм видял от Никиас през процепа на затворническата кола или докато тичам по улиците с меч в ръката, и се боя, че ѝ казах няколко нагли лъжи — изрових от паметта си моди отпреди войната. Но тя като че ли остана доволна от измишльотините ми. Другите си говореха за работата, за посевите и стоката и ги слушах с радост, защото точно сред такива приказки бях отраснал в Симабю — единственото споменаване за убийство беше дали да се заколи една от кравите на селцето, която вече не давала мляко.

Приключихме и няколко млади жени почистиха чиниите ни. Стефи и приятелката ѝ Мала бяха сред тях. Стефи взе чинията ми, намигна ми и се усмихна, все едно че си имахме някоя обща тайна.

Десертът беше зимен пъпеш и плодова пита с нар.

— Добре ги запазих плодовете — каза гордо Гунет. — Със заклинание: съставих го от късове от работи на по-опитни магове. Едва бях започнала чиракуването си, когато... когато дойдох тука.

И двете блюда бяха чудесни.

— Имаме и малко бренди — продължи тя. — Продавахме го през войната. Посадили сме лози от калеми, но досега вино не сме могли да направим. Искате ли да ни опитате брендито?

— Не, благодаря — отвърнах. — Изобщо не пия.

— Хубаво — каза Марминил.

— И ти ли не одобряваш алкохола?

— А, не. Но прави вечерта по-къса.

Не я разбрах, но си замълчах.

След като свършихме, Гунет каза:

— Тук си живеем така, заедно, но не сме от тия, дето седят да си попеят или поприказват след ядене. Особено когато проклетите кокошки се разкудкудякат сутрин за храна.

Селяните се пръснаха по колибите си, а ние двамата с Марминил повървахме до края на селцето.

Беше тихо, чуваше се само джавкането на лисица в далечината, а след него — ниският ловен призив на сова.

— Добре си направила, че си напуснала града — казах ѝ.

— Не съм го знаела — отвърна Марминил. — Бях само на пет години, когато родителите ми ме доведоха тук от Цикогнара — загледа се към залязващото слънце и добави с лека тъга: — Сигурно си прав. Но е добре човек да знае и нещо за останалата част от света.

— Напоследък, според мен, е по-добре човек да си има своя личен свят и да остави големия да се търкаля по пътя си. По-безопасно е — надявах се, че думите ми не звучат надутото и глупаво.

— Може би. Но понякога този друг свят идва при теб, все едно дали го искаш, или не.

Понечих да ѝ отвърна, но реших да си замълча.

— Ела да ти покажа къде ще спиш — каза тя.

Взех си торбата и още мокрите дрехи от къпалнята и тя ме отведе до една къщурка в края на селцето. Имаше едно прозорче, покрито с мрежа, а вратата се затваряше с двойна мрежа, която се развиваше отгоре. Нямахме почти никакви мебели освен изненадващо широкото легло и два скрина, които служеха и за маси. Марминил запали свещ; после настъпи малко неловка тишина. Разкърших рамене и усетих как мускулите ми са схванати след непривичната работа. Потърках врата си.

— Искаш ли аз да те разтрия? — попита Марминил и я погледнах с любопитство. — Много съм добра в отпускането на мускули.

Беше хубава, особено на пламъчето на свещта и в сумрачната светлина от прозорчето.

— С удоволствие.

— Тогава легни. По корем.

Послушах я, тя ме възседна и дланите ѝ замачкаха врата и раменете ми. Беше много, много приятно.

— Би ли... свалил ризата си? — каза тя, този път по-тихо и малко гърлено.

Смъкна се от мен, съблякох се и легнах пак. Чух шумолене на плат и тя ме възседна отново. Но този път вместо тъканта усетих допира на копринена плът, мъничко влага, гъделичкане на косъмчета, а разтривката ѝ беше повече ласка. Дъхът ѝ — както и моят — се учести.

— Не бих казал, че така ми се отпускат мускулите. Особено един.

— Нима? — прошепна тя. — Навярно би могъл да се обърнеш и да видим какъв е проблемът.

Слезе от мен и се подчиних. Стоеше гола до мен, гърдите ѝ се бяха втвърдили. Разкопча панталоните ми, вдигнах бедрата си и тя ги смъкна. Членът ми се изправи вкочанен.

— О, богове — промълви тя. — Колко си голям! Дали не можем да направим нещо с този мускул, за да се отпусне?

Притеглих я върху себе си и езикът ми се плъзна в устата ѝ. Нейният заигра с него и ръцете ѝ ме обгърнаха, късо подрязаните ѝ нокътчета се впиха в мен. Целувахме се дълго, дланите ни се плъзгаха по телата ни.

— Да — изшепна тя. — Сега. Направи ми го сега.

— Още не — отвърнах ѝ и зъбите ми заиграха с коравите ѝ зрънца, по корема ѝ, после езикът ми се впи във влагата между бедрата ѝ и загали втвърдения клитор.

— Моля те! — проплака тя, разтвори широко крака и ги вдигна високо. — Сега! Моля те, сега!

Изправих се над нея, вкарах го с един тласък и тя изохка. Направих го още три пъти, канех се да го извадя и да я погаля, но тялото ми изневери, сгърчи се и усетих, че се изливам. След миг тя също свърши и бедрата ѝ се стегнаха около мен.

Светът се завъртя, върна се на мястото си, а аз все още бях в нея, все още твърд.

— Извинявай — промълвих. — Не съм... толкова отдавна...

— И с мен е така — прошепна тя. — И не много често при това.

Бях любопитен как се оправят с любовта в селото при това неравновесие на половете, но ми беше някак срамно да попитам. А и все още беше топла и влажна около мен и започнах да се движа, бавно, и краката ѝ се вдигнаха нагоре, стиснаха ме малко под раменете и

хванах глезените ѝ, разтворих широко бедрата ѝ и го забих с все сила, и тя изохка, а после закрещя толкова силно, че се уплаших да не дотичат стражите им.

Заспах, после се събудих, усетил нечии меки пръсти, които ме галеха по топките и по члена, и се втвърдих отново. Свещта бе загаснала и нощното небе не хвърляше почти никаква светлина в стаичката. Зашарих с ръка, усетих топло задниче и крака, разтворени подканящо.

Изправих се на колене, преместих се полусънен между краката ѝ и влязох в нея. Тя застана, притисна се в мен и бавно започнах да се движа и да излизам почти напълно с всеки тласък.

Стоните ѝ се усилиха и задничето ѝ започна да се вдига и пада с мен, а главата ѝ се изви назад. Притиснах я с тялото си, ръцете ми се плъзнаха под нея, стиснаха големите ѝ гърди, главата ми се зарови в къдрава коса и разбрах, че жената, с която се любя, не е Марминил, а някоя друга, и тя се движеше с мен, и всякаква мисъл изчезна, земята се завъртя и изкрещях, щом тялото ѝ се разтърси.

Излязох от нея, отдръпнах се, а тя бързо стана и тръгна към вратата.

— Благодаря ти — прошепна ми, дръпна мрежата настрани и си отиде.

Стъписан и вече съвсем буден, станах и огледах стаята. Никой друг нямаше. Зачудих се какво по дяволите става, къде е Марминил, но нямаше кого да попитам. Намерих кана с вода, напих се, използвах нощното гърне в ъгъла на стаята и легнах пак.

Много странно... Но не се чувствах застрашен, а и дърва бях сякъл... и други неща бях свършил, така че затворих очи и заспах.

Събудих се, усетил нечии устни да се движат около члена ми и зъбки да дразнят главичката му. Горяха две свещи и видях черна коса, покриваща слабините ми, зачудих се коя ли е този път, но слабата плът не позволи да спра любовницата си, ръцете ми сами се спуснаха към главата ѝ, впиха се в меката ѝ коса, загалиха я и тя започна да се движи

малко по-бързо, пое ме целия и се сгърчих, излях се в устата ѝ и се отпуснах.

Дъхът ми се успокои, но жената продължи да ме целува, езикът ѝ продължи да гали топките и слабините ми, преди да вдигне глава.

Беше Стефи, съвсем гола. Надявам се, че съм успял да прикрия изненадата си.

— Никога не бях го правила това — промълви тя. — Само бях чела за него в книгите на Гунет. Надявам се, че го направих добре.

Усмихна се, облиза устни и прошепна:

— Не трябваше да съм тук.

Не биваше да оскърбявам местните обичаи и в главата ми пробягаха мисли за церемониална кастрация заради греха, че си спал с жена от селото, която смятат за твърде млада.

— Защо не? — прошепнах.

— Защото не ми е време.

— Не разбирам.

— Марминил и Кима... за тях сега е най-вероятно да заченат. Да имат дете от теб. Затова Гунет ги прати при теб.

— О!

Разбира се. Това беше другата задача, за която подхвърли Гунет, и затова се беше изкикотила една от жените. Беше логично. Как иначе можеше селото да се насели отново и бързо, освен с помощта на приемливи странници, тъй че следващото поколение да не се изроди от кръвосмесителни бракове?

— Но ми беше все едно — продължи Стефи. — Едирни свършва за минута и после иска да си говорим за това, а Джалак е прекалено тъп, за да си говориш с него — и добави гърлено: — А и исках да се начукам с някой нов.

— Само жалко, че не можех да съм първата — извърна очи. — Или може би единствената — овладя се и добави малко по-весело: — Но при нас не става така, затова си взимам каквото мога. Исках и Мала да дойде с мен, но тя реши, че може да ти се стори прекалено странно и да изхвърлиш и двете ни.

Помислих си, че тук всичко е малко странно, но си замълчах.

— Толкова хубаво спеше, почти не исках да те събудя.

— Успя да се справиш много добре.

— Може би прекалено добре — пръстът ѝ пробяга по члена ми.
— Все още не е направил каквото му се полага. Почакай. Но то е живо. Хайде, вдигни се, както се очаква от теб. Магията на Гунет действа.

— Тя ме е омагьосала? — възкликнах. Сигурно беше глупаво, но все пак изпитвам малко страх да прилагат магии по мен, особено по някои части от мен.

— Разбира се. Искахме да сме сигурни, че ще си заработиш вечерята — Стефи се изкикоти. — Харесвам ли ти?

— Разбира се.

— Тогава ме начукай. Веднага, моля те. И направи нещо специално, нещо, което да си спомням, след като си отидеш.

Помислих. Погледът ми се спря на скрина.

— Ела тук. Но първо искам да те нацелувам.

— Каквото пожелаеш.

И тя се плъзна върху мен, и се целувахме дълго-дълго, и се галехме. Целувах я по тялото и пръстите ми се движеха в нея, тя се извиваше и стенеше в ръцете ми. Вдигнах роклята ѝ от пода, хвърлих я върху скрина и положих Стефи по гръб върху нея, със задничето ѝ на самия ръб и стъпалата на пода. Коленичих между тях.

— Сложи краката си около кръста ми.

Тя се подчини. Галех я с члена си между разтворените бедра. Тя дишаше задъхано и мятеше глава.

— Моля те!

— Още не.

Отново я подразних с главичката по срамните устни, вкарах го съвсем мъничко и го извадих, и тя изруга като войник, и се притисна в мен, мъчеше се да ме вкара в себе си. Погалих я отново и дланите ѝ се впиха в роклята, върху която лежеше, и този път ѝ го вкарах целия, с един тласък, и тя изохка.

— Смъкни краката си на пода.

И започнах да се движа в нея, усещах клитора ѝ притиснат в срамната ми кост, мачках гърдите ѝ, после стъпалата ѝ се вдигнаха и се сплетоха около врата ми и продължавах, продължавах, и тя свърши, мъчейки се да не изкрещи, но все още бях твърд, продължавах, и влагата ѝ отново запулсира около мен.

Лежахме отново на леглото, сплетени един в друг, и тя ме галеше по гърдите.

— Може ли да попитам нещо?

— Може и да отговоря.

— Мисля, че не се казваш Нури.

— Не се.

— Ще ми кажеш ли истинското си име?

Поколебах се. После казах:

— Дамастес а Симабю.

Тя поклати глава.

— Не го знам. Трябва ли?

Изсумтях уклончиво.

— Бягаш от нещо, нали?

— Какво те кара да мислиш така?

— Боядисал си си косата. Не мисля, че човек с руса коса ще иска да е тъмнокос.

— Защо не? Ти си с тъмна коса и си красива.

Усмихна ми се.

— Благодаря. Джалак е единственият, който ми го е казал.

— В това село повечето мъже, изглежда, са слепи.

Стефи въздъхна.

— Не са. Просто са свикнали с мен. Всички сме си омръзнали. Искане ми се да... — поклати глава. — Все едно. Дамастес, щом бягаш от нещо, защо не останеш тук? С нас? Гунет ще се зарадва. Знаем, че може да си щастлив с нас. А ни трябва някой силен като теб. Не само в леглото или с брадвата, но и с меч — ако се върнат разбойниците... или други лоши хора. Ще ни станеш нещо като крал може би, или примерно крал за всички останали, освен за Гунет, но тя е магьосница, така че не се брой, и е много добра жена, и ти няма да имаш нищо против да слушаш какво ти казва.

Нямаше да е лош такъв живот. И нямах предвид секса. Все едно, какво се очаква от един мъж в краткия промеждутък, преди да се върне на Колелото, освен да намери някого, за когото да се грижи, някой, който да го обича и да направи живота му колкото може по-хубав? Още по-добре ако може да помогне на повече от един човек, все едно дали семейство... или цяло село.

Може би ако направех това и останех с тези хора, Сайонджи щеше да смекчи наказанието за греховете ми, когато дойдеше време да ме съди.

Да, никак нямаше да е лош един такъв живот, в това село, с богатата му земя и обичливите хора.

Но поклатих глава, без да знам защо, и отказах.

— Съжалявам.

Стефи вдиша дълбоко.

— Длъжна бях да те попитам. Добре, Дамастес à Симабю. Тогава ме наеби хубаво. Начукай ме навсякъде.

— Как бих могъл да откажа на една дама?

Придърпах я над себе си вкочанен, ръцете ми загалиха бедрата ѝ, изпънах се нагоре, а тя изохка и зарови глава в шията ми.

Не знам дали беше заради магията на Гунет, или какво, но тази нощ повече не заспах, правих любов със Стефи по всички възможни начини, които знаех, тя винаги беше готова, все го искаше, телата ни се извиваха и гърчеха в леглото, сплитаха се душите ни, а после се облякохме и тя ме целуна целомъдрено, и се измъкнах, докато първите ранобудни селяни излизаха от колибите си под златния блясък на утрото.

Случиха се други неща, срещнах и се разправях и с други хора, кога с думи, кога с меч, но нищо не беше толкова паметно.

А след това един ден преминах тясната река и ми замириса на канела, на жасмин и карамфил и разбрах, че отново съм в Симабю.

5.

ПРИЗИВЪТ НА ТИГЪРА

Пътуването ми вече продължи по-бавно и се спирах да поотдъхна на някоя поляна в джунглата или да помогна на някой селяк да събере първата реколта от оризището, или в селски хан, и се включвах в разгорещени и безсмислени спорове за симабюйските обичаи, история или религия над безкрайните чаши дъхав чай.

Бях като суха гъба, попивах нравите и обичаите на родния си край след толкова дългото си отсъствие. Но това бе само една от причините за мудността ми, при това най-малката.

Защото колкото повече се приближавах до семейното ни имение, толкова по-голям ставаше въпросът: значи връщаш се у дома, Дамастес. А после какво? С какъв занаят ще се заловиш? Имаше и други, по-мрачни, по-неизбежни въпроси, за които дори не исках да си мисля.

Ала към края на Жаркото време все пак стигнах до черния път, лъкатушещ покрай нивите към чифлика, който не бях виждал след погребението на мама, когато все още бях трибун на императора.

Земята все още се обработваше и реколтата изглеждаше богата, макар по нивите да имаше също толкова жени, деца и старци и да се мяркаха също толкова малко мъже, колкото по другите места. Естествено, след като родният им син бе оглавявал армиите на Нуманция, патриотизмът по време на войната тук вероятно се бе разпалил силно и сигурно мнозина бяха заминали, за да се стекат под бойните знамена.

Все още твърде много се занимавах с миналото. Постарах се да се съсредоточа върху настоящето и бъдещето, защото имах живот пред себе си и след като бях може би най-търсеният беглец в страната — опасности, от които да се пазя.

Беше много горещо, сигурно непоносимо за човек, който не се е родил сред тропическите джунгли. Въздухът миришеше на прах и чак

пареше дробовете ми, но бе добре дошъл толкова, колкото планинския въздух за някои.

Къщата се беше проснала, грубовата и тромава, сред голямата градина. Стените ѝ бяха прясно боядисани, с няколко нови стаи, добавени към главната постройка в чудатия стил, с който се бе прочул баща ми. Градините се поддържаха добре, което не беше изненада, след като повечето неща, които отглеждахме, бяха предназначени колкото за красота, толкова и за употреба — подправки, плодни дървета, които държахме да опазим от зебутата и самбурите, а и зеленчуци за трапезата ни.

Отворих тихо портата. Един мъж лъскаше със зехтин двете изваяни от върбинка статуи на Танис. Поизправи се, щом тръгнах по пътеката, познах го и си помислих с удивление как изобщо не се е променил, откакто го бях видял за последен път. Беше Пето и беше воювал с баща ми още като момче, като личния адютант на Кадалсо à Симабю, и му беше служил добре, дори в онази последна кървава битка при Тиеполо, когато баща ми загубил крака си.

Оттогава беше останал като главен домакин на фамилията ни, винаги подръка, човек, уважаван не само заради мъдрите си съвети, но и заради още по-голямото си благоразумие да си затваря устата и да не дава съвети, когато не му ги искат.

— Пето — казах му, — пропусна едно петно, под брадичката на Танис.

Той стана и видях, че годините всъщност са се врязали на лицето му, като на всички нас.

— Дамастес. Знаех си, че не могат да те убият, нито да те държат в плен.

Имаше сълзи в очите му, а и в моите. Озовах се в прегръдката му и отново си бях у дома.

Както се полага, завръщането ми бе посрещнато с много радостни викове, бях угостен с всички възможни вкусотии и ме настаниха в най-хубавите гостни.

По-малката ми сестра, Каса, все още живееше у дома със съпруга си Мангаша, някогашен сержант в опълчението на провинция Симабю, а сега — надзорник на фамилните сметки. Плака много от радост и

искаше да обяви в цялото ни имение празничен ден в чест на завръщането ми.

Забелязах, че Мангаша се попритесни.

— Аз съм извън закона, сестричке луда. Хайде да не разгласяваме, че съм тук, докато не разберем какво ще стане.

Нарече ме глупак, увери ме, че никой в Симабю не би ме издал, но все пак като че ли се отказа от намерението си. Изпрати хора да съобщят на другите ми две сестри и на мъжете им, после ме попита от какво имам нужда, какво искам.

— Кърпа — отвърнах. — И дрехи, които не вонят на път.

Или на кръв и смърт, помислих си, но го премълчах.

За моя изненада, намериха се леки ленени панталони и ризи от последното ми гостуване преди много време, взех ги с една кърпа и сапун и отидох при онова езерце в джунглата, за което толкова си бях мечтал по прашните пътища.

Беше по-малко, отколкото го помнех, но все така хладно, зелено и подканящо. Смъкнах си дрехите, захвърлих ги — после щях да ги дам да ги изгорят, скочих и се гмурнах в сумрака, където времето бе спряло... и когато изплувах на повърхността, пак щях да съм момче, щастливо със света пред очите си.

Но щом изплувах, всичко си беше както преди, освен слугата, който чакаше на брега с любимата ми студена лимонова напитка. Пресуших една чаша, после още една, излязох на камъните, насапунисах се, поплувах, после още веднъж, пак си поплувах, а накрая, след като още веднъж се изтърках, реших, че може и да стана чист някога в този век.

Излегнах се по гръб във водата и се загледах в небето, по-удивително синьо, отколкото където и да било в Нуманция. Течението от малкия водопад, охранващ езерцето, ме завъртя като лист. Умът ми поиска да се отнесе, но не му позволих. Трябваше да обмисля предстоящата вечер.

Трапезарията бе осветена със свещи на щастието, многоцветни светлинки, малко омагьосани, та пламъците и уханията им да са също толкова разноцветни, колкото восъка, от който бяха излети.

Всички изглеждаха щастливи, сълзи на радост се лееха в изобилие и никой не проговаряше за бъдещето или за миналото. Наоколо щъкаха деца — личеше си, че родът ми не е застрашен от изчезване.

Храната беше чудесна и си помислих кисело, че понякога животът на един беглец не е чак толкова лош, защото много пъти се бях хранил великолепно по пътя си и можех да напиша цяла книга за празничните блюда на тропическия нуманцийски север, в добавка към томовете си за глада в Майсир и окаения живот в затворите на Нуманция.

Поднесоха кълцано пилешко, задушено с диви зеленчуци; скариди с лимон и супа от ананас; зеленчуци с много подправки; печена патица в сос от мед, джинджифил и диви сливи; палачинки със зелен лук; подлютен боб и патладжан; а за десерт — запарен лотос с кисел и сладък ориз.

Другите пиеха вино от добра реколта, а за мен — пресен сок от портокал.

Най-сетне вдигнаха последното блюдо, изкъшкаха децата, постлаха чиста покривка на масата. Помолих Мангаша да затвори мрежестите врати и да се увери, че никой от слугите няма да подслушва. В стаята настъпи тишина и всички ме загледаха с любопитство.

Смятах да се възползвам от мига и станах.

— Искам да ви благодаря за милото посрещане. Надмина всичко, за което съм си мечтал през онези дълги месеци в ада, наречен Майсир, и след това в моя затвор.

Щом казах „затвор“, погледнах Траптаин и той нервно помръдна. Така и не можех да изпитам топлота към него, въпреки че външно изглеждаше мил, винаги усмихнат, с весело кръгло лице. Навярно защото видях как помръкна веднъж тази усмивка при погребението на мама, когато той разбра, че няма да наследи всички фамилни земи.

— Вие сте ми приятели, хората, които най обичам, и съм благословен от Айрису с вас.

— Налага се обаче да обсъдим един много сериозен въпрос — продължих. — Давам си съвсем ясна сметка за проблемите, които ще донесе идването ми тук.

Прекъснаха ме с викове: „Не!“, „Няма такова нещо“, „Хайде да не говорим за лоши времена и лоши неща“. Изчаках.

— Не можем да пренебрегнем онова, от което искаме да се отървем. Нека да бъдем откровени за положението ми. Издирван съм от Великия съвет в Никиас. Преди да избягам, убих командира на презряната им Гвардия на мира и знам, че ще искат да ми отмъстят за това. Също така, безпокоят се много, че ще се върна на служба при бившия император Тенедос.

Помислих дали да им кажа за магическото му посещение, но се отказах. Славата на Тенедос вече бездруго всяваше ужас.

— Ще ви кажа съвсем доверително, че към мен се обърнаха да се върна на негова страна. Той се опитва да възстанови армията си някъде на юг оттук, по крайбрежието, а след това ще тръгне срещу Никиас и ще се опита да си върне трона.

— Ще ви кажа нещо, което не знае никой друг и ще ви помоля да го запазите в тайна — изгледах ги твърдо.

Кимания, одобрително мърморене и донякъде възмутеното „никога не обсъждаме с други семейни неща“, от една от сестрите.

— Отново ви благодаря. Решил съм да не воювам повече. Видял съм достатъчно пролята кръв, достатъчно нещастие. Отсега ще живея собствения си живот, нищо повече. Ще се грижа за своите хора и на тях ще помагам. На хората, които седят около тази маса. Давам си сметка, че в Нуманция няма мир и няма да има, докато Тенедос е жив. Трябва да се безпокоим не само от Великия съвет, но и от краля на Майсир.

— И какво да правим? — попита Дариал, помощник-управителят на едно от селата ни, мъж на Анадир — дребен и плешив, той винаги изглеждаше притеснен от нещо.

— Не знам, честно казано. Ще се опитаме да стоим настрана от бедите. Когато тигрите се борят, заекът трябва да се крие.

— А дали ще можем? — попита Анадир.

— И това не знам. Симабю поне, доколкото знам, е останала вярна на Никиас, поне досега. Отдалечени сме и нямаме кой знае какви ресурси, за които да ламтят — нито мъже за войската, нито желязо за мечовете им, нито храна за военните им кампании. Може би армиите, когато тръгнат една срещу друга, ще останат настрана от Симабю,

както досега. Можем да се молим на Вачан, на Айрису, на Танис да опазят земята ни мирна.

— Коего ме връща на проблема — продължих. — Не искам да наруша равновесието с каквото и да е свое действие и смятам, че ще е най-добре да живея по-настрана от вас и да не се меся в управлението на земите ни, доколкото е възможно.

Забелязах как лицето на Траптаин просветна от облекчение. Каса скочи и викна:

— Това са глупости! Няма да те изгоним, братко!

— Не. Не съм и помислял такова нещо. Но не виждам проблем в това да остана тук и просто да не се показвам много пред хората.

— Как? — обади се вечно практичната Анадир.

— Знам едно място, където мога да спя. Малцина го знаят.

Сестрите ми се намръщиха, после Анадир се сети.

— Онази стара постройка, която татко ти даде като момче ли?

— Да. Все още си стои, а повече не ми трябва.

— Не можеш да живееш в такава съборетина! — заяви Джерица.
— Това ще посрами всички ни! Велик пълководец, трибун, единственият ни брат...

— Джерица — прекъснах я нежно, — онези стаи са много повече от онова, което съм имал в живота си като войник. Палатите, които ми даде императорът, почти не са ме виждали. По ми е позната пръстта за постеля и небето за покрив. И не се притеснявай за срама. Не забравяй, никой няма да знае, че съм там.

— Хората приказват — подхвърли цинично Траптаин.

— Разбира се. Ще приказват и за мен. Но ако всички помогнем, само ще си шушукат и ще знаят, че това не трябва да се разнася извън провинцията. Освен това те са симабюйци. Откога симабюйците са престанали да обичат да пазят тайни?

Това предизвика няколко усмивки. Имахме си даже поговорка — трима симабюйци могат да пазят тайна, ако двамата са мъртви.

— Но с какво ще си убиваш времето? — попита Каса.

— Добър въпрос — кимна Дариал. — Защото знам, че няма да търпиш да седиш на едно място и да сучеш пръсти с... с каквото там сучеш пръсти.

— Добър въпрос, вярно. Ще разбере какво ще правя, когато му дойде времето.

Не се наложи да чакам дълго.

Но най-напред си подредих къщата, съвсем буквално. Малкото бунгало ми беше дадено от баща ми, с много хлипане на мама и сестрите ми; каза ми се да го поддържам като казарма и го правех. Беше едно от най-хубавите неща, които съм правил в живота си, защото тук открих радостта от това да си сам и да си отговорен.

С радост се залових с почистването на къщурката с двете стаи — трябваше да варосам стените, да оправя сламения покрив, да укрепя дебелите греди на дървената врата.

Бунгалото се намираше в покрайнините на имението ни и точно зад него започваше джунглата. Докарах си удобно кораво легло — достатъчно широко за двама, защото помнех селските момичета, които ме навестяваха надвечер и се кикотеха, че били първите учителки на господарския син в игрите, които иска да играем Джаен. На една от стените окачих карта на Нуманция, на друга — сцена от битката при Тиеполо, взех напосоки и две книги от семейната библиотека.

От главната къща прибрах стария меч на баща ми, точно в стила, който той ме бе научил да предпочитам и да владее добре: двуостър, с прост предпазител и ефес, с кожа от акула на дръжката, за да не се хлъзга окървавената ръка. Наточих го с камък, стомана и ситна прах, докато не стана остър като бръснач, и го окачих на ръка разстояние, прибран в ножницата. От долната страна на леглото наковах куки и там скрих меча на Салоп, а камата на Перак кацна на стената до вратата. Над прага горе поставих металната топка.

Нямах намерение да се оставя да ме изненадат — още по-малко да ме заловят жив, — ако дойдат да ме търсят.

Имах усещането, че очаквам нещо и че то ще дойде скоро.

Докато чаках, се придържах към график: разходка призори, бягане две-три левги по пътеките из джунглата, плуване след бягането, вода и плодове за закуска. После проучвах книгите си, омразно занимание, никога не съм обичал прашасалите знания, но знаех, че мозъкът ми е поредният мускул, който ще повехне, ако не се използва.

Обядвах много леко, след което бягах или яздех. Докато баща ми беше жив, гледахме породисти коне, но вече като че ли никой не се интересуваше от ездитно изкуство и животните ни бяха предназначени

или за теглене на коли и фургони, или за безлична езда. Спомних си за двата ми едри коня Лукан и Рабит, които оставих в Никиас, когато тръгнах за Майсир. Дано да си бяха намерили добри господари и кротко да си пасяха в хергелето, наслаждавайки се на спокойна старост.

След езда обикновено се залавях с някой от работните си проекти, с които бях скандализирал донякъде Мангаша. Работех из имението или сам, или с двама-трима доверени слуги. Правех какво ли не — възстановявах диги, изкоренявах подивели храсти от градините, саях, пресушавах или почиствах затлачени рибарници.

Обикновено вечерях със семейството, лек разговор и си лягах рано.

Понякога имах посетители — някой от местните заклинатели, все доверени хора, които искаха да научат от мен каквото помня за великите дела на чародея Тенедос; момчета от селото, с които бях отраснал, искаха да им разкажа за външния свят, а аз — да чуя истории за кроткия селски живот; два пъти ме посетиха и девойчета, да ме поканят на разходка на лунна светлина, макар че не се разхождахме много-много.

В други дни излизах на лов. Ставах много преди разсъмване и някъде към обед вече бях издебнал и свалил било самбур, било глиган, а веднъж — малка горска мечка, която нападнаше овощните ни градини. Понякога донасях плячката си в семейната кухня, одирах я и я изкормвах, и я давах на главния готвач, друг път давах трупа на първия селянин, когото срещнех, стига да ми се стореше, че е прегладнял. Не беше от алтруизъм — хората, които хранех, едва ли щяха да се разприказват, че са ме видели, но щяха да подадат сигнал за тревога, ако видяха странници в околността.

Тогава чух за тигъра.

Беше стръвен убиец на хора, за щастие върлуваше не в имението ни, а на около три левги от него. Беше убил един селянин, окъснял, докато търсел изгубило се теле, после — две жени, докато събирали дърва край гората, където тигрите обичат да подремват, а след това, съвсем нагло — момиченце, докато си играело до колибата на родителите си.

Половината жители на това селце искаха да издебнат и убият звяра; другата половина бяха убедени, че е демон, не съществува от този

свят и поради това — неуязвим. По-храбрата половина убедила другата, тръгнали в редица, вържени с млатила за вършеене и коси, и помели гората.

Намерили тигъра — или по-скоро той ги намерил: изскочил изневиделица и свалил един от ловците, после другия до него, докато успеят да вдигнат оръжията си, след което прескочил през редицата на ловците и изчезнал.

Вече беше ясно — съществото не е от този свят и за селяните не оставаше нищо, освен да се свиват в колибите си и да се молят на своите богове и на Джайцини да им донесе спасение.

Чух за убийствата два дни след нещастния лов и сърцето ми заби малко по-бързо, като си спомних, че бях момчето, яздейщо тигъра, което щеше да бъде — или навярно вече беше — разкъсано.

Може би беше дошло време отново да предизвикам боговете.

Взех си копие, лък, стрели и двама доверени слуги и тръгнах за селото.

Не обърнах много внимание на приказките им за демони и настоях да ми покажат мястото на последните убийства.

Селяните отказаха да навлязат в гората и да срещнат смъртта, но в този ден между жарко греещото слънце и проливния дъжд не усещах никаква опасност. Намерих сам мястото с останките от телата на двамата мъже. Не беше останало много — тигърът се беше върнал да се нахрани, след което заситен бе оставил другото за лешоядите. Накарах един от слугите да увие ръка и крак и да ги върне в селото за погребална церемония, после огледах по земята. Намерих къде беше лежал звярът и къде се беше прокраднал за смъртоносния си скок.

Отпечатъците на лапи по меката земя бяха от младо животно, може би мъжкар, но едната следа бе видимо по-голяма от останалите, както очаквах. Върнах се в селото, купих едно биче и го подкарах обратно към поляната. Три нощи наред изпълненото му с ужас мучене не даваше покой на никого; после, на четвъртата, тигърът дойде.

Изчаках го между клоните на едно дърво, на десет стъпки над бичето, и забих желязното острие на копието в плешките на звяра, щом се вдигна на задните си крака да убие жертвата си под лунната светлина.

Изрева веднъж, завъртя се, изпънал нагоре нокти да ме сграбчи, и издъхна. Хвърлих второ копие в корема му, изчаках, докато се уверя,

че не се преструва, и се смъкнах от дървото. Огледах трупа, видях подутата лапа, от която капеше гной: беше убодена от иглите на таралеж, който неразумно бе смачкал, и това му беше пречило да лови обичайна плячка.

Бичето си беше живо за негова, както и за моя изненада. Отидох до края на гората и извиках на селяните, че с ужаса им е свършено. Стекоха се със запалени факли, заредиха благодарно името ми и взеха да ми предлагат малкото петаци, които имаха.

Отказах, разбира се, помолих ги да одерат тигъра и като благодарност — да оставят младото биче да живее, докато само си умре, и да го почитат в името на своите мъртъвци.

Въпреки късния час донесоха най-доброто, което имаха за пиршеството. Похапнах си сладко, престорих се, че отпивам от оризовото им вино, погледах веселия танц под ударите на барабана и свирнята на дървените флейти.

Доспа ми се, благодарих им за гостоприемството и се върнах в колибата, която ми бяха дали — на един от убитите от тигъра мъже.

След малко едно младо момиче, което ме беше изгледало с интерес на пиршеството, почука на рамката на вратата и попита дали желая компания.

След като се любихме, докато тя спеше, гушнала глава на рамото ми, си помислих за последните няколко дни и колко доволен бях. Навярно това бе последният дар на тигъра — да ми покаже, че закрилата на слабите от враговете им е достатъчно удовлетворение.

След това помислих за Симабю и как едно от най-големите ни теглила са стръвните диви котки, и някоя планинска мечка понякога, най-вече заради бедните племена, обитаващи далече навътре в джунглите, според които най-добрият начин да почетат своите животински богове е като им дават своите слаби, болни и стари. Животните развиват вкус към такава лесна плът и след това привикват да нападат и по-силните и сърцати хора.

Тези котки, тигри понякога, по-често леопарди, носеха хаос в Симабю. Лесно е да се повярва, че са демони, защото някои от тях бяха убивали по над петстотин души — мъже, жени и деца, обезлюдявайки цели райони.

Прочистването на земята ми от тях беше задача, мислех си в полусън, достойна за един смъртно опасен беглец, някогашен Първи

трибун. Прегърнах младата жена до себе си. Тя сладко измърка, притисна се до мен и заспах.

На сутринта, изпълнен с планове за бъдещето, крачех весело към имението.

На около миля от чифлика ме очакваше един слуга. Каза ми, че Мангаша е поставил него и още десетина души на всеки подстъп до къщата, за да е сигурно, че ще бъда предупреден.

В чифлика ме чакаха мъж и жена, с ескорт въоръжени конници.

6. ЗМИЯ И ЯСНОВИДКА

— Ти самият видя ли ги? — попитах.

— Видях ги — измърмори мъжът. Мъчеше се да не трепери. Беше наясно, че войници, тези, които ги водят, и тези, които търсят, не могат да донесат нищо добро.

— Какво... или по-точно, как казаха на Мангаша, че искат да ме видят?

— Не ви разбирам.

— Заповядаха ли му все едно, че е длъжен? Или говореха като хора, дошли на гости на свой приятел?

— Не знам, господарю. Не знам как да различавам такива неща.

Изсумтях раздражено.

— Добре, добре. Къде са?

— Войниците са пред главната къща. Другите двама и един едър мъж, който се държи като техен водач, са вътре.

Изпънах лъка, пъгнах три стрели под колана си и наредих на двамата си слуги да ме следват от разстояние.

Заобиколихме зад имението по едно ниско възвишение, на което растеше голямо дърво. Шмугнах се зад него и предпазливо надникнах иззад ствола му. Проклятие. Никой не вдига шум за нищо. В двора имаше половин ескадрон. Не можех да различа униформата им, но беше кафява и щеше да ги прикрива добре. Съгледвачите на Йонджи носеха кафяво, но тази част отдавна беше разформирана.

Забелязах още нещо. Войниците бяха вдигнали шатрите си и бяха вързали конете си, като на бивак. Освен това имаха само един пост — седеше на пейката пред портата, съвсем безгрижно. Не точно както се държат войници във вражеска територия.

Издрънча врата и от къщата излязоха четирима души. Първият беше Мангаша, след него — едър мъж, който ми се стори смътно познат.

Третия познавах много добре — Кутулу, Змията, която никога не спи, свръхшпионинът на императора!

Но той беше изпаднал в немилост, преди да започне Майсирската война, в една от външните провинции, Чалт или Бала Хисар. А поне една от двете се бе обявила на страната на Тенедос. На чия страна беше Кутулу? Защо ме търсеше?

След това излезе и жената и аз храбро се показах и закрачих към къщата.

Беше набита, невисока, на средна възраст, също облечена в черно, както през цялата си служба при мен. Беше Девра Синаит, магьосницата, спасила живота ми в Полиситара. Беше се разделила с мен, когато заминах в Майсир.

Мангаша ме видя. Изглеждаше разтревожен — явно Кутулу не му беше казал нищо.

След това ме видя Кутулу и забелязах усмивката му. Дребният жилив мъж със съвсем невзрачно лице закричи напред, разперил широко ръце.

— Дамастес, приятелю!

Чак ме хвана за раменете и даже ме прегърна — проява на чувства, каквито не беше проявявал за десетте години, откакто се познавахме.

— Представа нямаш колко се радвам, че те виждам.

— Ти също — отвърнах му искрено.

— Помниш ли Елфрик? — каза Кутулу. — Сега той е личната ми охрана.

Едрият мъж се чукна с юмрук по челото и му кимнах.

— Да. Добре сте дошли.

Обърнах се към Синаит.

— Ясновидке, голяма чест е за мен.

— Не сте се променили никак, откакто ви видях за последен път.

— Мислех, че само от мъжете се очаква да правят измамни комплименти — отвърнах и я прегърнах сърдечно. После се обърнах към Мангаша.

— Това са приятели. Настани войниците им в една от пристройките, които пазим за ратаите по жътва, дай им всичко, което поискат или им трябва, и прати в селото за още готвачи. Тази вечер ще

е празненството, което искахте да ми устроите, и ще се включат и тези хора, най-добрите ми приятели.

Изгледа ме скептично, но кимна и тръгна.

— Все така си прекалено доверчив — рече Кутулу. — Дори не знаеш какво ни води тук.

— Ако беше сам, щеше да си прав — отвърнах ухилено. — И сигурно щях да се покажа със запъната стрела. Но не мисля, че Синаит ми крои нещо лошо.

— Внимавай — предупреди ме Синаит. — Това също не е доказано. Но се надявам, че си прав.

— Един въпрос. С чии хитрини ме намерихте тук?

— И на двамата всъщност — отвърна Кутулу. — Знаех от досието ти в имперския архив в кой район в Симабю си роден. Когато един от агентите ми — да, все още си имам източници на много места, включително на служба във Великия съвет. Та когато ми съобщиха, че са те довели на континента за тайни срещи, а след това си убил жалкия предател Ерни и си избягал, ами, местата, където можеше да отидеш, не бяха много.

— И аз знаех къде е домът ти — каза Синаит. — Кутулу ме намери, някъде преди половин година. Бях... все едно, бях където бях, под прикритие, защото предвидих, че всеки, който е бил с теб, особено магьосник, ще представлява интерес както за бившия император, така и за онези, дето управляват в Никиас сега. Кутулу ме убеди какво е редно да направя — какво трябва да направя, както се изрази — и след като ми разказа за успешното ти бягство, с една стара магийка те „намерих“ точно където се очакваше да си.

— Трябва да ви попитам нещо. Някой от вас двамата да е на служба при онзи, който беше някога император?

Дори тук, в това затънтено място, се опасявах да изрека името му на глас, да не би някак да привлече вниманието му.

— Не — отвърна Кутулу. — Никога повече. Яви ми се насън преди два месеца и ме повика при себе си. Но отхвърлих повелята му и реших, че трябва... заради всичко, което дължа на Нуманция, трябва да му се противопоставя — гласът му беше твърд, изпълнен с решимост. — И точно затова си ни нужен — добави Кутулу, малко колебливо.

Спрях го.

— Не сега. Първо ми оставете малко време просто да ви се порадвам. По-късно, след вечерята, след като си поговорим за старото време, ще ми кажете за какво сте дошли.

Отново седяхме на празнична трапеза, но се боя, че близките ми останаха малко изключени от разговора, колкото и да се стараех да говорим за неща, които може да са интересни и за тях. Все пак изникваха имена и някой от трима ни питаше какво е станало със съответния човек. Твърде често отговорът се оказваше „загина в Майсир“ или „не знам“, или „мисля, че Гвардията на мира го залови“, или тъжно свиване на рамене. Твърде лесно беше да превърна празненството в панихида, но войникът трябва да знае кога да не скърби, дори след толкова тежка катастрофа като онази, която бяхме преживели.

Най-сетне тримата се преместихме в една от дневните на къщата, а близките ми ни се извиниха и ни оставиха сами. Елфрик застана пред вратата. Поръчах за Синаит бутилка от най-хубавото ни вино. Кутулу като мен отпиваше пресен сок от плодове, приготвен от един от готвачите ни. Отпуснах се в стола и зачаках.

— Нужен си ни — започна Синаит. — За да ни помогнеш да унищожим бившия император Лайш Тенедос.

Очаквах нещо такова, но не и поставено толкова лошо. Погледнах Кутулу.

— Сега той разполага с около половин милион души, струпани в Бала Хисар и Даркот — заговори той. — Ние имаме към сто и трийсет хиляди в Амур, настанени в селата и градовете. Малко опитни войници, малко калийци, воювали срещу нас за Чардън Шир или в съпротивата след това, останалите служат заради авантюрата, или защото мразят тираните, или защото императорът им е направил нещо лошо, или си въобразяват, че им е направил. Великите съветници — Властта, предполагам, че все още трябва да ги наричаме така — наскоро увеличиха силите си до към шестстотин хиляди души. Повечето са в Никиас или се придвижват на юг по Латейн и се групират в Курам, със старите тренировъчни лагери за бази. Готвят се да нападнат или нас, или императора, който се окаже най-близо и им се стори най-слаб.

— Съотношенията не ме притесняват — отвърнах.

— Знам. С кого според теб разполагаме да поведе хората ни? Кого имаме да планира стратегията и тактиката ни? Кого имаме според теб, да седне на белия кон, с меч в десницата и да изрече думите, които ще ги накарат да са готови да умрат, но да унищожат тиранията? Аз ли да го направя? — Кутулу изсумтя. — Тя се опитва, но...

— Нужен си ни ти, Дамастес — заговори Синаит. — Нужен ни е човекът, който беше Първи трибун. Ти си единственият, който според нас може да вдигне цяла Нуманция срещу Тенедос и да унищожи омразната Гвардия на мира и нейните господари, марионетките на Майсир.

— Може би погрешно подхождаме към нещата. Но нека да ви попитам нещо. Защо Тенедос трябва да бъде унищожен? Забравихте ли за клетвата, която съм дал? Кутулу, ти си положил същата клетва.

— Не съм — отвърна той. — Колкото и да е странно, той така и не поиска да му се закълна лично. Може би е смятал, че клетвите, които вече съм дал като главен полицаи, са достатъчни, и е разчитал на моята... — облиза устни — страстна преданост към това, което си мислех, че обещава той — спасение за отечеството ни.

— Какво те кара да го отречеш?

— Видях промяна — продължи Кутулу. — Ден след ден, година след година, след като ти го короняса за император. Беше все едно, че са двама души: онзи, на когото служех, който трябваше да се окаже най-великият владетел на Нуманция, и другият, който се влюби в едноличната власт заради самата нея, капризен, дори зъл човек. Малко по малко човекът, когото познавах, започна да се стапя и накрая остана само новият император, онзи, който съсипа всичко с глупавото си нашествие в Майсир.

— А може би просто съм се лъгал — добави малко тъжно Кутулу. — Може би е имало само един Тенедос, а аз съм заменил реалността с този, когото съм искал да виждам, с краля, който съм искал да властва в Нуманция.

— Не знам — въздъхнах. — И аз направих същото.

— Увърташ, Дамастес — намеси се Синаит. — Аз съм ясновидка, не толкова велика като Тенедос, разбира се, но направих някои заклинания и имам доста добра представа, че поне в Камбиасо той е бил готов да избие всички с една-единствена магия.

— И освен това намерих... ехо е може би най-подходящата дума, на могъщо заклинание, прекъснато по средата. Заклинание за чудовищно зло. Дамастес, ще те попитам... като нуманциец патриот: кажи ни какво се случи в Камбиасо. Какво стана преди битката?

Зяпнах я.

— Защо мислиш, че мога да знам нещо?

Взря се в мен. Погледът ѝ ме прониза, принуди ме да се върна в миналото.

Мислех си, че никога и на никого няма да разкажа как Тенедос извличаше силата си от кръвта, нито за онази ужасна магия, която прекъснах преди Камбиасо, заклинанието, което щеше да призове демона, унищожил Чардън Шир и всичките му хора в огромния замък, който държаха.

Но го направих и когато свърших, беше към полунощ. Гласът ми беше пресипнал, не толкова от многото говорене, колкото от суровото чувство, което избликна в мен.

— Добре — каза твърдо Кутулу. — Постъпил си добре.

— Постъпил си много добре — кимна Синаит. — И мисля, че разбирам какво ти е струвало да направиш това на човек, комуто си се заклел във вярност. Но не си унищожил Тенедос.

— Не съм.

— Не смяташ ли, че си длъжен да довършиш задачата си?

Обзе ме гняв и се изправих. Заръмжах:

— Дълг... чест... клетви. Защо по дяволите всички са толкова спокойни, толкова уверени какви са моите проклети от боговете дългове и клетви и как аз трябва да ги плащам и да ги спазвам? Защо аз не съм толкова сигурен за тези неща!

Синаит вдиша дълбоко.

— Прав си. Извинявам се.

— Аз — не — заяви Кутулу. — Дамастес, не мислиш ли, че почти същото стана и с мен? Не мислиш ли, че клетвата, която дадох на Нуманция, ме разкъсваше, когато разбрах, че човекът, когото смятах едва ли не за бог, не дава пукната пара за своята страна? Искаше само власт, власт да управлява не само Нуманция, а всички, целия свят и отвъд него, демони и богове? Как можех да служа на такъв човек, да върша проклетите неща, които според някои са зло, защото някой си е пожелал да се превърне в тъмно божество, може би в земната проява

на самата Сайонджи? Или може би да отнеме трона ѝ за себе си? Неговото зло не отменя ли от само себе си всичко, в което съм се клел?

Никога не бях виждал толкова страст у човек като него. Зяпнах го и той наведе глава.

— Ти имаш същия проблем като мен, нали? Имаш си всевъзможни спретнати, логични обяснения, но въпреки това стореното от теб продължава да те гризе отвътре, също като мен.

Кимна отсечено и замълча.

— Добре — заговорих задъхано. — Дадох клетва на Тенедос, а преди това съм се заклел на Нуманция. И семейният ни девиз е „Държим на верността“ — изсмях се горчиво. — Може би не съм правил нещата достатъчно добре. Може би Айрису си седи някъде и си тресе задника от смях над претенциите ми. Така да бъде.

— Не участвам повече в тази игра — продължих твърдо. — Сложете едната клетва на едното блюдо на везните, другата — на другото. Нека да се уравнишат и ме оставете на мира, по дяволите! Три армии в Нуманция се канят да се ударят една друга, да разкъсат отново страната, за да видим кой щял да седне на трона в Никиас, и това най-вероятно ще върне майсирците, за да продължат и те да дерат и късат. Аз не мога да спра това, а може би и не искам.

— Но едно разберете, съвсем ясно — приключих. — Аз не играя. Няма да тръгна с вас. Нито ще служа на Тенедос повече. Убивах достатъчно — колко милиона души изпратих на смърт, колко жени и деца заради мен бяха хвърлени отново на Колелото? Но вече не! Край!

Затръшнах вратата и изхвърчах от къщата под бледата лунна светлина, и слепешком продължих към бунгалото си, и се смъкнах в леглото.

Може би съм искал някой да дойде при мен, да започне да спори с мен, да ме разубеди.

Но никой не дойде.

Късно заранта, когато се върнах в главната къща, Кутулу, Синаит и войниците им си бяха заминали.

7. СМЪРТ ОТ СЕНКИТЕ

Колкото повече мислех, толкова по-твърдо ставаше решението ми. Светът можеше да се изтъркаля в която клоака си ще. Сложил бях точка на великите събития и исках да ме оставят на мира.

Но сигурно нямаше да се окаже толкова лесно. Щом Синаит и Кутулу бяха успели да ме намерят, то един много по-могъщ магьосник най-вероятно също щеше да може. През годините определено бях приказвал достатъчно за Симабю пред императора.

Представа нямах защо не ме беше потърсил досега. Може би, мислех си обнадеждено, е разбрал, че със сигурност няма да подкрепя враговете му. Но все пак заделих доста време в подготовка за бъдещи неприятности.

Няколко дни след като Кутулу и Синаит си заминаха, дотича задъхан бегач. Един районен управител в Беля, издадена като пръст от Симабю и граничеща с провинция Хермонаса на североизток и Тикао на запад, чул по някакъв начин за тигъра човекоядец, убит в Аतिकим от безименен велик ловец, и пратил вестносец в Аतिकим да потърси този ловец. Тамошната вещица открила, че могат да ме намерят на четири дни път от Аतिकим, с помощта на парче от рогозката, на която бях спал, и някакви други „остатъци“ от мен, за които деликатно не попитах.

Това също ме обезпокои — първо Синаит, после тази вещица бяха успели да ме надушат. Което подсказваше, че всъщност се опитвам да се скрия на гола поляна.

Съобщението беше кратко: Беля била прокълнатата с един човекояден леопард, може би не животно, а демон дори. За две седмици беше избил десет души — в повечето случаи оставял телата недокоснати и селяните изпаднали в паника, започнали да напускат домове и ферми, за да се скрият в няколкото селца в Беля. Бих ли могъл, който и да съм, да помогна?

Не бях чувал за този леопард, Мангаша също, но Дариал знаеше за него. И това, което знаеше, ме накара да се зачудя дали звярът наистина не е демон. За последните осем години беше убил поне осемстотин и петдесет души, а според Дариал най-вероятно бяха повече, тъй като районът на Беля е дълбоко в джунглите и архивите не се поддържат особено грижливо. Това беше почти всичко, което знаеше за Беля, освен че е осеян с древни каменни храмове, строени от примитивни племена, и че планинските хора все още ги използват за култовете си. Все още не бях виждал тези диваци, никой от познатите ми също, тъй че естествено за тях се приказваше какво ли не — колко свирепи са или колко мили, колко грозни или колко красиви, колко дружелюбни или враждебни. Разправяха, че по-вещите им магьосници уж можели да се превъплъщават в животни.

— Може би този леопард е такъв превъплъщенец — предположи Дариал.

— Може би.

Спомних си брачния дар на Йонджи, камата с дръжка и ефес от сребро, как беше убивала хора и чудовища и как можех да я използвам и сега. Но тя лежеше заровена в забравените, гниеци кости на азаза, когото бях убил при Камбиасо.

Това предизвикателство щеше поне да ме поразсее за малко, а дълбоката джунгла може би щеше да ме скрие от чародеи.

Намерих двамата, които бяха с мен на лова край Аतिकим, и ги попитах дали искат пак да се позабавляваме. Първият пребледня и отвърна, че оризищата му са ужасно буренясали и го било страх да повери работата на загубената си жена и още по-загубените си синове и... и го отпратих.

Другият, младеж, едва навършил двадесетте, казваше се Перчи, се ухили и каза: „Защо не.“ Предпочитал да го разкъса леопард, вместо да умре от скука или превил гръб над ралото.

Обясних му какво ще ни трябва и му поръчах да събере нещата и да доведе два добри коня и още по-добри мулета.

После потърсих Мангаша и най-сетне му казах какво точно се бе случило, откакто ме изведоха от островния ми затвор, и какво мисля да правя. Ясновидецът Тенедос е особено отмъстителен човек, обясних му. В състояние е да заличи от лицето на земята цяла провинция като Симабю, ако се ядоса, както беше искал да направи с Никиас. И че ако

дойде да ме търси, било с магия или в плът, най-вероятно ще потърси възмездие за това, че съм му изменил.

Мангаша потръпна.

— Май не трябваше да се връщам тук — измърморих кисело.

— Не — мрачно отвърна той. — Едно семейство трябва да е сплотено дори повече от една нация. Ако не се беше върнал и научехме защо, щеше да е позор за всички ни. Тъй че сме длъжни да се крепим, и сега, и в бъдеще. В други части на Нуманция хората може и да пренебрегват този родствен дълг, но не мисля, че някой в Симабю би могъл.

Извърнах за миг глава. Не исках да види сълзите ми.

— Благодаря ти.

— Ха! Волски говна. Няма какво да се благодари затова, че някой просто прави каквото трябва. Въпросът според мен е как да се подготвим за посещението на тоя проклет от боговете магьосник.

Такъв си беше Мангаша — вечният сержант: прагматичен, ще остави началниците си да го натикат в кочината и после ще намери начин да измъкне всички, даже и кучите синове, които са го натикали там.

— Аз ще замина след няколко часа. Искам без много шум да събереш семейството и да им кажеш какво сме решили — вдишах дълбоко. — Всички освен Траптаин... и Джерица.

Мангаша ме изгледа.

— Вярваш му толкова малко, колкото и аз.

— Да речем, че не съм сигурен в него. А моментът не е подходящ да се доверяваш на хора, в които не си сигурен.

— На Джерица също, защото му е жена.

Кимнах.

— Жена, която не стои до мъжа си, не е никаква жена.

— Това ще ми е трудно.

— Постарай се.

След това му наредих да събере работна група от най-доверените мъже и жени. Да намерят удобно за защита място навътре в джунглата. Да вдигнат там платформи и да ги заредят добре с припаси. Някоя селска вещица да им сложи заклинание, та животните да не ядат храните. Ако ги нападнат, да не влизат в бой с войници или с демони, а да избягат. Нападението, ако има такова, най-вероятно ще е магическо

и едва ли ще трае дълго, особено след като Тенедос разбере, че ме няма там.

Надявах се, че няма да пострадат много.

— Разбирам, че ако това стане, можем да вземем Траптаин и Джерица с нас.

— Разбира се. Никой не преговаря с демон, когато посяга да ти откъсне врата.

— Така е. Дори и такива като Траптаин — съгласи се Мангаша.

Освен това поисках да постави постове на всички пътища и пътеки, за да няма изненади. Ако Тенедос нападнеше с магия, най-вероятно щеше да е през нощта, затова всяко селце трябваше да поставя наблюдатели.

— Особено тук, в чифлика.

— За това вече съм помислил — отвърна Мангаша. — Стража поставях всяка нощ, откакто се върна. И още някои неща мога да направя... не да се бием, не съм толкова тъп да си мисля, че мога да надвия или надхитря стария ни император, но да ни опазя от най-лошото — после въздъхна тежко. — Не са добри времената, нали, Дамастес?

— Не са. Никак не са добри. Но ако се държим като дивите зайци и се скрием в дупките си, може да ни подминат.

— Дано — в гласа му се долавяше съмнение.

Два часа по-късно с Перчи и пратеника тръгнах да търся звяра людоед в Беля.

Управителят на Беля, притеснен човечец, казваше се Хокон, ме посрещна в претъпканото с бежанци село Мегидо, за да ми даде каквито имаше сведения за леопарда.

Показа ми на оскъдната карта, най-добрата, с която разполагаше, къде е ударил звярът за последен път или по-точно — къде е белязал територията си. Беше тероризирал три села толкова ужасно, че жителите им бяха избягали тук и вдигаха врява за храна, за подслон и най-вече — за магьосник, който да убие демона.

— Що за същество е според вас?

— Представа нямам — отвърнах. — Още не съм го видял този леопард, не знам смъртен ли е, или не.

— Не ви ли тревожи, че може да излезе демон?

— Разбира се, че ме тревожи. Приличам ли ви на тъпак?

— Не, разбира се. Прощавайте, но времената не са леки — заприглажда оредялата си прошарена коса. — Не знам дали ви интересува политиката, но Хермонаса и Тикао се обявиха за императора Тенедос, Симабю не е и управителите на другите провинции ме притискат да застана с тях. Просто не знам какво да правя — изгледа ме съсредоточено. — Аз май трябва да ви познавам вас. Сигурен ли сте, че не сте имали нищо общо с властта?

— Абсолютно — излъгах. Не бях си боядисвал косата повече, но я държах къса — най-доброто маскиране обикновено е най-простото.

— Е, добре. Де да ми беше избрал и на мене по-простичък живот Айрису. А сега... ще прощавате, но ме чакат и други спешни неща. Ако искате да поговорите с хора, които са видели нападения на леопарда, помощниците ми могат да ви доведат няколко.

Така и направих, но разпитите не ми дадоха кой знае какво. Селските приказки вече бяха плъзнали, колкото повече ги повтаряха в хана, на пазара или в чайната, и леопардът беше станал голям колкото слон, с няколко двойки лапи с чудовищни нокти, можеше да прескача огромни дървета, да събаря колиби и да измъква от тях пиццците им обитатели, и прочие.

Помислих дали да не закупя пак някое биче или друго животно за примамка, но бяхме на четири дни път от територията на звяра. Едва ли щеше да е много забавно да влачим подплашеното животно толкова далече. А и по това, което чух, из околността имаше много изоставени животни, които можех да използвам.

Рано на другата сутрин поехме по тясната пътека, водеща към недрата на джунглата. Не беше трудно да я следваме — беше осеяна с дрехи, мебели и други жизненоважни за селяните неща, които им бяха натежали от многото мили път и усиливащия се страх.

На втория ден от храстите изскочиха петима дребни мъже и ни загледаха. Бяха въоръжени с много дълги копия и много леки арбалети, с препаски около слабините и шапки от маймунска кожа на главите.

Едва ни разбираха, но успях да им кажа, че сме тръгнали да търсим големия човекоядец. Изгледаха ме уплашено и забърбориха нещо си. Най-добрият им лингвист успя да ми каже колко им е жал, че съм прокълнат така, защото им изглеждам веселяк и ще кажат добри

думи за мен на боговете си, след като бъда убит. Единият поиска да му дам меча си веднага, защото нямало да ми потрябва, като срещна леопарда-демон, но му отказах: обясних, че може все пак да ми потрябва в срещата, пък и е на баща ми, а освен това дори и боговете невинаги са сигурни във всичко. Благодарих за ободряващите им чувства и подкрепа, раздадох им подаръчета от сол и магия, които бях купил в Мегидо, и се сбогувахме.

Трите селца, които леопардът беше опустошил, образуваха груб триъгълник на склоновете на образла с джунгла долина. През средата на долината течеше река, а на бреговете ѝ се виждаха развалините на древен храм. Един селянин ми беше казал, че леговището на звяра е в тези руини, което доказвало, че е демон, защото никое нормално създание не би рискувало да си навлече гнева на старите богове.

Най-напред трябваше да си осигурим безопасен подслон. Първото село, в което влязох, бе изгоряло, след като селяните го бяха напуснали, и бяха останали само две колиби. Помислих дали да не използвам за подслон храма, но наглостта ми не стигаше чак дотам. Ако наоколо се мотаеше някой от старите богове, едва ли щяха да са доволни, че им осквернявам дома.

Второто и по-отдалечено село се оказа непокътнато, при това жителите му бяха вдигнали палисада около него. Портите бяха затворени и се зачудих дали някои по-храбри или упорити типове все още не живеят вътре. Никой не отвърна на виковете ми, а когато я пробвах, вратата се оказа залостена. Перчи се изкатери по стената като по кокосова палма, надникна вътре и едва не падна. Слезе бързо, с пребледняло лице.

— Те са... вътре... мъртви... — обърна се настрана и повърна.

Извадих меча си, надникнах през процепа между вратата и стената и не видях нищо ужасно. Но ми замириса на разлагащи се трупове. Имаше достатъчно място да напъхам меча през процепа и да надигна лоста над скобата. Той тупна на прашната земя и отворих вратата.

Виждах съм по-гадни неща от Перчи, но въпреки това стомахът ми се обърна. Зад портата се беше проснал мъж, с изтръгнати черва, полуизяден и с разкъсано лице. Ръждясалата коса, с която се бе опитал да се защити, лежеше до него. На десет крачки по-навътре лежеше женско тяло. Нямахте рани, освен белезите от нокти по гърлото. По-

навътре, между няколко колиби, лежаха телата на две момчета, едното наядено, и едно магаре, чийто врат се бе изкривил в неестествен ъгъл от смазващия удар на леопарда.

— Как... как... какво... — заломоти Перчи.

Настръгнах. Отговорът беше ужасен и започнах да вярвам, че леопардът не е естествено същество. Семейството сигурно бе живяло встрани от селото и не беше разбрало за бягството на жителите му. Сигурно бяха чули леопарда през нощта, когато е заръмжал край колибата им, и бяха избягали в селото. Вратите са били отворени и колибите — празни, но грубото укрепление им е предлагало сигурност. Влезли са и припряно са залостили вратата.

И тогава са чули ръмженето на звяра...

Вътре, отсам заключената врата, с тях.

Перчи измъкна къс меч от самара на едното муле и се заозърта; очакваше леопардът да се появи изневиделица.

Огледах телата. Кръвта беше черна, съсирена наскоро. Натиснах единия труп с върха на меча — плътта се оказа податлива. Вкочаняването след смъртта беше преминало и в тази горещина това вероятно означаваше, че са мъртви от по-малко от един ден.

— Трябва да им направим погребалната церемония — обади се Перчи.

Бях готов да се съглася, но ми хрумна нещо много гадно. Замислих се, реших, че е съвсем логично, и отвърнах:

— Не.

— Но...

— Ще ги използваме за стръв. Вместо да търсим леопарда, ще го оставим той да дойде при нас.

Гадна мисъл. Но щом този звяр беше свикнал с вкуса на човешка плът и беше станал толкова самоуверен, че не си правеше труда дори да отнесе труповете в леговището си, за разлика от повечето леопарди, това изглеждаше най-добрата тактика. А леопардите, людоеди или не, предпочитат месото да е малко вмирисано.

Това, което ме притесни повече, но не го казах на Перчи, за да не го изплаша още по-силно, бе, че леопардът трябваше да е убил семейството посред бял ден, което отново показваше, че нравът на съществото е неестествен. Людоедът не изпитваше никакъв страх и обикаляше из тези хълмове като техен господар.

Перчи едва преглътна и кимна вдървено.

— Щом смятате, че така е най-добре...

— Но първо да намерим къде да си опрем гърбовете.

Най-голямата колиба превърнахме в конюшня, за да не се отвлече леопардът от хубаво набъбващото човешко. Погрижих се нито един обикновен звяр да не може да събори вратата и да нахлуе, а прозорците запушихме с бали сено.

Нищо повече не ни оставаше, освен да чакаме да падне нощта.

През това време огледах изоставените колиби — чудех се що за хора са предпочели да останат. Намериха се запазени продукти, които едва ли някой щеше да откаже, ако му ги предложех за вечеря. Видях и няколко сандъка, в които селяните сигурно държаха най-ценните си неща, но се въздържах да ровя за плячка.

С едно изключение. На стената на една голяма колиба, чиито вещи подсказваха, че обитателят ѝ е бил по-заможен, висеше меч. Беше старовремски, виждал бях такива в музеите, сигурно повече за церемонии, отколкото за истинска употреба. Острието му беше извито и с един ръб, все още доста остър, и с ръкохватка от слонова кост, инкрустирана със злато. Беше балансиран съвършено и си личеше, че ковачът му е разбирал от бой толкова, колкото и от занаята си. Взех го, защото дръжката и ефесът бяха сребърни и острието беше покрито със сребро по цялата си дължина, а фигурите, врязани в него, бяха на сражаващи се воители и демони; войниците бяха облечени като по времето на дядо ми.

Слънцето потъна отгатык долината и сенките се удължиха. Чух птича песен, след това гневни крясъци на маймуни, чиято вечеря някой е обезпокоил. Отидох до портата и се вслушах внимателно. Изведнъж настъпи пълна тишина.

Стори ми се, че някъде от много далече чух хрипливо ръмжене.

Там някъде дебнеше леопардът.

Оставих Перчи при животните, казах му да държи вратата залостена и да не излиза, освен ако не го повикам... и да е сигурен, че съм аз, макар да не знаех как трябваше да го разбере, ако наистина се окажеше някой превъплъщаващ се демон.

Прибрах се в колибата, която си бях избрал, легнах точно зад вратата и зачаках. Едно от нещата, които войнишката служба укрепва, е търпението.

Луната изгря и светлината ѝ пропълзя през вратата към мен. Прах загъделичка ноздрите ми, но не закашлях. Бездомна бълха от някой от бившите обитатели на колибата ме ухапа, но не помръднах.

Стана късно, и още по-късно. Но не задряхах, нито се изнервих — джунглата отвъд селото беше смълчана, вслушана в убиеца там, в своята зеленина.

Не зная какво точно ме стресна и ме накара да застана нащрек — някакъв едва доловим шум, миризма, нещо необичайно.

Погледнах навън в стаената нощ, за да разбера къде се промъква леопардът. Там? До онази колиба? В удължената сянка на стената, към трупове? Вдясно от мен, в самото село?

Зад мен се чу шум, вътре в самата колиба, леко изтупване върху пръстения под и „ррррр“. Обърнах се рязко, посегнах за меч си, но късно, много късно! Неголямото, проскубано и нещастно тигърче измяука жално.

Преди да е спряло сърцето ми или да избухна в истеричен смях, нощта изрева и леопардът прескочи стената.

Навън нямаше нищо, нищичко. Но след миг тъмнината се раздвижи. Ако погледът ми не пробягваше насам-натам, както бях привикнал да гледам нощем, сигурно нямаше да забележа как звярът се плъзна напред към тялото на жената.

Скочих, изхвърчах от колибата с късото копие в ръка и го хвърлих с все сила. Копието изсвистя във въздуха и се заби на две педи от съществото. Обикновен звяр щеше да побегне, но това чудовище се присви срещу мен със зейнала пасть и изръмжа заканително. Беше голям, по-голям от всички леопарди, които бях убивал, и отстъпих заднешком в колибата, наградих едно копие за мушкане и запристъпвах напред, присвит да посрещна скока му.

Заклевам се, в този миг звездите примигаха, все едно че нещо премина през тях, а след това в долината прокълтя глас, и познах гласа:

— Трябваше да избереш, когато ти дадох шанс!

И леопардът се преобрази. Вдигна се на задните си крака, извиси се дванайсет стъпки нагоре и се превърна в мъж, но мъж с леопардови нокти, от които капеше кръв, и пламъци проблясваха там, където трябваше да са очите му. Закрачи със странна походка към мен, като псе, приучено да стъпва на задните си крака.

Замахнах лъжливо и съществото се озъби към върха на копието, после ноктестата ръка замахна напред. Свих се настрани и другата лапа се впи в мен, разкъса гърдите ми и болката ме прониза. Паднах на колене и се превъртах, вдигнах се отново на крака с копието в ръката и забих острието малко над бедрото на чудовището, но раната, която му нанесох, бе само повърхностна.

То отново замахна, този път огромната му лапа се стовари в гърдите ми и ме отпрати на кълбо назад, а копието изхвърча от ръката ми. Леопардът изпищя като ранена жена, не от болка, а заради моята, която скоро щеше да дойде. Смъкна се на четирите си крака, готов за скок, а вратата на другата колиба се отвори и Перчи излетя навън със снишено копие, като връхлитащ за бой овен. Леопардът се извърна, замахна отдолу в, корема му и той изкрещя и полетя във въздуха.

Но смъртта му ми даде един миг и бащиният ми меч се озова в ръката ми. Посякох леопардочовека и той изпищя отново, този път от собствената си агония, замахна и го посякох в единия преден крак, острието се вряза дълбоко, после скочих назад като майстор във фехтовката на тепиха и звярът замахна. Не успях да видя как връхлитащата ноктеста лапа изби меча от ръката ми и той излетя в нощта.

Скочих отново назад през входа на колибата.

Леопардът отново се беше смъкнал на четири крака, плющеше с опашка, напрегна мускулите си и скочи. Сних се под скока му, древният сребърен меч се озова в ръката ми, превъртах се по гръб и забих нагоре с всичка сила.

Острието порази леопарда над стомаха, заби се между ребрата му, те изпращяха, звярът отново изрева и този път с него изрева целият свят, джунглата и деветте ада под нея.

Рухна в тъмното до стената на колибата. Извадих камата на Перак и се хвърлих върху него, сечах, забивах, режах, млатех в непрогледния мрак, и с всеки мой удар леопардът виеше, и сечах, и сечах, и всякакъв друг звук вече заглъхна, освен моите удари.

Поседях известно време в тъмното, изтръпнал, ужасно задъхан, после намерих лампата, която бях угасил, треперещата ми ръка напипа огнивото, което бях скрил, и светлинката замига.

Леопардът лежеше неподвижно на пръстения под и изглеждаше, все едно че касапин го е клал със сатър. Но не исках да рискувам и отрязах главата и лапите му.

Чудовището от Беля вече наистина беше мъртво.

Перчи също бе отишъл при Колелото — изкормящият удар на звяра го беше убил мигновено.

Поскърбих за него и проклев съдбата, че поредният мъж, избрал да тръгне с мен, си бе отишъл.

После, под лунната светлина, съборих колибата, извлякох гредите ѝ за клада, накрая струпах върху тях телата на непознатите селяни; това на Перчи бе най-отгоре.

Намерих светилници из колибите, излях маслото им върху кладата, хвърлих моя, както димеше, между тях и пламъците лумнаха.

Изчаках, докато огънят се разгори добре, изредих молитви към Айрису, Шахрия, бога на Огъня, към Джайцини, Вачан и Танис тези мъже, тази жена, тези деца да получат милост на Колелото и да бъдат възнаградени с щастливо прераждане.

В жертвен дар дадох на пламъците трупа на леопарда, погледах още малко ревящия огън и накрая хвърлих до него счупените парчета на сребърния меч.

Събрах си багажа, натоварих отново животните и бях готов за път. Вече нямаше от какво да се страхувам в нощта, отново оживяла със звуците на джунглата.

Бях си взел лечебни мазила и ги натрих по наранените си гърди, макар че щях да посетя някой ясновидец, щом стигнех в Мегидо, защото раните от мръсните леопардови нокти винаги забират.

Бях почти готов да тръгна, когато от тъмното излезе мяукащото малко тигърче. Извадих от торбата си сушено месо, накъсах го, дадох му и вода.

Яде и пи жадно. След като свърши, го прибрах в една от дисагите. То подуши, измърка и заспа блажено.

С малко злато все щях да намеря някой в Мегидо, който с охота да ме приюти.

Качих се на седлото, поклоних се за последно на още горящата
клада и поех през разтворените порти към тъмната джунгла.

Дали леопардът беше отдавна притежание на Тенедос?

Или просто бе едно убийствено същество, чието кърваво минало
бе улеснило магьосника да наложи властта си над него?

Не знаех. И до днес не знам.

8.

ТАНЦУВАЩИТЕ ПЛАМЪЦИ

Подуших миризмата на изгоряло на половин час езда от плантацията. Беше миризма на въглен, на мокро дърво, на съдран плат и още една воня, която помнех добре. Много войници не понасят да са в кухня, където се готви овнешко, защото мирише точно като човек.

Пуснах повода на товарните животни и сригах коня в галоп, подминах последния завой и видях точно това, от което се бях уплашил — бяха дали родния ми чифлик на Шахрия. Пожарът беше погълнал всичко, и то наскоро, защото руините продължаваха да димят. Няколко рухнали почернели тавански греди все още стояха, но това май беше всичко. Тук-там ратаи ровеха в развалините, търсеха и аз не знам какво.

— Магия — промълви един от тях; по страните му течаха вади от сълзи. Едва го познах — беше Тутуила, надзирател в оризищата. — Нищо не можа да ни предупреди, нищичко.

— Кой умря?

Зяпна ме, отвори уста да заговори и отново избухна в сълзи.

— Хайде, човече! Кой умря?

— Мангаша — успя да промълви той. — Приятелят ми... Човекът, когото най-много обичах... и Пето умира... те ни спасиха... спасиха ни всички — и се разплака отново.

Все едно че ме удари невидим юмрук. Бях като премазан, но стиснах зъби.

— Отведи ме при него — и Тутуила закрета по пътеката към конюшните, които пожарът по някакъв начин бе пощадил.

Пето беше изгорял ужасно — само желязната му воля и заклинанията и затъпяващите болката билки, които му даваше една местна вещица, все още го пазеха жив. Жив и в пълно съзнание.

Лежеше върху прогизнало от мазила платно, на постеля от прясно окосена трева, но всяко движение го разкъсваше. До него стояха Анадир и Джерица, държаха превръзки и чаши с изстудени

течности, но на него не му беше до тях. Наблизо седеше Каса, с вледенени от потрес очи, с превръзки по ръцете и краката. Зад тях бяха мъжете на Джерица и Анадир, Дариал и Траптаин.

Коленичих, той отвори очи и ме позна.

— Дамастес. Съжалявам, че не можахме да ги задържим. Че не ги спряхме да опожарят всичко.

— Какво стана? Нападатели ли бяха?

— Не — изхриптя той. — Магия. Бях навън, ръмжах на един от постовете, понеже беше заспал, и видях прииждащи пламъци, танцуваха като светулки, понесени от вятъра, идваха на вълни, над дърветата на юг.

Откъм юг. Там, където беше Тенедос.

Добре познавах този огън. Беше сътворен от майсирските бойни магове. След това Тенедос си бе присвоил заклинанието. Пламъците убиваха почти всичко, до което се доберат, и с това ставаха все по-силни, точно както мощта на Тенедос се усилваше с хората, които е унищожил.

— Но нищо не докосваха, с нищо не се подхранваха, само се носеха на воля. Успях да извикам за тревога и Мангаша изскочи навън, с факла в ръката. Тя по някакъв начин привлече пламъците и те се вкопчиха в него, впиха се и го изядоха. Съборих го, затъркалях го по земята, но пламъците не загаснаха, а нападнаха и мен. Закресях от болка и предполагам, че с това осигурих време на другите да побегнат. Някои от пламъците се разбушуваха и захапаха постройките.

Анадир, най-голямата ми сестра, кимна.

— Все още бях в прегръдката на огъня, но успях да се добера и да скоча в рибарника, който изкопахме с вас, само устата ми остана над водата.

Ръката на Пето, опърлена като главня от огъня, се протегна и ме докосна по ръкава.

— Не мисли за мен, че съм страхливец, Дамастес. Затова, че не можах да ги надвия, че не можах да спася Мангаша.

— Не си — промълвих. — Не си.

— Постарах се да остана жив, да те дочакам. Вече мога да си тръгна и да отида на Колелото — подпухналите му устни се извиха в крива усмивка. — Не съжалявам, че си отивам, Дамастес. Навярно ще мога да служа отново на фамилията ви. В друго време. В друг живот.

— Бих искал това — продължи той. — Бих искал да мога да видя баща ти Кадалсо, като млад, здрав и читав. И майка ти. Не помня по-красива жена от нея, дори сестрите ти, докато бяха млади.

Дишаше задъхано и хрипливо. Стоях коленичил до него, без да обръщам внимание на угрижената вещица, на сестрите ми и на струпалите се зад тях селяци.

— Сигурно човек не може да се върне в миналото, когато беше май по-хубаво — промълви той. — Нали така казват жреците, че Колелото се движи все напред. Но бъдещето може би ще е по-хубаво от днешното време, пълно със зли демони и крале. Може би, когато се завърна от Колелото, ще има мир. Мир и никакви крале. Никакви крале. Това е мечта, с която си струва да умреш — дъхът му изхриптя отново, той се замята в постелята си и свърши.

Изправих се и останах вцепенен. Не виждах старото дърво при конюшната, нито тропическите храсти отзад, нито руините от пожара, а само пламъците, заиграли своя смъртен танц.

„Трябваше да го предвидя“, кънтеше в ума ми. Знаех, че Тенедос ще удари, трябваше да направя повече, трябваше да накарам всички да напуснат, веднага да избягат в джунглата.

Но защо беше нападнал невинни хора? Отговорът дойде моментално — леопардът-демон е трябвало да убие мен, а този огън — да заличи името ми от земята. Тотална война, тотална мъст. Това беше неговият стил. Стилът на полудемон, на човек, венчал се със Сайонджи.

Ако Пето не беше излязъл навън, ако не беше извикал, никой нямаше да може да ги предупреди и всички щяха да са загинали. Зачудих се какво ли бе попречило на магията му, та пламъците да връхлетят от мрака и да намерят и убият сестрите ми. Едва ли някога ще узная отговора.

— Кога ще вдигнем кладите? — попита Анадир.

— Колкото може по-скоро — отвърнах. — За Пето и за Мангаша.

После стомахът ми се обърна при мисълта, че ще дам тези двама обичани от мен хора отново на огъня, и си спомних за друг обичай, присъщ на диваците в лесовете.

— Разчистете развалините на чифлика ни — казах. — Изкопайте дълбоки ями, застелете ги с всички билки и цветя, които Мангаша и Пето са обичали, и ги заровете в тях. Изорете над гробовете им и

засадете цветя, за да израснат отново красиви градини. Нека целият район знае, че тези градини са спомен за тези двама смели мъже, и нека в тях да може да стъпва всеки, деца, девойки и младежи, но да не може в тях да влиза войник, магьосник или човек с оръжие.

— А после какво ще правим? — попита Джерица. — Ти вече си глава на семейството.

— Не. Аз си тръгвам след час. Всеки от вас ще говори от името на семейството и всички решения ще се взимат с общо съгласие. Но трябва да направите някои неща, за да не се върне огънят. Огънят на убийците ни. Престорете се, че вече не сте мои сестри и мои зетьове. Отречете името ми, самото ми съществуване, ако се наложи. Първото, което трябва да направите, е да се скриете. Траптаин има имот, много ферми. Той ще ви подслони. Запасите от храна, които Мангаша скри в гората, ще помогнат. Избягвайте известно време външни хора и пред непознати се правете, че не знаете нищо.

Бях забелязал изражението на Траптаин, докато нареждах какво да правят. Отидох при него и очите му се облециха от страх. Прошепнах му:

— Ще направиш каквото ти наредих. И няма да мислиш за рентите, които ще загубиш. Ако не се отнасяш със семейството ми и слугите като със свои, ще се изправиш пред гнева ми, щом се върна. Ако умра, ще се върна да се разправам с теб като демон. Заклевам се в името на Танис, на Вачан... и на самата Сайонджи!

Той изхлипа, стъписан от яростта ми и от името на богинята на смъртта, и кимна покорно. Нямах какво да се притеснявам повече за него.

— И колко дълго ще трябва да се крием така? — попита Дариал.

— Докато онзи, който носи името Лайш Тенедос, не умре.

— Как ще разберем дали... кога е умрял? Кога е безопасно да излезем от скривалищата си? — попита Джерица.

— Ще разберете.

— А ти? — попита Каса. — Ти къде ще отидеш?

— На юг. На юг, на война.

9. ПЪТУВАНЕ НА ЮГ

Първите три дни яздех бързо — оставих зад себе си една провинция и цял един живот с нея. После излязох от джунглите на Симабю и продължих през хълмистата савана на Тагил. Пътищата бяха отначало черни, лъкатушещи и тесни, после станаха по-широки и на места — с каменна настилка извън селцата, щом възвих на изток, към река Латейн.

Срещах и други пътници — търговци, фермери, тръгнали за пазара, повече старци и много млади хора, каквито бях видял между Калди и Симабю, тръгнали на групи, за защита.

Но имаше и други, каквито не бях виждал досега. Първият вид беше доста смущаващ: изгонени от армията войници, пътуващи по двама или на малки групи, някои на коне, други — пеш. Повечето бяха облечени с останки от униформите си и мнозина бяха безръки, сакати, с по едно око и покрити с белези. Всички бяха въоръжени и с коравия поглед на мъже, видели в живота си твърде много смърт.

Рискувах една нощ да остана с петима такива, но държах меча си подръка и бях готов всеки миг да извадя скритата кама.

Закъде бяха тръгнали? И те не знаеха. Било към Курам, или на юг, за Чалт. Какво търсеха? Работа, отвърна един, а устата на друг се изкриви в кисела гримаса.

— Работа има достатъчно, стига човек да не е придирчив — рече той. — Всеки фермер ще се радва на един як гръб. Но това го зарязахме, когато се записахме във войската.

— И връщане няма — добави друг.

— Защо не? — попитах. — Та това е честен живот.

— Ебал съм ти го честния живот — грубо се намеси третият. — Това ще го оставя на благородниците и генералите, дето ни натикаха в ямата с говната в Майсир, да се задавят дано.

Попитах направо:

— Какво търсите все пак?

Той понечи да ми отвърне, спря и заразрявя жаравата с една пръчка.

— Де да знам — отрони най-сетне. — Все едно че войната е отсякла нещо у мен, когат' се върнах там, откъдето тръгнах. Дом за мене нямаше. Хората ме зяпаха, до един настръхнали. Все едно бях изтърван от клетката звяр, готов всеки миг да им скочи.

— Е, може и такъв да съм — въздъхна той. — Тъй че си тръгнах. Срецнах ги тия, другите тъпанари, и сега заедно дирим и ние не знаем какво.

— Можете пак да се върнете под знамената — и добавих цинично: — Напоследък има достатъчен избор — Гвардията на мира, бившият император или тия, дето не искат да си върне трона.

— Ебал съм ги в гъза тях — подхвърли друг. — Ако слушаш генерали, може да те убият. Приличаш ми на офицер, или на войник поне. Не си ли го научил това?

Засмях се горчиво.

— Изглежда, че не съм.

— Винаги можем да се хванем с разбойничество — каза друг. — Ще си поживеем охолно година-две, докато не ни изловят и не ни разпорят коремите. Имаш ли някое предложение?

Поклатих глава.

— А ти закъде си тръгнал?

Казах им.

— Прав беше. Нищо не си научил.

Тази нощ спях нащрек, но никой не се опита да ми посегне. Щях да се изненадам, ако бяха опитали. Въпреки оръжията, грубото облекло и още по-грубите им езици виждах у тях войниците, с които се бях гордял някога.

На закуската споделих с тях това, което си носех в дисагите, натоварих мулетата и яхнах коня.

— Пак ще ви го предлага. Ако не намерите нищо... потърсете ме. Ще намеря място за вас.

— Така и не си каза името.

— Дамастес — изгледах ги внимателно, да видя как ще реагират. — Дамастес à Симабю.

Зяпнаха. Двама смъкнаха шапки, трети по навик плесна с юмрук по рамото си в стария войнишки поздрав.

— Прощавайте, сър — измърмори един. — Не ви познахме и...

— Я остави тия говна — изръмжах грубо. — И си сложи шапката. Сега съм най-обикновен пътник, като вас. Но зная къде отивам, поне засега. В Амур. При бунтовниците.

Петимата се спогледаха, а онзи, с когото бях спорил през нощта, се усмихна съжалително.

— Е, вие поне ни предложихте нещо. Но не. Чак толкова не сме я закъсали.

— Не сте. Но Нуманция е — обърнах коня. — Късмет на всички ви, където и да отидете.

Подкарах и скоро ги оставих далече зад себе си.

Другите, които срещях, не изглеждаха много по-различно от бившите войници, само че малцина бяха въоръжени с нещо повече от сопа, ловен лък или копие. Колкото повече се приближавах към Амур, толкова по-често срещях такива. Повечето бяха млади, не повече от петнайсетгодишни, и съвсем малко — на моята възраст или по-стари.

Някои бяха облечени добре, други — в дрипи. И всички имаха една цел: Амур.

Наричаха се „бунтовници“, колкото и да не звучеше добре това име, но как иначе можеш да наречеш тези, които не искат властта нито на Великия съвет и Майсир, нито на императора? Някои бяха тръгнали да се запишат било заради приключението, било заради старата примамка с пълния корем и новите дрехи. Не разбираха, че щом започнат боевете, ще станат още по-дрипави и гладни. Но си мълчах.

Някои искаха да се включат, защото мразеха императора, било заради някоя злина, нанесена им от неговите слуги, било защото някой техен близък беше загинал в глупавата кампания в Майсир.

Но най-странното се оказа група младежи, които една сутрин препуснаха в колона в галоп по тревистия хълм към мен.

Бяха петдесетина души, много импозантни, яхнали еднакви сиви коне и облечени в униформи, каквито не бях виждал: високи зелени хусарски шапки, куртки в същия цвят със златни петелки и еполети, черни панталони, затыкнати в черни ботуши. Бяха въоръжени добре, с пики и саби, а мъжът зад водача им носеше знаме с герб, който не познавах.

Представа нямах кои са, нито защо бяха решили да препуснат точно към мен. Ако смятаха да ме нападнат, едва ли можех да направя кой знае какво, но разхлабих меча си в ножницата. Когато тръгнах от руините на Симабю, бях решил повече да не се кланям нито на човек, нито на демон, нито щях да позволя да ме вземат в плен.

Сайонджи не можеше да ми нанесе по-тежко за душата наказание, щом се върнех на Колелото, от унижението, което два пъти бях преживял като затворник.

Но пиките на връхлитащите конници останаха вдигнати нагоре и никой не извади стомана. Дори леко ме досмеша, като забелязах, че повечето едва се държат на конете, теренът съвсем не беше толкова равен, колкото изглеждаше.

— Обърни! — извика мъжът отпред и конниците се пръснаха в полукръг, с гръб към мен, и се зачудих дали пак няма да хукнат презглава нагоре по хълма, откъдето бяха дошли.

— И... СТОЙ! — отрядът изпълни заповедта с много цвилене, пръхтене и викове. После се обърнаха и застанаха с лице срещу мен.

— Прощавайте, че ви използваме за тренировка — извика ми водачът. — Малко ездаци има днес на пътя — беше двасет и няколко годишен, с добро телосложение, среден на ръст, мургав и с дебели мустаци над устата и надолу край брадичката.

— Няма нищо — изревах в отговор. — Но ако ви интересува, командите са: „В редица, атака!“, и когато поискате да обърнете частта си — „Наляво!“ или „Надясно!“, според избраната посока. И няма да е зле да си вземете тръбач. Спестява виковете.

Мъжът се сепна, после срита коня си към мен.

— Вие сте кавалерист... — и зяпна: — Сър! Вие сте Първи трибун а̀ Симабю. Мислех, че сте умрял, или в затвор... о, да, чух, че сте избягали.

— Да, аз съм Дамастес а̀ Симабю. Но вече не съм никакъв трибун.

— Да, сър! Виждам съм ви веднъж, сър, бях много млад и вие минахте с вашите Червени пики през земите ни. Бяхте на път за Бала Хисар, мисля. Такава гледка беше! Тогава разбрах, че ще стана войник.

— Значи сте с предимство — отвърнах с усмивка. Аз определено не го помнех. Докато бях „пожарникарят“ на императора, бях постоянно в движение, а благородниците, които искаха да угостят мен

и хората ми, бяха много — било от патриотизъм, било с надеждата, че някой ден ще им помогна да си спечелят благоволенieto на императора.

— О! О, да. Аз съм Ласлейг, барон Пилфрен от Стоуви. А това са хората ми. Аз събрах отряда, снаряжих ги и сме тръгнали да се запишем.

— На чия страна?

— Ами че то само една има — отвърна той, изненадан от въпроса ми. — Бунтовниците, разбира се. Жалко, че не са си намерили по-благородно име.

Това ме изненада. Но си спомних омразата, която изпитваха земевладелците към императора, най-вече затова, че бе премахнал хубавия, удобен идиотизъм на управлявалата няколко поколения Власт на Десетимата и не ги беше оставил да управляват земите си, все едно че няма друга власт в Нуманция.

А този Ласлейг нямаше да подкрепи и Великия съвет, след като бе марионетка на омразните майсирци.

— Хубаво — отвърнах му. — Защото и моята цел е същата.

— Сър... ще ми... ще ни окажете ли честта да яздите с нас?

— Защо не? — отвърнах леко развеселен. — Ще ми е приятно отново да съм сред войници.

Ласлейг ме погледна притеснено.

— Не знам дали сме войници... поне засега — каза го тихо, да не го чуят мъжете зад него. — Но се учим. Опитваме се да се научим сами. Може би ще ни помогнете.

— С удоволствие. Обучаването почиства добре ръждата, а подозирам, че в идващите дни ще трябва да съм добре наточен.

Ласлейг се изправи на стремената.

— Мъже! Да поздравим Първи... Дамастес à Симабю!

Мъжете зареваха възторжено и оттук нататък си имах петдесет души спътници.

Много скоро разбрах, че това е добре, защото нетърпеливите въпроси на Ласлейг ме принудиха да се измъкна от мрачните си мисли. Зачудих се дали и аз съм бил такъв бърлив идиот като него, когато все още бях новоизлюпено офицерче, и реших, че не. Баща ми ме беше

учил, че ентусиазмът е нещо добро... само в подходящото време и място.

Все пак се стараех да отговарям на въпросите му, както и на тези на подчинените му. Бяха убедени, че аз ще поема командването на новата армия, и навярно бяха прави. Но потисках всякаква амбиция и бях готов да приема каквото ми се повери. Твърде често армията — която и да е — казва едно, а в следващия миг променя решението си.

Но и аз имах един въпрос: защо Ласлейг не се беше включил в Имперската армия, след като Нуманция имаше нужда от всеки мъж? Той ужасно се притесни и каза, че бил най-големият син, а баща му не искал да позволи родословната линия да бъде застрашена. Запазих равнодушие. Не беше необичайно старите барони да смятат, че тяхното родословие стои над всичко, дори над страната им.

— Но позволи на по-малкия ми брат да се включи — продължи Ласлейг. — Приеха го в Дванадесети Тежка кавалерия.

Лицето ми отново остана безизразно.

Ласлейг извърна очи и се загледа, кой знае защо, в съвсем обикновения вол, пасящ край пътя.

— Той се справи добре. Замина малко преди императорът да започне отстъплението от Джарра и го записаха в полка след като армията се беше върнала в Нуманция. В последното писмо, което получихме от него, казваше, че са го повишили в капитан, и това — само за два месеца.

И в това нямаше нищо забележително — в онези отчаяни дни всеки, който покажеше командирски качества, го повишаваха по-бързо, отколкото времето, нужно да вземе командирския пояс от тялото на убития си началник.

— А после... после беше Камбиасо — довърши задавено Ласлейг.

Щом братът на Ласлейг бе яздил с Дванадесети, зад мен и Седемнадесети пиконосци, в кървавия ден, деня, в който смехът на Сайонджи разтърси земята, а остриетата на мечовете й бяха плувнали в кръв...

— Липсва ми — отрони след малко Ласлейг. — Винаги беше с мен и беше по-скоро като да имаш приятел, истински приятел, а не брат.

Смених темата.

— Баща ти не е давал да служиш. Но сега?

— Сега съм барон Пилфрен и никой не може да ми забрани. Имам да уреждам кръвен дълг с онзи, който беше император и иска отново да ни удави в кръв.

Можех да му отвърна, че опашката, на която се е наредил, е доста дълга, но си замълчах.

След два дни излязохме на един кръстопът, откъдето трябваше да продължим право на изток, за да навлезем в Амур, но Ласлейг каза, че пътят му бил на един ден езда на юг. Имало нещо, което трябвало да види.

— Камбиасо ли?

Той кимна.

Може би трябваше да го оставя и да продължа сам, защото не е добре за един воин да заделя много време в размисъл за белезите от рани и пораженията си. Но не го направих и тръгнахме на юг.

Беше горещо. Конските сбруи скрибуцаха. Вятърът шепнеше сухо и цвърчаха скакалци.

Спряхме се на бивак край някакъв блатясал поток. Нямаше от какво да се боим в тази мъртва земя, но все пак поставихме охрана.

На другата заран продължихме и пред нас се издигнаха скалистите височини, височините, които беше държала нуманцийската армия преди онзи последен щурм. Отново го видях в ума си, видях разветите знамена на свличащата се надолу войска, дори чух крясъците на сражаващите се и издъхващи мъже.

Но настоящето бе не по-малко ужасно от миналото, защото бойното поле не беше разчистено от страхотиите. Телата бяха останали там, където бяха паднали в онзи скръбен ден, и ранените, не успели да изпълзят и да намерят утеха за страданията си, бяха оставени да издъхнат.

Нуманция си имаше оправдание — ние бяхме победените. Повечето нуманцийци бяха пролели кръвта си, останалите бяха натикани в загражденията, преди да ги пуснат да си заминат по домовете. Но Майсир, както се бях уверил и преди, не се интересуваше от никой, който не може повече да се бие.

Трупове бяха оставени да изгният под сухото слънце. Диви зверове бяха направили каквото могат през годините и дива трева бе израснала, за да скрие човешкия позор. Но зверовете в тази пустош бяха малко, а тревата израстваше бавно.

Кости лежаха все още пръснати по земята, като плавеи, каквито бях виждал по бурния бряг на островния ми затвор. Тук-там се мяркаха строшени копия, мечове и парчета от брони.

Ласлейг и хората му гледаха смълчани тази безутешност, поужасна от най-скръбния разказ на бард за разрухата на войната.

Накрая той отрони:

— Ако... ако се бях сетил да взема с нас някой магьосник, може би щеше да намери къде почива брат ми и той да получи подобаващата церемония.

— Не — промълвих. — Духът му вече е отишъл на Колелото. И ако е бил добър офицер, в което не се съмнявам, няма ли да желае костите му да останат с хората му?

Ласлейг кимна тъжно.

— Да. Прав сте. Много има да се уча.

Не отговорих. Пуснах повода на товарните ми животни и подкарах в лек тръс напред.

Бях чувал стари войници да казват, че когато след време се върнат на някое бойно поле, никога не се оказвало същото, каквото го помнят. Но тази пустош беше точно както я помнех. Ето тук беше бойният фронт на Майсир, тук бяхме ударили и пробихме, препускайки с все сила към ей онзи хълм, скрит в онзи ден под знамена и шатри.

Ето тук щурмът ни беше спрял и бяхме продължили да се сражаваме, спешени, да напредваме към кралските шатри на възвишението. Демони ни бяха връхлетели, демони с лицата на храбрите нумандийци, загинали в Майсир. Но беше късно за страх и ги бяхме посекли, както убивахме смъртни войници.

Слязъл бях неусетно от седлото и крачех напред. Припомних си миналото и грохотът на битката кълтеше около мен, и десницата ми с меч сечеше наляво и надясно и убиваше, въпреки че сега, в тази тишина, всъщност си стоеше неподвижно на хълбока ми.

Ето тук бяха майсирските шатри и точно тук аз азът, архимагьосникът на Майсир, човекът, който ме бе омагьосал и ме бе принудил да убия Карджан, беше излязъл от шатрата си. Извадил бях

камата си, посребрения нож, който Йонджи ми беше дал като сватбен дар, забил го бях точно в корема на азаза и го бях видял как рухва с крясък на земята.

Мигът беше съвсем ясен в съзнанието ми. Крачех много бавно напред, движех се като омагьосан и зърнах нещо, полузаровено в сухата трева. Наведох се, вдигнах го и видях — изобщо без да се изненадам, — че държа камата на Йонджи.

Острието беше покрито с ръжда, среброто се бе патинирало, многоцветната дървена мозайка по дръжката се беше полющила.

Беше невъзможно. Защо никой не я беше взел, като спомен или символ за онзи мрачен миг, в който най-великият магьосник на Майсир, най-близкият съветник на крал Байран беше убит?

Невъзможно.

И все пак я държах в ръката си.

Усетих как устата ми се криви в нелепа усмивка.

Затъкнах камата в колана си. Можеше да се излъска, да се намаже с восък и да ѝ се направи кания.

Все още ми трябваше.

Все още имаше да пие кръв.

Щеше да е достоен спътник на бащиния ми меч.

Обърнах се и видях Ласлейг — беше спрял коня си на двайсет стъпки зад мен. Той потръпна и вдигна ръка, все едно че отбиваше удар, и разбрах, че изражението ми сигурно го е ужасило.

Нищо не казах, само отидох мълчешком до коня си.

Поехме отново и оставихме зад гърба си кошмара на Камбиасо. Никой не проговаряше.

На следващия ден навлязохме в Амур, а след още четири дни намерихме бунтовническата армия.

10.

ДА ИЗГРАДИШ АРМИЯ

Кутулу и Синаит надцениха пристигането ми. Трябвало да стана главнокомандващ и всички части да бъдат известени незабавно.

Отказах им. Трябваше да науча някои неща, преди да взема окончателното решение.

Първо: с какви сили разполагаме. Казаха ми, че в момента, а това се променяло ежедневно, имаме пръснати из цял Амур половин милион души, готови да се бият. Това беше много хубаво — петкратно увеличение за един сезон. Значи каузата ни беше популярна.

След това идваше същият въпрос: за Тенедос. Кутулу беше пратил в ядрото на врага над двадесет свои агенти и осемнадесет от тях продължаваха да изпращат сведения. Но информацията им не беше окуражаваща — нуманцийците продължаваха да се стичат под имперския стяг. По преценка на Кутулу — а той ме увери, че преценката му е много добра, възможно най-точна — Тенедос разполагал вече с почти един милион души и ги бил преместил в Бала Хисар, в Даркот, за мащабни учения.

Всяка войска, стига да има разумно ръководство, започва да обучава войника с тъпи маршировки, за да не оспорва никакви заповеди, да се бои от началниците си и да ги следва безпрекословно. След това войниците се сглобяват по отделения, роти и полкове. На всеки етап се провеждат военни игри. Колкото по-големи са игрите, толкова по-близо е армията до бойна готовност.

Така че Тенедос нямаше да се задържи дълго на място.

А властта, Великият съвет? Числеността на тяхната армия също беше нараснала леко, докъм три четвърти милион, но армията не беше напускала предишните си позиции: Никиас, Латейн и Курам.

Друг въпрос: какво прави Майсир? Нима крал Байран оставяше най-опасния си враг да се съвземе, без да предприеме никакви действия? Кутулу ми отвърна с кисела гримаса — не разполагал с толкова много агенти на юг, ужасно много време било нужно, докато

пристигнат донесенията им, а и били противоречиви. Байран очевидно свиквал под знамената си нови възрастови групи според майсирския обичай, така че мощта му се увеличавала. Но нямало сведения за придвижване на части към майсирско-нуманцийската граница, въпреки че бил получил две откъслечни донесения, че крал Байран е изпратил голяма експедиция в Кайт, за да усмири вечно неспокойните разбойнически чети на планинските племена. Никакви сведения нямал нито за големината на експедицията, нито докъде е стигнала или за възможностите ѝ.

— Интересно — казах аз. — Ще трябва да приемем, че майсирците все още не са готови, но определено са заплаха — обърнах се към Синаит. — Въпрос, който трябваше да ти задам още в Симабю: Тенедос е повече магьосник, отколкото войник. Какви велики заклинания ни готви? Какви противодействия си подготвила ти?

— Проучих всички магии, които е прилагал срещу Кальо и Майсир — отвърна тя. — И съставих противозаклинания срещу повечето от тях. Великият демон, който е събудил веднъж и който бе готов да призове отново, остава неизвестна величина. Проблемът е, че мощта му е много по-голяма от моята. Например бих могла да се опитам да надзърна в района му, но ужасно се страхувам, че всяко обикновено „надзъртане“ може да се обърне против нас.

Спомних си демона Так, как го видяхме в „безопасната“ Купа и как се бе нахвърлил върху мен и Тенедос, преди ясновидецът да успее да прекрати заклинанието.

— Призовала съм всички магьосници, които успях да намеря, и се опитвам да ги науча да действат заедно, както Бойните магове на Майсир. Техните заклинания, както чух, са поразили сериозно чародееца.

— Така е. Според него беше, защото били много и заклинанията им жужали като оси. Прекъсне едно — друго идва на негово място.

— Но оттогава съм си мислил... не забравяй, че почти нищо не разбирам от магьосничество... дали Тенедос не е имал проблеми не толкова заради броя на хвърляните заклинания, а защото са идвали от различни източници? Знам... и ти, и Тенедос сте ми го казвали... че магьосникът влага най-голямо усилие в това да разбере колкото може повече за своя противник — спрях за момент и добавих: — Но ако противниците са десет... или сто... всички — безименни, няма ли това

да затрудни много един-единствен магьосник, дори Тенедос да разполага със своето Братство?

Синаит кимна замислено.

— Интересно допускане. Заслужава си да се проучи.

— Ако се окаже прав — продължих леко възбудено, — дали няма да е възможно десет или повече души да правят части от едно заклинание — не знам как ще постигнете връзката, — за да е трудно да се прекъсне?

— Идеята наистина е ценна — отвърна тя. — Мисля, че да.

Вдишах дълбоко. Чувствах се като застанал на висок връх и знаех, че думите ми всеки миг ще ме затъркалят надолу в един нов и напълно непознат свят.

— Добре тогава. Ще поема върховното командване. Но не изпращайте никакви вестоносци. Искам ти, ясновидке, да накараш хората си да хвърлят заклинание, което да блокира „зрението“ на Тенедос. Да го направят бавно, недоловимо. Когато решиш, че е достатъчно твърдо или гъсто, или както там може да се определи такова нещо, ще съберем армията. Цялата армия.

— Но това ще ни превърне в голяма и лесна мишена — възрази Кутулу.

Давах си много ясна сметка за риска, но той беше неизбежен.

— Слушам, сър — отвърна той след кратка пауза. — Няма да оспорвам повече заповедите ви.

— Напротив, ще ги оспорваш. Защото съм смъртен, което значи, че лесно мога да изглупея, и това трябва да ми се напомня от време на време. Точно това вкара императора в тресавището — никой или почти никой не го питаше дали е сигурен, че постъпва правилно, или да му каже, че е пълна с говна торба. Не че щеше да си промени решението и да го бяха правили — добавих с горчивина.

— Така че съм с вас — продължих. — Постепенно ще си назнача командирите. Но първите са... Кутулу, ти ще си личният ми адютант, но не искам да си губиш времето в грижи за продоволствие и набор. Искам да ме информираш незабавно за всичко ново, което научиш за Тенедос, за Байран или за Великите съветници.

— Слушам, сър — кълна се, че лицето му засия. Той се изпъна мирно като войник в униформа. Спомних си за мечтата му да бъде провъзгласен за трибун и как беше направил грешката да помоли

императора за тази награда, с което настрои Тенедос срещу себе си — императорът бе убеден, че шпионите не бива да бъдат зачитани като войници.

Такава грешка нямаше да допусна. Резбованата дървена тояга или поясът, или парче метал... всички тези неща притежаваха стойността, която даващият и получаващият влагаха в нея. Щом щяха да обвържат някого към мен, към заповедите ми, готов бях да му ги дам.

— Ти, Синаит, ще си равна на Кутулу. Ще отговаряш за магьосничеството. Всеки от вас може да взима необходимите решения, без да чака одобрението ми. Само не се опитвайте да направите нещо, от което да загубим войната, без да ми останат две минутки да го предотвратя.

Синаит се изкикоти, а Кутулу се опита да докара усмивка като за него си и реши, че му харесва.

— Е, да се заемаме с безнадеждната си задача.

Две седмици бяха нужни, докато войниците ми стигнат до командния ми щаб, малкото градче Пестум, което бях избрал заради петте главни пътя, събиращи се там — главни поне колкото за бедна провинция като Амур. Освен това в покрайнините му някой беше построил огромен хан заради грандоманската и лъжлива представа, че някой ден Пестум може да стане голям пазарищен град.

Изоставеният хан се оказа идеален за команден щаб. Не ми се наложи нито да реквизирам нечие жилище и поминък, създавайки си нови врагове, нито да се свивам окаяно в шатри, вдигнати насред голо поле.

Войниците прииждаха в марш или по-скоро се влачеха, с навити на рула одеяла и платница на гърбовете, понесли кухненски съдини и твърде често — пилци, наградени в селото, през което са минали. Малцина имаха униформи, едва половината — някакво оръжие, а и тази половина бе с невероятно разнообразно въоръжение, от съвременен до съвсем старинен. Вдигаха биваците си в полята около Пестум и отправяха молитви към своите богове времето да остане сухо.

Бях наредил да вдигнат висока дървена платформа в центъра на голата равнина и в указания ден войниците бяха събрани около нея — покриваха чак ниските възвишения наоколо.

Изкачих се бавно по стъпалата — надявах се да не се подхлъзна и да започна командирството си с лошо предвещаващото падане по задник. Стъпих на платформата и сред хълмовете отекна многогласен рев. Точно затова бях събрал армията си, за да видят войниците ми не неколцина нещастници, свити в някакъв обор, а огромно воинство, и тази численост да им вдъхне сила, да им даде куража на многолюдните войнишки маси.

Помолих се за напътствие и подкрепа на бога на войната Айса и на своя бог-маймуна Вачан, докато Синаит и други трима магьосници подготвяха две заклинания. Първото щеше да усили гласа ми, а второто — изкусно да накара всеки, който ме гледа, да си мисли, че е по-близо, и да може да види и най-малката промяна в изражението ми. И започнах:

— Аз съм Дамастес а Симабю. Някои ме познават, някои от вас са служили с мен. Сега отново ви призовавам под знамето си. Нуманция има нужда от воители като вас повече от всякога в историята си.

— Този път битката е за свобода и за собствените ви души — викнах. — Човекът, който някога бе наш император, мъжът, на когото много от вас служиха доброволно, мъжът, на когото аз служих много години, сега е най-злият ни враг.

Замълчах и огледах редиците.

— Всички знаете как той посвети своята служба на богиня, чието име няма да спомена.

От войнишките редици се понесе глух ропот и неколцина по-смели или непредпазливи войници промърмориха: „Сайонджи“.

— Но като служи на нея, той самият се превърна в демон и служи единствено на себе си и на смъртта. Изобщо не го е грижа за Нуманция, нито за вас, най-верните му слуги, и е готов да пожертва живота ви, душите ви заради мигновената власт и за да се домогне до могъществото, за което жадува.

— Мъжът, който се нарича Лайш Тенедос, лъжеимператорът, трябва да бъде сразен и вие ще сте тези, които ще го сторите! — викнах още по-силно.

Войската отново завика, но този път — малко плахо и много лица сред войнишките редици се заозъртаха, сякаш очакваха от небесата да се спуснат демони.

— Уплашени сте. И с право — защото Тенедос е могъщ противник... Но той е обречен!

— Той служи на злото, а злото не може да победи, не и задълго поне — продължих. — Умар не е създал този свят за злото, макар че според жреците той може да се е оттеглил в съжаление, след като е видял покварата, обзела неговото творение, и да е оставил да властва Айрису.

— Айрису е могъщ бог, както и неговите прояви и другите богове, които му служат, и на които служим ние. Той ще победи, както и ние ще победим — направих кратка пауза. — Но Нуманция трябва да се отърве от Тенедос. Това ще е началото. Застанем ли заедно като един, и цяла Нуманция, от Кох до Дара, от Кальо до най-далечна Осетия се обедини, тогава слънцето ще грее по-ярко от всякога. И това слънце ще бъде ново, слънце на мир, от граница до граница, без никакъв враг отвъд тях, който да ни застрашава.

— Първата стъпка е унищожението на полуделия полудемон, който се нарича Лайш Тенедос — заговорих по-тихо. — Задачата няма да е лесна. Трябва да се трудим здраво, да тренираме здраво, по-здраво, отколкото може да се мечтае.

— Но обещавам, че вие, воините, в които ще се превърнете, ще можете да устоите срещу всичко, било то хладна стомана или огнен демон, и да изтръгнете победата! — вдигнах ръка.

— Нуманция имаше някога велика армия, най-великата, която е познавал светът! Но вие ще сте още по-велики. Защото вашата кауза е доброто!

— Огледайте се! Запомнете лицата на хората около вас, защото вашата задача ще ви облагороди. Този ден е началото, началото на ново време. Време на мир, на благоденствие, време на величие. Стегнете се, братя! Подгответе се за това време. Сражавайте се твърдо! Воювайте като един! — гласът ми се извиси в рев: — За Нуманция и за нашите богове!

Ревът им се понесе по хълмовете като буря и усетих силата, волята в гласовете им.

Оставаше да го превърна от празен вятър в сурова реалност.

Преди си бях мислил, че съм изградил армия, когато тримата — Мерша Петри, императорът и аз — бяхме разтърсили раздутата мудна военщина на Властта на Десетимата и я бяхме стегнали в годна за бой формация. Но тогава все пак имахме нещо, от което да градим.

Сега нямах нищо освен половин милион настървени цивилни и жалка шепа опитни войници.

Настървеността можеше да се окаже ценна, защото новобранците ми щяха да са готови да се примирят с много повече неудобства и грешки от всеки новопостъпил. Но този период щеше да продължи временно, а настроението на доброволците можеше да се промени и всички да се разпилеят толкова бързо, колкото бяха дошли в Пестум.

Някой цивилен може да си помисли, че най-трудното е да се намерят офицери и сержанти, но винаги има достатъчно мъже, които искат да си дерат гърлата и да се кичат с дрънкулки, потвърждаващи началническите им права. Проблемът щеше да дойде по-късно, когато тръгнем на бой и онези с шарените пояси и лампази щяха да разберат, че армията възнаграждава воините не за друго, а заради готовността им да умрат.

Стара приказка е, че най-големият фукльо най-често се прекършва пръв и бяга, или още по-лошо — изпраща другите на безсмислена и глупава смърт.

Но няма начин да се провери как ще се държат хората в бой, освен в самия бой, тъй че засега оставих тази грижа настрана.

Имаше шепа хора, които бяха служили преди във войската, и ги повиших толкова, колкото посмях, и с един ранг отгоре, с пълното съзнание, че много сержанти не искат по-висок ранг, нито ще се окажат достатъчно пригодни. Всеки ден скърбях за водачите, които помнех, за мъжете, чиито кости лежах забравени из майсирските свеби.

Един дар от миналото се оказа Сендрака, някогашен съгледвач от частта на Йонджи, който като капитан ме беше завел с Маран от имението й в Никиас, за да започна одисеята си към Джарра. Не бях допускал, че има оцелели съгледвачи, защото те винаги първи влизаха в бой и императорът с готовност ги принасяше в жертва, за да подсили

кървавите си заклинания. Но имаше няколко. Сендрака беше служил по време на майсирската кампания, след това го бяха пронизали с пика в бедрото при оттеглянето през Ърей. Съгледвачите рядко ги взимаха в плен, защото майсирците ги мразеха, особено предните им конни отряди, негаретите. Сендрака се скрил и изчакал войските да отминат. Цяла година минала, докато проходи отново, година и половина, преди да може да се качи на кон, а през това време войната отдавна бе свършила.

Попитах го защо не са го повишили повече от капитанския чин.

— При разузнавачите няма много високи рангове, само смъртта е много, както злоупотребяваше императорът с нас — това е проблем във всяка елитна формация. В редовните части съществува завист и неприязън към тях, затова повишенията са рядкост. — Освен това така и не се научих да си държа устата затворена, когато някой ми се прави на глупак и после ме пита за мнението ми — кисело добави той.

Ухилих се, уверих го, че сега това наистина ще се иска от него, повиших го в домин и му поверих командването на сформацията се разузнавателен корпус. Не знаех колко е добър в боя, но след като беше успял да се измъкне от негаретите със зейнала рана в крака, явно притежаваше нужните хитрост и коварство.

Със съжаление си помислих за Йонджи, хитрата лисица, от която наистина имах нужда, но нямаше как да го извикам от спечеления с кръв трон в Саяна.

Дойде и друг офицер — Танет, бивш младши легат в моята част, Седемнадесети Ърейски пиконосци. Бяха го освободили по инвалидност в началото на войната, заради пострадали бели дробове, и все още избухваше от време на време в неудържима кашлица.

Зададох му същия въпрос — защо иска да се включи в моята армия?

— Защото съм трето поколение воин — без да мигне, отвърна той — и мисля, че императорът ни подведе в Майсир и че ако получи възможност, отново ще ни унищожи... нас и цяла Нуманция — и се усмихна хитро. — Това ще го кажа, но ще си помислите, че ви пързаям, сър, дори да е истина. По-добре да служа под командата на ветеран от Седемнайсети, отколкото на самия Айса.

Него също го направих домин и му възложих да състави нов кавалерийски полк, на който лично се бях заклел да дам името на

Седемнадесети, стига да се окажеха достойни за тази чест.

Както казах, това не бяха най-големите проблеми.

По-големите проблеми бяха тези, които не се появяват в романите. Възможно е да се намери човек, който е добър конетърговец. Но какво да кажем за такъв, който няма да се изкуши да свива по някоя жълтица за себе си от време на време? Същото се отнася за ковчежниците и интендантите.

Или униформите. Поне в началото ми трябваше по един шивач за всеки двама войници. Решението бе да привлече всеки в Амур, който знае как се борави с иглата, а това включваше не малко старци и деца. Засега униформата на армията ми щеше да е съвсем прост зелен елек. По-нататък щях да се опитам да осигуря пълно облекло, но елекът можеше да помогне на човек да отличи приятеля от врага в разгара на битката.

Или нещо, което на пръв поглед изглежда просто — много мъже, повече, отколкото са склонни да го признаят, са съвсем прилични готвачи. Но намерете ми от тях един, който може да реши въпроса с изхранването на половин милион души и да обучи други да им готвят.

Искаше ми се да устроя централни столови, което е много по-ефикасно от старата система с готвене и хранене по отделения, а освен това се избягва една голяма напаст, която глупаво бях приписвал на Тенедос — армията да стане интендант на самата себе си по време на поход.

В Майсир това означаваше, че всеки е плячкаджия и че щом открадне нещо от майсирски селяк, печели още един враг за Нуманция — човек, който иначе можеше кротко да си седи настрана или дори да ни стане съюзник. Освен това, ако всички войници, не само офицерите, получаваха топла храна сутрин и вечер, щяха да са по-силни и корави за бой... и да прекарват повече време във войнишка служба, вместо в тършуване по хорските кокошарници.

Но това бе невъзможно, поне засега, тъй че старата система си продължи.

Щяхме да се бием на собствената си земя и неизбежно щеше да има кражби и престъпления спрямо собствените ни хора. Но се заклев да бъдат колкото може по-малко и да бъдат наказвани сурово. Затова ми трябваше някой кучи син. Можех да използвам Кутулу, но

способността му да изтръгва вражески тайни беше твърде важна, за да я хаби, като пак стане униформен полицаи.

Най-сетне намерих подходящия човек — един от съдиите, разправяли се с товиетите след потушаването на бунта им, строг мъж, който зачиташе само закона и не поставяше над него нито хора, нито богове. Можеше да надзирава военните ми съдилища, а аз можех да смекчавам с милостта си жестоките му присъди, ако реша. Междувременно войниците щяха да ругаят него, а не мен.

И най-големият проблем, за който за щастие нямаше нужда да се безпокоя, защото можех да направя много малко: парите. Казано просто — няхаме нищо. Или почти нищо. На войниците плащахме малко и распечатахме хартийки, които трябваше да се изплатят до една година. Ако до една година все още воювахме и не успеехме да завземем някои градове и да приберем съкровищниците им... ако след година все още бъдехме на голо поле, това щеше да означава, че Тенедос е победил, а ние сме мъртви.

Конницата, която пращахме за фураж, плащаше със същите хартийки и фермерите ръмжаха недоволно, както си ръмжат от сътворението на света. Отговорът ми беше кратък: жертвайте за своята страна и взимайте хартиените пари, или ще реквизираме каквото ни трябва.

Малко по малко, ден след ден, армията израстваше, с кресливите, пердашещи през лицето прашни сержанти и препускащите в галоп офицери.

Синаит и Кутулу измислиха едно умно устройство. Синаит беше омагьосала един излъскан меден петак, натопен в живачната локвичка на Зряща купа; след това шпионин го бе пренесъл във вражеския тил и го бе скрил за два дни пред щаба на Тенедос.

Заклинанието караше петака да отразява само един човек.

Синаит се кълнеше, че няма никаква опасност петакът да се използва, след като го върнат, но не бях много убеден.

Синаит изрече думата, купата оживя и трепнах, щом видях как Тенедос крачи към мен, увлечен в разговор с мъж, облечен в халат. Намръщих се и си спомних кой е този мъж — Годжам, някогашен член на Братството на тружениците, а после — личен агент на императора.

— Намерих човек с дарба да разчита по устни — каза Кутулу. — Според него Тенедос дава на Годжам указания за нов Магьоснически корпус, явно нещо като Братството или майсирските бойни магове. Годжам ще го оглави. Разговорът е записан, ако искаш да го видиш, но мога да те уверя, че няма нищо, което заслужава вниманието ти, освен съществуването на корпуса.

Кимнах разсеяно, без да обръщам много внимание на думите му. Не откъсвах очи от Тенедос. Богове, колко се бе състарил! Бе започнал да оплешивява и изглеждаше отпуснат, сякаш не се беше упражнявал от доста време. Веднъж вдигна очи, погледът му се плъзна над петака и потръпнах. Очите му също се бяха променили. Бяха както винаги хипнотизиращи, но имаха блясъка на посърнала душа, съсредоточена в една-едничка цел, цел непонятна за простосмъртните хора.

Изглеждаше още по-ужасяващ отпреди.

Попитах има ли какво още да се извлече от петака и ми казаха, че това е всичко. Заповядах да се унищожи — не исках нищо, което е било в контакт с Тенедос, да е близо до офицерите ми.

Върнах се в квартирата си много замислен за това как годините бяха похабили краля-демон.

После се погледнах в огледалото и се усмихнах кисело. Аз също изглеждах по-стар за годините си, по-стар и доста измършавял. Но отказах да призная, че в твърдия ми поглед има нещо друго освен решителност и умора.

В армията дойдоха и много опитни занаятчии, несъмнено с желанието да им се даде меч и щит. Но бяха твърде ценни, за да станат обикновени бойци, макар да съм сигурен, че някои се подразниха, въпреки че оставането им като специалисти многократно увеличаваше шанса им да преживеят войната.

Един от тях се оказа оръжейник. Безсрамно се възползвах от ранга си, дадох му изтърканата кама на Йонджи и го попитах какво може да направи с нея.

След няколко дни той се върна. Ножът беше като нов, дори отчупените разноцветни парченца дърво по дръжката бяха подменени, сребърните части лъщяха като огледало, а острието блестеше, по-остро, отколкото когато Йонджи ми я подари. Донесе ми и изкусно

направена кожена кания, чиято украса не отстъпваше на шарките по острието на камата.

Опитах се да му платя, но той отказа, тъй че го възнаградих по традиционния за армията начин, без дори да го разбере, като се разпоредих началникът му да го повиши колкото може по-скоро.

В мигове на отдых навикнах да изваждам ножа и да го лъскам с парче кожа — мислех си за работата, която ми беше свършил преди.

И мечтаех за работата, която щеше да ми свърши в бъдеще.

Някъде след половин сезон стоях на плаца и наблюдавах как домин Танет се опитва да научи новоизлюпените кавалеристи на „ходом — в тръс — атака“ и как се мъчи да ги насърчи с похвали колко са напреднали тези синове на селяци и търговци, след като никой не пада от орните и впрегатни животни, за които се опитвахме да се убедим, че могат да се превърнат в бойни коне. Ясновидката Синаит спря до мен коня си. На лицето ѝ се беше изписала възбуда.

Подадох ѝ меха си с вода да пийне. Беше горещо и един топлинен удар едва ли щеше да подобри значително способността ѝ да общува. Тя се напи, отпусна меха и се загледа в конниците.

— Току-що се случи нещо много странно — каза след малко. — Великите съветници ни потърсиха.

— Скопас и Барту са тук? В Пестум? — бях не по-малко изумен.

— Не. Не са толкова храбри, нито толкова уверени, че ще уважим знамето на мира, ако ни падне шанс да ги спипаме тези негодници. Працат емисар, някой си раст Тимгад. Забелязвам, че все още използват майсирски звания, въпреки че специално той не прилича много на войник — говореше малко разсеяно — явно умът ѝ работеше над проблема какво означава всичко това.

— Онзи задник ли?! — възкликнах.

— Голям задник, наистина — потвърди Синаит. — Не съм имала неудоволствието да го познавам, но много добре знам от Кутулу що за блюдолизец е. Придружава го и новият командващ на Гвардията на мира, опасен на вид мъж, казва се Трерис. Разправя, че рангът му бил върховен джедаз.

Трерис преди беше заместникът на Ерни, а върховен джедаз беше майсирският ранг, който Барту бе предложил на мен.

Усмихнах се.

— Искат да се срещнат с главата на бунтовниците. Уф! Така и не се сетих да назнача някого на този пост.

— Кутулу отказва да се види с тях — продължи тя. — Каза, че по-добре си върши работата в сянка. Съгласен ли си ти да си ни водачът?

— Не. Но искам да видя какво предлагат, ако ме придружиш.

— За мен ще е чест.

— Само минутка, да похваля тези потни момчета. И ще видим какво искат Великите съветници.

Искаха, разбира се, да разберат какво искаме ние.

Тимгад приличаше на жив труп, както го помнех — нелеп в униформата си.

Трерис обаче се оказа точно толкова опасен, колкото ми намекна Синаит. Носеше сиво-червената униформа на Гвардията на мира, но докато покойният Ерни беше добавил дантела и бижута, отговарящи на представите му как трябва да изглежда един подобаващо облечен командир, по Трерис нямаше лъскави неща освен широката лента на ранга му. Носеше на едното си бедро меч и дълга извита кама, ножниците и на двете оръжия бяха с добре изтъркана от употреба кожа. Лицето му беше кораво, с изпъкнали скули, а рижата му брада беше късо подрязана. Очите му бяха хладни и ме гледаха твърдо.

Стоеше зад Тимгад и мълчеше, докато емисарят на съветниците ни поздравяваше.

— Наистина ли не сте избрали кой да седне на трона, след като унищожите Тенедос? — попита невярващо Тимгад.

— Преди всичко кой е казал, че тук някой има интерес да управлява Нуманция? — отвърна рязко Синаит.

— Ч-че как не? — заекна Тимгад и се овладя. — Това... тази новина може би улеснява мисията ми.

— По какъв начин? — попитах.

— Ами... щом никой при бунтовниците няма интерес да управлява, изглежда логично да обединим силите си.

— С други думи, ние ви вършим мръсната работа, а Барту и Скопас продължават да управляват? Или по-точно продължават да

управляват по милостта на крал Байран.

— Временно — да. Макар че едва ли бих определил благородната мисия да наложим ред в страната си като „мръсна работа“. И спокойно бих добавил, че сегашните отношения с Майсир няма да траят вечно.

— Позволете да ви отговоря пряко — повиших тон, въпреки че не изпитвах особен гняв — тези идиоти се държаха точно така, както можеше да се очаква от тях. — Категорично не! Няма да допусна нито един мой войник да принесе в жертва живота си за един морално кух режим като вашия или за дебелаци като Барту и Скопас.

— Но — отвърна Тимгад, като се мъчеше да запази спокойствие, — все пак трябва да имаме планове как да опазим реда, нуманцийското общество, след като Тенедос бъде унищожен.

— Това няма да стане толкова лесно, колкото, изглежда, си мислите. Защо ли си спомням баснята за онзи, който продал кожата на лъв, преди да го е убил, а победител се оказал звярът? Както казах, чак след като премахнем настоящата опасност, ще мислим какво да се прави.

Тимгад се канеше да нагази още по-надълбоко в блатото си, но Трерис вдигна ръка и заговори кротко:

— Добре. Но съществува ли някаква причина да не се съюзим — ние, законните въоръжени сили на Нуманция, с вашите войници, такива, каквито са?

Исках го толкова, колкото мога да искам да си имам втори пъп, но неизбежните цифри се въртяха в ума ми: Тенедос разполагаше най-малко с един милион души, аз имах вече някъде към шестстотин хиляди. Гвардията на мира щеше да добави още към седемстотин и петдесет хиляди — достатъчно, за да си осигурим предимство. Парирах:

— Такива, каквито са? Предпочитам своите честни селяци, за които знам, че ще останат на място и ще се бият, пред продажните разбойници, които командвате.

— Можем да минем и без обиди — изсъска Трерис.

— Да. Можем. Връщам думите си назад. Как предвиждате да използваме тези сили?

— Най-логичното би било вашите хора да попълнят празните ми редици...

— Не — отсякох. — Моята армия... нашата армия... ще се сражава като цялостна единица, командвана от своите водачи. Това не е предмет на дебати.

Тимгад понечи да каже нещо, но Трерис го погледна и той затвори уста.

— А командването? — попита Трерис. — Моите гвардейци трудно ще приемат да служат под командването на хора, които вие сте назначили за офицери. Трябва да знаете, че ние имаме законни, добре обучени водачи.

— Както ме помолихте, въздържам се от мнението си за повечето ви офицери, които помня. Позволете ми обаче да ви направя предложение: доведете силите си на юг, към Пестум, по западния бряг на Латейн. Аз ще държа фронта тук, срещу реката.

— Какво е предимството в това?

Трерис можеше да изглежда опасен, но не беше стратег. Отвърнах търпеливо:

— Защото Тенедос трябва да унищожи мен — да унищожи армията ми, преди да може да се придвижи срещу Никиас. Той няма да може да си позволи да остави заплаха в тила си. Освен това вие твърдите, че хората ви са с по-добри командири и по-добре обучени, значи е по-логично те да се придвижат вместо аз, след като ще могат да поддържат по-добре строй и с по-голяма готовност да се съберат за битка, отколкото моите части.

Трерис се поколеба и се зачудих дали Гвардията на мира наистина е толкова добре обучена.

— Значи Тенедос се придвижва от... къде е сега, още в Бала Хисар? — към вашия фронт — разсъди Трерис на глас. — Ако успеем да се прикрием, докато настъпва, това би ни улеснило да атакуваме фланговете му, след като влезе в бой с вас.

— Ще ви напомня нещо — постарях се да не издам изненадата си колко остарели са сведенията му за местоположението на Тенедос. — Бившият император е могъщ магьосник. Едва ли ще можете да се скриете задълго. Освен ако Великият съвет не е намерил велик чародей или не е създал специална част бойни магове.

— Ние имаме магьосници, които се обучават — добави Синаит. — И се надяваме, че ще имаме достатъчно заклинания, с които да объркаме отчасти всеки чародей. Но да скрием изцяло движението си,

както вие, изглежда, си мислите, че ще можете — не. Не мога да съм толкова оптимистична за нивото на магията ни. А вие?

— Може би — отвърна Трерис. — А може би не. Все пак императорът не е пълководец и не е толкова запознат с действителното командване на армия. В края на краищата в цялата си кариера той разчиташе на вас, Дамастес.

Искаше ми се да го зашлевя за глупостта му — кой в силите на Съвета имаше толкова опит като Тенедос? Индори, политиканстващият генерал? Или Тайгу, който от много години не беше командвал хора? Самият Трерис?

— Може би съм прекалено оптимистичен — продължи той. — Струва ми се, че ще мога... или по-точно двамата с Тимгад... ще можем да предложим на Великия съвет добри основания да приемат предложението ви, след като по този начин нито един командващ няма да настъпва другия по пръстите.

Тимгад изведнъж засия.

— Великолепно, наистина великолепно, велики джедаз! Тази среща се оказва наистина продуктивна. Безкрайно съм щастлив, че ще можем заедно да застанем срещу общия си враг. Сега обаче трябва да се връщаме в Никиас. Стига да не възникнат никакви трудности, ще изпратим вестonosци да потвърдят решението ни и да започнем приготовленията за големия сблъсък.

— Да — каза хладно Трерис. — Да, така ще направим. Но преди да си тръгнем, бих искал да остана за малко насаме с вас, генерал Дамастес.

Щом всички други излязоха, усмивката на Трерис се стопи.

— Може би трябва да ви благодаря за това, че ми отворихте възможност да оглавя Гвардията на мира.

— Не се притеснявайте — отвърнах също толкова ледено. — Имах си лични причини да убия Ерни, освен неизбежната за момента.

Той кимна отсечено.

— Трябва да си давате сметка, че не съм глупак, тъй че едва ли ще приема благочестивите ви уверения, че не се интересувате от властта.

— Приемете каквото ви харесва.

— Струва ми се, че самочувствието ви се е повишило неимоверно в затвора, защото няма начин да вземете трона, след като

Тенедос бъде унищожен. Крал Байран със сигурност няма да го позволи.

— Но ще позволи вие да управлявате Нуманция, след като Барту и Скопас ги сполетят подходящите „злополуки“ — отвърнах. — Надушвам амбицията ви из цялата тази шатра.

— Защо не? Със сигурност съм по-способен от тях. Например ако имах възможността, нямаше да допусна нито вие, нито императорът да останете живи. Мъртъвците не претендират за тронове.

Стана ми смешно. Мъжете, които се перчат на противниците си, може да са опасни в някоя задънена уличка, но като врагове трудно могат да се мерят с хора като Тенедос или Байран.

— Приемам това като предупреждение, ако надвием бившия император.

— Би трябвало — отвърна Трерис. Изчака за миг; явно очакваше да изгърся също толкова бомбастична закана.

Не казах нищо.

Малко объркан, той взе ръкавиците си от масата и излезе без дума повече.

Не го зачеркнах от ума си като пълен глупак — никой, който отправя заплахи, дори да е самохвалко, не е за пренебрегване.

Но си имах по-големи проблеми.

Проблеми като императора, три четвърти милион Гвардия на мира, които не се връзваха с представите ми за идеален съюзник, и битка, която предстоеше след не повече от един-два сезона.

11.

СРЕДНОЩНА СРЕЩА

Обръщах малко внимание на сигурността си. Смятах, че единственият ми опасен враг е Тенедос, който странно защо все още не знаеше местопребиваването ми. Срещу него разчитах на изобретенията на Синаит и нейните магьосници — ако ги бяха изобретили — и си гледах своята работа.

Държах само един часови пред вратата на квартирата си на горния етаж на хана, но това беше само колкото да разкарва тъпаците, обсаждащи ме за най-дребни неща.

Една нощ се прибрах в хана много недоволен след едно нощно упражнение, което започна зле и свърши още по-зле. Часовоят не беше на поста си и си помислих, че е отишъл до клозета или дежурният по караул е забравил да го постави. Свих рамене и влязох в стаята си — дълга като коридор, с огромна маса, по която бях разхвърлял карти, чертежи и документи, баня и малък алков от едната страна, където беше леглото ми.

Стаята беше тъмна и оставих вратата отворена, да влиза светлина, докато запаля една от лампите. Бях стигнал до средата на помещението, когато вратата изщрака и изведнъж потънах в мрак. Една стена на затъмнен фенер се открехна и лъчът ме прикова на място. Мечът ми бе излязъл наполовина от ножницата, когато тихият глас стигна до ушите ми:

— Не мърдайте, а̀ Симабю, или сте мъртъв.

Пуснах оръжието. От мрака излезе някакъв мъж, извади огниво и запали двете лампи на масата.

— Моля разкопчайте колана си и го пуснете на пода — заповяда гласът и се подчиних.

— Можете вече да се обърнете — каза гласът. — Нямаме намерение да ви убиваме. Поне засега.

Видях в стаята си шестима души. Двама бяха в зелените униформени елечи, всички останали без един — в пъстри цивилни

облекла, последният — в пътно наметало с качулка. Всички освен един бяха въоръжени с мечове и ками.

Предположих, че онзи с качулката трябва да е водачът им и че той ми беше заповядал, но един от мъжете в зелено проговори отново:

— Седнете.

Поколебах се и другият униформен ми посочи с оръжието си. Беше малко необичайно, поне за мъж: малък арбалет за една ръка, с приклад малко повече от една стъпка, без мерник. Хлапетата в Симабю стреляха по врабчета и зайци с подобни играчки.

Изгледах го скептично.

— Стрелата е с отрова — каза говорещият. — Ще вдишате не повече от десетина пъти, преди да ви поразят.

Седнах, те също седнаха. Без онзи с качулката.

— Ами почвайте — казах.

— Можете да ме наричате... наричайте ме Джакунс.

Хитро... Джакунс беше шеговитото име на един фолклорен герой с хиляда лица, с чиято помощ будалка богатите и глупавите.

— Е, и какво искате от мен? — попитах. — Явно не е в моя полза. Иначе нямаше да дойдете като убийци.

— Такива сме. Понякога — отвърна Джакунс.

Изпъна ръка и около нея се зави жълто копринено въже — като оживяло.

Товиети!

— Последния път, когато се срещнах с ваш човек, ми помогнаха — казах му. — Виждам, че се връщате в облика си на убийци.

— Не непременно — отвърна Джакунс. — И в случай, че сте любопитен, онази помощ не беше индивидуално решение. Най-мъдрите сред нас го одобриха.

— Защо?

— Не е нужно да знаете подробности. Но се реши, че оцеляването ви е полезно за нас. Тогава.

— А сега?

— Сега може да се окаже друго... Зависи.

— Кажете си каузата.

— Изобщо не ви обичаме, Дамастес à Симабю. Но още по-малко обичаме бившия ви водач. Бившият император Тенедос беше и

продължава да е опасен човек. Не трябва да се допусне да си върне трона.

— Знам това... но вашите основания какви са?

— Той разтърси света веднъж, и за малко — втори път — отвърна ми закачулената фигура. Женски глас — нисък и властен. — Щеше да го направи отново, но вие го спряхте.

— Много знаете.

— Имаме си големи магьосници и те научиха много за случилото се при Камбиасо — каза жената. — Но това е минало. Не трябва да се допусне Тенедос отново да се върне на трона, защото ще вдигне от пъкъла за своите цели велики демони, демони, които няма да може да удържи под контрол и те могат да развихрят яростта си по цялата земя.

— И които също така ще всеят хаос във вашия култ — отвърнах язвително.

— Ще всеят хаос навсякъде — каза рязко Джакунс. — Смятате ли, че Тенедос ще се задоволи само с това да си върне Нуманция?

Знаех отговора.

— След това отново ще тръгне срещу Майсир — продължи Джакунс. — И ако успее — срещу други страни, за които дори не сме чували. Ще продължава да ламти за все повече власт и завоевания, защото жаждата му винаги ще си остава неутолена. А след като завладее целия този свят, тогава какво? Дали ще нападне света на демоните? На боговете, ако съществуват? А може би в тази вселена съществуват и други светове, населени с хора. Ако успее да ги зърне с магията си, няма да се примири, докато не измисли как да достигне до тях... и да сграбчи и тях в ноктите си.

Риториката на Джакунс не ме трогна. Знаех всичко това и той ми приличаше на жрец, редящ монотонната си проповед пред паството, което отдавна е повярвало.

— Той трябва да бъде спрян — повтори Джакунс, вече малко излишно натъртено. — А ние не сме сигурни дали имате достатъчно сила да го спрете, въпреки че сте най-подходящият. Дори с новите съюзници в Никиас.

— Шпионите ви са великолепни — подхвърлих.

— Така е — съгласи се жената.

— Тази нощ дойдохме не за да ви навредим, а за да ви предложим помощта си — каза Джакунс. — Всички товиети ще се

обърнат срещу Тенедос, ако се съгласите с условията ни, от най-малкото дете, следящо съгледвачите му, от най-ниския храст в гората, от лавкаджията, който ще пробута на войниците му отровно питие, до могъщите ни магове. Хиляди и хиляди ще се превърнат в негов враг, без изобщо да го разбере, докато не стане твърде късно.

— Интересно — странно как изведнъж всички поискаха да се свържат с мен. — Казахте: „Всички товиети ще се обърнат срещу Тенедос.“ Преди време ми казаха, че след... изпаряването на Так и провала на вашето въстание сте се отказали от предаността си към един водач и действате на отделни групи, обединени от обща цел.

— Нищо не се е променило — отвърна ми жената. — Всичко е така, както казвате. Но унищожаването на Тенедос ще събере всичко.

— Аха. Е, и какви са условията?

— Първо — каза Джакунс, — като доказателство за вашата преданост, трябва да ни предадете Кутулу. Той е убил твърде много товиети, така че не можем да позволим да живее. Трябва да бъде премахнат. Второ...

Вдигнах ръка.

— Можете да спрете дотук. Отговарям ви, без да ми е необходимо да чуя другите ви условия. Кутулу е не само един от най-важните водачи в армията ми, но и мой приятел. Обикновено щях да се извиня за това, което ще кажа, мадам, но не и сега. Ебал съм ви! Ебал съм цялата ви мръсна пасмина!

— Убийте го! — изръмжа Джакунс и мъжът до него надигна малкия арбалет.

Ръката ми, пъхната под ризата, изхвърча мълниеносно и камата на Перак блесна на светлината на лампите, превъртя се веднъж, заби се в ръката му и я прикова за облегалката на стола. Преди така и не можех да мятам нож, въпреки усилията на ръмжащите сержанти, но скуката и безкрайните часове упражнения с Перак и други тъмничари ме бяха научили добре.

Мъжът изкрещя, изтърва оръжието си и кръвта плисна на тънка струя. Ръката ми се завъртя, мечът се озова в нея, а лявата вече стискаше камата на Йонджи.

— Да! — изревах с насмешка. Обзел ме беше познатият гняв, когато всеки момент може да те убият без най-малкия шанс да отвърнеш на удара. — Можете да се опитате да ме убие.

Тъкмо се канех да скоча и да понижа Джакунс, и след това да се справя с останалите, когато женският глас отсече:

— Спрете!

Четиримата застинаха като статуи. Само онзи с прободената ръка продължи да хленчи.

Жената пристъпи напред и смъкна качулката си.

Беше много млада, не повече от седемнайсет или осемнайсет години, нисичка, стройна и много красива. Имаше интелигентно лице, като на котка. И не знам как забелязах, че очите ѝ блестяха зелени като смарагди.

— Никой няма да ви убие — каза тя. Товиетите може и да нямаха водачи, но забелязах, че четиримата моментално прибраха оръжията в ножниците. — Помните ли ме, Дамастес а Симабю?

Изглеждаше ми позната. Но нито име, нито обстоятелства ми дойдоха наум.

— Аз съм Кимея Амбойна.

Боя се, че изгубих самообладание. Беше от род на опасни заклинатели, дъщерята на магьосника ландграф Амбойна, оглавил второто им въстание в Полиситара и убит от магията на Синаит, сестра на Яалон Амбойна, и той могъщ чародей, убит от войнишка стрела, когато се опитах да го задържа под арест заради това, че бе водач на тамошния заговор.

— Баща ми беше убит заради вас — каза тя. — Убихте и брат ми. Но сега времето е друго. Онова е минало.

Спомних си за Амиел. Как издъхна от товиетската стрела в гърдите, докато носеше моето дете. Тя отгатна чувствата ми.

— На свой ред ние... по-точно някои, които се смятаха за товиети, макар че пред външен човек няма да се отрека от тях... убиха човек, когото обичахте. Това не изравнява ли везните?

— Може ли кръвта изобщо да се изравни?

Тя кимна разбиращо.

— Не. Но сега въпросът е дали можем да се обединим срещу най-опасния човек, живял някога на този свят.

Потиснах симабюйския си гняв и помислих. Но отговорът бе само един.

— Не. Защото не мога да приема слуги на двама господари. И не мога да взема под своя команда хора, на които не мога да вярвам. Ако

Тенедос не бъде победен без вас, проклети от боговете — и го казвам най-буквално — товиети... то тогава може би светът си го е заслужил!

Тя ме изгледа и отвърна рязко:

— Ти си глупак, Дамастес à Симабю. Но благороден глупак.

Отиде при гърчещия се мъж, изтръгна от ръката му ножа на Перак и го захвърли в ъгъла. После докосна два пъти раната, кръвта спря да тече и мъжът млъкна. И тя беше магьосница — като цялата им фамилия. Обърна се към мен:

— Не ни преследвайте. Защото ще загинат хора. Пазача ви ще го намерите в другата стая. Сипахме упойваща смес във виното му за вечеря. Нека да поспи до утре, ще се събуди съвсем здрав.

Кимна и мъжете покорно тръгнаха към вратата. Тя ме изгледа отново.

— Глупак — но тонът ѝ вече бе омекнал. — Дано само да не погубиш цяла Нуманция.

Трябваше да извикам за тревога, да извадя меча и да ги подгоня, но не го направих.

Кимея Амбойна бе избягала от тъмниците на Полиситара по време на бунта и бе изчезнала. Нищо чудно, че никой не бе успял да я намери. И сега бе станала... не знаех какво. Джакунс бе казал, че товиетите продължават да са без водачи.

Но когато тя заповядаше, ѝ се подчиняваха.

Не знаех какво да мисля. Но бях убеден, че взех правилното решение, като им отказах.

Седмица по-късно агентите на Кутулу донесоха, че Лайш Тенедос и милионната му армия са тръгнали в марш през Новра към нас.

12.

ЗАБИТИЯТ КЛИН

Изтече половин сезон, докато армията на Тенедос стигне до Пестум, преминавайки Новра, Чалт и след тях Тагил. Приближаваше се неумолимо към нас, все едно че я привличаме като магнит, макар че леко ме досмеша, когато Тенедос отклони маршрута на похода си, за да избегне Камбиасо.

Следяха го шпионите на Кутулу, както и магията на Синаит. Изглежда, не беше хвърлил заклинания, с които да ни заблуди за целта си. Искеше да ни е съвсем ясно, че държи репутацията му да вдъхва страх и ужас.

Половин сезон преди да дойде, пристигнаха частите на Гвардията на мира, с Трерис. Силите им бяха разделени на три крила, както Имперската армия преди. Дясното крило се командваше от Дръмсеат, центърът — от най-добрия им пълководец, генерал Тайту, а лявото — от Индори. Използваха, разбира се, майсирския ранг „раст“, което трудно можех да преглътна, но стисках зъби заради временното съюзничество.

С тях имаше и няколко високопоставени особи от столицата, не толкова много, колкото трябваше да са, но предполагах, че малцина горяха от желание да се изправят срещу гнева на бившия си император. Изненадах се, като видях Барту, но хитрият Скопас сигурно го бе убедил, че с армията трябва да има някой от Съвета, иначе ще изгубят дух.

Както се бяхме споразумели, Гвардията зае отбранителни позиции на северозапад от Пестум и линиите ѝ се свързваха с нашите, продължаващи право на юг от Пестум. Пестум оставаше точно зад отбранителните ни линии, защото щеше да е глупаво да предоставим на врага предимството да се бие под прикритието на селището.

Гвардейците побесняха от това, че им връчиха лопати и им заповядаха да копаят окопи. Не бяха свикнали с физически труд —

повечето се бяха записали във войската само за да избягат от полагащите им се занаяти — хамали и копачи.

Бях впечатлен от Трерис, който, вместо да потъне дълбоко в щаба си като командир на толкова голяма сила, се държеше твърдо, обикаляше на коня си от сутрин до вечер, след което провеждаше заседания чак до след полунощ. Ако хората му бяха обучени добре, можех да го обвиня, че ги тормози излишно, но това беше Гвардията на мира, не войници, и се налагаше да им държи здраво юздите.

Опитвах се да унизяват хората ми, перчеха се, налитаха на бой, обявиха за свои няколко кръчми в селището. Но това, че моите селячета не бяха напълно обучени като войници, все още не значеше, че не могат да боравят съвсем сносно със строшената бутилка. Заповядах на командирите си да изберат най-здравите си биячи за военна полиция, за да поддържат мира и да си затварят очите, като видят гвардеец с подуто ухо или счупена ръка.

Имаше три обира и две изнасилвания. Крадците изправих пред съд и след като вината им се доказа, им смъкнаха униформите и ги напердашиха с камшици.

Изнасилвачите също бяха съдени от военния трибунал, но не им се размина само с бой с камшици. Заповядах полковете им да се строят около платформата ми, с още хиляда свидетели от моите хора.

Вече казах, че бях назначил един кучи син, но този път исках да покажа, че и аз мога да съм безмилостен. Двамата осъдени гвардейци бяха самото олицетворение на контраста, единият — висок и мършав, другият — трътлест дребосък, все едно че беше роднина на получовеците в планинските джунгли на Гианце.

— Погледнете ги! — извиках високо и гласът ми се понесе над множеството, подсилен с магия. — Тези двамата са се заклели да бранят жените на Нуманция, първо като гвардейци, а сега — и като войници.

— Но те нарушиха клетвата си! — продължих. — И сега ще си платят. Но няма да наказвам истинските войници с това да слушат жалкия им хленч, защото ни чака по-важна работа.

Кимнах на палачите. Въжетата се спуснаха от високите греди и ги нахлузиха на вратовете им. Високият заломоти несвързано от ужас, другият като че ли изобщо не разбираше какво става.

— Обесете ги!

Войниците опряха ботуши в гърбовете им и ги изритаха от платформата.

Двамата пропаднаха няколко стъпки надолу, възетата се изпънаха и вратовете им изпращяха. Догади ми се, но стиснах зъби.

— И запомнете — изхриптях над смълчаното войнство. — За всеки, който навреди на мъж, на жена или на дете като тези свине... правосъдието ще е истинско, бързо и безмилостно. Искам всеки от вас да каже на своя другар какво стана днес и да го запомните добре. Това е всичко. Офицери, поемете подразделенията си и ги освободете.

Трерис побесня. Заяви, че съм намекнал, че неговите гвардейци не стоят по-горе от жалки престъпници. Отвърнах, че не съм казвал подобно нещо и че ако на самия него или на хората му им е трудно да се погледнат в огледалото, може би ще трябва да идат при някой жрец да ги очисти, макар да не мисля, че в армията ми има повече от десетина такива, а в гвардията му — едва ли и толкова. И добавих, като се постарях да скрия злобната насмешка в гласа си:

— Служете както трябва и хората ви няма да имат време да чуват въображаеми обвинения.

Трерис ме изгледа навъсено и излезе, без да отдаде чест.

На другата нощ Кутулу ме уведоми, че из лагерите на Гвардията роптаят. Техният джедаз бил по-добър за главнокомандващ и „някой трябва да направи нещо с оня изменник от Симабю, иначе върне ли се крал Байран, всички ще плащаме затова, че сме го следвали“.

Каза, че трябвало да съм по-внимателен за сигурността си. Изръмжах, макар да знаех, че е прав.

Мислил бях да превърна Ласлейг барон Пилфрен и неговите петдесет драгуни в някакво подобие на моите Червени пиконосци. Снаряжени бяха прилично, а след като поговорих с домин Танет, разбрах, че хората на Ласлейг се справят достатъчно добре, за да ги стегне в ескадрон.

Но имах нужда повече от кавалерия, отколкото от телохранители. Затова помолих Кутулу за няколко от най-ловките му и ненаатрапчиви агенти и се заклев, че ако забележа присъствието им, ще ги върна моментално да надничат през хорските прозорци.

Тенедос се приближаваше и тренировките ни ставаха все по-тежки и по-тежки.

Една нощ, някъде по средата на втората смяна — тъкмо бях успокоил Барту, който вече се изнервяше, че няма повод да се върне в Никиас да си поговори със Скопас — леко развеселен реших да се върна в квартирата си и да не мисля за проклетата от боговете армия, от която не бях се откъсвал вече цял ден.

Тъкмо си смъкнах ботушите и си налях малинов сок с малко лимон — сложих и бучка лед, донесен от далечните планини — когато някой потропа на вратата.

Заклех се, че ако е нещо по-дребно от завръщането на Умар, ще заповядам жив да го одерат той негодник и да направят от кожата му кальф за карта. Отидох до вратата и изръмжах.

— Един човек настоява да ви види — чу се плахият глас на часовия.

— Кажи, че... Да влиза.

Офицер, който се хвали, че вратата му винаги е отворена, не може да хленчи, ако иска да му вярват.

Но понеже не бях забравил скорошните си посетители, извадих камата на Йонджи в лявата си ръка.

Вратата се отвори.

Пред мен стоеше същински гигант. Аз съм висок, половин глава над шест стъпки, но очите ми стигаха едва до брадичката му. Беше гигант не само на ръст, а и туловището му беше като на бегемот, а лицето му можеше да накара цял куп сирачета да сънуват кошмари. Още в младостта му беше кораво и застрашително, а сега беше обезобразено от два белега: този през челото се събираше с другия, изкривил устната и брадичката му в ужасна усмивка. Липсваше му повечето от дясната ръка и беше облечен в протрити кожени дрехи. От стегнатия през рамото му колан висеше изтърган от употреба меч, а от единия му ботуш стърчеше дръжката на нож.

— Кучи син такъв! — изругах.

— Добър вечер, сър. Не мога да отдам чест, както се полага.

Прегърнах Свалбард и едва не се разплаках. За последен път го бях видял при Камбиасо, в онзи последен отчаян щурм срещу чудовищата, когато се опитахме да убием крал Байран. Беше убил един майсирец, който се канеше да ме довърши, след това някой отсече ръката му и той беше паднал, целият плувнал в кръв. Беше служил с

мен от самото начало с ясновидеца Тенедос, винаги налице, винаги кротък и винаги — смъртно опасен.

Той се стегна, изпаднал в неудобство и явно отвикнал от чувства, и го пуснах. Свалбард обърна глава настрани и отърка лицето си с ръкав, явно за да очисти полепналата прах, и се възползвах да направя същото.

— Бях... другаде — заговори той. — Много далече бях. И чух, че си се върнал. Рекох си, че може да потрябвам.

— Да, по дяволите! Влизай!

Почти го издърпах в стаята си и извиках на пазача:

— Бягай в кухнята и донеси бренди!

— Предпочитам някоя прилична бира — избоботи Свалбард. — Освен ако не си променил навиците и първата пиячка не е за тебе.

— Не че нямам и бира. Значи бира. Четири халби. Не — шест!

— Но нали трябва да ви пазя, сър, и... — почна пазачът.

— Мислиш ли, че съм в опасност с тоя великан тука? Действай!

Затворих вратата.

— Не си се променил много — рече Свалбард. — Е, косата ти се прошарва и е пооредяла. Но поне не си пуснал шкембе.

Ухилих се.

— Никога ли не са ти казвали да не говориш така с командващия си?

— Е, казвали са ми. Не обръщам много внимание на тъпи приказки.

— Как се измъкна от Камбиасо?

Посочих му стола, той седна и изпуктя.

— Никой не дава пет пари за теб, ако си целият в кръв и няма какво да плячкоса. Намери се един да ми дооткъсне ръката, добрах се до реката, намерих една вещица и ме изцери.

— След това?

— Армия вече нямаше, освен шибаната им гвардия. Затуй си намерих работа с меч. Правех това-онова. Тук-там.

Реших, че повече обяснения няма да получа, а може би и не ги исках.

— Трябва ми телохранител — казах му, грубо като него.

— Така чух, докато минавах през лагера. Ще поема работата с радост. Особено ако трябва да се занимавам с гвардейци.

— Може да се наложи. Но преди да кажеш, че ще го правиш, дължа ти един разказ. За това, което стана с Карджан.

Той изпръхтя недоволно, но му разказах как ме беше омагьосал майсирският азаз и как Байран бе настоял да убия най-верния си помощник, за да се провери заклинанието. Не можех да го погледна в очите, докато разказвах. Бирата ми беше преполовена, но когато свърших, видях, че неговата си стои непокътната.

Беше мислил.

— Май трябва да го спипаме тоя Байран и да видим дали ще му хареса да му натрошим всичките кокали един по един и счупените краища да се търкат по една седмица.

Кимнах. Не можех да проговоря. Убийството на Карджан продължаваше да ме разкъсва.

— Това ми го разказа, за да видиш дали няма да се откажа, нали?

— Да.

— Не разбирам какво общо има с работата днес — каза Свалбард. — Пък и се бях досетил донякъде какво е станало, когато не искаше да говориш за Карджан, след като се върна — сви рамене. — Злото на тоя свят може да съсипе всички ни понякога.

Вдигна халбата си и изпъна ръка за наздравица.

— Само едната ще изпия. После трябва да се хващам със службата, да си намеря къде да спя и прочие.

— Никакъв проблем с това. Ти беше легат, нали? Сега те повишавам в капитан, правя те официален адютант, което значи, че ще си имаш личен слуга.

— За какво ми е? — изръмжа старият мечок. — Да се грижи какво да обличам, след като ми е само това по мене? Но повишението ще го приема, няма да се правя на глупак като Карджан. Забелязал съм, че колкото е по-висок рангът, толкова е по-добра курвата — допи халбата, отдаде чест и излезе.

Колкото и да беше нелепо, макар Свалбард да беше само един, вече не се тревожех за безопасността си.

Реех се като орел, високо над хълмистата изсъхнала земя. Долу на запад се виеше път и гъмжеше от войска, тръгнала в марш. Като мравки, поглъщащи всичко по пътя си. Пред войнишките колони се

виждаха фермички, обкръжени с узрели за жътва ниви и градини със зеленчуци, напоявани от кладенци и вади. Каменни синори отделяха полята, тук-там пасеше добитък, къщите във всяка ферма бяха оградени с по няколко дървета, грижливо поддържани в тази иначе полупустинна земя.

След това идваха предните отряди, съгледвачите, пешаци или на коне. Зад тях се точеха батальоните на авангарда под разветите знамена, старите знамена на имперската армия, а зад тях — фургоните и талигите на обоза и вечната цивилна тълпа, вървяща след всяка войска.

По пътя на тази войска нямаше... нищо. Гола, обгорена земя, оскубани или стъпкани ниви, опожарени или съборени за дърва за огрев къщи, пръснати трупове на изклани животни и нередко — на техните доскорошни собственици, омърсена вода и отсечени дървета.

Пустош, каквато оставят след себе си всички армии, всички войни.

Повечето си живот бях прекарал в такива опустошения, често самият аз виновен за тях, но никога не се бях издигал на такава височина, за да мога да видя целия им ужас.

Но не заради това бях настоял Синаит да направи Зрящото заклинание, въпреки предупрежденията й. Искях да видя, да усетя армията на Тенедос, да премеря врага, тъй както боксьорът ходи на състезания, за да прецени бъдещия си противник.

Прикриващата кавалерия не ме впечатли — това, че ще качиш някого на конски гръб, още не значи, че си го направил добър войник, а тези мъже като че ли повече се интересуваха от препускане в галоп насам-натам и развяване на знамена, отколкото от възможни засади или непроходими пътища.

Предните пехотни единици обаче, настъпващи след кавалерията, се движеха добре, подразделенията бяха стегнати, плавно се изкачваха и спускаха по склоновете в стабилен марш.

По-назад по колоната частите бяха по-раздърпани и се придвижваха като червеи, мъжете в челото — по-бързо по нанадолницата и по-бавно нагоре, тъй че хората в тила или се скупчваха в прахоляка, или тичаха, за да ги догонят.

Не че моята армия беше съвършена... но ние щяхме да разполагаме с предимството, че ще се бием от готови позиции, след

като пристигнеше Тенедос. Освен ако нещата не се объркаха.

На едно се възхитих — Тенедос бе разполагал с достатъчно време и магически ресурси, за да снаряжи напълно своята армия. Бяха облечени в черни панталони и червени шапки или високи хусарски шапки от овча кожа. Куртките им бяха с различни цветове и съчетания, за да се отличават полковете.

Все пак бях твърде високо над армията, за да мога истински да „почувствам“ какво е, и със силата на волята си пожелах да се приближа.

Чух как Синаит измърмори предупредително.

В този миг нещо „ме“ удари и „ме“ отпрати с въртене надолу, както сокол удря гълъба и го отправя безпомощен към земята. Замахих в паника също като ударен гълъб, видях небето над „мен“, но не видях нищо, което можеше да ме е ударило. И все пак пропадах и усетих, че невидима сила се приближава отново, после пълната с живак купа издрънча на пода и отново се озовах в хана на моя щаб.

Никакъв страх не изпитах, но ръцете ми трепереха като в треска, дъхът ми излизаше на хрипове, все едно че бях тичал, и нещо ме притискаше долу от небето отвън.

— Това беше глупаво — каза рязко Синаит.

Отворих уста да я скастрия, но си спомних собствената си заповед да казва каквото мисли, освен ако няма подчинени наоколо. Синаит ми наля вода, изгълтах я и за миг съжалих, че не обичам алкохола и мигновеното ободряване, което носи той.

— Тенедос те усети, когато беше привлечен към войниците му — обясни тя. — Или сам е предизвикал това притегляне, както пороят образува въртопи, за да засмуче в лапите си всеки магьосник. Интересно контразаклинение. Мисля, че и аз мога да го направя — усмихна се криво. — Може би не достатъчно силно, за да хвана Тенедос. Но всеки маг от корпуса му, който прекали с любопитството си, може да намери душата си изсмукана от тялото.

Стана ми любопитно, защото почти същото се беше случило с мен.

— Какво става с душата тогава? С тялото?

— Тялото се превръща в празна черупка — обясни Синаит. — Не съм го виждала с очите си, слава на Айрису, но са ми казвали, че може

да диша още известно време. Но без вода и храна загива като бурен в пустинята.

— А душата? — продължи тя. — Кой знае? Чувала съм, че големите магьосници можели да задържат такава душа и да я използват като ратайче. Чувала съм също, че известно време душата се рее из въздуха, а после, когато тялото умре, Сайонджи я връща на Колелото, все едно че човекът си е умрял естествено. Според други приказки точно оттам идвали духовете. Стига да вярваш в духове. Аз лично вярвам.

— Никога не съм бил сигурен дали съществуват, или са демони — отвърнах. — Но тази теория не може да е вярна, защото има много повече духове или приказки за духове от хора, осъдени затова, че използват Зрящи заклинания.

— Кой е казал, че това е единственият начин душата да се зарее извън тялото? Хм, постъпи чудесно, като смени темата, докато тялото ти се съвзема.

Вярно. Ръцете ми бяха престанали да треперят и дишах нормално.

Но все още усещах онова присъствие извън хана, надвиснало от небето.

За втори път той — или магьосниците му — се бяха опитали да ме убият.

Надявах се, че вече е моят ред.

Приближаването на врага се предшестваше от заклинания — тревога, страх, общо безпокойство. Но те бяха обичайни за всяка бойна магия, едва ли бяха достойни за майстор като Тенедос и бързо се разсейваха от Синаит и маговете ѝ. Колкото до мен — усещането, че ме наблюдават, си оставаше неизменно.

Чудех се какво ли заклинание или заклинания предстоят, защото Тенедос едва ли щеше да рискува да заложи само на оръжието.

За разлика от Синаит, бях съвсем сигурен, че Тенедос няма да призове ужасния демон, който бе унищожил Чардън Шир. Тази война все още не бе принесла достатъчно жертвена кръв, за да натрупа Тенедос мощта си, а и се бях постарал при Камбиасо да унищожа

чародейските му трудове, тъй че съставките на заклинанието нямаше да се сглобят толкова лесно.

Най-сетне — и това беше категоричното ми заключение — тази първа битка, дори Тенедос по някакъв невероятен начин да постигнеше пълна победа, нямаше да сложи край на войната. Все още му предстоеше да завземе Никиас и да го задържи, както и неизбежната реакция от Майсир.

Все пак Тенедос успя да ни изненада лошо. И за жалост аз самият се оказах един от виновниците за тази изненада.

Пред Пестум войската му се раздвои. Една четвърт от силите му продължи на юг срещу бойците ми, а останалата част се развърна срещу гвардията на Трерис.

При сражение срещу укрепен противник е традиция атакуващата сила да подреди хората си в избрания ред за атака, да ги остави да отпочинат и да се нахранят, след което да започне щурма, обикновено преди или на разсъмване, за да си осигури достатъчно дневна светлина да довърши битката.

Когато силите на Тенедос се подредиха, беше следобед и знаех, че до утре заранта няма да се случи нищо.

Бях изнесъл щаба си на позицията извън Пестум и свиках командирите си за последно съвещание.

Тенедос атакува незабавно.

Трерис тъкмо докладваше разположението на войските си, когато затътнаха барабани и зареваха тръби. Един от адютантите ми пристигна в галоп и донесе, че левият фланг на Тенедос се придвижва напред в опит да атакува гвардията по фланга.

Трерис се метна на седлото и препусна, преди да съм успял да му дам заповедите си. Изругах, сграбчих за врата един офицер, казах му да догони Трерис и да го предупреди да е нащрек — маневрата можеше да се окаже истинска, но най-вероятно беше подвеждаща. Трябваше да издърпа назад дясната част на линията си — отбягвайки фланговия сблъсък — и да стои здраво на позицията, докато започне истинската атака.

Не знам какво стана с този офицер — така и не се върна. Тъй че не знам дали Трерис е получил заповедите ми, или е решил да ги пренебрегне.

В този момент Тенедос хвърли първото си заклинание и изведнъж във въздуха писнаха пронизителни звуци. Започнаха непоносимо високо и хората завикаха от болка, запушваха ушите си с ръце в напразната надежда да заглушат агонията. Под първите писъци затътнаха други звуци, толкова ниско, че ги усещахме в кокалите си, през земята. Конете заскачаха на задните си крака и зацвилиха в паника.

Зърнах Синаит в центъра на кръг от десетина магьосници, повечето с тояги, другите просто махаха с ръце. Тук нищо не можех да помогна, тъй че препуснах напред, като се мъчех да удържа коня си.

Армиите на Тенедос вече настъпваха и към нас засвистяха стрели.

В този момент последва второ заклинание. Наоколо закрепяха мъже и започнаха да се дращят с нокти, все едно че са нападнати от разгневени оси. Остра болка ме опари по бузата, измъкнах от нея малка стреличка и разбрах, че сме нападнати точно с такива. Изревах на един от конните вестоносци да се върне при Синаит и да й съобщи за магията, миг след това стреличката в шепата ми изчезна и му извиках да се върне — Синаит вече бе прекъснала магията.

Но звуците продължаваха да пердашат, високи и ниски, и едва успях да надмогна замайването. Двама затичаха към мен, облещени от страх. Спрях ги с коня си, извадил меча. Заковаха се на място, осъзнаха, че познатото е по-опасно от всякаква магия, и се затътриха обратно към позицията си.

Това отвлече за малко погледа ми от разгарящата се битка. Отново се обърнах и изругах, щом видях как фронтовата линия на Трерис се понася напред откъм лявата страна, към лъжливата маневра, въпреки заповедите ми. Отваряше пролука между моите хора и Гвардията на мира. Точно това искаше Тенедос.

Точно в тази пролука Тенедос хвърли центъра на бойната си линия. Изревах няколко заповеди за Трерис, за офицера, командващ десния ми фланг, за раст Индори — да запушат пролуката. Заповядах да придвижат части от левия фланг, за да укрепят центъра.

Нищо повече не ми оставаше, освен да чакам. Ужасно ми се искаше да грабна някоя пика и да препусна в галоп във вихъра на боя. Но не можех да си позволя този лукс.

Времето се проточи. Редиците на Тенедос стигнаха до нашия фронт и се започна битката на живот и смърт — вихреца се лудост.

Цели части се стапяха в кипналия въртоп и след тях прииждаха други.

Изпратих вестоносец за Синаит и маговете ѝ и те тръгнаха напред.

Далече отвъд вихрещата се прах видях как предните редици на Тенедос се отдръпват от бойното поле, за да оформят полукръг — пазеха фланговете си, но оставяха пролуката отворена.

Тенедос пусна напред втората си линия, за да използва предимството, и ударих здраво по фланговете му. Но командирите му не се хванаха на уловката и продължиха да настъпват.

Заповядах на Синаит отрядът ѝ да изпрати магия, каквато и да е, и те опитаха — хвърлиха срещу врага заклинания за страх, прашни бури, жилещи насекоми.

Но напразно. Магическият корпус на Тенедос съкруши повечето от тях и хората му започнаха да предвкусват победата.

Съвзех се, вече осъзнал, че сенките се удължават, че слънцето се е спуснало ниско и че армията ми и Гвардията са се разцепили.

Препуснах в бесен галоп назад към щаба и заповядах командирите ми да се съберат. Пуснах кавалерията да запълни празнината във фронта ни, заповядах им да запалят факли, за да могат хората на бойното поле да отстъпят.

Свалбард ми донесе стомна с вода. Чак сега си дадох сметка, че гласът ми е прегракнал съвсем и че не съм пил вода от няколко часа. Пресуших стомната, казах му да донесе още и подредих мислите си, докато офицерите ми пристигаха.

Накарах Синаит да хвърли Мълчащо заклинание около измъчените мъже около мен, за да не може Годжам с маговете си да ни подслуша. Спомних си за четящия по устни човек на Кутулу, покрих устата си с ръка, преди да заговоря, и обясних защо се правя на селска клюкарка.

Възможностите бяха три: да останем на позициите си в очакване Тенедос да атакува на разсъмване; да се подготвим за атака призори и да се съединим с Гвардията на мира; или да отстъпим към река Латейн, на два дни марш разстояние.

— Аз съм да се бием — заяви домин Танет. — Не за отбрана. Да се опитаме да се доберем до проклетите от боговете гвардейци, колкото и да са скапани. Врагът ни превъзхожда числено и трябва да

разберат, че императорът, прощавайте, бившият император, иска скапаните им кожи повече от нашите.

Свалбард изръмжа съгласен.

— Съгласен съм — каза друг офицер. — Отчасти. Но без да вадим скапания гъз на Гвардията от огъня. Врътка да им направим, както казват. Да си останем тука и Тенедос да ни дойде.

— Не — отсече трети. — Гвардейците ни трябват. Ако не за друго, поне да поемат стрелите вместо нас.

Оглеждах и броях гласовете. Спорът продължаваше. Горедолу половината бяха за едното, половината — за другото. Останах доволен, че никой не предложи отстъпление.

— Добре. Ще атакуваме, защото и аз не мога да седя на място и да чакам.

Заповядах да придвижат части от левия ми фланг пред фронта към десния фланг — рисковано, но необходимо. И да се приготвят за атака рано заранта, за да се свържем с гвардейците. Проблемът бе, че Тенедос щеше да е пълен глупак, ако не усетеше очевидното.

Попитах Синаит дали може да създаде илюзия, че центърът ми е в хаос и че частите се движат произволно напред-назад, готови все едно да се разпаднат. Тя поклати глава — нямаше такива умения. Не мислех, че тя или който и да е, освен може би самият Тенедос или майсирските Бойни магове, може да създаде непроницаема илюзия от такава величина, затова реших да опитам да ги заблудя по естествен начин. Пратих още адютанти (изведнъж осъзнах, че щабът ми почти се е опразнил откъм адютанти) до командирите си в центъра, със заповед хората да запалят факли и да започнат да се движат хаотично. Не се надявах много, че ще разберат какво се опитвам да направя, но всичко щеше да е по-добро от глупавото чакане.

След като и последният конник препусна в галоп, в шатрата влезе Кутулу, много посърнал.

— Проникнах през редиците на Тенедос в лагера на Гвардията — започна той без предисловия. — Нещата са по-лоши, отколкото си представях.

— Обикновено е така — посегнах да му напълня стакан с вино, но той поклати глава и си сипа чаша вода.

— Индори е убит по време на атаката. Трерис е поел крилата му и цялото командване на армията.

— Какви са плановете му?

— Поне според това, което видях, не мисля, че има плановете — отвърна Кутулу. — Вероятно ще остане в отбрана където е сега и ще се моли. Всичко е в пълна бъркотия. На ръба на паниката и адски малко разум.

— Знам, че не си тактик — казах му, — макар да подозирам, че си по-добър от повечето офицери, с които разполагам. Смяташ ли, че ще може да издържи достатъчно дълго, за да пробием и да го спасим?

Кутулу се почеса по наболата брада.

— Може би. Не и прекалено дълго обаче. Гвардейците са стъписани и само това мърморят — как може да се бие човек срещу магия, особено императорската. Не мисля, че...

Изведнъж задуха бурен вятър и шатрата се разлюля. Разбрах, че е магия, и изтичах навън.

От неприятелските редици изригнаха пушек и пламъци, а после изневиделица във въздуха се издигна огромна човешка фигура. Беше Тенедос, облечен в броня и стиснал жезъл.

— Войници на Нуманция — прогърмя гласът му. — Днес се срещнахме в битка и аз спечелих бойното поле. Сражавахте се храбро, ала не бива повече да се биете срещу мен. Призовавам ви, като мои законни поданици, да се предадете. Не трябва повече да се биете, иначе ще бъда принуден да пратя най-ужасните демони, за да ви разкъсат.

— Хвърлете оръжията си — продължи той. — Ако така наречените ви офицери се опитат да ви спрат, отстранете ги, преминете фронтовата линия и елате при мен. Обещавам ви, като ваш император, че няма да последват наказания — нито за бунтовниците, нито за Гвардията на мира. Предайте се сега и намерете почетното си място в моята армия. Достатъчно щети бяха нанесени и предстои голяма битка, в която ще ми е нужен всеки мъж, когато ще ударим срещу онези предатели в Никиас, които се наричат „съветници“ и се кланят ежедневно на майсирците.

— Елате, поданици мои — викна той. — Върнете се при своя император. Призовавам ви да изпълните своя дълг като храбри нуманцийци! Елате сега, или ще изпитате най-ужасното наказание!

Вдигна високо жезъла си и чух стонове на отчаяние сред войнишките редици.

После илюзията се замъгли за миг, укрепил се отново и Тенедос скръсти ръце на гърдите си. Замъгли се за втори път и той заговори отново, и макар ритъмът на словото и тонът му да бяха малко по-различни от обичайното, никой не го забеляза, освен мен и може би Кутулу.

— Елате веднага при мен — повтори той. — Защото знаете какво трябва да ви предложи. Смърт. Жалка смърт за всички вас, точно както принесох в жертва вашите братя и бащи в Майсир. Влейте се в моята армия, за да мога докрай да разоря Нуманция, да я хвърля в пожари, отчаяние и...

Призрачната фигура изведнъж изчезна.

— Айрису капата да си стъпче дано! — изругах. — Не знаех, че Синаит може да направи такова нещо!

Кутулу поклати глава и не отвърна.

— Прати хората си отпред — заповядах му. — Да се пръснат по редиците и да връщат всеки, който тръгне да се предаде. Бъди безмилостен — не можем да си позволим да губим повече бойци.

Той отдаде чест и тръгна.

— Хайде, Свалбард — изревах. — Да вървим на десния фланг и да видим каква каша ще трябва да оправяме.

Синаит дотича задъхана. Успя да попита само:

— Е?

— Дяволите да ме вземат, беше страхотно.

— И аз се изненадах — отвърна тя и се усмихна. — Но мислиш ли, че ще свърши работа?

— Поне няма да навреди. Но можеш да направиш още нещо... пусни заклинания срещу страх и тревога и направи всичко, което можеш, за да успокоим бойците. Тенедос има предимство и до съмване трябва да се опитам да си го върнем.

Остатъкът от нощта се проточи безкрайно, сред писъци и суматоха. Малко преди разсъмване вече бях направил всичко, което бе по силите ми, разполагах с две вълни, готови за атака, и бях оголил поддържащите линии. Не знам колко души се бяха подчинили на заповедите на Тенедос, може би десет, може би петдесет хиляди. В цялата отчаяна бъркотия никой не държеше сметка за бройки.

Тенедос удари пръв, заудря по войниците ми като чук по клин. Най-напред разшири пробива между Гвардията на мира и моите бунтовници, след това предприе малка атака срещу гвардейците, колкото да ги изтласка на североизток, по-далече от нас, и накрая стовари срещу нас главната си сила.

Мъчехме се да се задържим, да контраатакуваме, но без полза. Бавно и неумолимо той ни изтласкваше назад. Твърде много опитни войници имаше с него, колкото и разтегнат да беше строят им, докато моите, колкото и да бяха готови да се бият до смърт, просто не бяха достатъчно добри, за да им устоят.

Отстъпвахме цял ден, прегрупирахме се и ни удариха отново. Не бяхме прекършени съвсем, но отстъпихме пак.

Съгледвачите донесоха — знаех го много добре, — че река Латейн е на по-малко от едnodневен марш.

Не успеехме ли да изтласкаме Тенедос, бунтът изглеждаше обречен.

13. В КАПАН

Реших се на военна хитрост — повеждам лъжлива атака с левия фланг, удрям силно с десния, изтласквам армията на Тенедос достатъчно, за да успеем да се измъкнем на север към Никиас, след което можехме да се съединим отново с Гвардията и да продължим офанзивата.

Но не стана.

Всичко вървеше добре до деня преди атаката. Дясното крило го бях поверил на един от новите си домини, бивш полкови командир в Курамската лека пехота, казваше се Чуваш. Бях с него, за да съм сигурен, че ако станат грешки, те ще са само мои. Изпратих вестносец с точния час на атаката до командира на левия фланг Лецк, бивш капитан с добри качества. Изчезна, също както бе изчезнал пратеникът ми при Трерис. Разбрах го чак по-късно, така че продължих, все едно че всичко е наред.

Помолил бях Синаит и маговете ѝ да вдигнат лятна буря, за да прикрие маневрите ни. Бурята започна по график, три часа преди разсъмване, със силни гръмотевици и виещ вятър, но без много дъжд, за да не разкаля пътищата, които ни трябваха.

Но бурята продължи да се усилва и ни заля пороен дъжд. Изругах — мислех си, че Синаит е изтървала заклинанието си... и в този момент съгледвачите съобщиха, че армията на Тенедос атакува!

Беше научил по някакъв начин за плановете ни и се задвижи пръв. Първите ми редици, още в походна колона, бяха пометени. Заповядах на Лецк бързо да се оттегли, да откаже боя и да отстъпи към Латейн и се съсредоточих върху катастрофата вдясно.

Спасение нямаше. Сивото утро настъпи, вятърът продължаваше да вие и дъждът да пердаши безмилостно, все едно че беше в началото на Бурното време, преди четиринадесет или повече дни. Тенедос продължаваше да ни нанася жилещи удари и да се оттегля, преди да съм успял да накарам залитащите ми полуобучени бойци да реагират.

Един от вестоносците ми препусна за домин Сендрака, друг — до най-близкия полк за две пехотни роти. Сендрака пристигна след час.

— Все едно, че отново ти заповядва императорът — казах му. — Искам да вземеш колкото можеш от разузнавачите си и да вдигнеш параван между нашите сили и Тенедос.

Сендрака не отговори. Зачака.

— Ще бъдеш подкрепен с две пехотни роти, числеността ми е неизвестна. Трябва да задържиш Тенедос колкото може по-дълго. Един час ще е добре, два — още по-добре.

— И ти заповядвам категорично — добавих. — Няма да се оставиш да те убият, нито искам да унищожат хората ти.

— Е, в това поне е разликата от императора. Колкото и малко да е.

— Тази шибана война едва сега започва. И ще ми трябват. Тъй че ги задръж и се оттегли.

— Накъде?

— Към Латейн.

— Мамка му! — изруга Сендрака.

Широка река зад гърба ни, по-силен, несъкрушим засега атакуващ противник — това щеше да е последната ни съпротива.

Изчаках Тенедос да се отдръпне след поредния си жилещ удар и заповядах отстъпление. Пуснах офицерите си да тръгнат по колоната, за да не се стигне до паническо бягство. Тук-там се бяха огънали, но никъде повече от едно-две отделения, а и те не бяха захвърлили оръжията си в сляпа паника. Започнахме да се оттегляме бавно и предпазливо.

Сендрака ми осигури един час... после още един... после трети — разпръсвахме се и се отдръпвахме към Латейн. Поех назад със Свалбард и няколко кавалеристи към бойното поле и видях от билото на един хълм армията на Тенедос: отдръпваше се на предишните си позиции и като че ли се подготвяше за лагер.

Тук-там бяха останали малки групи мои бойци. Все още се държаха в отбрана — в някоя малка горичка, на билото на някой хълм, сред порутените колиби на някой кръстопът, откъснати едни от други.

Намерих Сендрака, жив, слава на боговете, в един селски плевник. Беше изтощен, окалян, но без рани.

— Какво стана?

— Проклет да съм, ако знам — изръмжа той. — Тенедос прати да ни обкръжат, после два полка пехота тръгнаха да ни срежат гърлата и реших, че е време да изпълня последната ти заповед и да се разкарам. Бяха много, с развети знамена. Мисля... не знам, беше далече... но Тенедос май беше с тях.

— Поговориха си, после офицерите изреваха заповеди и боговете да ме прокълнат, обаче обърнаха и се върнаха. Изобщо не го разбирам това — довърши той, все едно че беше разочарован, че не са го заклали.

— Аз също. Но съм се научил изобщо да не умувам за действията на един магьосник. Вдигай хората си и назад, към Латейн.

Тази нощ и следващият ден минаха без никакви сблъсъци. Все едно че бяхме станали невидими за Тенедос.

Изпратих назад разузнавачите на Сендрака, с тях тръгнаха и шпионите на Кутулу. Проникнаха през позициите на врага и към полунощ се върнаха с нещо като обяснение.

Позициите на Тенедос бяха разредени. Главните си сили беше изпратил след Гвардията на мира и към Никиас.

Беше безумно. Никой пълководец не раздвоява силите си и не атакува втора цел, преди да е съкрушил първата.

И все пак бяхме обречени.

Щял да унищожи, крещяха прокламациите из лагерите му на другия ден, изменника Дамастес и неговите бунтовници, без да изгуби нито един от своите.

До няколко дни щял да ни помете до последния човек с магия и цяла Нуманция щяла да затрепери и да се удиви на мощта на Лайш Тенедос, бившия и бъдещ император.

Настаних щаба си в една фермерска къща, а личната си квартира — в полусъборения обор отзад, изоставен от воловете не много отдавна — иначе щях да се окажа много по-далече от последната си баня, отколкото си мислех. Разпънах карти и почнах да се чудя какво

да направя, освен да чакам кротко убийствения удар на Тенедос като говедата, живели доскоро тук.

Не исках да повярвам, че магията на Тенедос може да ни унищожи, въпреки че през годините бях виждал предостатъчно мощта му. Затова и нямах намерение да изоставя позициите ни и да побягна като тълпите бегълци на юг и север по речния бряг, макар че бях направил нужните приготовления за частична евакуация.

Но бях длъжен да приема, че може да ни нанесе големи щети с чародейството си и след това да хвърли войски, които да ни пометат със стомана.

Никакво решение не ми идваше наум, а за добро — да не говорим, затова много след полунощ, след като бях наредил на Свалбард да си ляга, реших да подишам чист въздух и да пийна глътка вода от меха, окачен пред вратата на обора.

Шмугнах се под дебелото платнище, спрях и вдишах дълбоко острата миризма от близката река, миризма, която трябваше да ми хареса, но сега с радост бях готов да я заменя с мириса на суровата пустиня и ветровете ѝ, ако тази промяна щеше да ми отвори възможност за спасителна маневра.

Беше много тихо и тъмно. Свалбард лежеше проснат по гръб до тлеещия огън, до него спяха други двама войници, загърнати в наметалата си. Но един до мен все още беше буден. На пъна до Свалбард седеше загърнатата фигура.

— Добро утро.

— Едва ли, симабюецо — изстърга гласът му. — Щеше да си поправ, ако беше измърморил нещо за говняния ден, който се задава.

Беше Йонджи.

— Какво правиш тук, по дяволите? — постарях се да скрия изненадата си. Знаех, че кучият му син се е спотайвал наоколо поне три дни, само за да ме стресне.

— Може да съм зажаднял за нуманцийско вино. Или за жени. Или да съм решил отново да понауча за честта.

— Моите извинения, крал Йонджи. Винаги сте добре дошъл.

— Свърши се с кралството — рече той. — Дали да не видим какво имаш за пиене в тоя твой обор?

— Нищо. Но ей сегичка ще има.

Сритах Свалбард, той се сепна и се надигна, с наполовина изваден меч.

— Кротко, тъпако. Виж какво е успяло да се промъкне покрай теб. Ако беше убиец, вече щеше да си търсиш нов господар.

Свалбард се вторачи в Йонджи, изпръхтя и се изправи.

— Няма да се извинявам, че той се е промъкнал. Хората са едно, демоните от Хълмовете — съвсем друго.

— Сега пък демон — изръмжа Йонджи. — Това да не е повишение? Надценявате ме.

— Свалбард — казах, — стига си се майтапил с тоя варварин, а тичай да намериш някоя бутилка от най-доброто ни, каквото и да е. А ти, Йонджи, с мен вътре.

Той влезе след мен в обора, намерих два светилника и ги запалих.

— Никой няма да може да каже, че съм дошъл да се възползвам от успехите ти — изсумтя Йонджи и се смъкна в стола ми.

— Защо по дяволите не си в Кайт и да си управляваш кралството? И между другото, благодарности, че се оправи с аким Фергана. Заради мен... и заради Нуманция.

— Нищо не ми дължиш — махна с ръка Йонджи. — Той беше и мой враг. И тая глупост с кралството дай вече да я зарежем. Не седя вече на трона. Да съм кралска особа престана да ме забавлява, а и ми помогнаха в решението да абдикирам.

— Свалил те е някой по-коварен и от тебе?

— Не по-коварен, но пък Сайонджи и Айрису винаги се бият на страната на по-силните. Изобщо не са ме свалили, само ме изгониха от Кайт.

— Кой?

— Крал Байран — сърдито отвърна Йонджи. — Преди две седмици превзе Саяна и я подпали.

Изпитах злорадство — спомних си как планинците ни бяха причаквали, докато бягахме от града. Можеше да е столицата на отечеството му, но едва ли щях да скърбя, дори да я сринат тухла по тухла и да натрошат тухлите за настилка. Докато се мъчех да измисля малко по-учтив отговор, Свалбард се върна с две бутилки и изръмжа:

— На. Нали си от Хълмовете — ще ти трябват поне две.

Йонджи взе едната и поклати глава.

— Само тая. Утре заран ще се бием и поне малко ум ще ми трябва.

Свалбард изсумтя и излезе. Йонджи отпуши брентото, наля чашата си до ръба, изгълта половината наведнъж и ме погледна.

— Знам, че няма да ти е много мъчно, че са сринали Саяна. Но ето ти нещо, което може да те разреве. Крал Байран влезе в Кайт преди два месеца, систематично унищожаваше всеки град и село в страната ми и се движи на север като напад от скакалци. Моите джаски разбраха със заклинанията си, че Байран е решил Кайт никога вече да не може да прави набези извън границите си.

— Тъпак! Най-много да ни накара да се оттеглим в планините, където няма да посмее да дойде, да изчакаме, докато се махне, и да почнем отново — изсумтя той. — Това е ставало и преди в Хълмовете, и пак ще стане, докато мъжете знаят да коват стомана и да им текат лигите по тлъстото стадо добитък зад границата... или по жената на пастира му. Ще съградим отново всичко с плячката от неговото — и вашето — кралство. Но няма да е скоро.

— Я се върни на онова, дето щяло да ме разреве.

— Байран използва тази експедиция като димна завеса, за да се приближи до Нуманция — заговори нетърпеливо Йонджи. — Нещо, което и една плешива маймуна от джунглите ви трябва да разбере. Армията му скоро ще отпочине след завземането на Саяна, ще се възстанови и до седмица ще премине прохода Сулем и ще влезе в Ърей!

Зачудих се за миг защо Синаит и Кутулу не бяха открили това, но веднага се укорих. Всичките ни ресурси по необходимост бяха насочени в една посока, към Тенедос, и не обръцахме много внимание какво става другаде.

— Ще се прехвърли в Ърей — продължи Йонджи. — Ще се прегрупира грижливо, след което ще прати армията си на север, право срещу теб и онова говно Тенедос. И ако вие и онези олигавени тъпаци, дето се наричат Гвардия на мира... да, не ме гледай изненадано, може да съм варварин, но поне си държа ушите отпуснени и знам какви сте ги забъркали. Ако вие и онези крачеци гъзове не успеете да забършете оная лигна, дето се наричаше император... ами, тогава Майсир ще го направи заради вас. При това Байран несъмнено ще вдигне цената за услугите си по-високо от последната си неделна разходка в Нуманция.

Не че това ще има значение за теб, симабюецо, защото съм сигурен, че до ден-два Тенедос ще те унищожи, много преди майсирецът да нападне.

Казах му, че Тенедос се е заканил да ни унищожи само с магия, и той се ококори.

— Виж, това не го бях чул. Може би тогава има някакъв шанс.

Повдигнах вежда. Срещу най-могъщия магьосник, съществувал някога в историята?

— Боговете не обичат този, който се опитва да стигне до тях — каза Йонджи. — Тоя император е забравил не само какво значи чест, но и всякаква скромност и благоразумие. Това, че може да вдигне от ада едно чудовище, за да свали някакво си принцче и лакейчетата му, още не значи, че има сили да унищожи цяла армия. Е, може би има нищожен шанс да не умрем утре.

— Не е кой знае какъв.

— Да — съгласи се Йонджи и си наля още бренди. — Не е кой знае какъв. Имам един въпрос. Когато се съгласи да оглавиш тия парцаливи селяци, сети ли се поне да създадеш нещо като моите разузнавачи, да пазят тия тъпи съсиреци да не се спъват непрекъснато в засади?

— Сетих се.

— И кой тъп мазол си сложил да ги командва? Познавам ли го?

— Един от твоите капитани. Сендрака. Направих го домин.

— Хм. Не е толкова лош... за човек от равнините. Ще ида при него. Какви ще са ти заповедите?

— Най-напред един въпрос. Какво те доведе тук? Ама сериозно.

Йонджи разлюля остатъка от брендите в чашата си.

— Да речем, че ми омръзна в Кайт. Още преди половин година мислех да сдам трона и да се върна към разбойничеството. Много е досадно и тъпо, когато всеки ти се кланя и трябва да се грижиш само кой заговорничи срещу тебе — остава ти само да чакаш нож в гърба от ръката на човека, който иска да те наследи. Всичко друго са лъжи, глупости и гузна съвест.

— Защо оставих хубавичкото си скривалище няма и на два часа от развалините на Саяна, заобиколих тъпите майсирци, които в охраната са по-скапани и от вас нуманцийците и дойдох в това бласто

ли? По-добрият въпрос е, защо не? — гаврътна брентито наведнъж. — Стига сантименталности. Какви са ти заповедите?

— Планът ми е, че ще можем да издържим на каквато магия ни поднесе. Надявам се. След това с най-добрите, които са ми останали, ще задържим линията, докато останалата войска се прехвърли през Латейн. Изпратил съм хора на север и на юг за всички кораби, лодки и салове, които могат да намерят. Вече съм събрал при реката колкото за превоз на една десета на курс.

— Трябва ни време — продължих. — Бих искал да вземеш сто... по-малко, ако смяташ, че пет взвода ще са неудобство... от съгледвачите. Промъкват се през фронта и се опитват да се доближат до лагера на императора. Ще пратя с теб магьосник. Щом усети, че Тенедос е започнал заклинанието си, удряте лагера му. Гледате да вдигнете достатъчно шум, за да го постреснете. Моите магове може би ще успеят да използват този миг и да развалят заклинанието на Тенедос, а докато се съвземе, за да го хвърли отново, ще минат дни. През това време повечето ми армия може да се прехвърли през Латейн, а аз да задържа тук Тенедос достатъчно дълго, за да се изтеглят в Кальо и да се прегрупират.

— Нападам лагера им със сто души? Великолепен начин да умре човек.

— Така е. Но защо един мъж от Хълмовете ще се интересува от лесна задачка?

— Никак не ми харесва — изръмжа Йонджи. — Но дойдох да видя какви си ги забъркал. Особено щом явно си решил да останеш отсам реката за благороден последен бой. Може пък да доживея да се бия в него, сигурно ще е забавно, но едва ли. Е, добре, симабюецо. Обясни ми само къде да намеря Сендрака и другите ми главорези и ще видя какво може да се направи. Кога искаш да тръгнем?

— Веднага щом сте готови.

Йонджи ме изгледа продължително, поклати глава и излезе в изсветляващата нощ. Нямаше нужда да ми казва нищо. И двамата знаехме, че нямаме шанс да се видим повече. Поне в този живот.

Утрото беше топло, тихо и влажно, като пред силна буря. Буря наистина идваше, но не донесена от Илиот или Джайцини. Магията на

Тенедос набираше мощ.

Някъде към обед пристигна съгледвач, донесе поздравите на Йонджи — съмнявах се, че ги е казал наистина — и ми съобщи, че кайтецът с още петдесет души, сред които и Сендрака, е преминал през вражеските позиции. Предаде ми, че на Йонджи не му трябвали повече спънчовци, да издадат всичко.

Заповядах Синаит и маговете й да се съберат и да се подготвят за контразаклинанието.

На Чуващ, въпреки ръмженето му, че искал да се бие, а не да бяга, беше възложена евакуацията и му заповядах да се качи на последната лодка. Ако се отървеше жив, щеше да има поне един добър офицер от другата страна на Латейн.

Ако имах двайсет-трийсет хиляди души кавалерия, истинска опитна кавалерия, щях да заложа всичко на жалката си надежда и лично да поведе флангова атака срещу фронта на Тенедос, и проклети да са магическите му прегради. Но нямах. Нито пък можех да изоставя армията, защото изобщо нямаше друг, който да поеме командата на предстоящия разгром.

Очаквах, че Тенедос ще хвърли заклинанието си и Синаит с подчинените й неуспешно ще се опитат да го прекратят — но поне щяха да го забавят; Йонджи, когото трябваше да посрещна радушно, а не да го пратя да умре, щеше да направи точно това, но щеше да пообърка Тенедос и да го забави още; лодките на Чуващ трябваше да сноват напред-назад колкото може по-бързо; Тенедос щеше или да отвърне с още по-голяма магия, или да атакува с конвенционални сили, и ариергардът ми и аз щяхме да паднем, осигурявайки може би още малко време на моите бунтовници да избягат през Латейн и да се изпокрият в Кальо или където и да било.

Рано или късно щеше да се появи по-способен водач от мен, след година или столетие, от народа или дори от товиетите, и щеше да се опита да освободи Нуманция от бича на своя тиран.

Но за самия мен не се полагаше плен, нито поражение. Само съжалявах, че не можех лично да изпратя Тенедос и неговото неопикуемо зло при Сайонджи и на Колелото.

Но хората са зарове в ръцете на играещите своя комар богове. Нищо повече.

По обед, когато слънцето се нажежи, почувствах първите тръпки по гръбнака си. Усетих, че заклинанието, което трябваше да ни унищожи до крак, вече е хвърлено.

Бях на предните позиции, с фронта на Тенедос на около пет мили разстояние. Над сухата земя запълзя гореща мараня и съсухри трева, горички и храсти. Зноят се усили, усетих как топлината му приижда на вълни. След няколко секунди осъзнах, че заклинанието е точно това; после тревата лумна в огън — не разпръснато като при горски пожар в Жаркото време, а наведнъж. Вятър нямаше, но пламъците се понесоха към нас.

От Синаит пристигна вестоносец и ми съобщи, че тя се мъчи да спре магията, но без успех.

Линията ми се заогъва и нямах друг избор, освен да заповядам да отстъпят към реката. Огънят забуча все по-близо, после примига като духната восъчна свещ, почти загасна и реших, че това е напразната, но благородна смърт на Йонджи. Пламъците зареваха още по-силно, изпитах скръб заради поредния край на добър приятел, но нямах време за траур, препусках по несъществуващото бойно поле и странно, но хората ми не се разсипаха, а започнаха да се оттеглят като опитни ветерани — прикриваха се едни други в движение.

От билото на поредния хълм видях как армията на Тенедос тръгва през почернялото поле зад пожара. Това бяха ударните му войски.

Не можехме да намерим място, на което да се бием, защото кой може да стои срещу огъня? Отстъпвахме все назад и назад, озовах се на последния хребет, с дългия склон под мен, през дърветата и до Латейн, на около две трети левга от мястото ми. Виждаха се лодките по тесните плажове и по реката — прехвърляха хората на отсрещния бряг.

— Ще държим тука! — изревах и около мен се струпаха бойци. Едните бяха ротата на Ласлейг, барон Пилфрен, четиридесет бойци. Пилфрен яздеше пред тях, раздаваше заповеди и забелязах, че гласът му е спокоен, уверен и че хората му са готови да загинат тук, на това прокълнато място, в което властваше черна магия.

Имаше и други укрепени пунктове — на кавалерията на Танет, друг под знамето на Лецк, и още, малки групи бойци, които нямаше повече да отстъпят и смятаха тази земя достойна, за да умрат на нея.

Кутулу беше до коня ми. Носеше ризница, малко възголяма за него, и коничен шлем, който се хлъзгаше от време на време от главата му. Но стискаше две дълги извити ками в двете си облечени в ръкавици ръце — знаех, че ръкавиците са утежнени с олово.

— Изобщо не съм мислил, че ще умра като войник — извика ми той. Гласът му бе весел, все едно се шегуваше.

Погледнах войнишката редица. Мястото бе не по-лошо за смърт от всяко друго.

Трябва да съм го казал на глас, защото Свалбард, яхнал коня си малко зад мен, изръмжа:

— Единствената хубава смърт е чуждата — мечът му беше готов за сеч.

Огънят се приближи и веждите ми запукаха, ноздрите ми се изпълниха с миризмата на изгоряло.

И тогава ни догониха писъци... иззад нас!

Обърнах вихрено коня си и видях същинското заклинание на Тенедос.

Так, товиетският демон, веднъж се беше скрил в река Латейн, преди да нападне Тенедос и мен, и ясновидецът може би го беше запомнил, защото Латейн оживяваше, кафявата вода се надигаше. Въртопите се втвърдяваха, извисяваха се, добиваха форма, израстваха им пръсти и нокти, променяха се до неузнаваемост и връхлитаха над водата към хората ми.

Крещяха войници, хвърляха копия, мятаха стрели — без полза. Изпаднали в паника, някои скачаха във водата, махаха с ръце и крака и течението ги повличаше в прегръдките на чудовищата.

Съвсем смътно чувах ужасените им писъци, щом лодките се завъртаха сред побеснелия воден вихър, обръщаха се и демонските нокти разкъсваха падащите хора, и водният бързей се понасяше надолу, почервенял от кръв. Кошмарните видения бушуваха между съдовете, разкъсваха бойците... а после се заобръщаха бавно и сякаш загазиха по водата — нещо съвсем отделно от самата Латейн — към заклещената в капан на песъчливия бряг армия.

Огънят пред мен се развихри още по-яроsten и разбрах, че магията на Тенедос се храни със смъртта на бойците ми, както винаги се беше хранила с пролята кръв.

Демоните се приближаваха, доколкото наистина бяха демони, а не просто създадени от по-нищожна магия от самата вода, както по-низши магьосници могат да одухотворяват малките фигурки от кал.

„Умри храбро“, гавреше се умът ми. Но как да умреш храбро, ако единственият ти враг е вода и огън?

Трескаво си помислих да щурмувам през огъня, в сърцето на истинския враг, но в очите на хората ми това щеше да заприлича на бягство. Нищо не ми оставаше, освен да приема смъртта, да я прегърна бързо заради лекото връщане на Колелото — и все пак не можех да си отида, без да направя нищо.

Заслепен от гняв, изкрещях към небесата и се кълна, че на крясъка ми се отвърна с тътен, и за миг си помислих, че Джайцини, Земята, ще ни погълне със земетръс.

Но тътенът дойде отгоре и изведнъж по небето се понесоха облаци, подгонени от бурни ветрове, по-грамадни от всичко, което бях виждал — и все пак нямаше нищо друго освен огнената стихия и ужаса на водните чудовища, връхлитащи към брега.

Вятърът се понесе надолу, право към нас, но едва ни докосна и промени посоката си, задуха още по-силно по склона към реката и щом стигна до водата, се усили още повече, като истински ураган, разпръсна водните демони и туловищата им се разбиха на бяла пяна като вълни на морски прибой в скалистия бряг, каквито бях гледал на островния си затвор.

Вятърът запищя още по-силно и облаци се разтвориха, и се изляха пелените на поройния дъжд, а огънят задимя, запуши и зарева от болка.

Велико беше заклинанието на Синаит и се възхитих на могъществото ѝ — не знаех, че го има. Дъждът се усили, чух ужасен писък, който отекна над целия свят, и видях как речните чудовища се завихриха като понесени от бързея въртопи, изчезнаха и заедно с тях огънят зад нас секна изведнъж, като свещ, угасена с два пръста преди сън.

Дъждът се изля над почернялата околност и се приготвих за атака през пепелищата, срещу редиците на Тенедос. Но не беше нужно. За миг дъждът спря и видях в далечината как войнството на Тенедос се тътри назад, разбито, като поразено от тежка конница.

Не разбирах какво става, бях съвсем объркан. Погледнах през рамо към реката и видях най-голямото чудо от всички.

През реещите се облаци на тласкания от вятъра дъжд видях идващи нагоре по течението лодки. Не знам колко бяха, стотици и стотици може би, хиляди, от всякакъв вид, от малките рибарски плоскодънки до речните търговски баржи, яhti и лодчици, с момчета и момичета на веслата, всички — прииждащи насам, към оцапания с кръв бряг, в който се беше вкопчила войската ми.

Нуманция беше дошла да ни спаси.

Поне така си помислих тогава.

Първото и най-важното беше да се измъкнем от неизбежната опасност.

Изпратих бързо конните си вестоносци, а с тях и Синаит и конемразеца Кутулу на гърба на един кротко пасящ наблизко товарен кон, да минат по бойната линия, да кажат на войниците, че сме оцелели, и да им предадат да се оттеглят в добър ред към реката, с оръжията и ранените.

Останах на билото, сам, и отправих благодарствени молитви към Айрису, Вачан, Танис и бога на войната Айса.

От раздраната от пожара, плувнала в мъгла земя пред мен изникнаха мъже, може би четиридесет на брой, и посегнах за меча си — помислих, че са от хората на Тенедос, откъснали се по време на бурята, или объркали посоката, или тръгнаха да се предадат.

После ги познах по опърпаните кафяви униформи. Съгледвачите. Нещо повече, видях водача им Йонджи, подпрял на рамото си едва кретащия до него Сендрака.

Подкарах към тях, слязох и му помогнах да качим на седлото Сендрака — беше ударен с кривак по тила и все още замаян. Тръгнахме към реката.

— Реши да живееш все пак — казах.

— Да — отвърна Йонджи. — Денят беше лош за умиране, поне за мен. Е, не се ли справих добре с невъзможната си задача?

— Справи се. Магията му се вдигна за няколко секунди, когато го удари. Достатъчно, за да подейства контрараклинанието на Синаит.

— Идиот такъв! — изсумтя той. — Претендираш да командваш хора, а си мислиш, че стана това?

— Откъде да знам, по дяволите? — отвърнах ядосано. — Седях си на тоя шибан хълм като последния шибан благородник, докато такива като теб се забавляваха.

— Много забавно беше — Йонджи стана сериозен. — Жалко, че не съм по-добър стрелец.

— Много добре се справи ти — измърмори от седлото Сендрака, все още замаян. — Дано само да си улучил магическата ръка на Тенедос. Да му се сецне за малко магията на тоя кучи син.

— Чакай малко — прекъснах го. — Ти си улучил Тенедос?!

— Ами да де. Като врабец. Кучият син махаше с ръце, с всички ония мърморещи търтеи в халати зад него... Значи решихме, че всеки проклет от боговете глупак ще умре, ако атакува цяла армия, тъй че се промъкнахме в тила на тия свини, покрай шатрите на обоза и на курвите им. Каза ни да вдигнем шумотевица и вземем заповедта ти присърце.

— Огънят бушуваше и ставаше още нещо, щото Тенедос преливаше вода и някакви други прозрачни говна от купа в купа, разни пушеци се къдреха наоколо и те ми объркаха прицела, но го пернах хубаво малко под рамото. Изпищя като дърта коза и... симабюецо, нямаш ли пиене за човека, който за малко не уби цял император? — Йонджи се намръщи.

Това беше първата изненада.

Втората беше след четвърт час, на пристана, където ни чакаше Синаит. Понечих да й благодаря за разбиването на императорската магия, но тя ме прекъсна.

— Не, Дамастес. Тенедос помете жалките ни заклинания, все едно че ги изломоти някоя селска вещица. Бяхме наистина разбити, но тогава нещо се появи изневиделица, онези наистина велики чародейства с вятър и вода. Усетих борба между тях и Тенедос и неговата магия се разби и рухна, все едно че изобщо не беше хвърлена.

Трябваше да е станало, когато Йонджи бе поразил Тенедос.

Тогава откъде беше дошъл нашият спасител?

Отговорът можеше да е само един.

Лодките още не бяха спрели на брега — бяха на десетина крачки навътре във водата. Други съдове изваждаха плувци и оправяха

обърнати съдове.

Големият сал беше най-близо и щом нагазих във водата, той се доближи още повече, мостчето се спусна и се опря в плитчината.

По него слязоха десетина мъже и жени, някои в церемониални халати, други — облечени като войници или простолюдие.

Всички носеха жълтото копринено въже за душене на товиетите, хлабаво увито на вратовете им.

Водеше ги Кимея Амбойна.

— Поздравявам те, Дамастес à Симабю! — прокълтя гласът ѝ над водата и стонове на ранените. — Е, вярваш ли вече, че товиетите се сражават за теб и за Нуманция?

— Нашето заклинание изненада псето-император — продължи тя, щом се приближи, вече по-тихо. — И тъкмо изненадата до голяма степен предопредели успеха ни. Беше сътворено с волята на всички братя и сестри, до които успяхме да достигнем. Помолихме ги да отдадат волята си, както жрец призовава своите вярващи да отправят молитва към бога, на когото служи, и мощта ни го изненада.

— Съмнявам се, че ще може да бъде изненадан повторно така — добави тя и се усмихна. — Дали не прозвучах преди малко като стар брадат жрец, който бърхти с кривака си по пода? Извинявай, обаче хората все пак очакват определени неща от чародеите.

Отвърнах ѝ с усмивка; после огледах касапницата наоколо и усмивката ми посърна.

— Благодарим ти, Кимея, и на твоите хора, за заклинанието. Но тези лодки откъде се взеха?

— Един нелегален орден трябва да познава много начини да се придвижва от едно място на друго. За предпочитане по-бързо — обясни тя. — Разбрахме преди седмица, че сте заклещени тук, в Амур, и накарахме верните си следовници да изпросят, да наемат или да приберат всяка лодка, която успеят, от Никиас до Делтата, и да дойдат на юг.

— Пристигането ви беше в най-добрата традиция на приключенските романи — подхвърли Синаит.

Кимея я изгледа хладно: мъчеше се да реши дали пред нея стои враг. Реши, че е приятел, и се засмя.

— Иска ми се да ви уверя, че беше нарочно, но не е. Два дни над реката се задържа гъста мъгла — увериха ни, че било нормално за тази

промяна на сезоните.

— Ще поговорим по-късно — намесих се. — Хайде да прехвърлим армията, преди Тенедос да е измислил някое ново коварство.

— През реката? — възкликна Кутулу. — А после какво?

— После се готвим за следващата битка. Тази е загубена. Но войната тепърва започва.

14.

ПРЕГРУПИРАНЕ

Отстъпихме дълбоко навътре в Кальо, далече от реката и от магията на Тенедос. Той не направи опит да ни преследва, макар че според Синаит хвърляше често Зрящи заклинания, за да ни наблюдава. И, с нотка на гордост добави ясновидката ни, тя и маговете ѝ все повече усилвали способността си да ги замъгляват.

Не че положението ставаше по-добро — разузнавачите потвърждаваха сведенията на Йонджи. Крал Байран се придвижваше на север, през прохода Сулем. Планинците го наблюдаваха настръхнали от височините си, но не правеха нищо, за да го спрат.

Байран прехвърли границата и навлезе в Нуманция. Помете малкото гранични части, направили опит да му се опълчат, и завзе Ренан, някогашната красива столица на Ърей.

Но повече не продължи. Наближаваше Дъждовното време и никой разумен пълководец нямаше да започне военна кампания в мусонните дъждове на Времето на бурите.

Поне от майсирците щяхме да сме в безопасност до пролетта и Родитбеното време. Но нито Кутулу, нито Синаит ги подценяваха и получавах най-редовни сведения от юг, докато те най-усърдно плячкосваха Ърей.

Тенедос настъпваше на север към Никиас и жилеше безмилостно армията на Трерис и Съвета. Държах конни патрули от другата страна на Латейн и го наблюдавах. Поддържаха ги товиетските лодкари.

След това Тенедос допусна ужасна грешка. Вместо да продължи щедрата си и логична политика да приема с разтворени обятия всеки, който поиска да се предаде, той явно изтърва нервите си, след като една негова пробивна атака бе разбита от Гвардията.

Заповяда да окачат на куки за изтезание десетина пленници и ги уби по най-ужасен начин. Все едно че невидими мравки заядоха телата им — те се гърчеха, пищяха и издъхваха бавно.

Магията му ужаси Гвардията точно както се очакваше, но също така сведе дезертъорите почти до нула. Гвардейците най-сетне разбраха, че Тенедос се стреми към унищожение, че тяхната смърт ще усили магическата му мощ.

Това им вдъхна решимост и те започнаха да отстъпват бавно, сражаваха се на всяка стъпка към Никиас. В делтата на Латейн се задържаха и тактиката на Тенедос стана колеблива, като по времето на майсирската кампания край Пенда. Навярно Тенедос се тревожеше повече от допустимото от моите бунтовници и от майсирците. Или просто не знаеше какво да направи.

Синаит на няколко пъти се опита да се добере със Зрящите купи до Трерис или до властта в Никиас, но бяхме здраво блокирани от Тенедос, Годжам и техния Магически корпус, а изпратените от Кутулу агенти така и не се върнаха.

Най-сетне реших, че сме се оттеглили достатъчно навътре в Кальо, настаних войската си за зимата и зачаках. Положението не беше много розово. Загубил бях около двеста хиляди души — убити, ранени, болни и най-вече дезертирали. Както винаги най-твърдите части, онези, които смело се бяха опълчили на Тенедос, бяха пострадали най-тежко.

Раздавах щедро медали и повишения, за да съхраня войнишкото усърдие и твърдост. Една от почестите дадох с голямо удоволствие — нарекох кавалерийския полк на домин Танет „Седемнадесети Ърейски пиконосци“, както се бях закълел, ако се представят достойно, а те бяха устоявали най-твърдо срещу настъплението на императора и бяха пострадали най-тежко.

Имаше и няколко плюса: получих силна подкрепа от товиетите, които прииждаха поединично и на групи във войската ми. Отначало Кимея и помощниците ѝ настояваха да служат като отделни части. Не бях чак толкова глупав да го позволя, понеже все още им няхах доверие. Прибягнах до извинението, че цели части със зелени новобранци са опасни за всички, и ги разпръснах из цялата армия.

Тя се отнесе скептично към обяснението ми, но отстъпи, макар и с неохота. Може да беше млада, но умът ѝ сечеше. Надявах се тя и другите товиети да останат с мен, докато Тенедос не бъде унищожен напълно, но не бях особено убеден, че няма да се обърнат срещу мен веднага щом надушат, че победата е предстояща.

Армията гледаше на товиетите със здравомислещ скептицизъм. Всички знаеха за убийствената им репутация на удушвачи, а мнозина бяха изгубили от ръцете им свои приятели и близки. Но товиетите не създаваха поводи за тревога. Държаха се сдържано, не извършваха кървавите си ритуали, доколкото чувах, и се стараеха да се вместиат сред останалите войници.

Тревогите ми какво ще предприемат товиетите, ако замирише на победа, бяха малко смешни — и аз самият май се опитвах да си направя хубава постелка от кожата на тигъра, докато той все още ръмжи из джунглата.

Кимея Амбойна си имаше трима заместници: мъжът, който продължаваше да се нарича Джакунс и чиито дарби ценях; един едър мъж с кисела физиономия, казваше се Химчай, който си оставаше недостъпен за мен; и Джабиш, фанатичка дотолкова предана на своя култ, че бе готова да го доведе до гибел с настояванията си всяко решение да се взема в негова полза.

Но бях готов да включа в списъка на съюзниците си и чудовища от долния свят, стига поне за малко да ми се закълнат във вярност.

Друг източник на попълнения бяха местните калийци, много от които се бяха сражавали в бунтовете срещу империята. Ненавиждаха Тенедос толкова, колкото докато бях губернатор в Полиситара под управлението на брата на императора, затова се стичаха под дрипавите ми знамена с хиляди, тъй като бяхме най-верни на каузата им. Пет пари не даваха за миналото ми, нито че сме в най-лоша форма от всичките четири армии в Нуманция.

Още по-хубавото беше, че отваряха тайните си складове с провизии, арсеналите и съкровищниците си, и укрепването на армията ми тръгна по-бързо, отколкото можех да мечтая.

Интересното беше, че доскорошните ми най-големи врагове, калийците и товиетите, сега се оказаха най-твърдите ми поддръжници.

Въпросът беше какво да правя по-нататък?

Започнах плановете си с преценки какво трябва или се очаква да правят всички други:

Великият съвет трябваше да опази Никиас и да държи под контрол Нуманция, а ключът към Никиас беше Делтата, която Тенедос все още не беше атакувал.

Лайш Тенедос трябваше да превземе Никиас веднага щом спре Бурното време, преди крал Байран да успее да се придвижи на север и да го удари в тила.

Крал Байран трябваше да унищожи Тенедос, преди бившият император да успее да обедини страната срещу майсирците.

При което за мен оставаше да...

Да вися по средата с почти разбитата си армия. Без да мога да тръгна срещу Тенедос, както заради приближаващия бурен сезон, така и защото не можех да позволя на майсирците да застрашат връзките ми с тила, в Кальо.

Да вися...

Хрумна ми нещо като идея, но трябваше да я реализирам лично. А това беше невъзможно, нямаше как да оставя обърканото си войнство.

После времето се развали, Жаркото време свърши и почна Дъждовното, пометоха ни влажните мусони и останах заклещен на място с войската си поне до Росното време.

Съвсем ненадейно се появи изход от принудителното ми бездействие, в лицето на човек, за когото си мислех, че е избягал в неznайни земи.

Беше Сирилос Линърджис, единственият от трибуните на Тенедос освен мен и Йонджи, оцелял след боевете в Майсир. По време на Властта на Десетимата беше служил като сержант, после се препитавал като пътуващ търговец, за да приключи с десетина склада, пръснати из цяла Нуманция. Линърджис беше кротък човек, с не особено впечатляваща физика, но невероятно смел. И беше тактик, който рядко губеше сражение.

След като го посрещнах като изгубен брат, той се усмихна и рече:

— Помислих, че може би ще ти трябва малко помощ.

— Да, по дяволите — отвърнах разпалено. — Сега си... Мамка му, още не съм измислил какви да са титлите, но какво ще кажеш за Първи трибун? Смяташ ли, че ще е добре да върнем тая титла?

Той сви рамене.

— Титлите в края на краищата не значат нищо, нали?

— Не значат. Поне не и в някой затвор, в килия или... или където си бил. Някъде извън Нуманция, както чух. Вярвам, че е било невероятно романтично.

— Накарах няколко приятели да пръснат този слух. Всъщност реших, че ще е най-безопасно със семейството на жена ми. Помислих си, че никой няма да тръгне да ме търси там.

— И аз помислих същото — отвърнах горчиво. — Върнах се в Симабю. Сбърках.

— Аз не... за известно време — каза Линърджис. — Хората на Гулана, жена ми де, ме подслониха, научих се на земеделие. Ужасно тежка работа, в случай че не си я опитвал. Не бих ти я препоръчал. Но не мислех, че ще е ужасно умно да отворя поредния дюкян или да тръгна с керван стока.

— Но нямах нищо против земеделието — продължи той. — Мислех си, ще си я карам така — а и войниклъкът престана да ме влече. Само че времената не са такива, че да те оставя сам, нали?

— Не са. И Тенедос не е. Той ме потърси отново да му служа и след като му отказах, нападна роднините ми.

— На мен не ми направи такава гадост. Сигурно не съм толкова важен за него, колкото ти беше... си, явно. А може би съм се скрил по-добре. Чух разни слухове, че ме търси и иска пак да му служа. Не реагирах — не смятах вече да служа на никого, освен на семейството си и на себе си. Но колкото повече време минаваше, толкова по-добре разбирах, че не мога да остана извън водовъртежа на събитията. Е, това последното ако не беше помпозно!

— Защо не се върна на служба при императора, ако мога да попитам?

Линърджис въздъхна и се почеса по носа.

— Не обичам прибързаните заключения. Но представянето на императора в Майсир беше ужасно. Мисля — по дяволите, знам — че той наруши клетвата, която положи, когато ти го коронова. Но и други клетви наруши. Тези, които не се изричат на глас. Знаеш какво имам предвид, нали?

Знаех. Клетвите към хората, към армията, към войниците си, към гражданите си. Но само кимнах.

— Тъй че щом не можех да остана настрана, а не можех да се насиля да служа на Тенедос, а и само най-големият тъпак може да

стане гвардеец... ами, ти беше последният жалък избор.

— Никога не съм се радвал толкова на новобранец. Знаеш ли, Йонджи също дойде.

— Видях го на идване. Нарече ме кръгъл глупак, че съм се върнал. И ме попита още ли си мисля, че съм безсмъртен.

— И ти?

— Разбира се — не се усмихна. Беше ми го казвал и преди и така и не можах да разбера дали това е представата му за страхотна шега, или е искрен.

— Тогава, о, безсмъртни, време е да си размърдаш рунтавия задник и да се хващаш за работа. Постарай се да им държиш здраво юздите и гледай да не скапеш нещата.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Ще се измъкна да попалувам малко в дъжда. С Йонджи и с още двеста побъркани глупаци.

Синаит и Кутулу наистина си помислиха, че съм полудял, когато им казах какво съм наумил. Но помнех как преди много време в Кайт бях излязъл в дъжда, когато потърсихме за първи път демона Так, и как никой не можеше и да си помисли, че в поройната буря ще тръгнат войници.

— Не можем да си позволим да те загубим — каза Синаит.

— Можете. Вече имате Линърджис.

— Линърджис е като мен — каза Кутулу. — Или по-скоро като мен, ако бях войник, а не полицай. Никой няма да го следва. Не е като теб.

— Дрън-дрън. Остава и крал да ме направите.

Синаит и Кутулу се спогледаха.

— Е? — сопнах им се. — Какви са тези загадъчни погледи?

— Няма значение — измърмори Синаит. — Решил си го.

— Решил го е — каза Кутулу. — И щом е така, тръгвам с него.

Отворих уста да изръмжа, че армията едва ли ще може да мине без главния си събирач на сведения, но леката му усмивка ме спря. Щом аз можех, можеше и той.

— Е добре. Ти и шест... не, десет души от твоите. Най-добрите ти шпиони.

— Вече знам кого ще взема. И си прав. Може да е забавно.

— Ако бях първият доброволец, щеше ли да вземеш мен вместо него? — попита Синаит.

— Не. Ти наистина трябва да останеш. Ти си най-могъщият магьосник, с когото разполагаме.

— Знаех си, че ще го кажеш. Просто се чудех колко души още не трябва да тръгнат, но все пак ще тръгнат.

Йонджи беше следващият, който настоя — очаквах го. Сигурно се изненада, че не възразих. Но вече си знаех. Щеше просто да се съгласи, че не бива да тръгва, и после да ни пресрещне по пътя.

Трябваша ми петдесет разузнавачи, които могат да яздят, но Сендрака не можеше да е сред тях — той също беше нужен на армията. Йонджи обеща, че ще ги получа — корави, потайни и коварни — най-добрите му.

Взех две роти лека пехота, за да не са отделни доброволци, а хора, крило са тренирали и са се сражавали заедно, и заповядах да се качат на мулета. Водеха ги капитаните Алкиум и Турфан. С това ставаха сто и петдесет души.

Другите бяха доброволци, хора като Свалбард, които не могат да понесат гарнизонния живот, ако се отвори възможност да ги убият.

Ласлейг, барон Пилфрен заяви, че трябвало да тръгне с нас, каквато и да е задачата, където и да е, защото трябвало „да измие горчивия вкус на отстъплението“. Първоначалните му четиридесет още бяха с него, с десет калийци в добавка — те още се обучаваха.

Трябваше ми и малко лека конница за разузнаване по пътя. Колкото и да ми се искаше да взема домин Танет и най-добрите му бойци, не можех да загубя малкото добри кавалеристи, с които разполагаме, в това рисковано начинание, затова реших да взема Ласлейг и да ги учи в движение.

С това станахме двеста и трийсет души и се погрижих всеки да е добре обут, облечен подходящо за времето и снаряжен. Получиха най-добрите коне и мулета във войската. Всеки щеше да носи по двайсет и пет фунта провизии за себе си и още толкова за конете и мулетата.

Свалбард ми доведе двеста тридесет и първия. Новопристигнал, още един от телохранителите ми, който бе оцелял след кървавата баня

при Камбиасо. Беше Кърти, най-добрият стрелец с лък, когото съм срещал. Бях го видял да пада в боя със стрела в крака.

Извини се, че не е дошъл по-рано. Живее чак в Чалт и му отнело много време, докато заобиколи армията на Тенедос и се прехвърли през Латейн. Посрещнах го радушно, разбира се, и му казах, че ще служи редом със Свалбард. С такива двама воители зад гърба си нямах причина да се боя от никого.

На цялата част им дадоха Заклинанието за разбиране, за да могат да разбират други езици освен своя, и отворих работа и на няколко шивачи.

Две нощи преди да оставим войската, Кимея Амбойна влезе в шатрата ми след вечеря.

— Чух, че си замислил авантюра.

— Авантюра? Аз пък чух, че на хиляда левги отгук се вихри бедствие.

Тя килна глава, одобрявайки хумора ми, но не се засмя.

— Няма ли да вземеш и някого от нас?

— От вас? В смисъл, товиетите?

— Да.

— Не. И не го правя, за да ви обидя — казвах истината. Просто не бях помислил за тях.

— В Ърей все още има товиети — рече тя. — Някой наш може да е от полза, да се свърже с тях.

Подскочих.

— Как разбра, че отиваме в Ърей?

— Не забравяй, че разбирам малко от магия — Кимея се усмихна. — А и един от шивачите ти се оказа наш човек.

— Надявам се, че не си казала на никого. Дори тези, които знаят за готвения набег, си въобразяват, че ще тръгнем на север, след Тенедос.

— Предупредих тримата си съветници. Всички умеят да пазят тайна.

— Вашите са такива, да. Така е. Отивам на юг.

— Към майсирците.

Не отговорих.

— Мога ли да попитам какво си намислил?

— Не. Не можеш — отвърнах. — Не искам никой да споменава за това. Не мисля, че наоколо има магьосник, който може да чете мисли, но предпочитам да не рискувам.

— Хубаво е да си предпазлив. Точно затова говориш не само с товиети, но и с магьосница.

— Предложението ти? — макар че вече знаех отговора.

— Аз самата. Няма по-силна от мен тук. Може би Синаит, но едва ли.

Можех да изтъря нещо адски глупаво, например, че е много млада, или че е жена, или нещо също толкова идиотско. Но в строя имаше по-млади войници и от нея и макар да нямахме жени воители, армията гъмжеше от продавачки, „компаньонки“ и разни други, и много от тях знаеха от кой край се хваща камата или мечът и как се борави с тях. Казах само:

— Няма ли твоите хора да възразят, че може да те загубят?

— Както съм чувала да казваш, никой не е незаменим. Реших да тръгна и моите братя и сестри не намериха сериозно основание да възразят. А ти?

— Защо?

— Като че ли се колебаеш.

— Не.

Беше лъжа. Все още се боях от товиетите и ги мразех, а явната им водачка — повече от всички. Кимея ме гледаше право в очите. Опитах се да отклоня вниманието ѝ.

— Е, значи си успяла да разбереш намерението ми. Впечатлен съм. Не бих искал да съм приятелят или любовникът, който се опитва да крие нещо от теб — извъртях го като шега.

— Приятели? Любовници? Странно — отвърна тя замислено. — Май от доста време не съм мислила за тези неща. Струва ми се, че орденът е всичко, което ми е нужно. Както армията е всичко за теб.

— Не винаги е било така.

Лицето ѝ замръзна и тя каза хладно:

— Мисля, че се разбрахме да забравим.

— Извинявай. Нямах предвид това. Просто... имал съм и живот, без да разнасям меча насам-натам.

Беше мой ред да се замисля. Кимея понечи да каже нещо, но спря.

— А може би... може би греша. Може би никога не съм имал истински живот. Може би винаги е било служене, а това, което съм си въобразявал, че е личен живот, са били просто оскъдни мигове — тръснах глава. — Извинявай.

— Няма защо. Е, за кога трябва да съм готова?

— След два дни. В началото на първата смяна.

Извиках Свалбард и му наредих да помогне на Кимея да се приготви. Тя излезе, като ме погледна за миг през рамо.

Налях си от вече изстиналия чай и се замислих. Колко странно. Що за живот наистина бях имал? Да, женен бях за Маран, имах палати, ходех на танци и пиршества. Но за коя част от живота ми можех да твърдя, че наистина е моя? Щом императорът ме призовеше, хуквах на бегом и служех здраво, както и целият ми род открай време, без празници и лични неща.

Палатите, навярно дори мъртвата ми вече бивша жена, всичко това бяха награди за добре изпълнения дълг, не истински живот, какъвто трупат повечето хора с годините. Получавах богатства с лекота, а после императорът или боговете ми ги отнемаха със същата лекота. Нямах деца. Нямах семейство.

Имах само Нуманция.

За миг изпитах детинско самосъжаление, но се отърсих бързо.

Точно така трябваше да бъде, нали?

Фамилният ми девиз, „Държим на верността“, означаваше, че на нещо държим. Служим — на император, на страна.

Какво повече?

Какво повече можеше, трябваше да има?

Два дни по-късно, в поройния дъжд и предутринния мрак, се измъкнахме безшумно от лагера и поехме на юг.

Към войските на крал Байран.

15. НАБЕГ

Водех хората си настрана от Латейн, почти право на юг, по керванен маршрут, минаващ от Полиситара до пристана на Латейн срещу Ренан. Придвижвахме се бавно — в този сезон дъждовете като че ли бяха по-тежки, но може би само така ми изглеждаше, защото все още бях потънал в скръб от поражението ми.

Разкаляният път, чиято настилка не беше поддържана от години, забавяше конете ни, а не биваше да ги изтощаваме — както и себе си, — преди да стигнем до майсирците.

Отначало пътниците бяха малко и повечето се разбягваха, щом видеха колоната, научени, че войниците рядко носят нещо добро. Разплацахме се изрядно за храна и фураж в селата и фермите, през които минавахме, макар да плацахме с хартия, която щеше да свърши работа само ако спечелехме войната.

Съжалявах понякога, че сме тръгнали толкова много, защото се принуждавахме повечето пъти да преспиваме на открито и много рядко намирахме по някой празен обор, в който да се приютим.

Щом стигнехме до някое село, стареите обикновено канеха офицерите ми да преспят в хорските къщи. Бойците можеха да си разпънат платницата на голото поле. Беше изкушаващо, но не можех да забравя един пир, по време на дългото ни отстъпление от Джарра, как подгизналите от дъжда войници гледаха командирите си да се тъпчат с ястия, които те не бяха виждали седмици наред, при това от златни и сребърни блюда.

След като навлязохме в Ърей, хората по пътя ставаха все повече — бежанци, побягнали от майсирците на юг. Бяха толкова паникьосани, че изоставяха старите и немощните край пътя, а с тях и повечето ненужни вещи, наградени в припряното бягство.

Тези хора не бягаха, щом ни видеха — бяха твърде изтощени, а и разбойниците сигурно им бяха прибрали всичко по-ценно.

Щом ги приближавахме, ни поглеждаха окаляни лица с изписан на тях мигновен страх, после главите им отново се свеждаха унило към безкрайната кал, през която газеха. Някои ни поздравяваха, макар че никой не можеше да разбере бунтовници ли сме, гвардейци, или от армията на Тенедос.

Чудех се аз какво щях да направя в тяхното положение. Дали беше по-добре да се бяга с малкото, което можеш да понесеш със себе си в неизвестното, или да си останеш вкъщи и да се надяваш, че нашествениците няма да са прекалено жестоки? Надявах се, че никога няма да ми се наложи да правя такъв избор.

След това започнахме да подминаваме развалини — отскорошни, от това нашествие, както и от предишното. По ирония точно тук, в тази опустошена и посърнала земя, успявахме по-често да си намерим подслон от дъжда, понякога — в цяло изоставено село или в някой от големите обори, вдигнати от фермерите за изчезналия вече добитък.

Пътят възви на запад, реката най-сетне се появи пред очите ни и продължихме на юг покрай нея, на не повече от половин левга разстояние.

Една нощ видяхме край реката рухнал павилион. Беше огромен и се зачудих кой ли си е въобразил, че на половината хора от Ренан ще им трябва една-единствена зала за танци. Пристройките бяха порутени или изгорели, стените на главната зала бяха хлътнали през бавно влачещите се години.

Покривът обаче още си стоеше върху здравите подпори. Страх ме беше да вкарам вътре конете, защото подът беше прогнил и трудно щеше да издържи дори тежестта на хората. Но около главната постройка имаше достатъчно заслони, вързахме между тях платнища и осигурихме покрив за всички.

Радвах се за подслона, защото дъждът беше валял неспирно целия ден, а сега, малко преди стъмване, се усилваше.

Покрай стените пламнаха огнища, за готвене и за топлене, дърва поне имаше много. Не се притеснявах, че миризмата на пушек ще привлече внимание. Все още бяхме далече от Ренан, магията на Кимея ни уверяваше, че сме в безопасност, а и павилионът беше на половин левга встрани от пътя.

Беше студено. Скупчихме се около огньовете и започнахме да си готвим вечерята. Поне не бяхме жадни и гладни. Преди два дни бяхме

купили и заклали пет телета и всеки имаше месо в походната си торба. Минали бяхме и покрай една картофена нива и бяхме попълнили запасите си.

Телешко, картофи, билки, които бяха намерили по-надарените в готвенето, чесън, лук, още зеленчуци, не съвсем изгнили, малко вино, което бяхме взели две села по-назад — и ето ти я вкусната яхния.

Разреших още по чаша вино за тези, които желаят, и се наредихме пред котлетата, офицерите най-накрая, напълнихме тенекиените канчета и си намерихме места за сядане.

Кимея ме попита дали желая компания. Желаях — въпреки вкусната храна настроението ми бе твърде мрачно, за да се отдавам на самота и мечти. Войниците ми също бяха по-тихи, отколкото предполагаше обстановката, и повечето се хранеха мълчаливо.

Свършихме с храната, отидох до реката, изтърках канчетата с пясък, изплакнах ги и се върнах.

— Жалко, че не можем да си поеем — казах. — Веселбата вдига малко духа.

— Можем — отвърна Кимея. — Мога да вдигна прегради, така че никой да не ни чуе.

— Ще е чудесно.

Тя отвори дисагите си, извади някакви треви, запали един мангал и зашепна заклинание.

— Така. Вече никой няма да чуе и най-свирепия рев оттук. Няма да се разнесе извън охраната.

Тъкмо да подканя няколко мъже, за които знаех, че имат най-мръснишкия репертоар, но ми хрумна нещо друго.

— Винаги зависим от това, което си имаме сега. Магьоснице, би ли могла да събудиш миналото? Стига това да не привлече вниманието на друг чародей.

— Може би — колебливо отвърна тя. — Какво минало искаш?

— На това място. Чудя се как ли е изглеждало, преди да рухне, в мирните времена.

— Отдавна е било, изглежда — промълви тя. — Сигурно преди да се родя. Но идеята ти е интересна. И мисля, че едва ли някой майсирски маг ще ме усети. Не е нужна много голяма магия.

Зарови отново в торбата си.

— Ще опитаме с това... малко глог... лавандула... бабина душица... розмарин... може би от това... това — със сигурност — стана, намери в един ъгъл изсъхнало цвете, късче хартия от нечия бележка, бучка пръст.

Мангалът се разгоря отново и се разнесе сладкият аромат на лавандула и други билки. Мъжете загледаха Кимея с любопитство. Предупредих ги какво се опитва да направи. Неколцина се отдръпнаха — хора, според които магията не може да донесе нищо добро — но повечето се струпаха около нас.

Тя поръси стритото в шепата си над огъня и зашепна:

*Било си веднъж.
Върни се отново.
Върни се.
Върни се.*

*Няма време.
Няма дъжд.
Няма буря.*

*Върни се, живот.
Върни се.*

*Спомни си, пръст.
Какво си била.
Какво си видяла.
Какво си била.*

Върни се, време.

Съвсем бавно, като мъгла, вдигаща се от небитието, подът се изпъна и стана гладък и лъскав. Стените се изправиха, ярко боядисани, хлътналият таван се източи отгоре здрав и покрит с изящна резба, цветните пана заблестяха на светлината на канделабрите. И чухме музика, съвсем смътно отначало, после — все по-силно.

Павилионът оживя от привидения, облечени по модата отпреди двайсет години, когато Нуманция все още се държеше от Властта на Десетимата и когато все още бях млад легат.

Залата беше пълна с мъже и жени, облечени пищно, някои танцуваха, други си бърбеха, трети се бяха облегли на барчетата покрай стените и пиеха. Видях един капитан в униформата на Седемнадесети Ърейски пиконосци, първия ми полк. Опитах се да го позная, не успях, а той се поклони на една дама и я поведе към дансинга.

— Призраци ли са? — попитах Кимея.

— Не — отвърна ми тя. — Във всеки случай, не и призраци, които имат собствена воля. Не могат да ти поръчат пиене например, нали? Просто видения от миналото, което призовах.

Искаше ми се да са повече. Да можеха духовете на тези мъже и жени, макар повечето от тях да се бяха върнали на Колелото преди много години, да изпитват малко веселие, малко радост, така далечни в новата им същност.

Беше си магия, но и малко повече от просто вълшебство, защото гледката прикова вниманието на мръсните ми войници в друго време — преди войната, преди омразата. Зарадва ги.

После заклинанието се развали — съвсем мъничко, — когато един от войниците, един от най-веселите шутове в отряда, стана, поклони се на друг редник и двамата се понесоха по дансинга в грубичък, но изпълнен с ентузиазъм танц. Разнесоха се смехове, аз също се усмигнах. Илюзията можеше и да е развалена, но не ми домъчня — това, че хората ми бяха въодушевени, че можеха да се шегуват, беше добър знак.

Свалбард стана и затанцува сам. Беше притворил очи и мислите му се бяха отвели и аз не знам къде. Беше грамаден, но се движеше изящно, все едно че някога е бил професионален танцьор, в изкусни фигури.

Зачудих се къде ли се е научил да танцува толкова добре и си дадох сметка, че сигурно никога няма да ми каже.

Погледнах Кимея. Тя също се усмихваше, потънала в своя свят. Забеляза, че я гледам, и се наведе по-близо.

— Знаеш ли... Така и не се научих да танцувам.

— Наистина ли?

— Сигурно баща ми си е мислил, че има други, по-важни неща. Може и да е бил прав — усетих горчивината в гласа ѝ.

— Сигурно. Когато войната свърши, ще ми позволиш ли да ти помогна да се научиш?

Тя примига. После се усмихна и усмивката ѝ бе като слънце в ранно утро.

— Може би.

Нещо ми хрумна... ако я поканех сега, тук? Абсурд. Командирите не се забъркват с подчинените си. Особено ако подчинената е опасна жена, чиито приятели... чиито приятели бяха направили каквото бяха направили.

Кой щеше да си помисли лошо за мен, ако го направех?

Щеше ли Кимея да ми откаже?

Главата ми се замая като на хлапе на първия му празник.

Не знам какво щях да направя, но изведнъж в залата нахлу дежурният по охраната, зяпна, като видя какво става, после забърза към мен.

Кимея махна три пъти с ръка, илюзията изчезна и настъпи тишина, нарушавана само от воя на вятъра и дъждовния ромон; в порутения павилион светеха само няколко свещи.

Офицерът притича към мен.

— Конници. Патрул. Идва по пътя право към нас.

— Стани! — заповядах и забравили всякаква магия, мъжете занавличаха бойното си снаряжение и заприготвиха оръжията си.

В залата влезе още един боец и докладва:

— Обърнаха. Върнаха се на главния път.

Отпуснахме се, но Кимея не се опита да създаде отново видението.

Излязох навън в тъмното, облекчих се, плиснах няколко шепи вода на лицето си от пълната щерна, измих си зъбите, върнах се и постлах платнището и походното си одеяло.

Кимея беше изпънала своите наблизо и след няколко минути се върна, с мокро и сияещо лице.

— Студено е навън.

— Но пък е приятно — отвърнах.

Тя смъкна ботушите си и се пхна под завивката, разхлаби мечата си в ножницата и се отпусна на гръб.

Една по една свещите загаснаха и се възцари тишина, нарушавана само от тихо похъркване и мърморене на сънени гласове.

— Много хубаво беше — казах. — Благодаря ти.

— Аз ти благодаря, че ти хрумна — отвърна тя. — Лека нощ.

Спах хубаво, докато не ме събудиха, както бях наредил, два часа преди разсъмване. И нямаше в сънищата ми нито война, нито смърт.

Възползвахме се от проливния дъжд, смъкнахме досегашните си униформи, измихме се и си облякохме новото облекло, което шивачите ми тайно бяха приготвили — светлокафяви клинове и куртки, като на повечето майсирски части. Описал бях по памет няколко майсирски знамена и ги бях поръчал, извадихме ги и тях.

Чудех се дали да не отделя мъжете в единия край на павилиона, а двеста тридесет и втория си боец — Кимея — в другия, но тя ми реши проблема, като се съблече най-невъзмутимо с останалите, уж без да забелязва интереса, с който я поглеждаха.

Получи се добре — непринудеността ѝ засрами и най-големите похотливци, макар да съм сигурен, че мнозина си мислеха нощем за стройното ѝ тяло с малките гърдички. Всъщност и аз май бях от тях.

Нахранихме се набързо и потеглихме. В новата си униформа подлежахме на бърза екзекуция като шпиони или подривна част, но беше все едно. Майсирците и без това рядко взимаха пленници, а и за пленниците им най-доброто, на което можеха да се надяват, бе да ги продадат в робство. Нашата армия знаеше това и беше станала също толкова жестока.

Кутулу се беше сдобил с две подробни карти на река Латейн, от Никиас до Ренан, така че не водех отряда си слепешком в бавната и предпазлива езда на юг.

След един ден видяхме първите майсирци. Забелязаха знамената ни и без да ни обръщат внимание, продължиха работата си, изразяваща се или в незаконно плякосване, или в наредено „реквизиране“ — разлика, която и най-проницателният трудно би схванал.

Сред тях имаше и негарети — граничните им воители-номади. Бях пътувал с едно тяхно племе, когато за първи път отидох в Майсир като „мирен пратеник“ на императора. Бяха почти разбойници, храбри, когато ги устройва, страхливи, когато оцеляването го налага, и въпреки

варварските им донякъде нрави времето, прекарано с тях, ми беше харесало и понякога тъжно си мислех колко хубав щеше да е един такъв живот, пълен с лов, езда и забавления.

От засади не се притеснявах — никой с капка ум в главата нямаше да допусне, че толкова малък нуманцийски отряд ще дръзне да се приближи толкова до майсирския фронт. Освен това разчитах и на хората на Кутулу отпред, а след тях — на конните патрули на всяка удобна позиция. Магията на Кимея също оглеждаше за „неприятни изненади“. Тя държеше около нас и няколко постоянни заклинания, така че дори някой от майсирските бойни магове да ни „видеше“, да не реши, че представляваме интерес.

На другия ден, само на десетина левги от Ренан, двама от хората на Кутулу съобщиха, че са открили вражеския лагер. Подкарах с тях напред през ниските хълмове, като взех с мен само Свалбард и Кимея.

Главният съгледвач, телохранителят на Кутулу Елфрик, ни поведе по козята пътека, лъкатушеща нагоре по скалистия хълм. Вързахме конете малко под билото и продължихме към върха пеша.

Долу, сред широка долина с пълноводна река през нея, се бяха пръснали майсирците. Преброих двайсет лагера и реших, че крал Байран ги е разделил по дивизии. Бяха поне един милион, шатрите и грубите колиби се простираха докъдето стигаше поглед.

Лежахме по корем в калта и мислех какво да предприема. Беше студено и дъждът заваля отново. Но по-мокри не можехме да станем.

Кимея допълзя до мен и прошепна:

— Хрумна ми нещо.

Подканих я да обясни, също тихо, колкото и да беше нелепо — най-близките майсирци бяха на повече от половин левга. Но страхът си има своя логика.

Смяташе, че може да направи заклинание като Зрящата купа. Отвърнах ѝ, че ще е много опасно, длъжен бях да допусна, че маговете на Байран ще наблюдават лагера. Измислила го по нов начин, с локва и с помощта на дъжда, щяло да е много по-скрито и недоловимо. Казах ѝ да действа, макар и неохотно.

Без мангал и без огън, тя само прокара няколко пъти пръстите си над една локвичка, все едно че пишеше невидими знаци. Измърмори монотонно заклинанието си, после — още веднъж и още веднъж. Щях да се прозеея от скука, въпреки безпокойството си.

Водата закипя, стана прозрачна и все едно че бяхме високо над майсирския лагер. Накарах Свалбард да опъне наметалото си над картата и я ориентирах по картината.

— Можем ли да се приближим повече?

— Можем. Колкото и каквото ти трябва. По-близо... или да ти покажа части... каквото искаш.

Извадих хартия и докато „окото“ на Кимея кръстосваше над долината, си нанасях бележки. Тук беше фронтната им линия, тук — втората полоса, тук — резервите им, там — палатките за хранене и интендантите, тук и тук — обозът. Стараех се да не се вирам много дълго в локвата — от вълничките и бълбуканията ми прилошаваше, а и бях загубил всякакво желание да се върна от Колелото като птица.

Забелязах нещо интересно. Майсирците бяха опожарили или съборили повечето постройки в долината, а малкото запазени, изглежда, се използваша за офицерски квартири или щабове на частите. Но в дъното на лагера имаше едно огромно имение, чиито нивя стояха неожънати; лозите бяха натезали от изсъхнали необрани гроздове; плодните дръвчета също бяха необрани. Но самите сгради се издигаха бели, пищни и царствени.

— Можеш ли да ни приближиш? — попитах я. — Струва ми се, че е важно.

— Възможно е да са поставени магически прегради.

Имението се уголеми в локвата и „окото“ на Кимея зашари над него.

— Чисто е засега. Ще се приближа много бавно...

Стражи... напети... но сякаш не бяха много нащрек, като че ли нямаше причина да са особено бдителни точно в този момент. Тук-там се мяркаха коне и хора. Главната къща имаше много комини, но димяха само два.

— Занемарено е? Кой ли го обитава?

Погледнах картата. Имението беше отбелязано, но без легенда, която да ми подсказва нещо.

— Усещам нещо — промълви Кимея. — Нещо идва.

— Отдръпни се. И бъди готова да прекъснеш илюзията.

Тя гребна шепка кал и прошепна нещо в юмрука си.

— Усещам, че нещо се приближава към голямата къща. Ще използвам дъжда, за да обърна гледката към него.

Образът се замъгли за миг и вече гледахме на запад. Ако картината беше по-ясна, сигурно щяхме да видим предградията на Ренан.

Смътно се виждаше някакво движение и Кимея фокусира картината, без да ѝ казвам. За миг видях конен майсирски полк в парадна униформа, с карети и знамена зад него, след това калта от шепата ѝ плюсна в локвата и всичко изчезна.

— Някой направи контрамагия. Стори ми се, че са ни забелязали — прошепна задъхано Кимея.

Веднага ми просветна какво... или по-скоро кого... пазят онези конници. Кралят идваше. Байран трябваше да е взел за своя резиденция имението в покрайнините на Ренан. Държеше да споделя войнишката кал толкова малко, колкото всеки друг майсирски господар, особено през зимата, и го беше превърнал в свой щаб при посещенията си на армията.

Хрумна ми нещо.

Бях видял достатъчно. Вече бях готов да напомня на Байран, че нуманцийците могат не само да бягат или да превиват врат.

Първата ми заповед бе да си намерим убежище — достатъчно близо до вражеския лагер, за да можем да поизтормозим майсирците, и достатъчно далече, за да не ни открият.

Огледах картата за някоя хубава гъста горичка, където да се спотаим и където едва ли щеше да нагази вражески патрул. Натрапваха се две места, но едното беше много далече от лагерите на майсирците, а другото — прекалено близо до реката и Ренан.

Най-сетне намерих една интересна точка и пратих Кутулу с Елфрик да я проучат.

Върнаха се с добра новина. „Точката“ се оказа порутен замък, вдигнат на скалиста височина, стърчаща от дъното на долината. От близкото селце към портата водеше лъкатушещ черен път, дълъг около една левга. Бяха обиколили околността и бяха видели отзад пътека, която можеше да ни послужи за бягство в случай, че ни открият.

Още по-хубавото беше, че бяха спрели един селяк и го бяха разпитали за замъка. Разтреперан от страх и убеден, че „майсирците“ жив ще го одерат, той им отвърнал, че в замъка не живеел никой,

откакто се помнел той, че и баща му и дядо му. Че и от по-дълго, защото никой не знаел кой е живял там и кога. Всички знаели само, че в замъка обитава демон. Откъде го знаели? Влизал ли бил някой там? Никой — дори и най-безразсъдното хлапе не смеело да стъпи в замъка. Тогава откъде знаели, че там витае демон?

Селякът ги изгледал слисано, каза ми с насмешка Кутулу, и отвърнал: „Ми просто всички знаят.“

Много добре. Щом „просто всички знаят“, ако се видеха светлини, щяха да си мислят, че са нещо свръхестествено. И майсирците, които бяха по-суеверни и от най-боязливия селяк, щяха да стоят надалече.

Попитах Кутулу дали са разгледали отвътре.

Той изведнъж се смути, а Елфрик отбягваше да ме погледне в очите. Не бяха. Защо? Ами, искали да ми го съобщят колкото може по-бързо.

— Пък и зад тия стени наистина има нещо шантаво — измърмори Елфрик.

Освободих го и налях на Кутулу чаша сладко вино от Дара — бях забелязал, че му допада. Отпи веднъж-дваж — за него това бе колкото цяла бутилка.

— Суеверни ли ставаме?

Кутулу се смръщи.

— Не. Не и аз поне. Но...

— Но какво?

— Все едно — ядосано отвърна той. — Утре заранта ще ида и ще го претърся отгоре додолу.

— Нямаме толкова време. Още този следобед тръгваме и до вечерта сме вътре.

Заповядах да вдигнат бивака, извиках Кимея и ѝ разказах за притеснението на двамата.

— Кутулу се страхува от нещо? — невярващо възкликна тя.

— Не знам дали страх е най-подходящата дума... но нещо около този замък го безпокои.

— Може би ще трябва да сме предпазливи. И ти, аз, онзи твой главорез и още няколко яки мъже можем да поогледаме, преди да влезем с чехлите в ръка и да потърсим спалнята. Нали?

Идеята беше великолепна. След час Кърти, Свалбард, моя милост, Кутулу и кавалерията на Ласлейг потеглихме; другите останаха малко по-назад.

Замъкът се оказа само на два часа езда. Малко преди стъмване бяхме подминали селото и стояхме в началото на пътя, водещ към него.

От пръв поглед разбрах причината за колебанието на Елфрик и Кутулу. Замъкът, ако изобщо можеше да се нарече „замък“, наистина беше чудат. Отначало си помислих, че е представлявал единична кръгла кула, чийто покрив е пропаднал — било от времето, от природните стихии или от нападението на някой завоевател. Но щом приближихме, разбрах, че кулата не е чак толкова порутена, че поначало е била планирана като нисък сплескан цилиндър. Най-странната сграда, която съм виждал.

Около нея нямаше никакъв ров, а зейналият вход се намираше на втория етаж. От едната страна лежеше преобърнатата рампа с макари, в които можехме да впрегнем коне и да я върнем на мястото ѝ. Вързахме конете и двамата с Кърти се изкатерихме по грубо одяланите камъни до портала. Спуснах въже, останалите се качиха и влязохме.

Стъпките ни заотекваха по древния камък. Ято гълъби се разхвърча разтревожено и мечът се озова в ръката ми. Птиците излетяха през отворения покрив.

Почувствах се глупаво за миг — докато не забелязах, че всички освен Кимея също са извадили оръжия. Кимея пък държеше магическа пръчка и очите ѝ се бяха разширили, все едно че бе доловила нещо.

Драснах питанка във въздуха, тя поклати глава и продължихме. Нагоре водеха рампи, вградени в стените, не стъпала. Докато се изкачвахме, нещата ставаха все по-странни.

Натъкнахме се на каменни маси, изтъркани скамейки и някакви пана, чиито шарки не можех да различа и които се разпадаха на прах, щом ги пипнех. Кимея намери някакъв свитък, изрече заклинание над него и успя да го разгъне. Думите, ако изобщо бяха думи, бяха на някакъв съвсем непознат ми език и изглеждаха така, сякаш са изписани не по законите на човешка логика — една буква беше голяма колкото цяла длан, другата до нея — по-малка от нокътчето на пръста на Кимея. Тя също поклати недоумяващо глава.

Пространството можеше да побере много хора, стаите бяха вградени в дебелите външни стени. Бяха малки и с някак сбъркани пропорции: таваните бяха толкова ниски, че трябваше да навеждам глава, но в същото време помещенията бяха много широки, може би трийсет на двавет стъпки.

Най-горният етаж беше порутен и без покрив, с изглед към долината долу, но подът му бе достатъчно здрав, за да обикаля стражата по него.

Върнахме се във вътрешния двор и намерих в единия край капак с масивна желязна халка.

— Безопасно ли е?

— Мисля, че... да — отвърна Кимея. — Но бъди предпазлив.

Двамата със Свалбард дръпнахме силно и отстъпихме назад, щом капакът се люшна. Надолу водеше рампа.

Лъхна ни ужасна миризма и запушихме носовете си.

— Не ми харесва това.

— Все още не усещам непосредствена заплаха — отвърна Кимея. — Но можем да излезем от сградата и да спим край стените. Или да си намерим съвсем друго място.

— Не — реших. — Иначе мястото си е идеално. Да видим какво има долу.

Извадихме от торбите си няколко омагьосани парчета дърво, щракнахме с огнивото, разпалиха се като факли и заслизахме в тъмното.

Имаше едно централно помещение с мрежа от водещи навън коридори. На интервали се виждаха залостени врати с малка шпионка на всяка.

— Тъмница — предположи Свалбард. Беше логично. Кърти смъкна лоста на една врата, отвори я и вдигна високо факлата си.

Вътре имаше кости, все едно че някой затворник е бил изоставен при напускането на замъка. Но в тези кости нямаше нищо човешко.

Настръгнах. Продължихме. Всички коридори прекъсваха във външните стени освен един, и той се оказа проход, залостен с четири каменни греди и странен символ, гравирани на едната.

Спомних си за друг един демон, който бе обитавал дълбините на друг дърен замък и как заклинанието на Тенедос го беше изкарало да

се развилнее горе. Не ми трябваха предупрежденията на Кимея, за да оставя вратата затворена, и с радост се върнах навън.

Ласлейг стоеше на входа на двора — значи останалите ми бойци бяха пристигнали.

Придърпах Кимея настрана.

— Е?

— Никак не ми харесва това място. Преди много време тук се е случило нещо ужасно и витае огромна тъга. Не долавям човешко ехо. Сякаш строителите не са били хора.

— Демони ли?

— Не бях чувала, че на демоните им трябва къщи — опита се да се пошегува тя.

— Е, да се махаме ли?

— Ти решаваш. Все пак не долавям заплаха. Но никъде другаде не съм изпитвала това чувство за мъртво. Сякаш съществото е умряло преди хиляда години и продължава да умира безкрайно дълго — поклати глава. — Знам, че звучи безсмислено.

Много се колебаех, но скоро щеше да се стъмни. Една нощ нямаше чак толкова да ни навреди.

Заповядах да поставят рампата на място и тя се хлъзна с лекота — сякаш бе направена от пемза, но много здрава. Гледах внимателно конете и мулетата, докато ги вкарвах, защото вярвам, че животните могат да усещат разни неща по-добре от хората, дори свръхестествени. Но никое не изглеждаше изнервено и сякаш бяха дори доволни, че ще се скрият от дъжда.

Събрах хората и им казах да заемат стаи на отделения по четирима, в бойна готовност. Назначих охрана и пуснах тези, които искат да се измият, да се върнат до поточето край пътя, на една трета левга. На други наредих да съберат дърва за огньовете.

Сготвихме и се нахранихме, после отново събрах всички.

— Никой от вас още не знае за какво се писахте доброволци, но не е нужен новобрански мозък, за да разберете, че сме дошли да съдерем малко майсирска кожа. Искам да ударим кучите синове — тук, там, навсякъде. Да ги разкатаем, да ги уплашим, та да си разкарват задниците оттук.

— Искам да станат като човек, дето се спъва из гората, хапят го гадини, дерат го трънливи храсти, човек толкова побъркан, че не може

да мисли — продължих. — Щом се промени времето, ще тръгнат на север, към нас, към Никиас. Когато стигнат в Кальо, искам да са готови за смъртния удар.

— Някой от вас виждал ли е как улулица грабва някое хубаво зайче точно на разсъмване и каца някъде да си похапне? — огледах ги. — После я вижда ято врани и почват да я кълват, докато не я побъркат. Скоро тя си казва: „Майната му на проклетия заек“ и отлита в гората, а враните се гощават сладко.

Добре се посмяха.

— Ние сме враните. Майсирците са улулицата. Искам им задника... пардон, заека.

Изчаках, докато смехът спре.

— Но помнете още нещо. От време на време някоя врана става твърде храбра и улулицата ѝ откъсва гърлото.

Тишината се спусна като тежка завеса.

— Разбирате ме много добре. Не се ебавайте, за да не станете оная врана. Или мен да ме направите врана. Тук сме, за да накараме други копелета да мрат за отечеството си, не ние.

— Сега се прибирайте по стаите — наредих. — Утре се стягаме. Почистете оръжията, погрижете се за конете, поспете и бъдете готови за тръгване по команда. Излезем ли навън, искам да съберем повече зайци, отколкото сте виждали досега накуп!

Подсилих охраната не толкова заради външни натрапници, колкото заради самия замък.

Кутулу зае стая до моята, Кимея — следващата. Свалбард и Кърти настояха да спят пред прага ми, колкото и да ги убеждавах да си вземат стая и че няма от какво да се безпокоят.

Около час разглеждах картата и съставях плана си за другия ден. Реших, че е добър, после ми се доспа. Все още се чувствах някак неловко — не застрашен, по-скоро все едно, че съм в дома на човек, когото не обичам, но нито ми е приятел, нито враг... засега.

Легнах на каменния под — студен, но не колкото калта навън, угасих свещите и заспах моментално.

Сънувах и сънят ми беше странен.

Не бях нито бог, нито демон, нито човешко същество. Притежавах огромна мощ и можех да променям самото естество на материята. Бях над доброто и злото и с това оскърбявах по-велики сили, по-велики същества.

Бях в изгнание с много други създания, не съвсем семейство, но повече от приятели, на безкрайно далечен свят, където всичко беше грозно, странно, зелено.

Построих тази кула. И продължих с науките си. Правех великите си заклинания. Трябваша ми слуги и затова сътворих, а може би доведох от другаде по-малки същества, бледи, ужасни на вид, жалки с това, че са затворени само в едно тяло и в краткото си съществуване.

Мина време и закопнях отново за сила и власт. Посягах към старите селения, кроях заговори, използвах всичко за своята цел, дори и най-близките ми същества.

Ударен бях в гръб, от най-доверения ми. Докато лежах и умирах, осъзнах, че бях влагал цялата си мощ за нищо, мъчел съм се да уловя нещо несъществуващо, а най-сетне се бях отказал, за да умра.

Оставен бях да почивам в недрата на тази кула, другите като мен се спасиха или бяха върнати там, откъдето бяхме дошли, а онези ужасни същества, които ни служеха, побягнаха в дивата пустош.

Бях мъртъв и същевременно продължавах да умирам векове и векове, сам на този чужд свят...

... и се събудих, изтерзан от скръб.

Дълго седях потресен, после се облякох, запасах меча и излязох. Кърти дремеше до една от стените; сепна се и отвори очи.

— Стой тук — постарях се да го успокоя. — Просто ще изляза на чист въздух.

Качих се до покрива. Беше студено и облачно, но поне дъждът беше спрял.

Часовите отдадоха чест. Отвърнах на поздрава, но не им проговорих. Загледах се надолу в тъмното, само тук-там с по някоя

светлинка в този късен час. После забелязах още една фигура до стената.

Беше Кимея. Исках да я поздравя весело — толкова близо до битката никой не биваше да научи за нелогичното ми безпокойство, — но видях, че плаче.

— Какво има?

— Нищо. Няма значение. Глупава съм.

Изчаках.

— Просто сънувах много глупав сън.

— И аз.

— За това място ли?

— Да.

— Разкажи ми го.

Никога не съм вярвал, че сънищата значат кой знае какво, и винаги съм се отегчавал, когато някои се разприказват надълго и широко за сънищата си и колко са важни. Но послушах Кимея. Докато говорех, тя кимаше.

— Сънувала си същия сън?

— Почти до най-малката подробност.

— Това място... Тук онзи... по дяволите, дори не знам какъв е бил... той го е построил това, нали?

— Така мисля.

— Откога е тогава?

— Толкова старо, колкото може да е. По-старо дори.

Потръпнах. След това ми хрумна нещо още по-ужасно.

— Онези малки същества, които той... или то... е сътворил, или довел отнякъде. Ние ли сме били това? От това ли сме произлезли?

— Не знам — отвърна Кимея. — Надявам се, че не.

— Изоставените лакейчета на един деградирал бог — стори ми се чак смешно. — Значи няма нито Умар Създателя, нито Айрису Съхранителя, нито Сайонджи?

— Не бъди сигурен. Навярно нашият чародей, или демон... ако изобщо е съществувал, е един от тези, които наричаме богове.

— Мисля, че знам как можем да разберем.

— Искаш да отворим онази крипта? Не, Дамастес. Това ще ме подлуди.

— Добре. Както се казва, може да съм луд, но не съм и шантав.

Постояхме известно време мълчаливи, студеният нощен вятър ни биеше в лицата. Тъгата бавно се отцеди.

— Този сън за мен беше може би по-лош, по-тежък, отколкото за теб — промълви тя.

— Защо?

— Защото съм зачената от слабините на магьосник — отвърна тя с горчивина. — Мога да почувствам какво си е мислело съществото. Знаем цената на магическата сила. И това, на което са готови някои хора, за да я добият.

Заподбирах внимателно думите си:

— Искаш да кажеш... като заговора на баща ти ландграф Амбойна срещу Тенедос?

Устните ѝ се стегнаха.

— Смяташ, че заговорът е най-тежкият грях, въобразим за магьосниците, когато се домогват до всемогъщество? Дамастес, ти си много наивен човек.

Завъртя се, почти затича към рампата и се скри.

Можех да ѝ отвърна: „Не съм. Знаем, че са много по-лоши, поне в моите очи. Тенедос бе готов да предаде всичките си предишни идеали, страната си, народа си, за да утоли жаждата за кръв на демона, за който си въобразяваше, че му служи, докато всъщност той бе негов слуга.“

Но не бях сигурен, че разбирам за какво говори Кимея. Зачудих се дали някога ще ми го каже, а после — дали искам да го узная.

Проучихме грижливо позициите на майсирците. Първо — с магията на Кимея, след това пратих съгледвачите с изрична заповед да отбягват сблъсъци на всяка цена. И малко по малко попълвах подробностите на картата.

Както ни бе уверила Амбойна, в района имаше товиети — селяни, дюкянджии, господари на кервани с коларите си. Кимея ги повикваше — не пожела да ми каже точно как, но всеки ден мъже и жени се прокрадваха по пътя до кулата, тя и Кутулу говореха с тях и картината за всичко в и около Ренан бавно се запълваше.

След което дойде моментът за удара.

Смятах първата ни атака да е най-жестока. Майсирците не знаеха, че имат врагове на по-малко от хиляда левги отгук — патрулите им бяха повече плячкаджии, отколкото съгледвачи. Конвоите от Ренан се пазеха от шепа войници. А охраната на лагерите беше хлабава като в мирновременна казарма.

Щяхме да ударим с магия и огън. Кимея взе няколко клонки, натопи ги в минерален разтвор и изрече над тях магически думи. После запали няколко огъня около двора на кулата, постави около тях войници с по една от омагьосаните пръчки и даде на няколкото сержанти пясъчни часовници. Изпя високо заклинанието, след което на указаните интервали, от три минути до цял час, сержантите извикваха и войниците мушкаха за миг пръчките в пламъците.

Подготви други две заклинания и поехме надолу по пътя към майсирците — заобиколихме до реката, а после тръгнахме покрай нея, за да минем през хлабавата охрана около Ренан.

Кимея усети предупреждаваща магия, оттеглихме се в една горичка и се настанихме за през нощта. Виждах в далечината светлините на Ренан и си го спомних — древния град извън времето, красив и пълен с вълшебства и романтика.

Но армията ни беше отстъпвала през него, гонена от майсирците, опустошили цял Ърей. Едва ли беше останало нещо от някогашния блясък, след като Ренан за втори път бе окупиран от омразния нашественик.

В началото на последната смяна станахме, оседлахме конете и ги отведохме при кладенеца на една ферма, за да ги напоим и да хапнат зоб от дисагите, а ние да потреперим в студената влага, докато унило дъвчем клисав хляб и сушено месо. Все още носехме лъжливите майсирски униформи, но всички си бяхме вързали червен парцал на вратовете, за да не се избием един-друг в предстоящата бъркотия.

Продължихме бавно по лъкатушещата пътека между хълмовете. Тук оставих една пехотна рота. Останах доволен, че се ядосаха, че са лишени от предстоящото забавление, вместо да се радват, че няма да се изложат на риск.

Предния ден бях забелязал едно изпъкващо скално образувание малко след уширяващия се в долината проход и щом го стигнахме, извиках на тръбачите да дадат сигнал „Развърни се“. Това вдигна

майсирците, но им останаха само няколко минути, преди да ударим постовете им и те да побегнат или да останат да лежат в калта.

Кимея хвърли първото си заклинание и небето зад нас почервения, но не с предутринната червенина, а с червеното на смърт и огън. В мъглата, вееща на пелени покрай нас, се завихриха призрачни фигури на конници, чудовища и великани и се втурнаха напред, щом тръбите запяха „В галоп“.

Преминахме фронтната линия на майсирците — само плитки окопи — и се озовахме сред тях.

Разнесе се пронизителен звук, като от много гайди, но още по-висок, ушите ми писнаха и стиснах зъби. Кимея бе изучила и усвоила някои от най-добрите заклинания на Тенедос. След миг пред нас бяха шатрите, сечяхме въжета и платно и връщяхме на Колелото всеки, който успееше да се измъкне навън.

Избрани мъже мятаха в движение омагьосаните пръчки, те пламваха, много по-силно, отколкото можеше да се очаква от такива малки клечици, огънят близваше шатрите и те лумваха. Други пръчки щяха да се запалят по-късно и да усилят хаоса.

Звукът се промени, стана по-нисък, като писък на изпаднали в ужас мъже и жени. Усили се с ехото на хорски гърла и майсирците се огънаха.

Някакъв мъж в ярка униформа затича напред — офицер, но въоръжен с пехотинска пика. Посякох я на две, сразих го, продължих в галоп. Друг се метна на коня си, размаха дивашки меча си и го промуших в гърба. Кръвта швирна, конят затича обезумял и тялото на мъртвия ездач се свлече през врата на животното.

Встрани имаше група войници, един калстор им крещеше, но падна със стрелата на Кърти в корема му и войниците се разбягаха, останали без сержанта, който да ги стегне и да ги поведе на бой.

Пробивахме през лагера към същинската ми цел, един от продоволствените складове, пълен не знам с какво, засякохме насмолените платнища и захвърляхме още огнени пръчки. Имаше ограда и конят ми я прескочи. Друг се спъна, трима души изхвърчаха от седлата в бъркотията, други отзад ги издърпаха и продължихме през откритото поле.

Свихме наляво и продължихме в кръг обратно, през нов лагер. Из долината светнаха огънове, вече не от нашите пожари, а от лампите

в щабовете със събуждащите се офицери.

Ревнаха отново тръби, забавихме до ходом, пехотата с мулетата догони кавалеристите и ударихме майсирците, както се спъваха сънени в окопите си, без да знаят кой ги напада и откъде. Опустошавахме яростно всичко по пътя си.

Преброих десет обръщания на часовника, заповядах да свирят отбой и поехме назад, откъдето бяхме дошли.

Много се бяхме задържали, или поне така изглеждаше за майсирците, защото след нас идваха конници, много повече от моите сто и петдесет. Побягнахме в пълен галоп, като се направихме на ужасно уплашени, и майсирците продължиха да ни гонят. В този момент Кимея хвърли второто си заклинание, което трябваше да им внуши увереност.

Продължихме през малкия проход отвъд окопите все едно, че ни гонят демони, спряхме и обърнахме.

Частта, оставена в засада, се надигна от двете страни на пътеката. По скупчените конници забръмчаха стрели и засвистяха копия.

Врязахме се в тях, задната част запуши прохода и се развихри неописуем ад. После майсирците успяха да пробият и побягнаха към окопите си.

— По конете! — извиках запъхтян.

— Имаме пленник! Офицер!

— Мятайте го на някое муле и да тръгваме! Проклетата им армия ей сега ще дойде.

Препуснахме назад, с Кимея в тила, за да хвърля заклинания за заблуда, че сме свърнали през този брод или в онази гора. Два пъти спряхме, след като прекосихме вода, и тя направи нови магии, за да обърка преследвачите ни.

Но съгледвачите ми по хълмовете не виждаха никакво преследване. Спомних си, че майсирците можеха да са или много опасен, или ужасно глупав враг.

Кимея ме настигна. Беше задъхана, със зачервени от вятъра и поройния дъжд страни.

— Значи това е войната?

— Това е. Когато си на печелившата страна. Много е курвенско, когато на теб ти устроят засада.

— И в двата случая не ми харесва много.

Погрешно бях разбрал изражението й. Но странно, с това, че мразеше войната, ми хареса повече.

— Човек не е длъжен да му харесва. Достатъчно е да е добър. Тя кимна разбиращо и изостана назад. Обърках се още повече.

Пленникът отвори очи и се надигна. Затърка ребра и изсумтя:

— Не стига, че въздуха ми изкарахте, ами ме сплескахте на това тъпо магаре.

Подадох му чаша вино. Пресуши я и ме изгледа ядосано.

— Трябваше да се сетя, че си ти. Кучи син.

Погледна Йонджи.

— И ти. Много тъпи кучи синове.

— Откога си станал толкова адски смотан, че да те хванат? — подигра го Йонджи. — Ако ми беше яздил така на границата, щях да те убия преди десет години.

— Ако яздох така на границата, щях да съм си го заслужил. Я дай още вино, разбойнико и бивш крал, и престани да злорадстваш.

Понечи да стане, но краката му поддадоха. Задържах го и му помогнах да се изправи.

— Благодаря ти, Дамастес а Симабю. Жалко, че не те убих, когато те гонехме през границата, вместо да си играя на благородство. Мамка му! Май си станал повече негарет от мене.

Беше джедаз Факет Бакр, водачът на негаретите, който ме беше посрещнал на границата на Майсир и ме бе придружил до Осви. Бяхме яздили заедно, бяхме ловували, риба бяхме ловили и често пъти със завист си бях мислил за живота му.

— Съвсем нормално е, че хванахме точно теб. Винаги си държал да препускаш в челото.

Беше си самата истина. И разбира се, беше съвсем логично тези полуконе-полухора да ни подгонят първи, а Бакр и хората му да са най-първи от първите.

— Малко ги поизпреварих този път.

— Малко ги изпревари — съгласих се.

— От толкова време се бия с глупаци, че съм станал небрежен. Пропуснах, че някой с поне мъничко мозък може да ми заложи капан

— Бакр въздъхна. — Ако сте решили да ме убиете, няма да възразя чак толкова. Май остарявам и оглупявам, твърде стар съм да си вода хората.

— Говно на як! — изругах. — Ти си само пленник. Престани да се самосъжаляваш. Като си тръгнем, ще те пусна на драго сърце. Даже думата ти няма да искам. Знам, че бездруго няма да я зачетеш.

— А ти, Йонджи? — попита Бакр. Навремето Йонджи беше изчезнал малко преди да се натъкнем на негаретите. Знаех, че планинецът е контрабандист и разбойник, но не и че познава Бакр явно толкова добре.

Йонджи вдигна бутилката, отпи дълбоко, доля на Бакр и изсумтя:

— Труден враг си. Но не и жесток. Не помня да си убивал някой от ранените ни, освен ако не може да язди, нито името ти да е свързано с нещо зло. Добре си дошъл, негарет, като гост в лагера ни. И хайде пий си проклетото от боговете вино. Студено е навън.

Правехме набези всеки ден, но не толкова мащабни като първия. Един-двама души се скриваха на някоя пътека и спипваха вестоносец; петима правеха засада на продоволствен конвой извън Ренан и запалваха товара, след като плячкосаха каквото успеят да приберат; двайсет души се надигаха от храсталаците, стреляха по някой конен патрул и след това изчезваха.

Калийците ми бяха особено добри в това — точно така бяха воювали преди срещу мен.

Други, товиети, се промъкваха в лагерите и убиваха когото могат, било с нож или с коприненото въже.

Всявах ужас у майсирците. За половин сезон имах само четирима убити и седем ранени, а бях нанесъл на врага стократно повече щети. Съзнавах, че ми остава много малко, преди Байран, армията му и магьосниците му да се задвижат мащабно срещу мен и да ми се наложи да бягам.

При всеки наш удар с повече от няколко души Байран и антуражът му излизаха извън Ренан. Прекарваха по ден в лагерите, за да разжалват и повишават, и сигурно да убиват провалилите се — доста самоунищожителен майсирски обичай.

С Кутулу и Йонджи си прекарвахме повечето време в приказки с Бакр — развързвахме езика му с винце. Като при всички негарети, патриотизмът у него важеше само докато побеждаваше, тъй че нямаше нищо против да поговори откровенно какво е станало след връщането на Байран от Нуманция.

— Прекалено самодоволен стана — говореше Бакр. — За пръв път чух, че кралят ни поглежда извън границите. Защо трябвало да чакаме да ни нападнат старите врагове от юг и изток? Може би трябвало да направим като с вас, нуманцийците, само че да ги ударим първи. Трябва да ви кажа, че както чух, това дворът не го одобрил много — той ме погледна в очите. — Винаги сме си държали на своето и сме очаквали другите да правят същото. Тъй че Байран кротна. За малко. Но мисля, че завоеванията много са му се усладили. Макар всички да знаем, че Нуманция беше победена от джедаз Зима и джедаз Свеби, нали?

— А бе негово си е правото — продължи Бакр. — Той е кралят. Кралете мислят така. Или по-точно не мислят така, щото никаква логика няма в такива фантазии. И значи той реши да направи от нас, негаретите, ударна кавалерия и се опита да ни прати някакви джедаз в разните ланкси да ни обучават, та да заприличаме на редовни войници.

— Чух, че двама от тях ги сполетели странни злополуки — Бакр се ухили. — Нали помниш дето ти разправях за кралския шъм, дето се подхлъзнал, докато се разхождал край реката? Поне един от тези джедаз хубаво го наклепаха с катран и го върнаха в Джарра без гащи. Добре, че беше топло времето.

— После кралят реши да тръгне да унищожи Планинските воители в Спорните земи. Всички си помислихме, че е глупаво, защото ако станеше, всички пикльовци от градовете щяха дойдат по границите за земя и какво щеше да стане с нас, негаретите, тогава?

— Но... — Бакр се почеса по носа. — Това се оказа само хитра маневра и за момента уважавах Байран, нищо, че не е негарет.

— Това, че подпали шибания ми град, не беше само хитра маневра — изръмжа Йонджи.

— Е. Градовете са камъни. Винаги можеш да струпаш нови един върху друг, нали?

Йонджи се усмихна през зъби и му доля. Разбрах, че и двамата са леко пияни, и реших да използвам момента.

— Кой е новият му аزاز?

Бакр като че ли се уплаши за миг, но бързо го прикри.

— Не знам, Дамастес. А не бих и помислил да питам. Може и да си няма, щото докато идвахме на юг, не видях някоя определена свиня в чародейски халат да лиже кралския задник. По-скоро беше обкръжен от пасмина от ония мърморковци, дето много искат да станат демони.

Това ми се стори интересно и бях готов за нов въпрос, след като Йонджи и Бакр си поприпомнят стари битки и грабежи. Постарах се гласът ми да прозвучи небрежно:

— Още нещо, джедаз Бакр. Сега, докато кралят е тук, в Нуманция, кой управлява в Майсир? Неговият лигаба барон Сала?

— Глупак си ти, Дамастес. И нищо не разбираш от кралските работи. Лигаба Сала, както съм чувал, е мъдър човек. Разсъдлив и предпазлив, макар че не съм имал удоволствието да се срещна с него.

— Познавам Сала — спомних си мъжа с увисналите мустаци и безкрайно тъжния поглед, все едно че е видял всичкото зло, което хората и Сайонджи могат да развихрят. — Срещали сме се и в Нуманция, и в Джарра. Наистина е мъдър човек и почти съм готов да го смятам за приятел. Но не разбирам защо ме нарече глупак.

— Значи си двойно по-голям глупак. Кой крал ще постави един мъдър човек да ръководи всичко, докато го няма? Нали може да се върне и да завари друг да седи на трона му, този, който е бил доскоро неговият лигаба? Барон Сала е тук, в Нуманция, с краля и живее с него в Ренан, където взеха палати, а за нас, бедните негарети, останаха мръсните шатри — Бакр хлъцна.

— Не отговори на въпроса ми. Кой управлява в Майсир вместо Байран?

— Никой, кой. Ние сме толкова голяма страна, че трябва време, за да се наложи каквото и да е. Кралят сигурно е дал изричните си заповеди на лакейчетата си и тия безмозъчни гъзолизци сигурно още ще се мъчат да ги изпълнят, докато ви покорим и се върнем.

— Байран няма ли наследник?

— Не е признал никого. Всички щяхме да чуем, ако беше узаконил някое от копелетата си. Байран предпочита всички да са в неведение, за да няма заговори и да не му се налага да убие някое принцче, като се върне. Сигурно си мисли, че ако Айрису е толкова

глупав, че да го върне на Колелото без законен наследник, значи Майсир е съгрешил и заслужава да рухне.

— Баща му правеше същото, докато не се разболя тежко и не посочи брата на Байран, който беше прекалено тъп за трона, не като тебе, нуманциецо. Излязъл на лов един ден с Байран и се върнал само Байран. Чух, че му устроили пищно погребение — той се засмя. — Баща му умря малко по-късно и след като Байран казва, че бил умрял кротко от естествена смърт, просто трябва да му вярваме — Бакр пак се изсмя. — Разбра ли защо не трябва човек да ламти за трон, Дамастес? Странни работи стават.

Идеята, която ми беше хрумнала и която бях задраскал, се върна в главата ми като напълно узрял план.

— М-да, странни.

— Мисля, че е луд — каза Кимея. — Или е готов на самоубийство. А ти, Кутулу?

Шпионинът помисли.

— Не, не е луд. Но е мечтател. Дамастес, това, което си въобразяваш, не може да се направи и от цял полк. Нито от армия.

— Не може. С полк не може. Но с трима души, не повече, мисля, че мога да разбия майсирците, да ги сритам да се прибират, откъдето са дошли, и може би да доживея, за да го разкажа.

16.

ДЕБНЕНЕ НА КРАЛ

Идеята ми беше съвсем проста — влизам в лагера на Майсир и принуждавам крал Байран сам да ми дойде.

След което го убивам.

В суматохата, която щеше да настъпи, може би дори щях да успея да се измъкна.

— Трима души — каза Кутулу. — Кои?

— Аз. Йонджи. Той е най-добрият съгледвач, с когото разполагам. За трети ми се ще да взема стрелеца, Кърти, но той не може да се движи толкова добре. Ще взема Свалбард. Макар и еднорък, той е по-опасен от всички с пълен комплект крайници.

За миг ми се стори, че Кутулу иска да се включи, но здравата хладнокръвна логика у него надделя и ми спести неудобствата. Проблемът обаче дойде от другаде.

— Ще ти трябва маг, да ви пази от заклинанията на Бойните магове — заяви Кимея.

— Ти — не — тутакси схванах уловката й. — Ти си единствената ни магьосничка. Начинът, по който смятам да се приближим до краля, е осъществим най-много от трима души. За предпочитане двама.

— Ще бъдеш открит за заклинанията им — каза разпалено Кимея. — И ще умреш като глупак.

— Според някои съм живял точно като такъв. Не.

— Да! — отсече Кимея. — Каза ми как смяташ да проникнете в лагера им. Ще дойда с вас и ще се отделя преди нападението ви. Ще бъда съвсем близо — добави тя разпалено. — За да ви пазя от всичко, което може да ви разкрие.

В думите й имаше здрав смисъл. Заклинателка като нея в групата ни наистина щеше да увеличи много шанса ни за успех. Най-добре щеше да е, ако вземех магьосник с боен опит вместо Свалбард. Но нямах такъв нито в този подривен отряд, нито в цялата ми армия, освен Синаит.

Помислих си да я попитам какво ще стане, ако майсирците я открият, но и двамата знаехме отговора. Щеше да е ужасно и най-доброто, на което можеше да се надява, щеше да е бързата смърт. И ми хрумна нещо мрачно.

— Добре — Кимея и Кутулу ме погледнаха изненадано. — Можеш да дойдеш. Но ще има и пети. Кърти. И ще му заповядам да не позволи никой от вас двамата да бъде заловен жив.

— Самата аз бездруго няма да го допусна — отвърна тя. — Но мисля, че няма да е зле някой да ми пази гърба, докато мърморя глупости и махам с ръце. Какви са шансовете ни за успех?

Помислих и отговорих честно:

— Едно на двацет... Не, едно на десет.

— По-добре от някои други случаи, които знам — каза Кутулу.

— По-добре от повечето, които съм виждала — съгласи се Кимея.

Кутулу ме изгледа, облиза устни, понечи да каже нещо, после ги стисна и бързо излезе.

— Този човек те харесва... дори може би те обича — каза Кимея. — Не в сексуален смисъл.

Помислих си да ѝ кажа за някогашната преданост на Кутулу към Тенедос и как императорът бе изменил на тази обич, но си замълчах. Кимея понечи да си тръгне, но спря и се обърна.

— Долавям... чувствам... нещо странно в тази твоя идея. За теб това не е само маневра или тактика. Нали?

— Да.

— Мразиш Байран.

— Да.

— Мисля, че трябва да знам защо. Не от любопитство, а защото трябва да прикрия тези чувства с магията си, иначе врагът ще ги усети много лесно.

Поех си дъх. Принуден бях отново да разкажа историята си.

— Седни.

Отне ми много по-малко време, отколкото мислех, защото пропуснах подробностите. Кимея бе запозната с вида на заклинанието, с което аз азът ме бе омагьосал, макар и да не знаеше как точно се прави. И разказът не се оказа толкова болезнен като преди. Може би с

времето убийството на Карджан бе престанало да ми тежи толкова, или дългият процес на самоопрощение беше подействал.

Когато свърших, почти бях изпил голямото тенекиено канче с вода и почти ми се искаше глътка вино. Не можех да погледна Кимея и не знаех дали ме гледа.

— Казах, че усетих нещо — промълви тя. — Но не толкова ужасно.

Чак тогава вдигнах очи към лицето ѝ — беше пребледняло от гняв.

— Какво чудовище е! — каза тя.

— Всъщност не е. Той просто е крал. Като всеки друг, който няма пред кого да отговаря, няма нищо над себе си освен присъдата на боговете, когато умре. А знае ли човек дали те изобщо съществуват?

— Съществуват. Вярвам в тях.

— За себе си не съм сигурен. Вече не.

Тя тръгна към вратата. Опитах се да приключа разговора с шега.

— Усетила си нещо, а? Мъжът, който се влюби в теб, трябва да внимава да ти е верен. Иначе всяка измяна ще го обрече на несподелени чувства.

Тя спря, но не се обърна.

— Мъжът, когото аз избира, никога няма да погледне друга жена. Ще го направя толкова щастлив, че няма да има нито време, нито сили за друга!

Постарах се да не реагирам, но се боя, че се усмихнах. Тя направи още една крачка и пак спря, пак без да се обръща.

— Толкова арогантно ли прозвуча, колкото си мисля?

— Боя се, че да.

— По дяволите — засмя се Кимея. — Не можах да се измъкна с достойнство.

— И аз никога не съм успявал — отвърнах и също се засмях.

Странен смях за двама, които след няколко дни най-вероятно щяха да умрат по най-неприятния начин.

Стратегията ми беше съвсем проста: ако успееш да убиеш крал Байран, какво щяха да направят останалите му вече без водач армии? Видял бях под какъв здрав контрол ги държат във война и как ако се

премахнеше командването, майсирските воители се мятаха като пилци с откъснати глави.

Според това, което ми разказа Бакр, това нашествие не беше популярно — само кралят държеше на него. Без Байран...

Кимея попита как — в случай че успеем или в случай че ни разкрият — смятам да се измъкнем от майсирските лагери.

Нямах кой знае какъв план, освен да поровя по картата за възможни пътища, затова отвърнах:

— Хитростта и страхът ми ще ми предложат изход в подходящия момент. Надявам се.

— Явно ти трябва магьосница — отсече тя. — Или бавачка. Погледни се. Защо да не можем да се измъкнем по същия път, по който ще влезем?

— Мислих за това. Но не знам колко дълго ще продължи дебненето. Най-доброто, което можем да направим, е да се опитаме да излезем от периметъра им на сборното място, което посочих на картата. Надявам се там да има коне и няколко души, които да ни чакат, след което можем да препуснем назад към Калъо — замълчах. — Знаеш ли, когато измислих този план, ми се стори изпълним донякъде. Но сега...

— Мога да омагьосам нещо. Да го дам на Кутулу и то да реагира на сигнала ми — каза Кимея. — Ще ми трябва също слюнка и по капка кръв от всеки. Вече съм приготвила амулети, които ще ни водят като компаси до сборния пункт.

— Мислех, че магията ще ме подкрепя, а не че ще се наложи над всичко.

— В подходящия момент най-доброто винаги изплува отгоре. Като каймака — каза Кимея.

— Или пяната в локвата — добавих.

Тя направи физиономия и излезе, а аз се върнах над картите. Помислих си, че може би е добре, че Кимея мрази толкова страстно войната. Започваше да се държи като най-неустрасимите войници. Като роден воин.

С помощта на Зрящата купа огледахме целта три пъти. Щом наближи часът на атаката, забраних използването на Купата от страх, че може да ни усетят магьосниците на Байран. Забелязах близо до целта горичка, удобна за скривалище. Кимея също я забеляза и каза замислено:

— Май ще мога да направя нещо, което да те изненада.

— Например?

— Е, ако ти го кажа, няма да е изненада, нали?

Веднъж при Сидор бях объркал майсирците, като нахлух съвсем открито сред тях. Предложих да направим същото, с много малка разлика.

Един от товиетите на Кимея ни беше казал за стар път, който водеше до Ренан, изоставен и забравен от десетки години. Части от този път бяха използвани за построяването на нов — идеално за намерението ми.

Ударът ни отново щеше да е с пълна сила и на свечеряване се приготвихме да напуснем замъка. Никой от нас нямаше да го види повече, както и да се развиеха нещата.

Планът ми беше да атакуваме майсирците и екипът за убийството да се възползва от объркването, за да проникне до целта. Ако успеехме да убием Байран или ако се окажехме принудени да прекратим, втори лъжлив удар от моя ударен отряд щеше да ни прикрие и да се измъкнем.

Цялата част щеше да се оттегля през серия сборни пунктове, докато не се прибере в Кальо.

Надявах се, че петимата ще успеем да се съберем с останалите някъде по пътя.

Дъждовното време беше свършило и Времето на промяната донесе рязък студен вятър.

— Е, Кутулу. Винаги си искал да командваш войници. Ето, че получи своя шанс.

— Надявам се само да се справя добре.

— Ако не се справиш, всички ще те видим на Колелото.

— Значи няма начин да не се справя — погледна коня си. — Както ти казах веднъж, някой ден ще си намеря професия, в която няма

да ми трябват тия чудовища.

Петимата щяхме да препуснем в челото на отряда и щях да поведе първата атака. Кърти и Кимея бяха облечени като майсирски шамбове, офицери с достатъчно нисък ранг, за да не им обърнат внимание по-старши, но с достатъчно висок, за да им се кланят низшите войници. Останалите — като майсирски калстори, подофицери без особено значение. Униформите ги бяхме смъкнали от убити майсирци и Кърти ги беше прекроил така, че да им прилягат — прояви изненадващ талант с иглата, конеца и ножиците.

Тримата, които щяхме да нападнем Байран, носехме лъкове — къси, но силно извити, каквито използваша съгледвачите и ловците в джунглите, окачени на гърбовете ни, и къси мечове и ками. В джобовете си носехме железни топузи, удобни както за хвърляне, така и за удар със стиснат юмрук.

Метнах се на седлото. Свалбард потупа Кърти по гърба и каза:

— Пак тръгваме. Смърт или слава, а?

— Нещо такова — измърмори Кърти навъсено.

— Стегни се бе, човек — рече Свалбард. — Усмихни се. Бас държа, че ще те догоня, като хукнеш, щом почнат говната и стрелбата.

— Ще те видя — измърмори Кърти. — Но не в този живот, приятел.

Качи се на коня си и Свалбард го последва, без да отрони и дума повече.

Бях мислил да оставим тримата си пленници, двама майсирски офицери и Бакр, вързани с омагьосани въжета в замъка, но Кимея ме отведе настрани и ми каза:

— Ако наистина искаш да оцелеят, не ги оставяй вързани между тези стени. Това, което е мъртво, но не е мъртво, може да изкушава.

Помислих... Рекох си, дано не е свръхчувствителна, но все пак наредих да отведат тримата до потока под замъка и да ги вържат за дърветата.

Заповядах на колоната да спре, когато минахме покрай тях, и се приближих до Бакр. Другите двама майсирци бяха пребледнели от страх — явно бяха убедени, че ще ги заколя веднага, вместо да им оставя и най-малка възможност да се спасят.

Бакр подръпна въжетата, с които беше вързан.

— Сигурен ли си, че твоята вещица, невраидата ти, не греши?

— Надявам се. Но ако е сгрешила, ще се върна тук в мирно време и ще принеса жертви над костите ти.

— Не ми се прави на много умен, шъм à Симабю. Но искам да ти благодаря, че се отнесе с такова уважение към мен. Е, не ми предложи жена. Аз щях да ти дам.

— Нямах подръка — ухилих се. — Ужасно съжалявам.

— Ще ти го простя. Но нека да те попитам нещо. Спомена за мирно време. Какво ще правиш в мирно време?

— Не очаквам да доживея дотогава — отвърнах сериозно.

— Я стига бе, човек! Я вдигни глава! Да речем, че успееш. Тогава какво?

Поклатих глава — нищо не ми хрумна.

— Типичен войник — каза Бакр. — Що не се прехвърлиш през границата? Макар че Айрису само знае как ще изглеждат границите, щом битките свършат, а се съмнявам дали и той е сигурен.

— Какво, да стана негарет ли?

— Естествено. Ще си измислиш друго име и никой в Джарра няма и пет пари да дава кой си всъщност. Влизаш в моя ланкс за година, примерно две, после ще ти дам твой ланкс, като се съберем на риет. И ще си свободен като мен. Няма да отговаряш пред никого, освен пред боговете и пред себе си, като се погледнеш в огледалото. Доведи си магьосничката и се оженете, ако искаш. Хубава е и като че ли няма нищо против да живее като животно. Е? Не е ли привлекателно предложението ми?

Хрумнаха ми няколко възможни отговора, но конят ми запристъпва нетърпеливо.

Отдадох му чест, без да отговоря, и продължих към колоната и към майсирците.

Радвах се, че Кимея не беше чула последните му думи. Подозирах, че щеше да се ядоса, че някакъв глупак си въобразява, че може да има нещо общо с човек, който не е нейният тип.

След което се зачудих на самия себе си, че изобщо мисля за нея.

Началото на стария път се оказа обрасло с храсти и ни трябваша доста усилия, докато се проврем през тях. След това обаче отпъканият път беше чист и поехме по него в колона по двама.

На около три левги в тила на майсирците спряхме.

Кимея слезе от коня си, нарисува някакви фигури по земята и поръси сухи билки.

— Имат наблюдатели — каза тя, след като привърши. — Но все едно че са на билото на хълм: поглеждат насам-натам и засега не виждат нищо, струва ми се. Не усетих никаква тревога. Интересно, майсирците досега не направиха нито една от големите магии, за които ми разправя. Може би само аз азът, за който ми каза, е притежавал такъв могъщ талант, или се е отървал от даровитите и е включил в корпуса си само бездарници. Но това е само хипотеза. Истинският проблем с магията им според мен е в това, че прибъгват до билки и други неща, които са си донесли от Майсир. Затова заклинанията им не са толкова действени, колкото ако се правеха с местен материал. А и се чувстват малко неуверени на чужда земя. Великата магия изисква голяма арогантност, защото налагаш волята си над упорита материя. И още по-упорити хора и демони.

— А освен това може би го правят механично, както ми разправя, че правели всичко — цвиленето на един от конете я прекъсна и Кимея се намръщи. — Много се разбъбрих, нали? Защото ме е страх.

— Кой не го е страх? Да тръгваме.

Тя се усмихна криво и изпитах внезапното, странно желание да я целуна.

Кимея ме погледна за миг, сякаш очакваше нещо. После се качи отново на седлото. Изпратих челния патрул по фланговете, докато излезем на новия път, и подкарахме.

Яздехме нагло, с двама ездачи в челото, с високо вдигнати пики, с вързани на тях парчета плат, като знамена. Приличахме на отряд негарети или на лека кавалерия, връщаща се от разузнаване — така поне се надявах.

Веднъж ни спря пост, ревнах им нещо неразбрано на майсирски и мисля, че това се оказа достатъчно, защото не стреляха по нас, нито вдигнаха тревога.

Навлязохме в центъра на долината и поехме към няколкото полеви конюшни за резервни коне, които изглеждаха леко охранявани,

поне в Зрящата купа.

Зад загражденията имаше шатри, празни в момента, доколкото можехме да преценим, а зад тях беше имението, реквизирано за крал Байран.

Канех се да заповядам тръс, когато предният ездач изведнъж спря. Ако не яздехме в разтеглен строй, щяхме да изпадаме един връз друг като наредени камъчета, бутнати от детски пръст.

В последните часове, след като съгледвачите се бяха изтеглили през фронтовите линии, някой бе вдигнал на пътя дървена барикада, с бодливи храсти отгоре.

Защо беше това неочаквано заграждение? Дали не бяха разбрали, че идваме, и не ни бяха подготвили засада? Ако беше така, значи бе поставена лошо — трябваше да ни оставят да влезем слепешком в мъртвата зона, преди капанът да щракне. Заповядах:

— Четирима с въжета. Отстранете я.

Барикадата бе издърпана бързо. Покрай главата ми не звъннаха стрели и продължихме.

Дадох сигнал за тръс и конете поеха нетърпеливо, сякаш и те като хората бързаха час по-скоро неизвестното да свърши.

Стоборът беше точно пред нас и по заповед хората ми извадиха първата от двете торбички, които държаха под куртките си на сухо.

Кимея беше използвала заклинания за влияние и подобие. Трима-четирима от хората ми можеха да свирят на дървени свирки и бяхме пратили патрул на обраслия с върби речен бряг, за да донесат пръчки. Всяка от свирките бе омагьосана, после ги нарязаха на парчета и същия следобед всяко късче бе покрито с трето заклинание, тъй че второто да се задейства, щом се докоснат до вода.

Късчетата полетяха през стобора, в калта под конските копита, и щом паднаха, засвириха, но не с обичайния весел звук, а с пронизителен грак — като уплашено ято гарвани, само че по-силно и кресливо.

Конете заритаха от страх, зацвилиха и се задърпаха от коневръзите. Гракът се усили, животните изпаднаха в паника, закъсаха въжета и затичаха като обезумели. Мразех това — обичам конете повече от хората, — но и аз хвърлих торбичката си с другите.

Препуснахме в галоп към шатрите, извиках отново и хвърлихме вторите пакети, със запалителните пръчки.

— Кутулу, поеми командата! — изревах, отделих четиримата с мен и препуснахме в бесен галоп покрай редицата шатри, далече от врявата и безумието, докато щурмоваците ми сечаха откос през майсирците. Врагът се оказа малко по-бдителен този път, но като че ли все още се заблуждаваше, че няма да дръзнем да щурмуваме в ядрото на бойния лагер. Само двама притичаха да ни спрат и бяха посечени на място.

Имението на Байран беше пред нас и препуснахме към него. Беше заобиколено от каменна стена, бяла като сградите вътре. Смъкнахме се от седлата, награбихме екипировката си и плеснахме конете по шиите. Те изцвилиха на инат, плеснахме ги още веднъж и този път побягнаха.

На двеста крачки от двете ни страни се намираха портите и чух виковете на стражата.

— Хайде! — заповядах и Кимея с Кърти затичаха назад към шатрите. Стори ми се — може би съм се надявал, — че за миг тя ме погледна през рамо.

Използвах шепата на Свалбард за стъпало и се надигнах върху стената. Нямахме стъклени парчета или железни остриета — Ърей беше съвсем мирна провинция, преди да дойдат вълците. Опрях се, подадох ръка на Йонджи, той се издърпа и скочи долу. Свалбард опря ботуш на стената, изкатери се и двамата също се озовахме вътре.

Огледах за миг, да си припомня плана на чифлика. От двете ми страни се извиваше в дъга главният входен път, от едната порта до другата, средата на дъгата беше пред входа на главната сграда. Отпред, на около една трета левга, се простираше неожънато житно поле, после — нещо като кладенци, след това — декоративната градина пред имението. Вляво, на изток, имаше плодни дървета и лозя след тях. Вдясно, на запад, имаше други нивя, а след тях бяха конюшните, пристройки от едната страна. До главната сграда бяха дългите бараки за работниците, после — овощни градини и още ниви, до задната стена на имението.

Шумът от битката заглъхваше — ударната ми част се изтегляше.

Йонджи се беше присвил на няколко крачки от мен — малко по-черно петно сред нощния мрак. Приблжих се и драснах питанка във въздуха.

— Изорали са полето около стената — прошепна той. — Може да е за посев, или да личат стъпките. Води, аз ще ги залича.

Тръгнах бавно, ниско приведен, към нивата. Свалбард стъпваше в дирите ми, а Йонджи в тила заглаждаше стъпките ни в рохкавата пръст.

Няколко пъти замръзвахме на място, щом някой конник със запален фенер препуснесе през портата към голямата сграда, явно за да съобщи за набега. Стигнахме до житото и Йонджи поведе — показваше ни как бързо да се движим между редовете, да оправяме класовете, които докоснем, и да притичваме на зигзаг така, че следата ни да остане незабелязана от наблюдател — било от някое дърво, от покрив или с магия.

Трябваше да се придвижим бързо, преди да е настъпила зората — иначе щяхме да оставим съвсем видима следа в росата.

Надявах се скоро да сме на позиция отвъд нивата, да се скрием някъде в градината и да изчакаме пристигането на крал Байран до час-два.

Бяхме изминали две трети от пътя, когато дойде бедата.

През последните два дни не бях посмял да пратим магията на Кимея над района.

През това време бяха започнали да жънат.

Между нас и потъналата в мрак градина пред главната сграда имаше няколкостотин крачки голо стърнище.

Но не беше чак толкова тъмно, че да не видя майсирските стражи пред нас.

Помислих дали да не тръгнем косо през житото към входния път и да опитаме с изстрел, когато Байран се появи. Но щеше да е прекалено далече, а и Байран сигурно щеше да е в карета. Щяха просто да ни убият, без да постигнем нищо.

Йонджи и Свалбард изчакваха. Сигурно мислеха, че ще се откажа. Смъкнах се на земята и запълзях — бавно, без да забравям, че нощта съвсем скоро ще свърши.

Само след десетина разтега умирах от болки. Мускулите ми не бяха привикнали с това странно упражнение, стърнището бодеше дланите ми. Продължихме да пълзим, а нощният мрак се разсейваше и светът посивяваше.

Пълзях, Йонджи и Свалбард също пълзяха след мен. Коляно и длан нагоре, после другото, натискаш с юмрук — и пак така.

Мрачното утро настъпи и зашиба студен вятър. Прогизнал бях от мократа земя и исках да спра, за да отдъхна, но знаех, че не бива.

Ръката ми се придвижи напред и нещо изсъска.

Вкамених се и зяпнах зеленото змийче. Беше дълго не повече от лакът, но знаех колко смъртно опасна усойница е. Езикът ѝ се стрелкаше — може би в тревога, или защото просто така усещаше околната си среда. Зад мен не последва движение — с годините Йонджи и Свалбард се бяха научили да не оспорват никога движенията на водещия патрула, колкото и да са странни.

Змийската уста се отвори още повече, белите зъбки блеснаха. Не помръдвах, дори не дишах.

Змията се плъзна напред, по ръката ми, и нервите ми писнаха. Тя пропълзя по хълбока ми, после се обърна и се отдалечи на зигзаг в стърнището.

Дъхът ми излезе хриплив. Колко ли го бях таил — миг, месец, година?

Изведнъж се разтреперих неудържимо. След няколко мига обаче се успокоих и отново запълзях напред.

Къде ли беше в този момент крал Байран? Сигурно му бяха съобщили за набега и беше тръгнал към долината. Освен ако не беше свикнал вече с ужилванията ми и не си правеше повече труд да се съветва с командирите си или да ги ругае.

Не знаех. И нищо друго не ми оставаше, освен да пълзя напред.

Чухме гласове — резки команди на майсирски и по-тихи, които не успях да различа. Не знаех какво става, притиснах се съвсем ниско и останах неподвижен.

Чух стъпки, погледнах настрани и видях двама майсирски войници, извисили се като великани на по-малко от десет стъпки от мен. Бърбореха си за набега и как единият от тях за малко щял да улучи един от разбойниците — стрелял поне, пък може и да бил ударил някого, макар да чул, че враговете дали само една-две жертви.

— Като шибани призраци са — изръмжа другият. — Изобщо не мисля, че са пред нас. Според мен се крият тук, в долината, в тайни пещери и цялата ни магия гледа в грешна посока.

— Пещери, как не — изсумтя първият. — Затова гледам как се натискаш всеки ден за външните патрули, щото там ги няма и е безопасно.

— Казах какво мисля — изръмжа другият. — И не съм по-голям глупак от теб, да се натискам за доброволец.

— Редно си е личните гвардейци на краля да ходят да ги трепят в тия шибани патрули — съгласи се другият, но вече бяха подминали и повече не чух.

Приближиха се други гласове и този път веднага усетих, че говорят на ърейски диалект. Бяха съвсем близо, после едно босо стъпало стъпи върху ръката ми. Погледнах нагоре и за малко не скочих на крака, зяпнал в слисаните очи на момчето — не повече от десетгодишно. Беше дрипаво и държеше сърп. Едно от ратайчетата, жънеци житото под майсирска охрана.

Другата ми ръка се плъзна към камата. Можех да скоча като змията, която замалко не ме захапа, да го смъкна в стърнището и да го убия, без да има време да извика и да окаже съпротива. После щях или да побягна назад, или да продължа, с надеждата, че ще намерят тялото му чак след няколко часа.

Но не го направих. Вгледах се в очите му и прошепнах:

— Ние се бием за Нуманция.

Момчето ме гледаше объркано.

— Иди си. Не донасяй за нас, моля те. Ние сме нуманцийски войници. С тайна задача.

Отново нищо. После хлапакът бавно ме заобиколи, без да откъсва очите си от мен, в очакване на смъртта. Бях сигурен, че ще побегне и ще закрепси, но не го направи. Отстъпи заднешком, после се обърна и продължи по пътя си.

Лежах на хълбок, гледах го и видях, че Йонджи и Свалбард са спрели и ме гледат, в очакване на заповед.

Посочих напред. Към къщата.

Йонджи ми се озъби, но се подчини и продължихме да пълзим, да напругаме изтерзаните си мускули и да чакаме всеки миг пазачите да се развикат.

Стигнахме до края на грубо ожънатата нива. Пред нас имаше три артезиански кладенеца, чух клокоченето на водата, бълбукането ѝ от ръба на тухлените стени и усетих колко е пресъхнало гърлото ми.

Огледах за пазачите, но нямаше никого. Или бяха излезли с жътварите, или градината на имението се пазеше само нощем.

Надигнах се и притичах приведен като скална маймуна, с ръце почти опиращи земята, а до тухления зид отново се смъкнах долу. Йонджи и Свалбард се озоваха до мен и за миг изоставихме всякаква предпазливост, шепите ни гребнаха и устата ми се напълни с най-сладката вода, която съм пил през живота си.

Но това бе само за миг, а после бързо се шмугнахме в градината, по пътечките, лъкатушещи през високите храсти, доскоро грижливо подрязвани, но сега — занемарени. Все още можеше да се разпознаят фигурите на дракони, лъвове и слонове; други бяха или неподкастрирани, или представляваха непознати ми фантастични зверове. Всички бяха вечнозелени и предлагаха добро прикритие.

Скрихме се и не ни остана нищо, освен да се молим момчето да не премисли.

Измина час, после още един, и вече бях сигурен, че Байран няма да излезе и че всичко е било напразно, когато около къщата се разшетаха стражи, офицери зареваха команди, мъжете се строиха и замаршируваха към входа на имението. На място, стегнати мирно, останаха двама... не, четирима; още толкова офицери крачеха нервно наоколо.

Промъкнахме се между храстите, по-близо до сградата. Каретата на Байран щеше да спре точно пред нас, той щеше да слезе и да се качи по стъпалата, за да влезе.

В този миг трябваше да стреляме и да го убием.

Изпънахме лъковете, заредихме стрелите. Както бях учен, задишах дълбоко, за да се успокоя. Изпънах ръката си. Стискаше здраво и не трепереше.

Зачаткаха копита и конният отряд се появи на завоя. След него идваха три впряга, единият с пищна украса, теглен от шест еднакви дорести коня, другите два — обикновени фургони.

Каретата спря на петдесет стъпки от нас. Лъковете ни се надигнаха.

Вратата бавно се отвори и навън пристъпи загърната в наметало фигура.

Лъковете ни бяха изпънати, стрелите — насочени в крал Байран.

Точно в този миг, малко преди да пуснем тетивите, един от кралските лакеи скочи от капрата на коларя, точно между нас и целта.

Свалбард неволно изръмжа, като лъв, излъган от плячката си. Потърсих възможност да стрелям, каквато и да е, колкото и нищожна да е. Виждах отново пред себе си внушителния крал, с половин глава по-висок от мен, виждах ястребовото му лице, сурово, излъчващо власт и арогантност — но, проклети богове, никакъв шанс, никакъв начин нямаше да го понижа, изгубили бяхме единствената възможност. Хвърлих лъка и скочих от укритието си, пред очите на всички, и за миг се озовах пред конете, после зад храста до стъпалата на имението, хукнах нагоре по тях и през разтворените, непазени врати, без да откъсвам очи от краля и подтичващите около него придворни.

Коридорът беше широк, водеше право през сградата, със стаи от двете страни. Видях някаква завеса, дръпнах я рязко... окачени наметала зад нея... скрих се и дръпнах отново завесата. Умът ми кипеше, дробовете ми вдишваха хрипливо, все едно че бях пробягал няколко левги. В едната ми ръка беше камата, в другата — късият меч.

Гласовете се приближиха и познах единия — царственото, самоуверено боботене, и други около него, изпълнени със страх или покорство, ласкателни, идваха към мен, все по-близо.

Дръпнах рязко завесата и някой изпищя от ужас, пискливо като жена. Крал Байран стоеше на не повече от три стъпки от мен. Беше откопчал токата на наметалото и един от лакеите тъкмо го смъкваше от раменете му.

Байран ме видя и зяпна онемял. Не съм сигурен, но мисля, че ме позна, спомни си за мен в този миг, в който преодолях разстоянието като тигър — и сребърната кама на Йонджи се заби до дръжката в червата му, дръпнах я нагоре и завъртях острието, и усетих как разпра сърцето му.

Байран изхърка, стонът му се задави, кръвта плисна от устата му в лицето ми. Избутах го с коляно и измъкнах камата. Брататият с емблемата на раст до него тъкмо изваждаше отрупания си с геми меч — и също издъхна на място. Хукнах към вратата.

До нея бе застанал лигаба Кваджа Сала, някогашен почти приятел, и мисля, че разбра какво съм длъжен да направя, защото беше най-добрият майсирец, надеждата им след смъртта на краля. Камата

ми перна гърлото му под дългите мустаци, той се завъртя и се свлече... и вече бях извън вратата.

Един от стражите ме видя, замахна вяло с пиката си, пусна я и побягна.

— Насам — извиках и Йонджи и Свалбард затичаха към мен. Безумната врява остана зад мен, затичах покрай къщата, към задната ѝ страна, с надеждата, че ще се измъкнем в суматохата, а в ума ми кънтеше отново и отново: „Той е мъртъв... кралят е мъртъв... Карджан е отмъстен... аз съм отмъстен... кучият му син е мъртъв, кралят е мъртъв...“

Вляво от мен отекнаха тръби и кралският ескорт се обърна, пиките се снишиха, конниците се развърнаха в разкъсана редица и препуснаха към нас. Всички знаехме, че не можеш да избягаш от конник, затова спряхме и се пръснахме със стомана в ръцете, готови да изпратим колкото може повече от тях на Колелото.

Това бе краят. Но беше войнишки край, а кой може да загине с по-голяма лекота от войника, убил най-големия враг на родината си?

Усетих усмивката на устните си и изпитах странна, кънтяща радост, каквато рядко съм изпитвал, щом първият ездач препусна срещу мен.

Замахнах с меча, пристъпих напред и посякох гърлото на коня. Той изцвили, рухна на колене и притисна ездача си в близкото дърво. До мен се появи друг, забих меча си в хълбока му и той се изтъркала от седлото и всичко се превърна във вихър от коне и мъже, конниците се стъписаха от дързостта на тримата, атакуващи цял ескадрон. Но изненадата щеше да продължи само за миг и бързо щяха да ни върнат на Колелото. Остана ми време да помисля как ще ме съди Сайонджи, ще бъде ли осъден затова, че съм убил Байран, но двама вече идваха към мен, размахали мечовете си.

И тогава се разнесе лъвският рев. Погледнах за миг встрани и видях огромния звяр, докато скачаше точно над мен, върху гърба на един от конете. Разкъса с нокти ездача. Но звярът беше зелен, зелен като трева, а зад него се появи слон — също зелен, яростният му тръбен рев изригна, понесе се напред, извил хобот, стовари го върху другия конник и го изхвърли от седлото.

Конете, необучени за бой със слонове, за миг обезумяха, заритаха, заскачаха на задните си крака и препуснаха в панически бяг.

Имаше и пешаци, но ги нападаха други зверове — тигри и странни крилати змии с нокти и зъби, и всичко беше зелено, и това бе обещаната изненада на Кимея, магията ѝ бе оживила подкастрените като статуи на зверове храсти, велика магия, достойна само за най-великия магьосник, за краля маг и ясновидец Тенедос.

Още и още зверове връхлитаха с яростен рев от градината — мечки, побеснели бизони. Извиках на Йонджи и Свалбард и побягнахме. От ръката на Йонджи капеше кръв, а Свалбард се държеше за бедрото, но бягахме с всичка сила, зад имението, зад конюшните и през овощните градини. Един от ратаите ни видя, помисли за миг да извика, но вместо това залегна в торта.

Чух далечни викове, нашите щурмоваци правеха втория, лъжлив набег, за да отклонят вниманието, да ни помогнат в бягството. След миг задната стена се появи пред очите ми.

Изкатерихме я ѝ продължихме да бягаме още около миля, после забавихме, прибрахме оръжията и закрачихме спокойно покрай един от лагерите — най-обикновени майсирски войници, тръгнаха за назначения пост. Мъчехме се да изглеждаме сериозни, но едва сдържахме смеха си, едва не подскачахме от радост като глупци.

Бяхме направили невъзможното.

Бяхме убили краля на Майсир и най-доверения му съветник.

Оставаше ни само още веднъж да направим невъзможното — да се спасим.

17. ПРЕСЛЕДВАНЕ

Намерението ни беше да завием на юг, после на запад и на север, през отбранителните линии на майсирците и до сборния пункт, където трябваше да ни чакат коне.

Но беше невъзможно. Майсирците бяха кипнали като оси, чието гнездо е ударено от детска пръчка. Гъмжаха навсякъде, било в полкови формации или в отделения, било поединично. Не разбирах дали ни търсят, или просто са се разшетали без определена цел, объркани и побеснели от загубата на Байран.

Но бяха навсякъде и един неволен сблъсък щеше да е точно толкова фатален, колкото ако ни пометат организирано.

Продължихме на юг, по самия край на долината, натъкнахме се на конен отряд и замръзнахме. Реших да се скрием за малко. Напълнихме манерките с вода от близкия поток и погазихме по него, за да скрием следите си от преследвачи или магове. Потокът лъкатушеше покрай хълм, достатъчно висок за наблюдение и обрасъл с трънаци.

Скрихме се там и зачакахме. Въодушевляването се беше изпарило, бе останал само страхът. Ако ни откриеха, щяхме да паднем с бой — иначе най-изобретателните инквизитори на Майсир щяха да упражнят таланта си върху нас.

Денят свърши и се спусна дълга студена нощ. Надявах се Кимея и Кърти да са извадили повече късмет от нас и да са се спасили. И си дадох сметка, че се безпокоя за нея повече, отколкото за обикновен войник. Добре, помислих си. То е, защото е жена. И да, много красива. Но това все пак не беше убедително обяснение.

Изтръгнах се от тези мисли и извадих картата. Не ми хрумна нещо кой знае какво, освен да стоим на място, докато не стане по-малко напечено. От думата „напечено“ ме побиха тръпки — ставаше все по-студено и усетих, че приближава буря.

После дойде утрото. Йонджи копаше тунел, къртичина до края на храсталаците — не за бягство или за укритие, а за наблюдение. Някъде по обяд, прогизнал от дъжда, той приключи бавното си мълчаливо копаене и стана съвсем тихо, ако не се броеше ромонът на дъждовните капки и окаяното цвърчене на някоя мокра птица.

Възхищавах се на Свалбард, че може да спи или да седи като вкаменен часове наред.

Колкото до мен, мъчех се да мисля въпреки капещите бодливи трънаци. Спомнях си топли огньове, подсладени с мед чаши дъхав чай, а това естествено ме доведе до мисълта за ядене. Нищо не си бяхме взели за храна, за да не се товарим излишно.

За едно ядене си спомних в най-големи подробности. Беше преди години и бях получил мисия от император Тенедос в Хайлу — мисия, която странно как не включваше железния имперски ботуш, притиснал нечий гръб. Връщах се от съвещание с местния управител в един влажен мразовит ден като този, без ескорт, без охрана, когато нощта ме застигна на пътя. Сигурен бях, че няма измъкване, и се мъчех да се уверя, че клоните на някое дърво са съвсем приличен покрив, когато се натъкнах на малко крайпътно ханче.

Ханджията не беше от най-приятните типове, нито половин дузината му изтърсаци и мърлявата му жена. Но стаята беше без петна, ленените завивки — чисти, а храната... ах, тази храна! Започна с бистра супа, с две гъби, люти подправки и зелен лучец. След това ми поднесоха местния специалитет: печена пъстърва, топена в странна подправка, хем горчива, хем сладка; агнешки мръвки в сос с горчица, с най-пресни градински зеленчуци; хладна напитка от много плодове, а след нея...

Йонджи изпълзя припряно от тунела, махна с ръка и прошепна:

— Цялата шибана армия на Майсир е тръгнала в поход. Право към нас!

Само след няколко мига бях в тунела и туловището ми едва се влачеше през теснините, в които Йонджи щеше, да изпълзи като змия. И надникнах.

Планинският воин не преувеличаваше. От двете страни на нашия хълм се точеха дълги колони пехота и кавалерия, все на юг и на юг. Назад, към Майсир!

Бяхме победили! И тогава видях пушеците, издигащи се на хоризонта на север.

Майсирците наистина се оттегляха, но нанасяха мъст по пътя си. Палеха всичко — ниви, къщи, села. Знаех, че зад тези далечни пожари по земята лежат трупове и ехтят писъците на невинни души.

Ърей отново беше подложен на меча и аз бях виновникът за това.

Бях се опасявал, че точно това ще стане, ако успея. Но нямах избор: залогът беше цяла Нуманция или Ърей.

Беше преценка, достойна за крале и за възможната слава за тяхното прозрение и сила. Но ми прилоша. Не исках да гледам повече причиненото от собствената ми ръка и изпълзах назад.

— Прекършихме ги — прошепна яростно Йонджи, а Свалбард кимна, ухилен до уши. Сигурен съм, че според двамата нещо не беше наред с мен затова, че не ме обзе отново прилив на радост.

Майсирците се приближаваха, ставаха все повече, и повече. Свалбард долепи ухо до земята, махна ми с ръка и го последвах. Земята тътнеше от стъпките на стотиците хиляди воини, от тропота на фургоните и конските копита.

Оставаше ни само да чакаме, докато отминат, след което да се промъкнем назад към Кальо и да се върнем при армията ни.

Престанах да си мечтая за ястия и си възвърнах войнишкия стоицизъм — просто да чакаш, докато нещо стане, без страх и без надежда, без да мислиш дори. Просто седяхме, полузадрямали, с ръце на дръжките на мечовете, опрели ботуши един в друг така, че всеки, който чуе нещо, да може да събуди другия.

Някъде в късния следобед Йонджи изведнъж ме изрита. Но вече бях буден. Чул бях звука миг след него. Някой се провираше бавно през шубрака точно към нас — като гълъб, най-сетне видял кафеза си.

Свалбард се измести в единия край на полянката, Йонджи — в другия. Натрапникът щеше да попадне между тях и щеше да е мъртъв, преди да е подал сигнал за тревога.

Шумоленето се приближи и изведнъж секна. И се чу глас:

— Аз съм. Кимея. Не ме убивайте.

„Като насрани“. Този стар вулгаризъм напълно описваше и трима ни. Най-сетне успях да изхриптя: „Ела насам“, и калната разчорлена магьосница се провря през трънаците, и я взех в прегръдката си. Беше

не по-малко стъписана, после ме прегърна с едната си ръка. Другата продължаваше да стиска меча. Пуснах я, смутен.

— Проследиха ни. След като хвърлих онова заклинание в градината — задъхано заговори тя. — Кралските магове явно бяха много нащрек, макар и мудни. Измъкнахме се иззад шатрата, където се бяхме скрили, а към нас вече идваха петима войници. Побягнахме, но кракът на Кърти го забави. Каза ми да не спирам, той щял да ги задържи.

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Отказах и той ме наруга. Тогава се подчиних. Нямах време за магия! Сгреших ли? Трябваше ли да остана с него?

Преди да успее да ѝ отвърна, Свалбард избоботи:

— Не си сбъркала. Какво щяха да спечелят две смърти вместо една?

Тя пусна меча и се смъкна на земята.

— Така казва умът ми. Но не и душата ми.

— Той ми каза, че е обречен, преди да тръгнем от замъка — изсумтя едрият мъж. — Може би е искал смъртта. Може би му е писнало. Изпитвал съм го това. И умря, спасявайки друг. Не е най-лошият начин да се върнеш на Колелото.

Думите на Йонджи бяха верни, макар и изречени хладно:

— Един маг се заменя по-трудно, отколкото един стрелец.

Кимея ме погледна. За миг изпитах скръб по Кърти. Беше с мен още от Кайт, най-добрият стрелец с лък, когото познавах. Винаги го бях приемал като нещо дадено, приятел и не съвсем, и трябваше да съм му казал колко много значи за мен — винаги зад гърба ми, човекът, в когото нито за миг не се бях съмнявал. Бавно и полека най-добрите ми воини си отиваха и можех само да се надявам, че Сайонджи ще ги съди милостиво.

Набързо пробягаха тези мисли в главата ми и осъзнах, че не мога да се колебая.

— Кимея. Нищо друго не е могло да се направи. Забрави за това. При всяка битка някой до теб загива и единственото, което ти остава, е да продължиш. Щом се спасим, ще принесем жертви за Кърти и ще пием за него, докато не умрем.

И друг път съм казвал такива думи. И съм бил искрен. Този път ми прозвучаха някак кухо. Но нищо по-добро не можах да измисля.

Кимея вдиша дълбоко.

— Добре. Станалото — станало. Твоят план подейства. Майсирците бягат от Ърей. Какво ще правим сега?

Казах й какво съм намислил.

— Значи просто ще чакаме?

— Да. Щом се стъмни, може да се отвори възможност да тръгнем. Или чакаме до заранта.

— Да си донесла нещо за ядене? — обади се Свалбард.

— Не. Освен ако не искаш сухи билки, които могат да те превърнат в маймуняк.

— Хм. Мисля, че стомахът ми ще почака.

— Тогава да чакаме — каза Кимея.

Но не чакахме дълго.

Някъде на свечеряване чухме барабанен тропот. Звукът се носеше в дъга, от изток към северозапад, и този път аз пропълзях в тунела.

Беше лошо. Много лошо. На около една трета левга към нас пристъпваха две редици войска и барабаните подаваха ритъма на стъпките им. Придвижваха се бавно и методично и целта им можеше да е само една. Извих врат и видях на север самотна, облечена в халат фигура, която ги насочваше.

Върнах се и съобщих на другите какво става.

— Проследили са ме — каза Кимея. — По дяволите!

Погледнах я озадачено.

— Магът оставя след себе си, ами... нещо като миризма — обясни тя. — Друг магьосник може да я проследи с хитрините си. Ако разполагам с време, щях да залича следите си, но не можех да си позволя този лукс. Честно казано, освен това не мислех, че се налага. А ето, че доведох майсирците при вас.

— Стига си се обвинявала. Какво можем да направим? Да бягаме?

— Щом са около нас, не са ли като онези твои селяни, дето вкарват самбура в капана? — каза Йонджи. — Дали нарочно не искат да тръгнем на юг, където чакат да ни убият?

— Вероятно.

— Мога да рискувам със зрящо заклинание — въздъхна Кимея. — Но ще е като магнит за желязото.

— Какво ще са оставили да ни чака, ако побегнем?

Кимея сви рамене.

— Магьосници. Войници.

— Единственият начин да разбиеш капан — почна Свалбард наизуст, все едно повтаряше нещо научено — е да направиш нещо неочаквано. Разбиваш засадата, като тръгнеш право срещу тях.

— Нещо не ни достига войска за тая работа — отвърна Йонджи, а Кимея добави:

— Ако можехме да се отървем от онзи магьосник... Тогава може би...

— Поне ще се пораздвижим, вместо да стоим тук в тази клопка.

Промъкнахме се до края на шубраците. Кордонът се приближаваше, бавно и методично, и да, напомняше за гонците при лов на диви зверове.

Огледах бързо терена за изход. Поточето, което бяхме изгазили, се извиваше покрай хълма и продължаваше на север, с голи храсти по бреговете, на около четири стъпки над плитката вода.

— Има изход — посочих. — Но проклетият от боговете маг със сигурност ще ни надуши... Йонджи, можеш ли да го улучиш със стрела от това разстояние?

Той помисли.

— Не. При този насрещен вятър и грамадната буца до мен не би могъл, даже да имаше две ръце и око като моето.

Свалбард изду устни, но си замълча. Хрумна ми нещо.

— Кимея... знаеш ли заклинание, което може да привлече онзи чародей към нас?

— Разбира се, но...

— Не може ли да се преобърне?

— Аха. Да. Лесно е.

— А нещо пречи ли ти да накараш една стрела да полети като птица?

— Проста работа.

— Много ясно, че го може — избоботи Свалбард. — Нали затова не пускат вещици на състезания по стрелба.

Кимея зарови в торбата си. Йонджи зърна едно проскубано птиче перо в храстите и й го донесе, докато тя драскаше някакви странни букви по парче пергамент. Самият пергамент също беше странен,

тъмнозелен, а не жълтеникав или бял. Докато пишеше, тя шепнеше — едни и същи думи, няколко пъти. Накрая каза:

— А сега, Дамастес, дай ми една от стрелите си.

Подчиних се, тя докосна перата ѝ с мокрото перце и зареди тихо и монотонно:

*Спомни си какво си била.
Преди човека.
Преди болката.
Спомни си вятъра,
задухал под крилете ти.
Върти
и те носи.
Летиш високо.
Отново си жива.
Илиот те зове.
Чуй го.
Забързай.
Лети.*

Може да е било от въображението ми в гаснещия ден, но се кълна, че стрелата се размърда като оживяла. Кимея овърза с конец късчето пергамент около дръжката и се обърна към мен:

— А сега, прицели се най-точно в онзи магьосник.

— Само да не ме виниш, ако стрелата се завърти като пумпал. Дори само да изхвърчи ще е цяло чудо.

— Аз се занимавам с чудесата — срязва ме Кимея. — Хайде, стреляй.

Затворих очи — колкото за да усетя вятъра, толкова и за да се помоля на Паноан, на Айса и на Танис, и изпънах тетивата до края.

Отворих ги и се загледах към далечния маг, към мъжа, който искаше смъртта ни, и бавно, без гняв си помислих за него, като за моя жертва.

За миг отново съжалих, че Кърти е мъртъв. Той може би щеше да направи този изстрел, немислим за мен. Спомних си всичко, което ме

беше учил през годините за стрелбата с лък, как майсторът стрелец изчаква мига, в който стрелата е готова, в който ще се изстреля сама.

Навярно духът му се върна от Колелото или където там беше, навярно бе само от спомена за него, но страховете ми отпаднаха и се слях ведно с тиса и с ясена, с тетивата, пръстите ми се отвориха и стрелата полетя.

Изви се във висока дъга, отнесе се по-надалече, отколкото бях изстрелвал стрела през живота си, после се спусна отгоре, все едно че летеше в линия, изпъната между лъка ми и далечната фигура в черен халат.

За миг я изгубих от погледа си, после видях как магът размаха ръце, залитна и падна.

Изшепнах благодарност към Танис. Погледнах Свалбард. Очите му се бяха разширили от възхита.

Но все още си мисля, че не аз направих този изстрел, а Кърти.

Войниците се развикаха в паника, видели, че господарят им е мъртъв, и стройните редици на търсачите се разбиха. Насам-натам се разтичаха мъже, някои към мъртвия маг, други завикаха, замятаха стрели кой накъдето види.

— Сега надолу към потока и изчезваме.

— Не — каза твърдо Йонджи. — Това е твоят път. С нея. Свалбард, ние с теб тръгваме в друга посока.

— Не бъди глупав!

— Не съм, проклет нуманциецо! Двамата сте по-важни от нас и това е най-добрият път. Не си мисли, че се правя на герой. Не съм нито смотан нуманциец, нито парализиран майсирец.

— Но...

— „Но“-то си го задръж за после — прекъсна ме той. — Да тръгваме, преди да са се съвзели. Хайде, Свалбард! Дай да видим откъде да ги жилнем още веднъж и си разкарваме задниците.

Беше прав. Двамата с Кимея се спуснахме по хълма, без никой да ни види. Прегазихме поточето и се скрихме в настъпващата нощ.

Умът ми се късаше от скръб за смъртта на още двама от най-добрите ми приятели.

18. РЕКАТА

Ренан беше град, в който властваха пожари и страх. Светлините примигваха над забързаните води на Латейн и студеният вятър завихряше стълбовете дим. Беше опустошен вече веднъж от майсирците, по време на войната. Древната му красота и чар бяха съсипани; каналите му — замърсени, бреговете му бяха разкаляни от ботушите и конските копита на милионното войнство.

След това беше започнал да се възстановява. Градските първенци се бяха опитали да възвърнат прелестите на лъкатушешките алеи, надвесените над тях сгради и градините.

Сега пожарът бе дошъл отново и в Ренан кипеше безумие.

Двамата с Кимея се бяхме опитали да възвием на север или на изток, но огромната маса отстъпващи майсирци ни беше повлякла на юг, с тях. Успели бяхме да подминем четири техни колони, но само като се движехме на запад, към столицата на Ърей, точно обратно на посоката, в която искахме да побегнем.

Навсякъде препускаха войници, кои увлечени в палежи и грабеж, кои — в плътни колони. Движехме се с тях, без никой да разбере кои сме. На два пъти пияни разбраха, че Кимея е жена, решиха, че е част от плячката ми, и се опитаха да ми я отнемат.

Първия път загинаха двама, а други двама останаха да се гърчат в собствената си кръв. Кимея уби един, разпрах корема на другия и приятелите им се отказаха да насилват.

Говорех свободно майсирски и можех да се движа през гъмжилото. Кресях заповеди като поредния нагъл шамб или шалака, останал без взвода си.

Стигнахме до високите каменни мостове, извиващи се в дъга от островче до островче над Латейн към Ренан, и натискът там се оказа ужасен. Бях на ръба на паниката и се уплаших, че ако продължим срещу тълпата, ще ни премажат. Успях да издърпам Кимея в една ниша

в ниския каменен парапет пред моста, встрани от безкрайната гмеж от фургони и хора.

Ако от тази страна на реката цареше лудост, то от другата беше още по-зле. Чудех се какво да правим.

Кимея седеше на парапета и гледаше над тъмните води на Латейн.

— Погледни — каза изведнъж и посочи.

Видях лодка, притисната от течението в най-близкия каменен блок. Беше плоскодънна, умален вариант на прочутите езерни къщиладии на Ърей. Спомних си Якоба и страстната ни любов на една такава лодка. Течението почти я беше нанизало в камъка и здравият дървен парапет на едно място се беше счупил. Но доколкото можех да видя, палубата ѝ не беше залята с вода.

— Можем да скочим долу — каза тя. — И ако има гребла, да я измъкнем и да тръгнем по течението, без да се притесняваме повече от майсирците.

— Във Времето на бурите? — отвърнах скептично. Трябваше почти да извикам, за да надвикам врявата. — А и не съм лодкар.

— Аз съм — увери ме тя. — Като бежанка от вашата... армия, доста време плавах на един семеен съд.

Един брадат миризлив войник ме бутна с гърди.

— Да си я разделим тая, а? — дъхът му вонеше на чесън, вино и мръсотия. Още носеше колчан със стрели, но не и лък и ножницата му беше празна.

Ботушът ми се заби в корема му, той изрева и посегна да го хване, главата му се наведе достатъчно, за да го ударя с коляно в лицето, той се свлече и гъстото множество го стъпка в калта.

— Хайде!

Кимея се озова на парапета и бързо се смъкна на тесния разкалян бряг. Качи се на лодката и тя се разклати под нея. Превъртях се през стената и за малко да цопна във водата; тя ме хвана за ръка и се озовах в лодката.

Видях вторачени в нас лица, хората завикаха нещо неразбрано.

— Бързо — извика Кимея, издърпа дългия като весло рул от халката до кърмата и го намести в скобата за греблото. — Аз ще кормувам... избутай ни!

Опрях гръб в стената на кабината, запънах крака в блока, на който се беше нанизала лодката, и натиснах здраво. Лодката се разклати, но не помръдна.

Виковете отгоре се усилиха и едно копие издрънча на палубата. Натиснах отново и реката този път ни поде, завъртя ни и ни понесе, под моста и надалече; завъртяхме се като лист, попаднал във въртоп.

— Помогни!

Притичах до кърмата, двамата завъртяхме дългия рул и носът на лодката се изправи, надигна се и Латейн ни понесе вихрено по течението, далече от горящия град, в безопасната нощ.

Кимея реши, че трябва да продължим да се движим до съмване и да се държим по възможност в средата на течението. Изпрати ме отпред с един прът с кука, който намерихме, и ми каза да си отварям очите за дървета и наноси. На два пъти отбих дънери, а веднъж — нещо като обърната лодка, носена от течението.

Утрото дойде сиво и студено. Кимея държеше здраво руля, но лицето ѝ бе посивяло. Предложих да я сменя, но тя поклати глава.

— След като ти покажа как се прави. Ще пробвам към онова островче там. Ти иди при носа и ни помогни да спрем на брега.

Много ловко остави течението да ни отнесе почти до острова, зърна малко заливче и ни вкара в него. Брегът беше обрасъл с храсти, повдигнах ги и се плъзнахме в заливчето, изровено все едно точно за нашата лодка. Кимея ми каза да развия въжетата на палубата и да вържа лодката за надвисналите дървета. После дръпна възлите и ме увери, че ще държат здраво.

— Сега да видим какво си плякосахме.

Лодката не беше голяма — не повече от двадесет и пет стъпки — и покривът на каютата покриваше повечето палуба. Имаше стъпала, водещи към остъкления люк за вътрешността. От средата на покрива на каютата стърчеше счупена мачта.

Слязох по стъпалата и отворих вратата на каютата. Беше малка, но подредена безукорно. Вляво от стълбите имаше кухничка, която според Кимея трябвало да се нарича „камбуз“, със спиртник и дори малка печка, умивалник с хитроумно изработена от метал и гума помпа и килери. Вдясно имаше маса с карти, събрани в кантонерка,

малко канапе и клозет с нощно гърне. Стените бяха уплътнени с гума; имаше и още една помпа, с маркуч за къпане.

Килерите се оказаха пълни с всевъзможни консервирани, опушени и съхранени с магия храни, най-вероятно складирани за бягство от Ренан.

— Тази лодка като че ли си има всичко — каза Кимея зад мен.

— Освен едно — изсумтях. — Собственикът ѝ май се казва Кокорко Неспящия.

— Вдигни стълбата, глупчо.

Чак сега видях, че дървените стъпала са на панти. Зад стълбата имаше спалня с голямо единично легло, запълващо почти цялото пространство. За малко да си ударя главата в палубата над мен, но щом човек влезеше в отсека, беше достатъчно широко. Леглото беше застлано с одеяла и чаршафи, а възглавниците бяха струпани в задния край на отсека.

— Е, добре. Наистина си има всичко — казах и се прозях. Изведнъж осъзнах, че не бях мигвал от... колко? Три дни? Повече? Умората ме натисна.

— Искаш ли да хапнем нещо?

Наистина бях гладен. Страхът и енергията, които бяха държали тялото ми напрегнато, се стопиха. Погледът ми за миг се замъгли, примигах и побързах да седна на канапето.

— Айрису, колко съм уморен!

— Можеш ли да издържиш, докато направя супа? Така ще спим по-добре.

— Откъде я намираш цялата тази енергия?

— Още съм млада — отвърна Кимея. — Забравил ли си какво е?

— Ако имах сили, щях да те подгоня по палубата и да те бутна през борда за това.

— Запази си ги и ми прочети рецептата на пакета със супата.

Направих го и успяхме някак да се нахраним — сред безбройни безкрайни прозевки. Измих чиниите, разбрах как се опразва умивалникът, напълних го отново, намерих сапун и си измих лицето.

Кимея седеше на канапето — мъчеше се да не заспи и гледаше умно.

— Твой ред е — казах ѝ.

Огледах палубата и реката, не видях никого в гъстата мъгла и вятъра, върнах се долу, вдигнах стълбата и си взех одеяла и две възглавници.

Кимея спря да мие зъбите си с малката четка и се обърна.

— Какво правиш?

— Правя си легло.

— На това канапенце?

— Спал съм и на по-малко.

— Стига глупости. В леглото има място за четирима. Че и за повече.

Твърде уморен бях, за да се правя на благородник или да споря. Върнах одеялата и тъкмо се канех да смъкна ботушите си, когато усетих колко ужасно съм мръсен. Излязох отново навън.

— Сега пък какво?

— Срам ме е от себе си — намерих кърпа, взех сапуна и отворих капака за палубата.

— Ти си луд!

— Сигурно. Но поне ще съм чист луд.

— Приятно къпане.

Излязох навън, смъкнах ботушите и потръпнах от гадната миризма. Съблякох се. Наплисках се с речна вода, насапунисах се, изплакнах се, после още веднъж със сапуна, насилих се и да измия грижливо косата си. Беше ужасно разчорлена и забелязах, че ми е окапала още. Бях ужасно уморен, но и прекалено премръзнал, за да спра, затова опрах и долните си дрехи. Слязох по стъпалата, избърсах се и окачих мокрите дрехи да съхнат.

Вдигнах стълбата и като видях топлото легло пред мен и завитата купчинка в него, която трябваше да е Кимея, залитнах към чаршафите и светът свърши.

Събудих се без болки и болезки и с чувството, че светът е великолепен. Помислих разсеяно колко ли време съм спал, дръпнах перденцето на малкия осмоъгълен люк, надникнах и видях навън сив ден, с вятъра, понесъл мъгливия дъжд също като снощи, когато рухнах в леглото.

Бях сам в отсека. Огледах за кърпа, с която да прикрия голотиите си, и намерих дрехите си, грижливо сгънати в другия край на леглото. Бяха съвсем сухи и миришеха на теменуги. Облякох се, без чорапите и ботушите, и излязох в главната каюта. Кимея се беше свила на канапенцето — четеше книга, която сигурно бе намерила по рафтовете. Късо подрязаната ѝ коса блестеше тъмна и лъскава, дори ми замириса на парфюм.

— Добро утро — каза тя. — Мислех, че си умрял.

— Бях — озъбих ѝ се. — Но една магьосница ме върна от Колелото. Колко съм спал?

— Ами, аз се събудих някъде посред нощ, после заспах отново. Пак се събудих, малко след съмване, видях, че бурята е много силна, за да продължим, и пак си легнах. Станах преди час и направих още супа. Остана малко и за теб в онова котле.

— Само супа ли има в тая лодка?

— Не... но не съм много добра готвачка, а всички други храни като че ли искат много работа.

— Радвам се да чуя, че и ти имаш недостатъци. Предполагам, че дрехите ми са изсъхнали с магия?

— При такова време нямаше с какво друго — огледа каютата. — Когато бях дете, беше чудесно да се возим на лодка. Май съм забравила колко студено и влажно е всъщност.

— Защо не изсушиш кабината с някой вариант на магията с дрехите?

— О, да му се... Каква съм глупачка! Изобщо не се сетих.

— Е, това са слабостите на младостта. Глупостта властва. Добре де, докато го правиш, ще изляза да се окъпя.

— Богове! Не прекаляваш ли?

— Не. Глупаците да си стоят мръсни и вмирисани — нагребих сапуна и смъкнах стълбата. — И не надничай. Срамежлив съм.

— Ха! Между другото, вече се измих и се направих на красива, докато ти се правеше на хъркащ звяр.

Зарови в торбата си за разните си билки, а аз излязох на палубата. Бях по-буден и сух от снощи и ми беше още по-студено, но се стегнах, съблякох се и скочих през борда в ледената сива вода. Излязох на повърхността и видях една глава да наднича през парапета.

— Давиш ли се?

— Не. Замръзвам. Прибирай се вътре.

Измих се два пъти и и последната мръсотия, натрупана през кампанията, се махна. Качих се на палубата, избърсах се и се облякох, и огледах замислено реката. Имаше близо половин левга от бряг до бряг, с малки островчета, осяели вълнистата водна повърхност. Вятърът се бе усилил и клонаците, които ни криеха, плющяха и скърцаха. Потръпнах и слязох долу.

В каютата беше затоплено и вече не толкова влажно. В дъното ароматно димяха два малки мангала.

— Имало полза и от магьосничките — изсумтях и зарових из продуктите в килера.

След около час бях подредил на масичката ориз с люти подправки, сушена риба, разни бланширани зеленчуци, малко тесто, опечено във фурната, което снизходително нарекох „хляб“, разни подправки и желета. Кимнах на Кимея.

— Закуската ви, милейди.

Ядохме с апетит, без да говорим много. Кимея се оказа лесна спътничка. Не се чувствах длъжен да я забавлявам с приказки, ако ми се мълчи, а и тя явно изпитваше същото. Привършихме, намерих една мрежеста торба, оплакнах мръсните съдове в реката, подсуших ги и ги прибрах.

Извадих омачканата си карта и я сравних с речните скици в лодката.

— Кимея. От плаване не разбирам нищо, но май няма да е добре да пътуваме, докато не спре бурята.

— Така е. Сигурно бихме могли, ако се наложи, и ако имахме платно. Но сега само ще се носим по течението. А ако стане нещо с веслото... много ще се плува до брега. Колко на север искаш да стигнем?

— Ами, като гледам на картата, бих искал да се задържим по вода, докато стигнем калийската граница. Тогава можем да зарежем лодката и да продължим по суша.

— Съгласна съм. Лодката ми е по-мека от седло. А и по реката ще пътуваме по-бързо. Значи това е планът ни. Сега какво?

— Можем да проучим острова.

Кимея ме погледна разочаровано.

— Само кал и трънаци. Мислех, че ще предложиш нещо по-разумно. Например да дремнем.

— Ха! На мен не ми се спи. Вие, младите бързаци, вечно харчите цялата си енергия. Ние, старите глупаци, знаем как да си пестим силите.

Кимея се прозя и без да искам — и аз с нея. И двамата се засмяхме.

— Казват, че е невъзможно да се спести сън. Не го вярвах, но откакто съм станал войник, винаги си мисля, че има някакъв заговор да не ме оставят да се наспя като хората.

— Пробвай да си заговорник — отвърна тя. — Никой с никого не се среща, освен след полунощ.

Напомнянето за товиетите за миг ме смрази, но бързо го забравих. Миналото беше мъртво, важно сега бе само настоящето. Сигурно съм издал мислите си, защото тя извърна за малко глава, после ме погледна отново.

— Ще ти върна собствената ти заповед. Не говори.

Вдигна стълбата и влезе в спалния отсек. Чух скърцане и шумолене, после въздишка:

— Е, добре.

Влязох. Кимея не се виждаше под одеялата. Съблякох се по долни дрехи и се пъхнах внимателно под завивката в единия край, за да не я докосна.

— Веднъж ми подхвърли за качества, които трябва да има мъжът, когото избира да обичам — каза тя приглушено.

— Помня... И помня, че за малко щяха да ми счупят главата за това.

— Бяхте непристоен в онзи момент, сър. А аз се бях съсредоточила върху работата си. Но сега ще ви кажа каква трябва да е една от добродетелите на бъдещия ми любим. Краката му трябва да са топли в леглото.

— Чудесно качество. Но не са ли краката на всички топли в леглото?

В отговор две ледени висулки се допряха до прасците ми и извиках.

— Мили богове! Да не си ги киснала в реката, докато си лягах?

Тя се изкиска и ги притисна в моите.

— Топъл като прясно опечен хляб. Добре, много добре. Но всъщност краката ми не са чак толкова студени.

— Не са ли!? На моя проклет от боговете островен затвор имаше айсберги, по-топли от тях.

— Съжалявам, о, пълководецо. Но има и нещо още по-студено.

Плъзна се към мен и една много студена, но и мека като коприна плът се притисна в корема и бедрата ми. Отдръпнах се инстинктивно. Кимея беше съвсем гола.

— О, Джаен! Задникът ти е още по-замръзнал!

— Джаен ли каза?

— Изплъзна ми се. Варум имах предвид.

— Ще го приема, както се изплъзна — тя се изкиска. — А ти винаги ли си облечен в леглото?

— Опитвам се да бъда джентълмен. Забрави ли? Какво стана със съсредоточаването върху работата?

— И върху каква работа трябва да се съсредоточим? — прошепна тя.

Понечих да се отдръпна от леденото й задниче, но курът ми се размърда, събуди се и останах където си бях. Тя остана още малко с гръб към мен, после се обърна рязко и дръпна одеялата.

— Искаш да оставиш една жена да замръзне?!

Изгледа ме съсредоточено.

— Дамастес, знаеш ли на колко съм години?

Кимнах.

— А ти си... на колко? На трийсет?

— На трийсет и осем, почти.

— Разликата ли те притеснява?

Усмихнах се криво.

— Не виждам защо.

Говорех истината. Маран не беше по-голяма от нея, когато я срещнах, Алегрия бе само с две години по-голяма, а бях спал и със Стефи в селото на жените, без нито за миг да се поколебая.

— Или съм прекалено дръзка? — посегна и погали с пръсти космите по гърдите ми.

— Не, разбира се.

— Или може би никога не си целувал чародейка?

— Виж, това си е самата истина.

— Е?

Устните ѝ се разтвориха леко под моите, езиците ни се плъзнаха един към друг и я притеглих към себе си. Усетих твърдите ѝ зрънца, притиснати в мен, и ръката ми се плъзна надолу, погали двете гладки клъбца и пръстът ми пробяга между тях. Кимея въздъхна, повдигна левия си крак над моя и се притисна към мен. Целувах я по шията, хапех лекичко със зъби мекото на ушите ѝ, езикът ми пробягваше по тях. Дъхът ѝ се учести.

Обърнах я по гръб, надигнах се над нея, опрян на лакти, и тя отвори очи.

— Чух, че те наричали Дамастес Хубавеца. Наистина си хубавец.

— А ти си прекрасна.

Тя се усмихна.

— На никого не му го казват достатъчно често това, нали?

— Всеки, който не ти го казва, има сериозен проблем с очите.

Тя разтвори устните си и този път я целувах много дълго, после заблизах шията ѝ, надолу, докато намеря гърдите ѝ. Целувах ги и щипех със зъби зърната им, а дланта ми галеше корема ѝ.

Ръката ѝ се плъзна по гърдите ми и под долнището. Развързах го, смъкнах го до глезените и го изритах. Пръстите ѝ намериха члена ми и много, много нежно пробягаха по дължината, погалиха главичката.

— Много си голям, Дамастес.

— Когато вляза в теб, ще съм още по-голям.

Зацелувах я по корема, езикът ми заигра в пъпчето ѝ. Краката ѝ се разтвориха и устните ми продължиха надолу по корема. Имаше съвсем малка туфичка косъмчета. Целунах устните, после езикът ми се плъзна между тях.

Тя вдигна единия си крак над гърба ми и езикът ми заигра по дълбоко.

— Влажна ли съм?

— Да.

Пръстът ми се плъзна навътре. Тя простена и вдигна бедра срещу танцуващия ми език. Продължавах да лижа клитора ѝ, пръстът ми се движеше в нея на бавни кръгове.

Кимея стенеше, ръцете ѝ галеха косата ми.

— Хубаво ли е така?

— Да... да...

— Да вкарам ли още един пръст?

— Моля те.

Простена силно, щом го направих. Облизах кутрето си и го плъзнах в ануса ѝ.

— О, богове!

Двата пръста и езикът ми продължаваха да се движат в нея.

— Харесва ли ти?

Този път само простена.

— Искаш ли да ти сложа и нещо друго?

— Да, Дамастес. Да!

Докоснах я с главичката на члена си и тя се сгърчи срещу мен, после леко го плъзнах навътре и тя тихо изохка. Вкарах го докрай, после почти го извадих и краката ѝ обгърнаха бедрата ми.

— Легни върху мен, моля те.

Влязох в нея още веднъж, и още веднъж, извадих го и я загалих с него.

— О, не! Недей, моля те! Шибано копеле, вкарай ми го.

— Какво да ти вкарам?

— Кура си вкарай, сложи го това голямо нещо в мен, моля те...

Натиснах силно, влязох в нея, опрях се на лакти и се задвижих — ритмично, бавно, дълго, със силни тласъци. Краката ѝ се движеха по бедрата ми, ръцете ѝ се впиваха в гърба ми, устата ѝ бе отворена широко, тя въртеше глава, лицето ѝ бе мокро от слюнка, тя стенеше, после тялото ѝ затрепери, плътно притиснато в мен, тя изкрещя и се отпусна, изпразних се в нея и вяло се смъкнах върху тялото ѝ.

Дълго лежахме така. Съвзех се и се надигнах отново на лакти. Очите ѝ се отвориха и тя се усмихна.

— Ти си първият мъж, когото съм съблазнявала. Беше ти хубаво обаче.

— И на теб.

— Да. О, да.

Обърнах я на хълбок, втвърден отново, задвижих се в меката ѝ влага и тя въздъхна щастливо, притисна се в мен и светът отново бе само нас двамата.

— Сега какво? Искаш ли да свършиш в устата ми?

— Не. Легни по гръб.

Послуша ме, хлъзнах се в нея и вдигнах левия ѝ крак върху дясното си рамо. Ръцете ѝ галеха чаршафите, пръстите ѝ се впиваха в тях. След малко я обърнах настрани и продължих бавно в нея, ръцете ми галеха гръба, гърдите и корема ѝ.

Отново я обърнах и пъгнах възглавница под бедрата ѝ.

— Божове... колко е хубаво... Не спирай, Дамастес. Прави ми каквото поискаш.

Взех маслото, което бях намерил в кухнята, топнах пръста си в него и много нежно го плъзнах в нея, без да спирам да я чукам. Пръстът ми се завъртя в кръг, докосвах се вътре в нея, усетих как пръстенчето се отпусна.

— О, да, там! — простена тя. — Изчукай ме там.

Любихме се през целия ден, чак до полунощ, и двамата ненаситни, понякога грубо, понякога — нежно, а речните вълни клатеха лодката и бурният вятър напираше в дървените стени наоколо.

Не го забелязвахме, сплетени, изгубени един в друг.

Беше някъде на разсъмване. Лежахме един до друг, с изпотени от любов тела.

— Дано не се наложи да държа руля утре... или днес — каза тя. — Мъничко ще ме боли — седалката е много твърда.

— И аз се чувствам малко втвърден.

— Стига си се перчил, ами ми остави няколко минути да се посъвзема — целуна ме. — Много добър любовник си, знаеш ли.

— Ти ме правиш добър — отвърнах искрено. Въображението и страстта ѝ не отстъпваха на моите, понякога дори ги надминаваха.

— Сърдиш ли се?

— За какво?

— Че не си ми първият.

— Защо в името на Джаен трябва да ме интересуват такива неща?

— Чувала съм, че мъжете се притесняват, когато не са първите, особено с още млада жена.

— Разбира се, че не ме притеснява. Тебе притеснява ли те, че бях девственик, преди да легна с теб?

— Ако имах сила, щях да те изритам в топките. Но по-добре ме вдигни. Искам да ме изчукаш права.

— Да, о, магьоснице. Какво ужасно наказание!

Спахме почти през целия ден, събудихме се, окъпахме се, върнахме се в леглото, любихме се още няколко пъти и отново заспахме.

Когато се събудихме, бурята вече бе отминала и реката течеше спокойна и хладна, а земята наоколо бе пуста, само от разрушения град на юг прииждаха валма дим.

Кимея обърна лодката по течението и се оставихме Латейн да ни понесе на север към Кальо.

Бреговете бяха кални и пусти. Виждахме скитащи банди майсирски войници, вече дезертъори — едва ли щяха да се върнат в подразделенията си, в опасния и тежък поход назад през прохода Сулем и Кайт. Унищожаването на тези разбойници щеше да е поредното бреме за онзи, който спечелеше тази вече гражданска война — втората за едно поколение. Бях решен да се окажа победителят и се чудех кой ще управлява, след като успея да унищожа Тенедос. Определено не му завиждах... или на тях, защото можеше да се окаже поредният Съвет. Макар че не можех да си представя кои ще са.

Денят беше безветрен и тих и Кимея ме учеше да кормувам. Заранта бяхме видели две малки рибарски лодки — реката не беше съвсем безлюдна. Вече излизахме от пустите земи и приближавахме калийската граница.

Умувахме колко време ще е нужно, за да стигне вестта за смъртта на Байран и оттеглянето на майсирците до Никиас и Тенедос, който според нас все още трябваше да е в зимния си лагер над делтата на Латейн. Хелиографите, с които толкова се гордеехме, бяха разрушени през последните няколко бурни години.

Дирята зад руля описваше палав зигзаг по гладката повърхност под оловносивото небе.

Изведнъж от спокойните води зад кърмата се надигна вълна, висока петнайсет стъпки, заля ни и ме изхвърли от борда като треска. Плъснах по корем във водата, потънах и течението ме подхвана, заобръща ме в кръг и надолу към дъното. Успях да изплувам от въртопа и заритах отчаяно нагоре, към въздуха и живота.

Главата ми се показва над водата, видях как лодката ни се килна на една страна, докато Кимея се мъчеше да я обърне срещу течението, и заплувах с все сила към нея. За миг си помислих, че с мен е свършено, че течението ме отнася по-бързо, отколкото мога да плувам, но се приближавах, задъхвах се, ръцете ми започнаха да губят сила и Кимея ми хвърли въже. Не улучи, хвърли го отново и го улових, издърпах се с мъка до парапета.

Толкова се бях изтощил, че нямах сили да се покатеря на борда. Тя ме хвана за панталоните, изтегли ме и се претъркалях на палубата. Няколко дълги мига едва си поемах дъх. Най-сетне се успокоих, надигнах се, погледнах нагоре и изревах:

— Копеле мръсно!

Кимея ме гледаше озадачено.

— Е, вече знаем, че новината е стигнала до Тенедос — казах.

— Сигурен ли си, че беше той?

— Не съм. Но вълната със сигурност му вършеше работа — свалих си ризата и я изстисках. — Случайно или не, и това ще му го пиша на сметката.

Бурята се върна и Кимея отново измисли хитрина. По реката безшумно се носеше огромно, изтръгнато от зимните бури дърво, дълго над двеста стъпки и много по-широко от лодката ни. Кимея подкара към него и ми нареди да завържа лодката за дебелиите му клони.

Отвърнах ѝ, че това не ми харесва — какво ще стане, ако дървото се заобръща?

— Тогава ще се удавим, докато спим, и ще те срещна на Колелото. Но нищо такова не може да стане.

Канех се да възразя отново, но тя добави:

— А и мога да хвърля заклинание около нас и ако наистина от борда те изхвърли Тенедос, няма да може да ни намери. Ще сме просто някаква отломка, залепила се за този дънер. Да не говорим, че ще плаваме много по-бързо вързани за него, отколкото сами. Поне докато се носи по средата на течението.

Тя разбираше от плаване, не аз. Свих рамене и слязох долу да приготвя вечерята.

Нахранихме се, тя почисти и си легнахме. Но вместо да се любим като всяка нощ, пожела да си говорим. За бившата ми жена, за бившите ми любовници. Случвало ми се беше, но все пак се чувствах неловко. Никога не съм проявявал интерес към предишния живот на жените, с които спя, но тях сякаш не ги притеснява да питат.

— Имала съм само един истински любовник — каза тя. — И беше само за месец-два.

Потиснах прозявката си и се опитах да се пошегувам:

— Жалко. Това значи, че нямаш пикантни неща за изповед.

Тя изръмжа.

— Е, добре. Имаш пикантни неща за изповядване. Извинявам се.

Тя мълча дълго и се побоях от това, което предстоеше да чуя. Със сигурност нямаше да е забавно.

— Какво знаеш за фамилията ми? За Амбойна?

Спомних си онова, което бе научил Кутулу от вече мъртвия маг Хами преди много време в Кальо, и отвърнах предпазливо:

— Малко.

— Знаеш, че нашите мъже са били магьосници, ако са притежавали Таланта. И жените понякога. Нали?

— Знам.

— Ако мъжете не проявели дарба, влизали в дворцовия съвет и помагали за възхода на фамилията. Висшата ни цел винаги е била да властваме в Кальо, а след това — да управляваме цяла Нуманция.

— На което е пречел Чардън Шир.

— Докато не умря. Тогав баща ми разбра, че след две или три поколения пътят ни към трона ще е чист. Затова направи заговора за свалянето на императора.

— Аха. Не се бях сещал за това. Мислех, че заговорът беше само защото е високопоставен член от свитата на Чардън Шир и ни е мразел, защото унищожихме господаря му.

Кимея се изсмя горчиво.

— Фамилията ми никога не се е грижила за никого освен за поредния Амбойна. Но да не бързаме. Знаеш ли каква бе съдбата на жените Амбойна?

Отговорих предпазливо:

— Един човек, който би трябвало да знае, ми каза, че са длъжни да стават жени на други магьосници, ако самите те не притежават магически дарби.

— Жени... или метреси.

И това бях чувал. Спомних си и за двете дъщери на Амбойна, от първия му брак, за които се предполагаше, че са загинали — когато демонът унищожил Чардън Шир, мага му Микаел Янтлус и замъка на планинския връх.

— Да.

— Баща ми имал големи мечти за Амбойна и след като починала първата му жена, се оженил за една селска вещица. Било скандално, защото тя не донесла нито зестра, нито земи на фамилията. Оженил се за нея заради силата. Магьосник и вещица... и две деца. Брат ми Ялон и аз.

— Баща ми имаше план — продължи тя. — Каза ни го, след като майка ни умря. Бях на десет, а Ялон — на осемнайсет. Не знам какво е мислила майка ни за това, ако изобщо го е знаела.

— Предложи ни... не да се оженим, но да спим заедно. Първо, всеки от нас щял да придобие още по-голяма сила. Най-малкото в тъмната област — за инцест и за сексуална магия. Надяваше се, че ще имаме деца. Детето ни — децата ни щяха да притежават мощ, надвишаваща тази на всеки жив чародей, много по-голяма и от тази на императора. Какво изпитвахме аз или някой друг беше без значение.

Стомахът ми се сви.

— Брат ми реши, че идеята е великолепа — продължи Кимея. — Опитва се... да я осъществи три пъти. Почти ме съблазни. Чувствах се... чувствам се омърсена само от мисълта за това. Често ми говореше за това, шепнеше ми какво ще направим двамата, за онези черни наслади, които щяхме да изпитваме, когато останем насаме. Брат ми беше човек с тъмни помисли, по-тъмни и от тези на баща ми, а мечтите му за това, което щеше да прави с мощта си, как ще използва

хората като марионетки, бяха толкова отвратителни, колкото книгите и свитъците, в които ги намираще.

— Ето защо не можах да те намразя толкова, Дамастес — за това, че си виновен за смъртта му — тя въздъхна. — Честно казано, като си помисля, ние, товиетите, ти причинихме много повече болка.

Не знаех какво да кажа.

— Е, отвращава ли те всичко това? Вече съжаляваш, че си спал с мен, нали? Смяташ, че съм мръсна като фамилията си? — изведнъж се надигна и ме изгледа. — Или може би всичко това те интригува и те възбужда? Единственият друг човек, на когото съм го казвала, толкова се възбуди, че трябваше да ме науча веднага, щом свърших разказа си. Така ли мислите вие, мъжете, Дамастес?

— Не — отвърнах бавно. — Не съм възбуден. И не знам дали някой мъж ще се възбуди. Не мисля. Мислех си само колко зли могат да станат хората, когато имат сила, когато са магьосници. Много се радвам, че нямам нищо общо с Таланта, щом носи точно това — надигнах се и нежно я прегърнах през раменете. — Но знам едно. Това, което са искали, което са си въобразявали други, няма нищо общо с това, което си ти. Нали?

Раменете ѝ потръпнаха.

— Не би трябвало.

— Единственото, което може да ме притесни, са думите ти, че Амбойна се интересува само за себе си.

— А аз Амбойна ли съм още? Или съм само Кимея товиетката?

— От моя гледна точка не е кой знае колко по-добро.

— А би трябвало. Товиетите поне ги интересува нещо. Човешката свобода.

— Човек не освобождава хората, като ги души — отвърнах ѝ. „Нито като убива бременни“, продължи мисълта ми.

Кимея помълча дълго.

— Така е. Прав си. Но мисля, че когато човек реши да служи на нещо, което според него е по-висше добро, е готов да направи всичко.

Изведнъж ме обзе гняв.

— Майната му на по-висшето добро! Можеш да направиш всичко, всичко, заради този измамен блясък, и накрая всичко ще стане просто великолепно. По дяволите висшето добро! Затънали сме точно

в това, което може да произведе подобно мислене. Една шибана опустошена земя, която доскоро беше най-хубавата част на Нуманция!

Кимея като че ли разбра, че не съм ядосан на нея, и каза тъжно:

— Знам. Знам.

Стана тихо. Чувах вятъра, съскащ в стъклата на люковете, и пляска на речните вълни в дървото до мен.

— Но не е задължително да е така, нали?

— Дано да не е — отвърнах. Ядът ми беше минал. — Защото ако е, тогава всичко, което правя... което правим... е все едно да пикаеш срещу вятъра.

— Хайде легни — помоли ме тя. — Искам да сложа глава на рамото ти.

Отпусна се до мен и прошепна:

— Разкажи ми как е изглеждал Ърей преди. Как ще изглежда отново след време.

Въздъгнах и се замислих.

— Беше вълшебно място. Много стара лятна резиденция на някогашните крале на Нуманция. С прохладен приятен вятър, който духа от планините и поклаща дърветата на многобройните паркове в града. Никъде другаде не бях виждал такива дървета, с по шейсет стъпки обиколка, с многоцветни листа, толкова големи, че могат да служат за чадъри при ръмящия понякога лек дъждец. В центъра на града, вместо палат или мрачен замък, имаше градина, с фонтани, които се издигаха и шумяха между колони от черен мрамор, инкрустирани със злато, а водата със смях се стичаше по каскади до малките езерца. През целия град се изпъваха канали и свързваха...

Чух тихо похъркване, тялото ѝ се беше отпуснало до мен.

Замислих се за онова, което ми бе разказала, за разказаното от мен, и се зачудих какво ли ще стане наистина — след половин година, след година, след две.

Вече бях мислил за това и бях решил, че едва ли ще доживея до някакво подобие на мир. И намирах в тази мисъл странно утешение.

Но ако все пак доживеех?

Тогава какво?

Имах чувството, че от дълго време сме съвсем сами, но не беше така, щом си спомних, че пътуваме само от няколко дни.

И дойде неизбежният въпрос, колкото и да не ми се искаше да го задам: Какво става с армиите?

Кимея изпрати Зрящи заклинания на юг и видя части от раздробената армия на Байран — оттегляха се в унили колони към Майсир.

Опита и заклинание на север, за да види какво прави Тенедос, но усети злокобен натиск и го прекрати.

— Още е там. Как не извадихме късмет да го изяде някой от демоните му!

— От това и демон ще получи разстройство. А в Никиас?

Тя опита отново и отвърна, че не можела да е сигурна, но усещала присъствие на войски отвъд армията на Тенедос.

Приех, че и двете страни държат позициите си — Великият съвет в столицата, Тенедос — някъде отвън, най-вероятно над делтата на Латейн.

Допусках, че Тенедос е разбрал за смъртта на Байран и отстъплението на майсирците. Но това само щеше да намали бремето му и да го улесни да се справи първо с моите бунтовници като най-твърдите противници, а после и с Великия съвет.

Кимея не можеше да прати Зрящо заклинание до нашата армия, но се опита да изпрати на Синаит „чувство“: живи сме, добре сме и се движим колкото може по-бързо.

Толкова бързо, колкото ни носеше реката.

— Я погледни — каза Кимея. Държеше разлат съд, предназначен сякаш за месене на тесто. — Исках да се науча да пека хляб и за малко щях да го изтърва, толкова тежък беше. Виж какво има вътре!

Държеше в ръката си три имперски жълтици.

— Има две дузини, същите като тия.

Чукнах една от монетите върху масата и звукът ми показа, че е истинска. После потупах стената на каютата.

— Лодчице, мисля, че си твърде добра с нас.

Вдигнах бедра, за да поеме тялото ѝ семето ми, ръцете ми мачкаха гърдите ѝ, тя се изви назад, извика и се отпусна върху мен. Галех гърба и косата ѝ и след малко тя промълви:

— Свърших.

— Хубаво.

— Имам въпрос.

— Мм?

— Всичко това ще свърши ли, като се върнем в армията?

— Е, ще трябва да се чукаме не толкова публично и ще трябва да се научиш да не викаш толкова силно, когато свършваш.

— Нямах предвид това! Какво ще кажат войниците ти, като разберат, че спим заедно?

— Нали няма да се ядосаш?

— Не. Каквото и да кажеш.

— Ами, сигурно ще си кажат: „Страхотно е, че нашият генерал Дамастес се чука с товиети. Разбива врага отвътре. Направо го скъсва.“

— Мръсник. Все пак наистина ли ще им е все едно?

— Не. Някои сигурно ще решат, че бездруго вече сме го правили. Войниците обикновено смятат, че всеки двама души от различен пол и с добра външност рано или късно си лягат заедно.

— Не е много честно спрямо жените. Какво сме ние, само същества за похот ли?

— Така се надяват войниците. Особено младите, защото самите те са точно това. Като млад и за пясък да си помисля, пак ми ставаше. Но това буди и за мен един въпрос: какво ще направят твоите хора... товиетите?

Тя помисли малко.

— Честно ли?

— Разбира се.

— Не мисля, че ще им хареса много. Ти... всички, които не сте товиети, сте техни врагове и те са сключили само временно примирие.

— Странно. Само преди един сезон щеше да кажеш „ние“.

Отново мълчание.

— Щях, да.

— Да си повторя въпроса — какво ще направят?

— Не знам. Може би само ще поръмжат. Аз съм магьосница и ми е позволена голяма свобода, въпреки че съм товиети. Предполагам, че

докато не стана изменничка, а аз няма да стана, няма да се случи кой знае какво. Освен това... — Кимея въздъхна. — Както чух веднъж да казва Свалбард, „ебал съм ги, като не носят шега“. А и трябва да мислим за много по-важни неща. Например за императора и за онези тъпацы в Никиас.

— Разбира се. Първо да оправим тях. После ще мислим за друго ебане.

— Като стана дума, тъй като не ми се спи още и тъй като днес бях добро момиче и те оставих да кормуваш, и тъй като съм донесла маслото, което е точно до теб, какво мислиш, дали да не го направим навсякъде, като първия път?

— Мисля, че може да се уреди.

Тя се обърна настрани, после — по гръб.

— Тогава ела тук и ми позволи да те вкуся.

Подчиних се, надигнах се на колене и си помислих: „Май много скоро ще се влюбя в тази жена.“

Земята по двата бряга беше неопожарена, неплячкосана и тук-там по някоя храбра душа се бе осмелила да вдигне отново съборената си колиба. Прецених приблизително къде сме по многобройните речни завой, макар че голямата река мени курса си толкова често, че само опитен речен капитан може да е сигурен.

Спряхме на едно място, откъдето се виждаше дим, вероятно от близко село или богата ферма, и слязохме с багажа си.

Бяхме обсъдили какво да направим с лодката. Най-логичното беше да я вържем и да я продадем на някого в селото.

Но идеята не беше много добра.

Затова, след като свалихме на брега всичко, което ни трябваше, я избутах обратно и оставих течението да я поеме.

Тя се завъртя два пъти, после водата я отнесе до средата на реката и тя продължи напред, все едно че я караше невидим лодкар.

— Дано продължи така, да намери други двама любовници в беда и да им помогне — промълви Кимея, облегната на рамото ми.

Прегърнах я.

— Не звучи добре от устата на една прагматична чародейка.

— Точно в този момент съм само едно тъжно момиче. Чувствам, че имахме нещо много хубаво, а сега... — гласът ѝ заглъхна и тя отново се загледа към лодката.

— Ще помогне ли, ако кажа, че те обичам?

— Да. Много.

Стигнахме до една малка ферма и видяхме два красиви коня — единият сив, другият дорест. Дорестият смътно ми напомни за отдавна изгубилия се Лукан. Надявах се, че той отдъхва в мир в някой чифлик край Никиас. И той, и Рабит не бяха нито за оран, нито за теглене на впряг.

Поговорихме с фермера. Твърдеше, че сами дошли един ден в нивите му и ги задържал, докато се появи собственикът им.

— Ще ми изядат цялата къща и всичко — добави той с ръмжене.

Огледахме ги внимателно и решихме, че са в добра форма. Три от жълтиците на лодката, още две за седла и сбруи, и поехме.

Дорестия го нарекох Бързогон, а Кимея даде на своя името Скитник.

Яздехме право на изток. И макар да беше сезонът на бурите, началото на новата година, и често пъти да беше мокро и студено, прекарвахме великолепно.

Селяните ни посрещаха най-радушно. По това време на годината не се налагаше да работят по полето от зори до здрач, имаха достатъчно храна за гости, а често — и по някой плевник за нощувка.

Нямаше много пресни зеленчуци, но беше времето за клане на прасета и ни даваха свински мръвки, прясно опушена шунка, печено в сосове от боровинка и горчица, хляб и баница със сухи плодове.

Но по земята все пак личаха белезите от войната — изоставени ферми и угар; минавахме цели левги, без да видим никого; яздехме колкото може по-бързо, без да изтощаваме себе си и конете.

Но за нас не беше самотно. Бяха най-хубавите нощи, само двамата.

Понякога преспивахме в изоставените къщи, но по-често в плевниците; от пустотата на къщите ни побиваха тръпки.

Пътят ни се виеше през странна гора: млади дръвчета, насадени в прави редове като царица или жито.

— Кой сади дървета само заради дървото? — учуди се Кимея.

— Мързелите дърводелци — подхвърлих и тя ми се изплези.

Подкарах до едно, наведох се и огледах ствола.

— Не съм сбъркал чак толкова. Това е някакъв вид твърдо дърво и стволът е стегнат с телове, за да расте съвсем прав. Сигурно в нормално състояние е крив, огънат, а на някой му трябва прави дъски за нещо. За скъпа мебел например.

— Само предполагаш — каза Кимея. — Ще попитаме, като стигнем къщата на собственика.

Но и да имаше такава, беше скрита добре. До вечерта не можахме да видим нищо освен безкрайните насаждения с правите алеи между дървесните пояси.

— Май ще спим на открито — каза тя.

— Някакъв проблем. Имаме си продукти в дисагите, можем да си стотвим някаква супа, а аз ще приготвя най-люксовото легло, в което си спала.

— Къде ще спрем тогава?

— При следващия поток.

Кимея се погрижи за конете, нареди камъни за огнището и напали голям огън, както я помолих. Отсякох клоните на две дървета на двайсет стъпки едно от друго над мястото, където се раздвояваха на чатал, изсякох другите между тях и изтръгнах плитките корени от земята. Едно от по-тънките дървета поставих на чаталите и по него от едната страна наредих другите. Струпах клони между тях, докато не се получи добра, здрава стена срещу силния вятър.

От вътрешната стена на заслона грижливо подредих листати клонки — пласт по пласт, и ето че си имахме удобно меко легло.

Пред леглото приготвих друг огън — този път тесен и по дължината му.

— Е, готово — заявих гордо. — Ще спим в навеса, с огън от външната страна. Стане ли му на някого студено, трябва само да хвърли дърва в огъня.

— Ти ще спиш от външната страна. Да си по-близо до дървата.

— Няма ли сламки да теглим поне? По-скоро клонки?

— А, не. Мамиш. А ако не мамиш, аз ще измамя. Все пак съм магьосница, нали?

Вечерята беше половин самун хляб, който си бяхме купили предния ден, затоплен до огъня и намазан с масло, и гъста супа от леща, с билки, набрани по пътя. Вече бях научил, че познаването на растенията от маговете не служи само за магия.

Измихме се, измихме и съдовете на поточето, взех няколко въглена от големия огън, преди да го изгася за през нощта, и запалих огъня до леглото ни.

Шепнеше зимен вятър, но ни беше много топло.

— Доста впечатляващо — промълви Кимея, сгушена до рамото ми. — Всичко знаеш за дърварството, нали?

— Ползата от зле прекараната младост. По-малко учение, повече сеч на дървета.

Не ни се спеше, мирисът на клонки и листа ни беше загърнал като аромата на благовонни свещи.

— Спомена за младостта — казах. — Всичко, което ми разказа досега за твоята, беше само лошо. Друго няма ли?

— Има, разбира се. Но сигурен ли си, че искаш да го чуеш?

— Стига да не е безкраен низ от любовници, който да ме направи ревнив.

— Глупчо — промълви тя, обърна глава и ме целуна по брадичката. — Кой може да ревнува заради миналото?

— Аз.

Гласът ѝ стана много сериозен.

— Исках да кажа, че ако държиш да чуеш за мен, ще чуеш за някои неща, които няма да ти харесат, и за някои хора, които сигурно би предпочел да са мъртви. И понякога никак не е приятно.

— Аз помолих, нали? Което значи, че съм съвсем подготвен да го чуя. Започни със случилото се в Полиситара. Пропусни семейството си, ако искаш.

Кимея вдиша дълбоко.

— Добре. И май го искам. Тогава да започнем с мен в затворническата килия. Все още бях стъписана след случилото се в Ланвирн, тъй че не помня първите няколко дни. Но бавно се свързах и това, което помня, са тъмничарите. В килиите имаше жени и

тъмничарите правеха с тях каквото си поискат. Или с момчетата в килиите. И с мен, въпреки че бях малко момиче.

— Най-лошият от тях беше един кучи син, Юджърн — тя се намръщи. — Още помня името му. Виждам лицето му. Имаше ужасно въображение. Още не мога да повярвам, че нечий мозък може да бъде такава клоака.

— Не беше просто тъмничар — прекъснах я. — Беше инквизитор. Полицай от Никиас.

— Това обяснява доста неща. Веднъж му казах да не е посмял да ме пипне, защото ще донеса за него на принца регент. Той реши, че е ужасно смешно, и ми отвърна, че след като братът на императора произнесе присъдата си над мен, която можела да е само една, никого нямало да го интересува какво е станало.

— Разбрах, че е прав, защото от време на време по някой полицай влизаше в някоя килия и си доставяше удоволствието. Юджърн обичаше да гледа — Кимея потръпна. — Но знаех, че преди да му се предам, ще намеря сила да му прехапя езика, та да кърви до смърт, и странно, това ми даваше кураж да го търпя... Но после замъкът беше нападнат. Чухме трясък на оръжие и крясъци на умиращи. Никой не разбираше какво става, но каквото и да беше, нямаше да е по-лошо от онова, което ни чакаше. Пазачите се изтеглиха към килиите и някой подхвърли, че трябва да ни задържат като заложници. Юджърн реши, че идеята е страхотна. Но преди да успеят да ги отключат, в коридора нахлуха мъже, сечаха и убиваха. Юджърн се замоли за милост, но ние отвътре закрепяхме какво чудовище е и го убиха, както и всички останали пазачи, дори и малкото, които можеха да минат за хора.

— В този ден май никой не е проявил милост.

— Да. Килиите бяха отворени — в блока, в който бях аз, за политически затворници, и в другите сектори, за обикновени престъпници. Двама души извикаха да запазим тишина, казаха, че са товиети и че ще се погрижат за всеки, който пожелае да се присъедини към тях.

— Дотогава нищо не бях чувала за товиетите, макар да съм сигурна, че баща ми и брат ми са знаели за тях — продължи тя. — Но нямаше къде да отида и казах, че тръгвам с тях. Щом разбраха коя съм,

веднага заделиха трима мъже да ме изведат от замъка. Преведоха ме бързо през двора. Цареше пълно безумие. Не знам къде си бил ти.

— В по-далечното крило, подготвих контраатака.

— Не исках да остана там. Правеха неща, които не исках да гледам — тя потръпна. — Имаше жени... и момичета, по-малки от мен, тях ги...

— Все едно. Знам какво стана. Значи си избягала по улиците на Полиситара.

— Напуснах го същата нощ, когато битката стана най-жестока. Исках да остана в града, да изчакам баща си. Какъвто и да беше, все пак беше баща ми. Но ми отказаха — изглеждало, че псетата на императора, прощавай Дамастес, се били измъкнали и печелели.

— Отведоха ме в една ферма, някъде извън града, и се крихме там три дни — тя въздъхна. — Тогава чух за смъртта на баща си — замисли се и добави: — Чувала съм, че понякога, когато хората преживеят цял низ от нещастия, стават студени. Вярно ли е?

— Да. Мисля, че е дар от боговете. Пази ни да не рухнем съвсем.

— Точно така стана с мен — каза Кимея. — Мъчно ми беше за загиналите. За това, че досегашният ми живот беше свършил. Неизвестното ме плашеше. Но знаех, че ще оцелея. И не само ще оцелея, но ще стана силна и един ден ще отмъстя... До седмица товиетите ме изведоха от Кальо, предаваха ме от семейство на семейство. Това, което ти... или Кутулу... несъмнено вече знаете, е, че в сектата ни има различни нива. Първо са вярващите — дюкянджията, от когото пазаруваш, коларят на пътя, обикновеният кротък войник в строя, хора, които приемат ученията, но ги следват без шум и кротко. Онези, за които полицаите и благородниците никога не научават. Те са нашата сила — нашите шпиони, ятаците ни, помагачите. След това са тези, които наричаме „Сивите“ — тези, които било по избор или заради обстоятелствата, са хората на действието.

— Удушвачите — прекъснах я с гняв.

— Да. Или тези, които продават плячката, която могат да донесат хората с копринените въжета. Водачите на клетки често пъти нямат време за двойствен живот и затова стават Сиви.

— Последната група са тези, които наричаме „Издирваните“ — тези, които имперските шпиони са открили и които ги чака затвор или по-лошо. Тези, които не могат да покажат лицето си денем там, където

може да ги познаят. Бях една от тях. Прехвърлях се от дом на дом, от един вярващ на друг, докато не стигнах в Курам. Моят нов дом — погледна ме и се усмихна — с малко крива усмивка. — Това определено няма да ти хареса. Прие ме директорът на един лицей, където се учеха синовете и дъщерите на богатшите на Курам, главно винари и едри търговци.

Наистина не ми хареса — коварен заговорник в тила ти.

— Никой ли не е разбрал с какво се занимава?

— Гражданинът Ярканд беше много изкусен в проповедите си. Между другото, в разказа си не издавам нищо, което може да застраши моите братя и сестри. Ярканд вече е мъртъв и това е една от причините да разбирам нещо от лодки.

— Не се безпокой, че можеш да издадеш нещо. Кълна ти се още сега, че всичко, което си ми казвала — добро, лошо, престъпно, никога няма да бъде използвано от мен или казано на друг без твое съгласие. Ще ти се закълна в който бог пожелаеш.

— Думата ти е достатъчна.

— Благодаря ти. Но един въпрос, ако позволиш: на какво учат товиетите младите си?

— Първото е, че според товиетите не съществуват почти никакви граници за това, което човек може да знае, ако иска да се учи. Тъй че не е като в обикновените училища, където момичетата се учат да четат, да шият и да поддържат сметките на домакинството, и само това, а момчетата — на всичко, което им е интересно. Товиетите не правят разлика между момчета и момичета. Всеки може да учи всичко. И друга разлика — на никого не се пречи да върви напред, ако момчето до него е по-глупаво или мързеливо. Изоставащия го връщат да продължи с по-малките ученици или дори го изхвърлят от училището, докато всеки, който се учи, може да продължи все напред и напред.

— Бях като една голяма гъба — продължи тя, малко сънено. — Бързо осъзнах колко малко знам — баща ми бе позволил да се уча единствено на магия, магия и магия.

— Не точно това имах предвид. Ще се опитам да поставя въпроса по друг начин. Какво говорят товиетите на децата за себе си?

— Това, че са таен орден. Че срещу нас е насочена омразата на много хора и затова никога не трябва да казваме на никого за нашата секта и за нашите тайни. Учим ги, че този свят е чудовищно погрешно

устроен и че всички, които ни управляват, трябва да бъдат съборени и всички олтари на богове, които хората почитат сега — унищожени. И когато всичко бъде разрушено, когато всичко потъне в хаос, тогава новото общество, което ще се появи, ще бъде пречистено и ще можем да построим наистина свободна страна, където никой човек няма да е по-добър или по-лош от този до него. Когато настъпи този ден, тогава всяко зло ще отпадне и боговете, които със сигурност съществуват, ще се появят в нов облик.

— Наистина ли вярваш, че този Златен век ще настъпи чрез смърт и разрушение? Или по какъвто и да било друг начин? — попитах нежно.

Кимея въздъхна.

— Бих искала — тонът ѝ ми подсказа, че не бива да ровя повече.

— Друг въпрос — опитах се да сменя темата. — Какво учат децата за удушвачите, за Сивите, за Издирваните?

— Смятани са елит. Най-святите, опълчващи се на онези, които оскърбят воинския ни култ. Ако нещата бяха по-други, щяха да носят мечове, да са облечени в броня като всеки воин. Но враговете ни ги превъзхождат многократно и затова им остават само жълтите копринени въжета.

Помислих си за миг каква голяма говняна купчина е точно това — помнех ги като жалки разбойници, всичко, което правеха, не беше заради убеждения, а само за плячка.

— Вярваш ли в това?

— Тогава — да. Помнех какво причини императорът на семейството ми. Но сега...

— Все едно. И така, стигна до лица на гражданина Ярканд.

— Да. Станах част от домакинството им. Ярканд и жена му казваха на всички, че съм негова племенница, че майка ми, негова сестра, и баща ми загинали при наводненията. Ярканд беше много добър човек. Жалко, че не съм живяла при него като по-малка, още от бебе. Щях да си мисля, че той е истинският ми баща, и сигурно щях да обичам човечеството повече, отколкото сега. Той ме научи на много неща. Книжни знания, всичко, което предлагаше училището му. Това, в което вярват товиетите... и в уроците с мен не му се налагаше да е толкова уклончив. Но най-важното, което научих от него, е, че не е задължително нещата да са черни и бели, добри и лоши, и че светът

невинаги е лош, и че не си длъжен непременно да убиеш този, който не е съгласен с теб.

Изглеждаше малко изненадана.

— Странно. Може би точно това, на което ме учеше той, един товиети, пося у мен семето на съмнението към ордена, който бе толкова добър с мен. Много странно. Хм. Да имаше чаша вино... Щеше да ми е по-леко да ти разказвам.

Подадох ѝ мяха с вода до нас. Тя направи гримаса, но отпи.

— Ярканд знаеше, че съм Амбойна и че произхождам от род на велики магьосници, затова получавах тайни уроци в занаята си. Маговете се скитат много. Винаги са в движение, търсят нови заклинания, предизвикват други чародеи, така че винаги се намираше някой, който да престои у Ярканд в замяна на това да ме учи за ден или седмица.

— Бях много щастлива — промълви тя. — Знаех го и също така знаех, че в Ланвирн никога нямаше да съм толкова доволна от живота. Кой знае какво щеше да се случи? Може би щях да остана в Курам, опитна и талантива чародейка за своите братя и сестри, навярно водач на клетка, защото винаги съм била способна да виждам нещата малко по-ясно, малко по-бързо от останалите. Кой знае? Но Ярканд се поболя и никой лечител, никоя вещица или магьосник не можеше да му помогне. Изпаднах в паника, опитвах със свои заклинания, търсех своите учители по магия, молах ги да направят нещо, каквото и да е.

— Но нищо не помогна и Ярканд умря — тя въздъхна. — Този път не останах спокойна и хладна. Изпитвах ярост към всичко — към боговете, затова, че ми бяха отнели човека, когото обичах. Вече исках жълтото копринено въже. Но не за да убивам хора, защото те нямаха нищо общо със смъртта на Ярканд. Исках боговете да убия, ако мога. Знаех колко е нелепо и това сложи край на гнева ми. Или поне го затаи дълбоко в душата ми. Но не можех повече да остана в лица, колкото и да искаше жената на Ярканд.

— Товиетите ме изпратиха с едно пътуващо семейство — продължи Кимея. — Имаха малка лодка и въртяха с нея търговия нагоре и надолу по Латейн. Продаваха неща от първа необходимост, спираха се при всяка ферма, която отвърне на сигналите ни. Превозвахме също така пратки за наши братя и сестри, без да питаме

какво е съдържанието им, имахме и тайни пътници — Сивите, бягащи от имперската стража.

— Старецът, съпругата му и техният син: трябваше да е на моите години, но като малко момче паднал от високо и оттогава не можеше да порасне повече. Всички го обичахме, грижехме се за него. Те бяха новото ми семейство... Тогава придобих истинското си знание — какво говорят и какво правят хората, а не това, което пише в книгите. Носех си и записките, упражнявах заклинанията си и откривах, че кръвта на Амбойна тече чиста във вените ми, защото бях способна да напредвам много по-бързо от всяко момиче на моята възраст. Войната в Майсир бушуваше, молехме се императорът да бъде съкрушен, вярвахме, че след като той падне, ще получим възможност да наложим своя по-добър свят.

При тези думи ме погледна.

— Не стана така, разбира се. Не зная защо. Навярно Нуманция загуби твърде много добри хора, а някои от тях бяха товиети. Може би, когато майсирците опустошиха Ърей, нашата секта загуби нещо, нашата гордост и вяра бяха разбити донякъде. Не знам. Криехме се в заливетата, щом видехме войници, било то майсирци или нуманцийци. После настъпи мир и доколкото избягвахме сблъсъци с Гвардията на мира, животът се върна към обичайното... Когато станах на петнайсет, имах онази любовна връзка, за която ти споменах. Той беше на двайсет и две.

— О.

— Точно така. На всичко отгоре фамилията му беше богата, за известно време бяха едни от земевладелците, с които предпочитахме да търгуваме. Не мислех за нищо. Бях убедена, че това е любовта на живота ми, че ще бъдем винаги заедно, че е възможно синът на един богаташ да е щастлив с момиче от една речна баржа, защото той само това знаеше за мен, и че товиетите щяха някак да ме разберат или пък той да се присъедини към нас. Всякакви такива момичешки мечти.

— А след това разбрах що за човек е всъщност. Може би чак сега разбирам, че не беше нищо повече от един разглезен хлапак, който казваше всичко, което ми се иска да чуя, само и само да може да ме чука — като всички други недорасли мъже, които съм срещала — в гласа ѝ се прокрадна гняв и тя млькна. Пое си дъх няколко пъти и се усмихна. — Прозвуча като от устата на мъдра жена с голям опит, нали?

Все едно. Той сложи край на връзката ни по най-грозния начин. Реших, че е чудовище, и не можех да понеса обидата. Отново избягах. Но този път знаех какво правя. Отидох при една вещица — всъщност могъща чародейка, която се беше отдръпнала от света, за да продължи живота си кротко сред блатата на Делтата. Купувахме ѝ разни специални неща, щом стигнехме до някое градче, и в отплата тя ни закриляше със заклинанията си.

— Беше бивша товиети, изоставила ордена преди десет години. Учих се при нея една година. Научих много и започнах да помагам на бедните около мен с отвари и билки, а нерядко — и с простички съвети. Такива като мен има много — не водачи на клетки, без някакво официално положение, но все пак водачи на нашето движение. Разбрах, че избягваме такава йерархия след пагубния бунт, когато Так все още властваше над нас и оцелелите обвиниха водачите ни за тази наглост. Все едно. Някои от тези уважавани товиети дойдоха при мен миналата година и казаха, че само си губя времето в това бласто, че орденът се нуждае от мен, че предстоят важни събития, че императорът, когото мислехме за мъртъв, се е върнал и се опитва да си върне трона. Единствената задача на товиетите в този момент била да го спрем, да направим всичко възможно да умре. Изслушах ги. Подчиних се и тръгнах с тях. Помагах като чародейка или съветничка всеки път, щом решах, че нещо не е направено както трябва или че нещо не е забелязано. Не забравях колко съм млада и как обикновено по-възрастните не се вслушват в съветите на по-младите, и разбрах, че най-лесният начин да се възприемат идеите ми е като ги поднеса деликатно и спокойно. Мисля, че се справях добре, защото ме слушаха и си спечелих известно уважение. Имаше извънредни случаи, когато нямаше време за увъртания и тогава се чувствах като офицер в армията, като тиран — тя ме погледна и се засмя. — Но хората все пак ме слушаха и изпълняваха. Понякога се чудя защо това не ме направи нагла и самоуверена. Може би това, че бях паднала толкова ниско, от знатна благородничка до дете, затворено в килия, изправено пред изнасилване или нещо още по-лошо, ме предпази да се главозамая.

— После един наш агент, в горните ешелони на Великия съвет, ни съобщи, че ще те върнат — ще те направят пълководец на армиите им. Бяха разбрали по някакъв начин, че си премислил и че вече не си марионетка на императора. Отначало решихме, че трябва да бъдеш

убит, като човек не по-малко опасен от Тенедос, въпреки че си се отвърнал от него. Имаше и планове как да се справим с теб — тя замълча за момент. — След това ти обаче избяга от затвора на съветниците и уби Ерни, друг от хората в списъка ни на най-опасните врагове. Някои старейшини в Никиас решиха, че може би ще е интересно да ти помогнем, да те оставим да се развихриш и да видим какъв хаос ще предизвикаш, защото не искахме нито Съвета, нито Тенедос.

— Значи съм бил поредният зар — не ме зарадва особено причината да ми помогнат като беглец в Никиас. — Поредният зар, но подправен, за да можете да си играете играта.

— Отначало искахме да си точно това — каза Кимея. — Но после нещата отново се промениха и някои прецениха, че може да се окажеш най-доброто, може би единственото оръжие за унищожаването на Тенедос. Потърсиха ме, защото си бях имала работа с теб, макар и отдавна, за кратко и по не особено приятен повод. Поискаха да отида при теб, с Джакунс и останалите, и да видим какво ще стане, ако ти предложим известна помощ. Ти, разбира се, ни наруга и ни изгони, като изменници. Някои от товиетите решиха, че това е предопределило съдбата ти. Други, като мен и Джакунс, бяхме впечатлени.

— Когато бе заклещен на Латейн, стана очевидно, че трябва да подкрепим армията ти, защото Гвардията на мира беше почти безпомощна и рано или късно Майсир щеше да се върне в Нуманция. Пожелах лично да поведе спасителните съдове. Не съм си и помисляла тогава, че нещата ще се променят така — погледна ме, в очакване на отговор. — Е?

— Хм. Даде ми много теми за размисъл. Но аз поне адски се радвам, че това, което стана, стана.

— Аз също — промълви Кимея. — И дано да не съм казала нещо лошо... лошо за това, което е между нас.

— От къде на къде? — отвърнах, почти искрено. — Казах, че истината не би могла да развали нещо, което не би могло да се развали, нали?

— Не. Не си ми го казвал.

— Но би трябвало.

— Едва ли. Никой не очаква чак такова красноречие от едно демонично чудовище като теб.

— Демонично чудовище значи?

Кимея се прозя и кимна.

— Обречена си! — изръмжах и я придърпах в леглото. — Ние, демоните, имаме по два кура, знаеш ли?

— Много добре го знам — отвърна тя. — Защото наистина искам да те любя, и ти мен, за да повярвам, че тази моя бърлива уста не е развалила всичко.

Искаше може би да каже още нещо, но устните ми се притиснаха в нейните, езикът ми затанцува с нейния и ръцете ѝ ме прегърнаха.

Бурята отново ни спря в някакво изоставено ханче и това бе най-вълшебното време. Имаше няколко глупави ярки, които си мислеха, че могат да се измъкнат от печен в битките войник като мен. Отидоха набързо в котела с няколко картофа, три-четири не съвсем спаружени моркова и подправки, които намерихме в обраслата с бурени градина зад хана. Лаиците, които го бяха обрали, не бяха претърсили добре и намерих на лавицата на един от килерите три бутилки вино за Кимея.

Зад ханчето имаше малък изкуствен водопад и езерце, а в конюшната намерих голяма бърчва, срязана на две за поилка на конете. Двамата я изтъркаляхме до водопадчето и Кимея, с помощта на двата изкъртени от сградата улука, отклони вода от водопада, докато аз кладях голям огън. Нагрях камъни и ги пуснах в пълната бърчва. Щом водата се стопли, влязохме да се къпем и скочихме за малко и в леденото езерце. Направих греяно вино за Кимея и билков чай за мен.

Боя се, че работата стана малко глупава — докато се сетим за пилешката супа, котелът беше почти изврял. Но добавихме малко вода и се получи съвсем прилична яхния.

Искаше ми се да се скитам безкрай с Кимея из тази земя, до края на живота си, без цели и планове. Но беше невъзможно.

Фермите ставаха все по-бедни, селяните — все по-недружелюбни и разбрах, че се приближаваме към армията.

Намерихме силно отъпкан от конници и фургони черен път и тръгнахме по него.

Малко след това зърнах пушеците на зимния ми лагер на билото на големия хълм и поехме натам.

— Дамастес — каза Кимея и се извърна в седлото. — Обичам те. Усмихнах се, а близкият храст проговори:

— Никой да не мърда. Кажй какво търсиш тук и не посягай към меча.

От скрития пост се показва брадат мъж със зареден арбалет, а от двете му страни — още двама стрелци.

Бяхме си у дома.

Щабът на армията се намираше в едно тържище, също като Пестум. Карах през него и се надявах, че ще мога да го опазя по-добре от онова градче.

Имах чувството, че съм отсъствал цяла вечност, но всъщност не беше изтекло много време, откакто убихме Байран.

Няколкото дни с Кимея бяха чудесни, но вече бяха свършили. Трябваше да ги оставя в паметта си, до всички други спомени за дни, невгорчени от мириса на кръв и смърт.

Кутулу беше заел големия хан. Слязохме, посрещнаха ни с радостни викове и влязохме вътре.

Кутулу разглеждаше голяма карта, Йонджи бе до него, а Свалбард седеше отпуснат на пейката в дъното на гостилницата.

Планинецът ни изгледа накриво.

— Какво ви забави толкова? Ние сме тук още от вчера.

19.

ПРИБЛИЖАВАНЕ

— В марш... напред!

Забиха барабани, заехтяха тръби, конете затъпкаха на място, офицери и сержанти завикаха. В челото на колоната, зад знамената ни, беше домин Танет с наскоро преименувания Седемнадесети Ърейски пиконосци.

— Не е зле — казах на Линърджис.

— Накарах ги да свършат малко повече работа, освен да лъскат месинга, докато ти се правеше на герой. Тръбите поддържат почти еднакво темпо, нали?

— Не говорех за музиката, а за войниците.

— Хм. Стана ни досадно да седим и да се мотаем и трябваше да измисля нещо да им запълни времето. Малко набиване на крак свърши работа.

Линърджис, Кимея, Синаит, Кутулу и моя милост, с адютантите ни, стояхме на билото на хълма, а армията се движеше долу почти като на парад.

— Ще видим как ще се държат, като се стигне до леене на кръв — продължи Линърджис. — Дотогава нищо не може да ме впечатли — загледа се напред, където Йонджи и неговите съгледвачи разчистваха пътя на колоната след конния авангард. — Почти съжалявам, че нямаме още месец преди началото на кампанията.

— Вече сме във Времето на росите — отвърнах. — Тенедос винаги е обичал да започва кампаниите рано.

— Все пак след твоите игрички с майсирците ми се ще да останем на място и всички бузести новобранци, които горят от желание да служат под знамената на Дамастес Хубавеца, да могат да се стекат при нас.

— Ако са сериозни, ще ни намерят. Армиите чертаят добре пътя на марша си.

Наистина ни трябваше време, но време нямахме. Времето щеше да даде на бившия император повече възможност да състави заклинанията си и да развие стратегията си.

Моята беше проста — марш на север, по източния бряг на Латеин, докато Тенедос държеше западния. Надявах се да се съединим с армията на Съвета някъде край делтата на Латеин, след това да я прехвърлим и да разгромим Тенедос. По-сложна стратегия се отказах да замислям. Щях да изчакам и да видя какво ще предложат обстоятелствата.

Смуших Бързогон и спрях до Кутулу, който както винаги седеше неловко на коня си.

— Нещо ново?

— Нищо. Още двама от агентите ми се върнаха тази сутрин. Всички потвърждават старите донесения.

Тенедос събираше селяните в човешко стадо — старци, жени, деца, всички, из цялата област, която държеше. Никой нямаше представа защо го прави, но знаех, че няма да е за добро. Помнех добре, че магията му се подхранва с кръв. Но не го споделях с командирите си, докато не разбере точно. Нямаше смисъл да ги тревожа преждевременно.

Върнах се при Линърджис.

— Е, да се включим ли в танца?

Докато стигнем до Латеин и завием на север, не срещнахме съпротива. След това се натъквахме на малобройни съгледвачи на Тенедос, повече шпиони, отколкото войници. Някои убивахме, други задържахме в плен, трети успяваха да избягат с вестта, че сме тръгнали в поход.

Не се притеснявах. Знаех, че въпреки всички могъщи заклинания на Синаит магията на Тенедос вече щеше да го е предупредила.

По пътя си възстановявахме хелиографските кули, тъй че имахме постоянна връзка с тила ни в Кальо, доколкото позволяваше времето. Не беше кой знае какво, но все пак бе една малка стъпка към възстановяването на реда, за да напомни на нуманцийците, че сме съотечественици.

Времето беше хладно и понякога валеше, от което прахта по пътя се слягаше. Но долавях раждащия се наново живот из околността, Времето на ражданията настъпваше и се надявах, че новата година най-сетне ще донесе мир на Нуманция.

Нашият мир.

— Един въпрос, милейди? — двамата с Кимея яздехме встрани от групата. — Всъщност два въпроса, зададени небрежно, колкото да минават по-лесно левгите.

— Трябва само да ги зададете, сър, и е възможно да ви отговоря, може би откровено, при това.

— Как прие все пак Джакунс новината, че двамата с вас сме решили да си правим компания?

— Като всеки благоразумен човек, когато една магьосничка му каже нещо, което не му харесва. Предпочита да не рискува да си навлече гнева ѝ, за да не го превърне в паяк.

— Можете ли го?

— Не, но не е нужно да му го казвате. Сериозно ли? Не добре. Но може би чувства, че аз те съблазнявам, за да те привлека към нашата кауза, а не обратното.

— Кое то ме води до втория въпрос. Защо все пак ме съблазни, както току-що каза?

Тя се изкиска.

— Видях колко са ти издути панталоните.

— Сериозно.

— Щом трябва — усмивката ѝ се стопи. — Бих могла да изтъкна три-четири причини, неща, които видях как направи. Но ще ти предложи две.

— Първата е стара. След като брат ми беше... убит...

— Не исках да се връщаме към това време.

— Но трябва. Тъй че млъкни и ме изслушай. Когато ме вързаха и твоите войници ни поведоха от Ланвирн към Полиситара, ти дълго ме гледаше загрижено. Отначало си помислих, че те е страх да не се опитам да избягам; след това се вгледах в лицето ти по-внимателно. Колкото и да не исках да призная, че у теб има някаква човечност,

разбрах, че си загрижен за мен. Тревожеше те това, което се боеше, че може да се случи с мен, след като стигнем до имперските тъмници.

— Загрижен бях. Но не съм си помислял, че лицето ми толкова ме издава.

— Мили ми Дамастес — каза тя. — Никога не се отказвай от войнишкия си занаят, за да станеш скитащ шарлатан.

— Дотук с мъжката гордост. А другата причина каква е?

— Онази първа нощ, когато дойдохме при теб, за да потърсим някакво примирие, и ти отказа да предадеш Кутулу. Бяхме шестима и въпреки това ти ни наруга като сган изменници.

— Май понякога не говоря както подобава на пълководец.

— А може би точно така трябва да говори един истински пълководец. Подобни думи изключват възможността да бъдеш разбран погрешно.

— Чак се изчервих. И какво? Решила си, че съм храбър?

— О, ни най-малко. Аз... вече го знаех. Завладя ме очарователната ти глупост. На твое място щях да се съглася с всичко, което искахме, а после щях да викна на стражите веднага щом те оставехме, ако такова е било намерението ти. Подобно поведение прави живота по-дълъг.

— Причините ти се оказват все по-ужасни. Съжалявам, че те попитах.

— Миличкото ми — тя се пресегна и ме потупа по облечената ми в стомана десница. — Истината винаги е жестока любовница. Но те обичам, знаеш ли.

— И аз теб.

Северните окрайнини на Кальо не са толкова плодородни като останалата част от провинцията, а в някои части са почти толкова бедни като Тагил и Амур. Седмица след началото на похода се принудихме да се отдалечим от Латейн — притоците и обширните блата затрудняваха придвижването ни покрай брега. Възвихме встрани, за да избегнем препятствията, през песъчлива земя и ниски хълмове. На картата отпред нямаше почти нищо, освен едно петно за село, на самата река. Смятах да спрем там.

Тенедос трябваше да е на няколко левги от другата страна. Надявах се, че ще мога да изпратя куриери през фронтите му линии до Никиас, за да съобщя на Барту и Скопас да изпратят Трерис на юг, за да се свърже с мен.

Яздех в челото на колоната, наслаждавах се на чистия прохладен въздух и си бърбях с Кимея и Ласлейг.

— Е? След като всичко това свърши, след като победим и се покрием с лаври, след това какво? Ще се върнем по именията си, за да ги възстановим със златото и почетните дарове, с които ще ни удостои властта?

Той поклати глава.

— Едва ли ще мога да се вместя отново в селската тъпотия.

— Че защо? Точно това се каня да направя.

Ласлейг ме изглежда невярващо.

— Ще се връщам в имението ни само понякога. Може да си купя къща в Никиас, за по-удобно.

— Удобно?

— Мисля, че след като победим, за мен ще се намери място във властта.

— В какво качество? — попитах го развеселено. — Като инспектор на Палавата гвардия?

— Шегувате се, сър. Аз съм от тези, които се пазят непорочни, докато не се оженят — отвърна той, сериозен както винаги. — Бих искал да помогна за възстановяването на монархията.

Двамата с Кимея го погледнахме доста изненадано.

— Защо не? — побърза да се защити той. — Този Велик съвет не е нещо по-добро от Властта на Десетимата, за която ми е разправял баща ми. Какво друго можем да имаме освен крал?

— Съветът е такъв, какъвто го направиш — заяви спокойно Кимея. — Ако е съставен от представители на народа... на всички хора, не само от благородното съсловие, то тогава държавата ни ще бъде съвсем друга.

— Да бе — отвърна пренебрежително Ласлейг. — Друга ще е, как не.

Кимея го изглежда хладно, задържа нарочно коня си и подхвана небрежен разговор със Синаит.

— Ще ти дам един малък съвет — казах му. — Не е много разумно да превръщаш магьосница във враг. Дори да е на наша страна... засега.

Ласлейг понечи да ми отвърне, но спря.

— Съжалявам, сър. Прав сте.

— Кажете сега за тази монархия — бях леко заинтригуван, а и в приказка милите под копитата на Бързогон щяха да се точат по-незабележимо. — Последният крал е умрял преди повече от двеста години, а синът му — скоро след това. Разглеждал съм архивите преди време. Не съществува дори претендент за трона. Кой ще стане крал тогава? Или кралица?

— Според мен трябва да има някакво национално допитване... по дяволите, не това е точната дума — каза Ласлейг. — Нещо като подбиране, само че не знам кои ще са съдиите. След като се подберат възможните кандидати, благородници, разбира се, тогава страната да си избира своя крал. Тук магьосницата Кимея е права — защо хората да нямат глас в това кой да ги управлява, поне отначало? Може и вие да станете, сър.

— Не може — отвърнах равнодушно. — Имам да сядя манго и кокосови орехи.

Отговори ми сумтене и отначало помислих, че е конят му.

— Би било загуба, сър. След всичко, което направихте за Нуманция.

— И на Нуманция — настроението ми за миг се помрачи, но се овладях.

— Не знам. — Ласлейг извърна очи. — Сигурен съм, че някой, някой, доказал храбростта си в тази война, някой с подходящо родословие, приемлив за всички, някой, който не е бил свързан с майсирските марионетки... все ще се намери някой.

За миг останах със странното впечатление, че Ласлейг, барон Пилфрен, говори за себе си.

Пред нас се появи дълга редица дюни. От другата страна на ниската им верига трябваше да е селото на брега на Латейн.

По билото се виждаше тъмна резка и си помислих, че са храсти или ниски дървета, но после видях конните ни съгледвачи — връщаха

се към колоната в галоп.

Тъмната линия по възвишението се раздвижи и разбрах, че Тенедос е прехвърлил реката и ни чака!

Нямаше паника обаче след първоначалната изненада. Продължихме към малък заоблен хълм и го заехме за команден център на бойната ни линия. Разположих армията си в три крила, лявото и дясното — разтеглени встрани. Моите сили изглеждаха малко по-големи от тези на Тенедос и се надявах, че ще мога да го обкръжа, стига да успея да го подмамня да атакува центъра ми. За да укрепя центъра, разположих кавалерията на двата фланга, с леката пехота отпред и тежката в средата.

На ударните сили на Йонджи бе заповядано да торМОЗЯТ строя на Тенедос, но да избягват жертви и да се оттеглят през главните ни позиции в момента, в който ги атакуват масирано.

След това не ми оставаше нищо, освен да чакам и да слушам как войнишките крака разтърсват терена с разместването и престорояването на частите, да слушам разногласния зов на тръбните сигнали и тътена на барабаните.

Попитах Синаит дали са хвърлени заклинания.

— Не — отвърна тя. — Но въздухът вони на магия. Този път ще сме готови.

Надявах се, че е права, но се безпокоях. Съгледвачите ми трябваше да ни донесат за прехвърлянето — бях ги изпратил левги напред по източния бряг на реката. Как го бяха пропуснали? Дали не бяхме вкарани в капан?

Тишината между двете войски, може би по милион души от всяка страна, натежа — тишина, нарушавана единствено от единични викове и цвилене на коне в чистия стаен въздух.

В тази почти мъртва тишина се надигна вятър и засвири над голата пустош между двете армии.

От вражеския център в лек тръс към нас подкара конник. Не носеше знаме, но бе облечен в златни доспехи.

Познах го веднага.

Лайш Тенедос.

Дръпна юздите на коня си, вдигна ръце пред устата си и гласът му проехтя:

— Аз съм император Тенедос! Искам да говоря с генерал Дамастес à Симабю!

Отпусна ръце на седлото и остана неподвижен. В очакване.

— Е? — обърнах се към чародейките си.

— Не усещам нищо — каза Кимея.

— И аз.

Тенедос отново вдигна ръце.

— Генерал Дамастес à Симабю! Излезте напред!

— Определено не му вярвам — измърморих. — Но започвам да приличам на глупак.

— Синаит — каза Кимея. — Загърни се плътно в наметалото си, като мен.

— Защо?

— Ще тръгнем напред с Дамастес, някъде до средата. После спираме, по средата между него и нашия строй. Няма да може да ни познае загърнати, а едва ли ще рискува с магия, за да разбере кои сме. Това може би ще го притесни и ще ни даде малко предимство. Ако опита нещо срещу Дамастес или армията, ще можем да реагираме незабавно.

— Добре — каза Синаит. — Дамастес, готов ли си да сложиш главата си в устата на лъва?

— Имам ли избор? — потупах шията на Бързогон с юздите и се опитах да се пошегувам: — Притеснява ме не толкова главата на лъва, колкото дъхът му.

Подкарах напред и тропотът на копитата на Бързогон отекна в тишината. Тенедос седеше отпуснат в седлото си и чакаше.

Впечатлението, което бях получил от Зрящата купа, се потвърди — нещо изкривено имаше в хипнотичния му поглед и ми хрумна, че наподобява погледа на безумен ястреб. За миг се зачудих дали всички хищници не са безумни, с тази ледена омраза и наглост в очите.

Тенедос не беше онзи отпуснат и мекушав мъж, какъвто го помнех — беше станал стегнат, строен, почти мършав. Беше облечен в златни доспехи, със златно венче на главата, почти като короната, която му бях сложил преди толкова години в Никиас. Забелязах, че щади едната си ръка — навярно раната от стрелата на Йонджи не беше заздравяла.

— Поздрави, генерал Дамастес — посрещна ме той, щом се приближих. — Денят е чудесен за битка.

Кимнах сдържано.

— И аз ви поздравявам, макар да се съмнявам, че съществуват дни, които да са чудесни за сеене на смърт. Простете ми, че не използвам титла, но не знам коя е подходящата.

— „Император“ бе добра някога.

— Това бе някога.

Той се намръщи. Срегнах очите му, без да трепна. Той ги отклони за миг, после погледът му отново се върна на мен.

— Трябва да ви поздравя за това, че отървахте Нуманция от най-големия ѝ враг.

Можех да му отговоря откровенно — че най-големият ѝ враг точно в този момент е пред мен, а не е мъртъв в Ърей. Но замълчах.

— Интересно — продължи той. — Ние... ти, аз, цяла Нуманция се опитахме да съкрुшим кучия му син, и при това с цената на всичко. А ти се справи с няколко души и малко магия, ако приказките, които чух, са верни.

Свих рамене.

— Времето и обстоятелствата бяха подходящи. А може и боговете да са ми помогнали.

— Да — продължи Тенедос. — Обзалагам се, че Сайонджи е виела от радост, когато той се върна при нея. Чудно, каква ли форма ще му се позволи в следващото прераждане? Червей? Псе?

— Не съм на ти с боговете, тъй че се въздържа от предположения.

— Дамастес, някогашен мой приятелю — тонът му стана сърдечен. — Не е нужно да ми говориш така. А и от двете ти придружителки отзад няма нужда. Допускам, че са магьоснички, но няма защо да се боиш от мен. Не и днес.

— Нямаше защо и ти да нападаш семейството ми — отвърнах.

— Би ли повярвал, че не беше направено, нито разрешено от мен, а от един от амбициозните ми магьосници? Уверявам те, че заповядах на Годжам да се разправи с него така, както той се отнесе с близките ти.

Изгледах го хладно.

— Значи не ми вярваш.

— Да. Не ти вярвам.

— Добре — този път в гласа му имаше гняв. — Пожелах да говоря с теб, защото искам да сключа сделка.

— Никаква сделка не може да има. Освен ако не махнеш фалшивата корона, която си сложил на главата си, и не приемеш пълна капитулация. Ако го направиш, обещавам ти — а аз все още не съм нарушавал думата си, — че ще направя всичко, за да не бъдеш екзекутиран.

— Е, знаеш, че не мога да го направя — спокойно отвърна той. — Имам зад себе си над един милион мъже, на които съм дал дума. Но по-важното е самата Нуманция. Заклел съм се моето кралство да върне подобаващите му се слава и могъщество.

— И си готов да го погубиш, за да постигнеш тази цел?

— Армиите на това бойно поле са две — отвърна той. — Бих могъл да кажа същото и за теб.

— И точно затова ще се бием.

— Не е задължително. Защото с премахването на крал Байран ти промени баланса.

Изчаках.

— Правих заклинания от мига, в който едно от съществата, които призовавам, ми съобщи за убийството на Байран и последвалото бягство на майсирците през Кайт. Пътят им е осеян с трупове и плячка и едва малцина ще успеят да се доберат до домовете си.

— Точно както стана с нас в Майсир — отвърнах с горчивина.

Той ме погледна навъсено, помълча за миг и продължи:

— Какво ще заварят онези, които се върнат в Майсир? Няма крал, няма двор и управител, само безумие, хаос и безчет презрени селски господарчета, драпащи за власт. Хаос! Анархия! Щом нуманцийците не могат да се справят с анархията, още по-малко биха могли майсирците.

— Сега е нашият шанс — продължи той. — Сега е моментът, в който трябва да загърбим различията си и да обединим отново Нуманция. С теб и мен, отново заедно, смяташ ли, че онези идиоти Барту и Скопас, и тяхното генералче Трерис ще издържат дълго? Трябва да върнем мира в Нуманция и гражданите ни отново да бъдат щастливи и доволни, както преди.

— А след това трябва да влезем в Майсир и да наложим ред. Да донесем стабилност, от която онези селяци имат нужда. Дамастес, предлагам ти кралство! — възкликна той. — Искам ти да управляваш Майсир и твоето родословие да влезе в историята като първите истински крале на тази варварска страна, от сега и вовеки веков. Познавам те и знам, че ти си единственият, който може да донесе на майсирците мир и единство.

— Струва ми се, че нещо забравяш — отвърнах. — Бяхме победени не от крал Байран, а от по-могъщи сили. Крал Байран може да е мъртъв, но крал Зима и крал Селяк все още владеят онази страна.

— Ха! Тогава бяхме неопитни и наивни. Но вече сме взели мярката на своя враг, а щом един проблем е преоценен, може да се реши. Хайде остави дреболиите, Дамастес! Помисли какво ти предлагам! Безсмъртие! Най-голямата власт! Помисли какво предлагам на Нуманция!

За миг бях потресен. Представих си хилядите и хиляди левги, които можеше да са мои. Можеше да властвам по свой избор, както реша, да управлявам сурово и все пак да ме смятат за крал, по-добър от всеки, когото са имали майсирците. Мое кралство, под...

— И ще бъда подчинен на тебе, разбира се.

Тенедос килна глава.

— Формално — да. Майсир и Нуманция трябва да са заедно, защото има други кралства, кралства отвъд познатите ни граници. Магията ми ги е проучила. Страни по-могъщи и по-зли от всичко, което един нуманциец може да си представи. Да, ще бъдеш мой васал, но само формално, само в най-важните области. Всъщност ще си управляваш сам. Едва ли ще си губя времето да ти държа сметка за всичко.

— Както не си губи времето, докато бях в Кальо — припомних му.

— Беше грешка — отвърна той с неохота. — Бях вбесен и не мислех. Но се промених. Поучих се от грешките си.

— Хайде, Дамастес — продължи той. — Огледай се. Заслужава ли си да се бием заради тази пустош? Защо да не можем да се обединим, да обединим Нуманция и да сложим край на това безсмислено клане? Нещата между нас не могат да се върнат до онова,

което бяха, до най-хубавите мигове. Но могат да са по-добри, по-славни.

— Не ми вярваш... поне засега — той въздъхна. — Но влезеш ли в Джарра, седнеш ли на своя трон, ще разбереш, че да не ми вярваш е било грешка. Освен това, след като между нас ще има хиляди и хиляди левги, какво общо ще има тук доверието или недоверието? Едва ли ще изпратя армии през свебите заради някое дребно разногласие, а не мога да си представя нещо по-лошо от това. Спомни си колко години управлявахме... да, казвам „управлявахме“, защото ти помагаше в съставянето на политиката ми, в планирането на действията ми повече от всеки друг. Защо не приемеш това последно признание, тази върховна чест от мен?

Усещах как волята му, може би магията му, бие в душата и разума ми. Понечих да отвърна нещо, спрях и помислих; погледът му ме изгаряше. Много внимателно подбрах думите си и тъкмо да заговоря, когато устните му изведнъж се свиха и в очите му блесна ярост.

— Ха! Значи си се отвърнал от мен. Отвърна се от своя законен император! Тъй да бъде.

— Дамастес а Симабю, правил си много грешки в живота си — възкликна той гневно. — Но тази е най-голямата, защото обрече и себе си, и онези глупци, които водиш. Значи няма да приемеш ръката ми? Няма да приемеш мира, който предлагам? Тогава нека бъде война. Тотална война, докато някой от нас двамата не се върне на Колелото. Обещавам ти: не аз ще бъда този, когото Сайонджи ще поеме в сетната си прегръдка!

Обърна рязко коня си, пришпори го в галоп и се понесе с тътен към армията си.

Върнах се при чакащите Синаит и Кимея.

— Чухте ли?

— Аз — не — отвърна Синаит. — Реших, че двамата с бившия император може да искате да си поговорите насаме.

— Аз не проявих такава деликатност — заяви Кимея. — Слушах много внимателно и освен ако не ми забраниш, Дамастес, ще кажа на Синаит какво се случи.

— Имаш разрешението ми. И желая това, което се каза, да бъде повторено пред твоите товиети и армията.

— Добре. Надявах се да го кажеш, защото отказът ти да вземеш корона ще ни даде повече сила.

Синаит ме погледна смаяно.

— Не беше точно така. От Тенедос по-скоро ще получа педя стомана в ребрата, отколкото златен обръч на темето. Но хайде. Чака ни битка. До гуша ми дойде от тоя чародей и приказките му.

20. ВОИНИТЕ НА САЙОНДЖИ

Ако това беше моето решително сражение и все още бях Първи трибун, щях да оставя противникът ми да атакува пръв. Бунтовниците — моите сили — имаха по-дълги съобщителни линии от тези на Тенедос и леко числено превъзходство.

Но неговият тил, по какъвто и начин да беше прехвърлил Латейн така тайно и бързо, може би не беше толкова подсигурен, колкото си мислех. До този момент нито хората на Кутулу, нито разузнавачите на Йонджи или магията ни не бяха могли да разберат как е постигнато това грандиозно начинание.

Час след провала на така наречените „преговори“ барабаните закънтяха отсечено и армията на Тенедос атакува.

Нямаше никакви хитрости — започна с фронтална атака на позициите ми. Не бях изненадан, нито си въобразявах, че Тенедос е невнимателен или некомпетентен. Магията му, каквато и да се окажеше, се нуждаеше от кръв и беше все едно дали ще е кръвта на моите, или на неговите войници.

Тръгнаха ходом, после затичаха въпреки виковете и усилията на сержантите да ги задържат в строй, минаха през открития терен, поеха нагоре по склона и нашият дъжд от стрели ги посрещна. Настъпваха, привели ниско глави и с вдигнати щитове. Първите редици паднаха почти до крак, вторите се приближиха и бяха разбити и третата вълна се изля срещу нас, като тъпчеше телата на своите убити и ранени.

Стигнаха фронтовата ни линия и боят се превърна в облаци прах, вихрещи се групи бойци, напираси и отстъпващи, струпани около знамена или на някое възвишение, или съвсем неразличими, грохот на сечащи мечове и летящи копия, залпове стрели, търсеци и намиращи целта си.

Вторият клин на атаката на Тенедос дойде от десния му фланг. Развърна се широко, в опит да заобиколи лявото ми крило. Конницата

му — с радост забелязах, че разполага с много по-малко конници от мен — запълваше празнините в редиците и фланговете му.

Стоях на командния хълм, най-високата точка на терена, и се мъчех да държа проклетата си уста затворена, да не кажа на някой домин да си пази дясното или лявото крило или да включи проклетите си от боговете резерви и да престане да ги държи като подарък за рожден ден. За мен това бе най-трудната част от битката — усилието да не се забъркам в дребните схватки, да се доверя на командирите си и да поддържам известна цялостна представа за положението, докато тук препускат конници, там притичва пехотна част, офицери крещат навсякъде и мъже залитат и падат, ранени или посечени на място.

Синаит видя, че конницата на Тенедос вляво премина в тръс, за да ме обкръжи по фланга.

— Това, мисля, ще им се стори интересно — рече тя и започна да пръска около себе си вода от един съд. Водата миришеше странно, наситена сякаш с непознати благовония, и падаше не на капки, а като цветна мъгла.

През цялото време мърмореше тихо, едва чуто. Когато спря, я попитах какво прави.

— Гледай конете им — отвърна ми тя унесено.

Кавалерията на Тенедос — препускаше вече почти в пълен галоп — изведнъж спря объркано. Присвих очи и се вгледах. Отначало не можах да разбера какво ги е стъписало, после видях стапящите се следи от илюзията на Синаит — огромно водно пространство. Беше създала мираж — предполагам, че така трябва да го нарече човек — само че беше достатъчно реален, за да уплаши препускащите коне и да ги накара да свърнат настрани. Малко е нужно, за да се разбие конна атака на скорост, особено ако конниците не са напълно обучени, за което са нужни години.

Объркването притъпи атаката им и пратих вестносец до щурмоваците вляво и рота стрелци в резерва със заповед двете части да използват бъркотията и да атакуват конницата. Стрелците затичаха през редиците ни, понесли само оръжията си и оставили щитовете, за да догонят щурмоваците, които вече тичаха напред, за да избиват врагове и както се полага на щурмоваци — да плякосват труповете им. В гражданска война рядко се предлагат и приемат откупи.

Заповядах лявото крило да тръгне напред. Бях любопитен да видя как ще се справят, защото ги водеше друг от старата гвардия, капитан, а сега — домин Пелим. Беше командвал ескадрон в Десети хусарски и беше бесен, че го направих пехотинец, което за него бе понижение, независимо от ранга. Ако се справеше добре и ако останеше жив, щеше да стане генерал и се чудех дали това щеше да му затвори най-сетне устата. Вероятно не. Кавалеристите са почти толкова тъпоглави, колкото овните за разбиване на крепостни порти.

Последва бъркотия и силите на Тенедос започнаха да се оттеглят към първоначалната линия. Не се разкъсаха обаче, а се придвижиха в добър ред.

Вражеските войници, невлезли в битка, все още бяха твърде много. До този момент картината нямаше нищо общо с решителното сражение, за което се бях надявал, сблъсъка, който да съкруши Тенедос, преди да е започнала същинската кампания.

Центърът ми под командата на Линърджис се държеше здраво и се престоляваше, когато първата атака на Тенедос прекъсна.

Някой извика, посочи и видях нова атакуваща вълна, отново срещу центъра ми.

Пратих вестonosец към лявото крило да каже на командира му, някой си Илкли, високопоставен товиети и един от шпионите им в Имперската армия, да тръгне предпазливо напред срещу новата атака, да се опита да я обкръжи по фланга, но да извие назад десния си фланг в случай, че Тенедос го атакува.

Със Синаит, Кимея, Свалбард и ротата ми лична охрана с барон Пилфрен препуснахме напред. Искях да разбера кои са новите нападатели.

Щом се приближиха, започнах да се безпокоя: носеха еднаква униформа: черни ботуши, кожени бричове и елци с черни нагръдници. Носеха и старовремски плътни шлемове, с предпазител над носа и ушите. Зачудих се откъде е намерил Тенедос толкова пари за такова снаряжение, защото изглеждаха спретнати като кралска гвардия.

Бяха въоръжени с мечове и къси копия. И никой не носеше щит.

Още по-удивително: макар че бяха толкова добре снаряжени, тези многобройни войнишки редици се придвижваха като съвсем

неопитни новобранци — залитаха, размахваха оръжията си, препъваха се, събаряха и повличаха със себе си съседите си.

Щом се приближиха, чух песента им — не толкова боен химн, колкото зверско ръмжене, като на разярен лъв, тръгнал към плячката си.

Врязаха се в първите ми редици и войниците ми се стъписаха за миг, след което отвърнаха на удара. И се започна ужасът: щом тези мрачни воители бѳдеха ранени или убити, те се променяха, бронята им се стапяше, оръжията им — също, а самите воители се превръщаха в старци, в деца и жени. Отекнаха ужасени крясъци.

Само миг оставаше, преди да бъдем обзети от паника. Извиках на адютантите си да се върнат на билото, а на Пилфрен да ме последва, извадих меча, изправих се на стремената и изревах: „Атака!“

Между нас и вражеските редици имаше не повече от десетина разтега. Едва подкарахме в трѳс и се врязахме в кипящата черна маса. Видях пред себе си един от воините в черно, мечът ми го промуши в гърдите и едва не повърнах, щом лицето се превърна в добродушна жена на средна възраст; кръвта швирна от гърлото ѳ и тя се свлече на земята. Появи се друг и сега осъзнах, че лицата им са съвсем еднакви — издължени, невзрачни, с волева брадичка, убих и него и той се превърна в десетгодишно момче.

Усетих как битката за миг замря, после чух зова на трѳбите и от десния фланг Седемнадесети удари безжалостно. Нечий меч ме перна по прасеца, посякох врата на войника, без да гледам дали е човешко същество, или някое от чудовищата.

Сражаваха се неумело, но с решимост. Изтласквахме ги все назад и назад и ги избивахме по пътя си. Някои от войнството на Тенедос започнаха да хвърлят оръжия, да развяват бяло, да се предават — но не и кошмарите в черни доспехи.

Битката вече кипеше с пълна ярост и каквото имаше да става щеше да стане. Всичко друго беше престанало да съществува за мен освен кървавата мъгла и святкация в ръката ми меч, забиващ се в меката плът и стържещ в кости, освен бронирания ми лакът и щита ми. Отбивах удар след удар, убивах и убивах.

И накрая нямаше нищо за убиване. Стоях сред поле, осеяно с трупове, а армията на Тенедос отстъпваше в стегнат строй — дори малцината воители в черно следваха с покорство призива на трѳбите.

Огледах струпаните тела, превъплътили се отново в мирни хора, и едва сега разбрах защо Тенедос беше подкарал всички тези селяци със себе си. Магията му ги бе превърнала в получовеци, в хомункули (мисля, че това е думата), и той ги беше пуснал напред с една мисъл — да убиват и да бъдат убивани за него.

Искаше ми се да рухна на земята. Да измия плувналото си в кръв тяло, да очистя мръсотията. Не можех.

Смених коня и дадох сигнал за нова атака. Тръгнахме бавно и с цялата си мощ напред. Изтласкахме Тенедос все назад и назад към реката, както той ни беше изтласкал преди няколко месеца.

Изкачихме се на билото на поредния хълм, видях река Латейн и разбрах как Тенедос я беше прехвърлил. Латейн беше осеяна с малки островчета и си спомних как преди години бях минал през тях, възхитен от ловкостта на корабния капитан.

Сега от остров до остров бяха изпънати мостове и силите на Тенедос се изтегляха към тях и по тях, оставяйки ариергард, за да ни задържи.

Щом се прехвърлеше и последният войник, мостовете щяха да изчезнат. Вече разбрах как бившият император бе успял толкова бързо с прехвърлянето. Мостовете явно бяха построени предварително, след това разглобени и възстановени от неговия магически корпус в часа на прехвърлянето.

Отново се беше наложило чародейството. Но тази хитрина можеше да свърши работа само веднъж.

Виж, войните в черно бяха съвсем друго нещо. Не знаех откъде бе дошла тази магия. Заклинание, изобретено от Тенедос? А дали това превъплъщение не беше допуснато от самата Сайонджи? Дали не възнаграждаваше своя слуга, въпреки че се смяташе за по-могъщ и от нея, богинята на смъртта?

Не знаех и се съмнявах, че дори Кимея и Синаит ще могат да го разберат със сигурност.

Но знаех едно.

С тази магия Тенедос можеше да превърне във воин всекиго — и най-немощния, едва кретащ старец. А войната, която се надявах да приключи лесно и бързо, едва започваше.

21. НАБЕГЪТ НА КИМЕЯ

Повечето бойци бяха въодушевени от първата си победа над Тенедос. Но виждах и угрижени лица — тревожеше ги, както и командирите им, тази нова злина на бившия император.

Същата нощ се събрахме с Йонджи, Синаит, Линърджис, Джакунс и Кимея. За нищо друго не можехме да говорим освен за този нов повод за тревога.

— Е, и какво ще правим сега? — попита Йонджи.

Смятах, че вече е два пъти по-важно армията ни да стигне до Никиас и да се съедини с Великия съвет: не само за да увеличим силите си, но и за да укрепим легитимността на каузата си.

Барту и Скопас представляваха негативен фактор, тъй като бяха марионетки на Байран. Но този, който държеше столицата, който държеше Никиас, щеше да бъде смятан от повечето нуманцийци за легитимен претендент за кралския трон.

Умът ми се заплиташе във всички тези сложни комбинации и жадуваше за простичките, с нищо неусложнени воински дни, в които посичането на някого с меча бе достатъчно, за да решиш проблема.

Реших армията ми да ускори марша си към Никиас, покрай Делтата, щом я достигне, а в същото време специална част да тормоси Тенедос и да му пречи както да ни напада, така и да тръгне към Никиас и да ни изпревари.

— Интересно — каза Джакунс. — Значи магия срещу магия.

— Точно така. Ще го тормосим с огън и магия. Ще му създадем твърде много грижи, за да може да ни последва.

— Значи отново ще се прецакат глупци като моите щурмоваци — каза Йонджи. — Само защото са толкова тъпи, че да се пишат доброволци, понеже не искат да се мешат с мръсната тълпа.

— Точно така. Няма ли кураж, няма слава, както казват.

— Ха!

Линърджис се усмихна злобно и прошепна нещо на Йонджи, а той също се изхили нервно.

— Щурмоваците — разсъди планинецът. — Плюс няколко ветерани от леката пехота, може би и няколко момчета от Курам. Всички на мулета — имаме достатъчно мулета. И добър магьосник.

— Това ще съм аз — заяви Кимея.

— От къде на къде? — настръхна Синаит. — Аз да не би да съм толкова стара за приключения?

— Съвсем не — каза Кимея. — Но ти и твоите магьосници вдигнахте защитните заклинания около армията, нали? Кой друг ще ги пази? Аз съм външна. Ще взема двама от маговете, които познавам. Това ще е достатъчно за работата, която иска Дамастес.

— Направо съм възхитен. Да се дърлите коя да се набута в гърлото на звяра — не бях съвсем саркастичен.

— Единственият въпрос е — каза с по-широка усмивка Йонджи — кой ще командва тази дръзка експедиция?

— Не се прави на тъпак! — сопнах му се. — Знаете отговора.

— Знаем го, и още как — каза Линърджис. — И не си ти.

— Как пък не! — вече разбрах усмивките им.

— Не си — заяви твърдо Линърджис. — Нито ще съм аз. Дамастес, знам колко държиш да водиш. Но, проклети богове, време е вече да станеш истински водач. Точка.

— И какво означава това? — изръмжах.

— Ние тръгваме към Никиас — търпеливо заговори той. — Там чакат Барту, Скопас, Трерис. С кого според теб очакват да се срещнат? Кой според теб тежи най-много? Някой, когото едва помнят, човек като мен? Или славният Първи трибун, убиецът на крал Байран? И ако не ми дадеш верния отговор, ще те посъветвам, тук и сега, да престанеш да бъдеш толкова буен и дързък, и проклети богове, толкова често да си търсиш смъртта!

Симабюйският ми нрав кипна и бях готов да го ударя, и щях да го направя, ако беше продължил да ми се хили. Но физиономията му, както и на Йонджи, изведнъж стана сериозна. Вдишах дълбоко, после още веднъж, и погледнах Кимея. Лицето ѝ беше безизразно.

— Не, Дамастес — продължи Линърджис. — Ти ще водиш армията, по всички причини, които споменах. А и трябва да пристигнем в Никиас като завоеватели. Ако се наложи да кажем на

онези идиоти в Съвета, че са те изяли змиите в някое тресавище, какво ще си помислят според теб?

— Точно затова не мога да замина и аз, колкото и да ми се ще, колкото и да си мисля, че дължа на бившия ни император едно дръпване за брадата — продължи той. — Това не ти е тайфа весели щурмовачета. Това е армия. Скоро ще стане единствената армия в Нуманция, надявам се. А ти си нейният проклет от боговете пълководец, така че започни да пълководстваш!

Рухнах на стола.

Никой никога не е казал, че съм страшно схватлив, но винаги съм можел да се примиря с фактите, особено когато ме зашлевят жестоко през лицето.

— Добре — тонът ми определено не беше вежлив. — Ще водя марша ни към Никиас.

Йонджи размърда вежди.

— Аз пък ще се позабавлявам. С нашата сладичка Кимея, нали? — и се ухили похотливо.

— А козата ти? — попита тя.

— Коза ли? Каква коза?

— Вярно ли е, че планинците, като тръгнат нанякъде, си водят кози за удоволствие? Не бих искала да разваля такава топла и нежна връзка.

Синаит се изкиска, а Йонджи изръмжа:

— Знаеш ли, като почитаща демони удушвачка май ми харесваше повече.

Два дни по-късно сто и петдесет щурмоваци и лека пехота, с Кимея и още двама магьосници, и двамата товиеци, бяха готови за път. Тръгнаха пеш, за да е по-облекчен товарът им, а и защото добре обучените войници могат да се придвижват по-бързо за по-дълго време, отколкото всяка яздеца сила.

Тръгването им беше прикрито от бурния дъжд и от магията на Синаит.

Кимея ме целуна. Гледах как разкъсаните им редици изчезват в поройния дъжд и изпитах поредната гадост на войната: безпокойството.

Понякога е по-тежко за тези, които остават.

Дългият марш започна. Нямахме враг, който да ни притеснява, и газехме през последните изоставени поля, навътре в хълмистата земеделска земя. Все едно че бяхме на мирновременен учение, само дето не можех да си спомня военна игра да включва толкова много хора.

Тук-там реквизирахме впрягове — давахме разписки — и те ставаха болнични коли.

Синаит и магьосниците ѝ се бяха разделили. Част от тях яздеха напред с прикриващите части на кавалерията, за да видят дали има поставени капани и засади. Останалите бяха в тила и следяха за всеки възможен ход от страна на Тенедос. Неговите магове опитваха съвсем малко хитрини — вълна на страх, пристъпи на нощна кашлица или много стръвни бълхи, но две от тях можеше и да са естествени, а другата — хвърлена от някой жалък чирак на Годжам.

Чувствах се неспокоен и не можех да разбера какъв е проблемът. През първите няколко дни си мислех, че се тревожа за Кимея, и си беше вярно.

Но и нещо друго имаше. Чувствах, че пред нас, в Никиас, витае нещо тъмно. Реших, че просто ми е писнало от Барту и пасмината около него, и изтласках тази тревога от ума си.

След седмица и половина бяхме преминали едва една трета от Делтата. В един късен следобед от Линърджис, който командваше ариергарда, пристигна куриер. Донесе, че един от магьосниците открил бързо придвижващи се войници след нас.

Надявах се да са десантчиците на Йонджи, но не знаех дали след нас не е тръгнал Тенедос, затова препуснах назад с трима вестоносци, Синаит и охраната ми, като наредих армията да продължи марша си. Намерих великолепно място за засада — дълга права отсечка от пътя, с бласто от едната страна, гъст храсталак за скривалище от другата и завои в двата края. Щом стигнахме до Линърджис, му показах мястото и устроиохме засадата.

Йонджи може и да беше прав. Но колкото и незаменим да бях, щях да съм проклет, ако се свия и се оставя да ме пердашат. Наредих да вържат Бързогон с другите коне извън зоната, взех назаем лък и стрели и се скрих с Линърджис.

Настъпи тишина. Никакви звуци нямаше, освен шепота на вятъра, жуженето и цвърченето на добилите самоувереност насекоми и птици. Някъде в джунглата изрева маймуна, друга отвърна на зова ѝ. Някой се разкашля и веднага изохка, сритан от сержанта си, но общо взето войниците стояха тихо. И чакаха.

След около час животинските звуци секнаха — по пътя идеше някой. Изпънахме лъковете, готови да щракнем капана, щом врагът влезе в обхвата ни.

От завоя се показаха четирима, след тях — други осем мъже. Бяха опърпани, с разкъсани дрехи, но държаха оръжията си в пълна готовност. На десет разтега след този авангард се показаха останалите от взвода — нащрек и готови за бой като първите, въпреки че трима-четирима бяха с превръзки, а един накуцваше.

Предната част почти се изравни с нас, когато на завоя се показа главната група.

Разпознах между първите домин Сендрака точно когато един от войниците му рязко извърна глава и размаха оръжието си в мълчалив сигнал за тревога.

Изправих се — едно от най-умните решения в живота ми, защото настръхналият войник за малко щеше да шибне стрела в гърлото ми, преди да ме е познал.

— Доста небрежно, домин. Можеше да се окажем вашият враг.

Сендрака се ухили.

— Не можехте, сър. Освен ако не са ви пораснали криле, защото кучите синове нямат лодки да преплуват реката.

— Добре ли се справихте?

— Спукахме ги от бой — отвърна той със зла усмивка.

— Жертви? — казах го, все едно че беше най-важното нещо на света за мен.

— Четирима убити, двайсет ранени — отвърна той и ме изгледа.
— Само войници, цивилни няма.

Толкова ли прозрачен бях за всички?

Главната част се бе приближила и Линърджис вдигаше засадата. Видях Йонджи и Кимея до него.

— Поздравления, генерале. И на вас, магьоснице — добавих формално. — Домин Сендрака каза, че сте се справили добре.

— Може би малко по-добре от добре — отвърна Йонджи. — Държиш ли да стоим тука на пътя и да слушаш проклетите подробности? Или като добър пълководец ще ни оставиш да се приберем в лагера, където ще има вино и сапун?

Кимея застана пред мен.

— Каква е правилната процедура за... О, по дяволите! — и се озова в прегръдката ми. Чух весели подвиквания и смях, но без да им обръщам внимание, се наведох и я целунах.

— Добре дошла, обич моя.

— Добре дошла, как не! Искам да те изнася.

— На твое разположение съм. Само...

— Знам, знам. Мириша ужасно.

— Ами...

Разделихме се и Йонджи се приближи.

— Спокойно можеш да се ожениш за нея, симабюецо. Неподатлива е за многото чарове и качества на един планинец, а такива жени са безценни.

Някой беше намерил отнякъде удивително изобретение и ми го беше подарил. Представляваше стоманен пръстен от две части, с четири крака, в който се вместваше платнена вана, достатъчно голяма, за да мога да седна в нея. Едно от най-големите ми удоволствия беше да я напълня и да пошляпам в нея няколко минути след края на дневния марш.

Освен това се бях разглезил толкова, че си имах платнена шатра, почти колкото павилион, с прави стени, и бях престанал да спя на открито, освен когато не се наложеше.

Бях наредил да я вдигнат малко встрани от полевия щаб. Свалбард, без да му казвам, беше затоплил вода и беше напълнил ваната.

Кимея ахна, като я видя, все едно че беше най-скъпоценното нещо, което можеше да си представи. Каквато беше мръсна, разбирах

добре радостта ѝ. Свалбард беше купил от някакъв фермер сапун с лимонов аромат и я оставих да се накисне, докато се оправя с някои административни неща.

Когато се върнах, пред шатрата имаше четири ведра с гореща вода. Внесох ги вътре.

— И как разбра, че водата тъкмо започва да изстива? — попита тя.

— Разбирам от такива неща, защото съм свързан със зла чародейка — отвърнах. — Сега би ли излязла за малко, за да напълня ваната пак?

Постарах се да не мисля за лъскавата ѝ мургава плът, докато извличах ваната през входа на шатрата. Излях я, вкарах я пак вътре и отново я напълних.

— А сега, милейди, бъдете така добра да се накиснете отново и с най-голямо удоволствие ще ви изтъркам.

— Но аз вече се измих — отвърна тя.

— Но много калпаво. Аз съм генерал, така че се подчинете.

— Само ако си свалите генералските доспехи, за да не се намокрят.

— Щом желаете...

Пляскаше във водата, докато се събличах и хвърлях дрехите си на походния стол. Изправи се, взех сапуна и започнах да я сапунисвам.

— Знам какво искам — промълви тя и се извърна, за да я насапунисам навсякъде. — Искам да легнеш върху мен, с цялата си тежест, и да си вътре в мен. Точно там, на онзи нар и точно сега, докато още съм мокра и хлъзгава.

Излезе от ваната, отиде до нара и легна, вдигна краката си и ги разтвори. Застанах над нея, вкарах го с един тласък целия и легнах върху нея, както поиска.

— Вече наистина съм си у дома — въздъхна тя и повдигна краката си около гърба ми. — И никакви хитрини. Никакво изваждане, дразнене, само го вкарвай и вкарвай, не спирай, докато не свършим и двамата. Това искам.

Подчиних се. Движех се много бавно, дълбоко в нея, ръцете ѝ се впиваха в гърба ми, устните ѝ бяха плътно притиснати в моите и усетих как вълната се надига; тя проплака и тялото ѝ се изви и се притисна в моето, свърших, а след няколко мига — и тя.

Тялото ѝ пулсираше дълго; най-сетне се отпусна.

— Хубаво е да те обичам — промълви задъхано.

— И аз теб.

— Това беше веднъж. Обещах си, при всички онези боеве, че щом се върна, ще се начукам поне три пъти, преди да направя нещо друго.

— Чудесна идея. Но се подготвя нещо като банкет и ще трябва бързо да усвоиш ново умение.

— Какво?

— Да разказваш бойни случки.

— По дяволите бойните случки! Сега искам само да се чукам. Точно сега това е единственото умение, което ми трябва.

Вдигна крака си над нара и започна да го движи напред-назад; търкаше се в мен и отново се втвърдих. Ръката ѝ се плъзна надолу и започна да ме гали по топките.

— Още веднъж, както го направихме преди малко — прошепна ми тя. — А след това ще ти трябва сапунче, защото ще го искам и в трите места.

Страстта ми беше не по-малка от нейната, защото наистина се справихме три пъти, преди адютантът да се изкашля възпитано на входа и да обяви, че командният щаб се е събрал за вечеря.

— Никакви проблеми няхахме през целия поход — започна Кимея.

Бяхме се нахранили, почистили бяхме съдовете си и тези, които пожелаха, получиха още вино. Импровизираната трапезария, в която седяхме, представляваше няколко свързани шатри — доста неустойчива, но можеше лесно да се мести и да се приспособява за други цели. Отпивах от портокаловия сок и слушах.

— Силите на Тенедос бяха на около десет левги назад от мястото, където отстъпиха. Намерихме лодки в едно село и се прокраднахме над позициите им, без да ни открият. Имаше патрули, но ги избягнахме.

— Вас, тъпаците от равнината, ако ви нарече човек слепци, трябва да го приемете за комплимент — намеси се Йонджи. — Шмугнахме се покрай тях като...

— Като планински разбойник покрай пазач? — предложих му.

— Понесъл десет пилци и щерката на пазача — добави Йонджи.
— Но разказът все пак е на Кимея.

— Пуснали бяха и магия, но не много. Тенедос сигурно бе решил, че никой няма да прояви наглостта да използва таланта си срещу него — продължи Кимея. — Йонджи реши, че няма да ги жилим с малки набези, както правихме с майсирците, а ще ги ударим много здраво веднъж, с една атака, и ще се изтеглим, без да дадем възможност на Тенедос да ни удари с магията си.

— Тенедос имаше безбройни редове лодки, издърпани от Латейн в блатата около позициите му — продължи тя. — Всеки ден призори пълнеше лодките с около една трета от войската си и течението ги понасяше на север. Останалата армия тръгваше в поход и се мъчеше да не изостава. Обикновено спираха на лагер след като се стъмни. На другия ден тези в лодките тръгваха пеш и друга третина отплаваше по реката. Между другото забелязах, че офицерите му или яздеха, или бяха в лодките, но никога пеш. Вървахме след тях четири дни, докато се движеха на север — много бързо, както двама души с един кон могат да се движат по-бързо от двама пешаци. Йонджи каза, че ако успеят да задържат тази скорост през Делтата, ще стигнат до Никиас почти по същото време като нашата армия. Помислих си, че най-важното е да унищожим лодките им, но не разполагахме с достатъчно хора. Поне така си мислех. И тогава забелязах нещо. Всички лодки изглеждаха съвсем еднакви.

В трапезарията седяха шейсетина души, всички с високи звания, и слушаха напрегнато разказа на осемнайсетгодишната Кимея. Имаше и други — стояха плътно скупчени под платнището. Единствената друга жена беше Синаит, която като че ли беше не по-малко очарована от мъжете.

— Което означаваше, че са построени с магия — обясни Кимея.
— Разбрах как е направено: построили са много грижливо една лодка и са я нарязали на парчета. Всички неща са част от цялото, тъй че с много простичко заклинание всяка част може да се превърне в цяла лодка.

— Това, което може да се направи с магия, може и да се развали с магия — добави тя. — След това дойде редът на Йонджи.

— Хе. Нищо толкова няма за разправяне — сви рамене Йонджи.
— Поразтъпках се малко, подялках и донесох на Кимея малко стърготини да си свърши работата.

— Това, което иска да каже, е, че той и още двама се промъкнаха в лагера на Тенедос, без да ги видят, остъргаха късчета от десетина лодки и ги донесоха, без никой да забележи — каза Кимея.

— В останалата част от деня подготвих заклинанието — продължи тя. — Не защото е сложно, но трябваше да е мощно. Затова го повтарях многократно, укрепвах го и го подсилвах с двамата си помощници — обърна се към Синаит. — Жалко, че не взех със себе си от твоите хора. Щеше да е по-лесно. Йонджи каза, че трябва да ударим същата нощ, но продължих да подсилвам заклинанието. Единия от помощниците си трябваше да го изключа, за контразаклинание, да не би Тенедос да усети какво правя, защото заклинанието ставаше изключително силно. Но реакция не последва. Може да е бил прекалено самонадеян, или да е „гледал“ в погрешна посока. Не знам... Преди съмване чухме тръбите в лагера им. Изчаках, докато над реката просветне и мъглата се понесе над водата.

В шатрата се бе възцарила мъртва тишина.

— Стана достатъчно светло, за да видим раздвижването. Лодките им бяха натоварени и видяхме как издърпаха първите от бреговете и блатата и как течението ги повлече. Запалих огъня и той лумна мигновено, билките, и праховете, който бях добавила, отпратиха яростните пламъци нагоре в огромен вихър. Разполагахме само с няколко мига, докато някой види този огън, а той изглеждаше — и беше — съвсем неестествен. Изрекох още веднъж заклинанието и хвърлих дървените стърготини от лодките на Тенедос в пламъците.

Кимея замълча. Вдиша дълбоко, допи чашата си и я напълни пак.

— Лодките по реката пламнаха. Първо — искри, след това пламъчета и хората се опитваха да ги угасят, но пожарът беше свръхестествен и можеше да угасне едва след като моят огън изгори. Пламъците лумнаха и и самите хора пламнаха и почнаха да скачат във водата. Повечето не можеха да плуват. Огньовете бушуваха и водата носеше лодките, празни и обгърнати в пламъци. Реката беше пълна с хора. След това се чуха още по-силни писъци, отекнаха над реката и водата закипя. Крокодили.

Потръпна и отпи от виното.

— Речните животинчета добре се нахраниха тази сутрин — подхвърли весело Йонджи. — А реката, великата Латейн, плувна в кръв. Беше безумие. Пълен хаос. И точно тогава ги нападнахме. Ударихме ги в самото сърце на доскорошния им лагер, където колоните чакаха заповед да тръгнат в марш.

— Това му се вика клане — продължи той. — Сто и петдесет безумци срещу армия от... колко? Милион? Два милиона? Но бъркотията беше пълна, врясъци отвсякъде, никой не знаеше какво става и кой какво прави, мяхме огнените пръчки срещу товарните животни и колите. Тичахме напред и избивахме всички наред.

— Дадохме и жертви, разбира се — той се намръщи. — Но избихме многократно повече, сигурно сто пъти повече, за няколкото минути, докато бяхме сред пълчищата им. Дотичахме до другия край на празния лагер и се смяхме като смахнати. Спряхме, колкото Кимея и другите магове да хвърлят заблуждаваща магия, и побягнахме пак. Кимея каза, че маговете им хвърляли магии по нас, но силата им беше разбита, самоувереността им — рухнала и така се спасихме, и побягнахме по пътя посред бял ден, без никой да ни преследва — нито магия, нито войници. На север намерихме изоставен сал, избутахме го и течението ни понесе надолу, измъквахме се от наносите и тинята с помощта на дългото весло. Покрай нас плуваха парчета и... такава де.

— И трупове — промълви Кимея толкова тихо, че трябваше да наострим уши, за да я чуем. — Не бях виждала толкова трупове. Тела... и части от тела. И крокодилите продължаваха да се хранят с тях.

Пресуши чашата си и стана.

— Ето, това причинихме на Тенедос.

Офицерите наскочаха и почнаха да поздравяват Кимея и Йонджи за невероятната победа.

Не знам дали някой обърна внимание, че Кимея плаче.

22.

ИЗМЯНА В НИКИАС

Времето на росите отстъпваше на Времето на ражданията и ставаше все по-топло, но мрачното предчувствие не ме изоставяше. Сражавал се бях почти непрекъснато от осемнайсетгодишен. Двайсет години кръвопролития, до гуша ми беше дошло.

— Та какво ще правим, като дойде мирът? — попита Кимея.

— Вече сме „ние“? Дълбоко съм поласкан — отвърнах и се поклоних в седлото.

— Ти си единственото, което ме интересува — каза тя. — Да си играя на политика с моите братя и сестри? Та аз дори не знам дали товиетите ще се съгласят да влязат в законното управление. Готова съм да се обзаложа, че много ще им е трудно да правят компромиси с враговете си, след като преди най-доброто решение беше просто да ги душат. Най-вероятно ще измислят някой проблем с пороците на властта, ще минат отново в нелегалност и ще изровят жълтите въжета. Макар винаги да съм се чувствала товиети по дух, не мисля, че това е за мен.

— Каква благодат. Не мога да си представя как ще обяснявам защо дамата ми малко закъснява. „Трябваше да се отбие да удуши един-двама търговци, смята, че я скубят с цените. Няма ли да пийнете чайче, докато я чакаме?“

— Какъв дом си представяш, че ще имаме? — попита тя.

— Не знам — наведох се от седлото, откъснах от близкия храст един червен цвят и ѝ го поднесох. — Не знам дали ще се върна в Симабю, колкото и да съм дрънкар за прелестния живот на благородния тъпак.

— А държиш ли... държим ли да живеем толкова далече от вихъра на събитията?

— Да, по дяволите — отвърнах, без да се замислям. — Твърде дълго се задържах в цялото това трепане и блъскане. Но бихме могли да живеем в... не, не в, но да речем близо до някой по-голям град и ти

ще ме държиш в течение. Всяка нощ се връщаш при стареца и му разправяш за последните моди и клюки.

— Дръжки. Където отидеш ти, там ще съм и аз.

— Хм. Току-що ми хрумна нещо. Знаеш ли, никога не съм се тревожил за пари. Или не съм имал пукнат петак, но съм имал войската, или съм имал толкова много, че да не мога да ги изхарча за цял живот.

— А сега... — порових в кесията на колана си и извадих само няколко монети. — Тези са от... кога? Откакто обрахме лодката? И това е единственото злато на мое име.

— Нуманция едва ли ще остави човек, който е направил за нея толкова много, да умре от глад.

— Когато свърши кризата, ще вярваш в хорската щедрост по-малко и от мен. Виждал съм твърде много сакати войници, оставени да просят на улиците. Хм. Може да си намеря някоя работа с Линърджис. Ще хванем пътя и ще продаваме парцалки.

— Два пъти дръжки — каза тя. — Но като си помисля, съмнявам се, че претенциите ми за именията на Амбойна ще бъдат зачетени, така че май сме обречени да живеем бедно, но нечестно. И щом ще е така — по дяволите, дай да прехвърлим границата и да идем при твоя приятел Бакр. Както ми го описа, доста забавно е да си негарет. Пък и винаги можеш да вземеш трона в Джарра. Техните благородници като че ли предпочитат повече да се бият едни други по главите, вместо да се погрижат за страната си.

— Три пъти дръжки — изсумтях. — Майната им на всички тронове. Можеш ли да си ме представиш като крал Дамастес?

Изглежда ме странно и потръпнах. Тя реши да смени темата:

— Поне никой досега не е споменал за женитба.

— Не те ли интересува?

— Не и ако има начин да го правим, без да ставам нечия жена като кон или къща. Не съм собственост и никога няма да бъда — заяви тя пламенно. — Доколкото разбирам, единствената цел на брака е, като някой пукне, да се раздели имуществото, а в нашия случай май няма да има много за делба.

— Или може би ако има деца — наведе глава, подуши цветето, което ѝ бях дал, и добави тихо: — Мисля, че това ще ми хареса.

Смразих се, все едно че беше задухал зимен вятър.

— Моля те, Кимея. Не говори за такива неща.

— Защо?

Скръбта ме стегна за гърлото.

— Защото... сигурно ще ти прозвучи все едно, че изпитвам самосъжаление, и може би е така, но всеки път щом се стигне до това да имам деца и дълго щастие, ми ги отнемат.

Лицето ѝ замръзна.

— Винаги ли ще ми се напомня за това?

— В името на Айрису, не. Не исках да кажа това. За нищо не мислех, просто когато нещата ми тръгнат добре, късметът ми сякаш винаги изневерява. Има една стара войнишка поговорка: ако не беше лошият късмет, щях ли изобщо да имам късмет? Понякога ми изглежда точно така.

— Лош късмет? Бивш Първи трибун Дамастес а Симабю, избягалият затворник а Симабю, генерал а Симабю се оплаква от късмета си?

— Славата понякога не компенсира пропуснатото.

— Ти наистина изпитваш самосъжаление. Я се наведи да те целуна.

Подчиних се, колкото и да изглеждаше глупаво.

— Значи ти ще се грижиш за външния късмет — каза тя. — Аз ще се оправям с вътрешния, нали? Единствената ти грижа е да утоляваш неутолимата ми сласт. Иначе някоя нощ може да се промъкна в палатката на Йонджи.

— Неговият език е два пъти по-дълъг от моя — отвърнах, зарадван, че сменяме темата.

— Няма как да го знам. При набега ми се стори малко досаден. Нито един намек не ми подхвърли, да не говорим за нещо друго.

— Йонджи? — възкликнах удивено. — Благородство у мъж, който изчука повечето женени дами в Никиас и се би на дуел със съпрузите им рогоносци?

— Не и в това превъплъщение — увери ме тя. — Слушала съм тези истории... по дяволите, ти сам си ми ги разказвал. Този път можеше да мине за храмов пазач. Или храмова девица.

— Слушал съм за тези храмови девици — казах похотливо. — Тема за много войнишки балади. Ти какво знаеш по тази тема?

— Бях такава, около месец. Подхвърляха ме от едно място на друго.

— Не си ми разказала за тази част от живота си.

— Няма нищо за разказване. Спиш на гол камък, ставаш преди съмване, прибираш се в килията, щом се стъмни. Молиш се много и ядеш храната, която се е откъснала от сърцето на някой селяк. После пак се молиш. Толкова ужасно скучно беше, че дори не ми се искаше да се галя — знаеш къде. Въпреки че имаше две-три жени, които предлагаха да се погрижат за тази подробност. Никога в живота си не съм се радвала толкова, че мога отново да тръгна на път... освен когато не излязох от затвора, поне в началото.

И така си вървяха левгите, в лекомислено бърборене, а пътищата ставаха по-широки, фермите бяха по-често и мостовете над потоците и малките реки — по-нови, широки и здрави.

Фермери и селяци вече се редяха в шпалир от двете страни на пътя, за да ни видят, къде с възторжени викове, къде само от любопитство. Тук-там по някой младок тръгваше да гълта прахта ни, докато не спрем на лагер, и се записваше, с блеснали за слава и приключения очи.

Агентите на Кутулу съобщиха, че Тенедос е прегрупира силите си и се придвижва на север, отново с лодки и по суша.

Но бяхме далече пред него.

На около шест левги преди Никиас от конните ни съгледвачи се върна ездач. Авангардът ни беше влязъл в съприкосновение с армията на Съвета. Поех напред с командната ми група и скоро видях спретнат кавалерийски ескадрон, облечен в сивото и червеното на Гвардията на мира. Офицерът, казваше се Кофи, се представи, за голям смях, макар че го затаих, като домин, вместо като шалака. След като майсирците се бяха оттеглили отвъд границата, явно званията им вече не се ценяха толкова високо.

Поздрави ни с добре дошли и каза, че на една левга напред имало празна степ, идеална за лагер, въпреки че никой не бил очаквал толкова голяма войска. Изглеждаше малко притеснен от това.

Каза, че гражданите на Никиас посрещнали с възторг вестта за пристигането ни и в момента към мястото за лагер били тръгнали огромни кервани с храна, за да докажат искреността им.

— Добре — измърмори Линърджис. — Добре е да се угояват войниците. Да не плячкосват.

— Нямаше ли някаква поговорка как храниш прасета и си мислиш за пържолките? — подхвърли Йонджи също толкова тихо.

— Има, има — каза Линърджис. — Усещам, че идваме в столицата без излишни илюзии.

— Освен него — Йонджи кимна към мен. — Той явно си мисли, че всичко това е искрено и показва внезапната обич на подлизурковците.

— Не съм чак толкова глупав — изръмжах. — И млъкнете. Този проклет домин може да има по-остър слух, отколкото си мислите.

В старата редовна армия — зачудих се дали не се превръщам в досаден стар мърморко, като мисля така — войниците вдигаха лагера си методично. Командирът определяше коя част къде да се настани, след като обиколеше терена с адютантите си.

Всеки полк, рота, ескадрон, взвод или каквото е там тръгва в строй към определения район. Подофицерите определят местата за кухненските палатки, коневръзите, фургоните, клозетите, след това се назначава дежурен по лагер подофицер, войниците се явяват при него и получават местата за палатките или за спане под открито небе. После се залавят с платницата, въжетата, клиновете и чуковете и след час, а понякога и по-малко, всички палатки са подредени изрядно, като войници в строй.

Не точно такъв беше стилът на моята армия. Минах през полето, реших коя част къде да отиде и след това започнаха да вдигат палатките си — онези, които имаха палатки — кой където намери за удобно, за предпочитане по-близо до огньовете и по-далече от отходните ями.

Тъй като беше война, лагерите на частите ми, макар и донякъде разбъркани вътре, бяха разположени като настръхнал таралеж. Барикадирахме района: храсти и клони, дълги колове, наострени от двете страни и забити в земята с наклон навън, окопи и естествени

прегради като трънливи шубраци. Преди да се свърши всичко останало, на равни интервали се поставиха постове.

Колкото и да бяха уморени, хората ми винаги се трудеха здраво, защото колкото по-скоро се вдигне лагерът, в толкова по-голяма безопасност сме, а и храната идва и се изяжда по-бързо.

За щаб избрах най-високия хълм, наредих шатрата на двама ни с Кимея да се опъне малко по-назад и започнах да копая тоалетната, докато Свалбард се погрижи за конете, а Кимея приготви леглото ни — два походни нара, които Свалбард беше нагласил да се съединяват, походното ми писалище, нейния скрин с магически неща, ваната ни — това бе цялото ни обзавеждане.

Едва бях обърнал няколко лопати пръст, когато в лагера ни се изсипаха цивилни. Сигурно бяха напуснали Никиас същата заран и бяха останали зад конниците на домин Кофи, докато не стане възможно да продължат. Носеха ни пресни зеленчуци, риба, печено пилешко, мръвки телешко, вино, бренди и най-често самите себе си. Единственото, което наредих на интендантите ни да откажат, беше брендито, а за виното се погрижих да се разпредели поравно, по малко за всеки, да не вземе да се напие някой.

Лагерът заприлича повече на място за пир, отколкото на военен бивак, но никаква опасност нямаше. Или не много голяма поне. Очаквал бях нещо подобно и казах на офицерите си да си затварят едното око за повечето работи, стига да няма насилие и дежурните и горките копелета на постовете да не станат невнимателни.

Бях вече до колене в земята и се канех да изкопая до кръста, тъй като, изглежда, щяхме да се задържим тук повечко време, с голи гърди и потен, когато заехтяха тръби и един вестоносец събщи, че са пристигнали Скопас и Трерис, с ескорт от сто конници.

Понечих да се измъкна от дупката и да си навлека куртката, но премислих и продължих да копая. И вярно, когато Скопас и Трерис дойдоха, се изненадаха, че виждат генерал да върши черна работа, вместо да си седи и да раздава команди. Точно това впечатление исках да създам. В тази армия всеки работеше, всеки воюваше и ако излезехме заедно на бойното поле, това правило щеше да важи и за войската на Съвета.

Скопас беше облечен в нещо като военна униформа — с високи ботуши, брич и стегната на шията куртка. Но гърдите му бяха толкова

нелепо отрупани със златни и сребърни дрънкулки, че се зачудих в каква армия си въобразява, че служи. Трерис, както и преди, беше в проста сива униформа, с готово за бой оръжие и погледът му беше студен като стоманата в ножницата.

Скопас ме поздрави много витиевато, нарече ме „героя на времето“, „един от най-великите пълководци и воители“, които била познавала Нуманция, и прочие и прочие, явно за пред адютантите си и за пред всеки от войниците ми, който можеше да го чуе. Ако го беше направил Барту, сигурно щях да се разсмея, но забелязах, че хитрите оченца на Скопас шарят насам-натам, за да оцени ефекта от хвалбите. Точно това пресметливо хитруване бе причината да не искам да се меса в политиката.

Най-сетне излязох от дупката.

— Радвам се да ви видя, съветник Скопас. И генерал — предполагам, че това е титлата ви сега, Трерис? Може ли да попитам къде е почитаемият Барту? Чух, че е оцелял след бързото донякъде изтегляне на силите ви. Последния път го видях с тях.

— Държавни задължения му попречиха да тръгне с нас — отвърна Скопас.

Думите на Трерис, приготвени да прозвучат учтиво, излязоха накъсано и през зъби — съвсем нормално след казаното от мен:

— Изненадахте ни всички, генерале.

— Дано да сте прав — обърнах се към Скопас. — Добре дошли при армията на народа, Скопас. Бих искал да разполагам с толкова цветисти думи като вас, и с дарбата да ги съчетавам. Но я нямам, тъй че това е най-доброто, с което мога да ви отговоря. Надявам се, че ще ми направите компания в трапезарията и ще намерим някоя бутилка вино, достойна за вниманието ви. Трерис, не помня дали пиете.

— Рядко.

— Също като мен.

— С удоволствие щяхме да се възползваме от гостоприемството ви — каза Скопас. — Но до вечерта трябва да се върнем в Никиас. Трябва да обсъдим с вас спешни, много спешни неща. Насаме, ако не възразявате?

— Може би в шатрата ми?

Влязоха с мен.

— Това е Кимея. Една от съветничките и магьосниците ми.

Двамата се поклониха учтиво, но като се имаше предвид красотата ѝ, беше явно какво си мислят, че ми е всъщност. Тя отвърна със също толкова учтив реверанс и ни остави.

— Тук е безопасно, нали? — каза Скопас.

— Имате предвид срещу подслушване? Защото никой в този лагер не иска да ви навреди. Да. Винаги карам Синаит, главната ми магьосница, да подсигурава спалнята ми срещу натрапници.

Йонджи би се гордял с усилващата ми се способност да лъжа. Освен ако всички не бяха заспали, в този момент Синаит подготвяше Зрящата купа, а Кутулу най-вероятно слухтеше при задната стена.

Естествено не мислех, че двамата ми вярват — не бяха бебета все пак.

Поканих ги да седнат, отново им предложих пиене, но отказаха.

— Вашето положение значително се е променило — каза Скопас.
— Когато ви видях последния път, нещата бяха някак по-други.

— Така е. Тогава бях ваш затворник. Сега имам армия от около милион и половина души. Може би още половин милион ще се присъедини в Кальо или върви след нас на север. Бихме се два пъти с Тенедос, на юг от Делтата. Веднъж с оръжие, веднъж с чародейство. И двата пъти го надвихме.

— За единия имаме сведения — каза Трерис. — За другия чухме слухове. Но разузнаването ми смята, че и двете битки не са били решителни.

— Не са. Но и двете постигнаха повече, отколкото с вашите сили при Пестум.

Скопас извърна многозначително поглед. Гневът на Трерис беше явен.

— Тогава ние... нито една от двете страни... нямахме сегашния опит, а Тенедос успя да ни удари в най-уязвимата ни част!

— Добрите пълководци правят такива неща — неудобството му ме развесели. — Сега трябва да се погрижим да не го направи отново.

— Стига да съм прав в предположението си за нещо като съюз между нас, разбира се — добавих предпазливо. — Но вие може би предпочитате да запазите верността си към майсирците. Ако е така, дължен съм да приема и двама ви за врагове на страната ми.

— О не, не — отвърна припряно Скопас. — Тогава бяхме принудени да го направим. За да спасим каквото беше останало от

Нуманция. Но вие, слава на Айрису, премахнахте този проблем, за което всички сме ви безкрайно благодарни.

Трерис не изглеждаше никак благодарен, но си замълча.

— Тогава въпросът е какво ще правим по-нататък.

Скопас примига.

— Как какво? Ами... оправяме се с Тенедос по най-добрия възможен начин.

— За мен това означава само едно. Пълно унищожение — заявих.

— Разумна ли е тази позиция? — каза Скопас. — Ако не оставим... на него и на войниците му никакъв избор, освен пълно поражение, това няма ли да ги накара да се бият много по-упорито? Да ги накара да искат да унищожат всичко, вместо да приемат поражението?

— Чуйте ме, Скопас. Тенедос вече е заел тази позиция. Знаете ли какво прави? Събира невинни селяци и ги превръща с магията си във воители. Чухте ли го това? Вашето прословуто разузнаване съобщи ли ви за онези войници, които след като бъдат посечени, отново се превръщат в деца и жени?

Скопас беше потресен. Трерис се постара да прикрие изненадата си.

— Чухме нещо за значително нарастване на силите му — отвърна неловко генералът. — Но... не. Не сме чули тези подробности.

— Щабът ми ще ви обясни, след като му разреши. Разбирате ли за какво говоря? Никаква капитулация не може да има, освен безусловна. И след като заловим Тенедос, трябва да се погрижим никога повече да не може да се опита да се домогне до властта.

— Тоест да го убием? Без съд?

— Точно така — отвърнах твърдо. — Или — ако искате да не звучи толкова ужасно — да го свържем отново с любимата му, проклетата от боговете Сайонджи. Можем да направим процес, ако толкова държите, след като изгори погребалната клада.

— Генерал Дамастес — каза Скопас. — Разбирам, че като военен вие взимате... длъжен сте да вземете твърда позиция. Но...

— Никакво „но“. Това е позицията, която трябва да вземем. Не само за мен, а за цялата ми армия. Нямаме девиз, но ако имахме, щеше

да е „Тенедос или смърт“. А смъртта е нещо много по-чисто, отколкото да позволим той отново да завладее страната ни. Душите ни.

Скопас вдиша дълбоко. Трерис се беше навъсил.

— Разбирам ви — каза Скопас. — И може би точно това ни липсва... липсваше ни. Може би наистина трябва да заемем по-твърда позиция и да се противопоставим по-пряко на бившия император.

На свой ред ги погледнах въпросително.

— Дойдохме, за да ви помолим за следното — продължи той. — Имаше достатъчно победи, които да въодушевят гражданите на Никиас. Дали ще е възможно да организираме триумф? Парад на армията ви, веднага щом е възможно. Хората искат да видят победителите при Латейн, точно така ви наричат. Искат да видят вас, Дамастес.

— Няма да е трудно — намеси се Трерис. — Този район е само за временен лагер. Западно от Никиас за вас се подготвя по-голям лагер, по-добре устроен и вече с вдигнати постройки. Сигурно го помните от времето в армията. Старите плацове за тренировка и прегледи извън града.

Помнех ги. Наслаждавал се бях на зелените паркове и се бях потил по прашните парадни полета. Беше близо до столицата, от другата страна на по-широките разклонения на Латейн. Снабдяваше се с редовен трафик на салове. Помислих. Не видях никакви скрити уловки и се досетих за някои други предимства.

— Да. Бихме могли да го направим. Може и за войниците ми да се окаже добре, като видят за какво се сражават.

Общо взето така завърши разговорът. Но след като се сбогувах с тях и си тръгнах с ескорта, забелязах на походното си писалище лист, който преди малко го нямаше.

Беше изписан с грижливия почерк на Скопас, който помнех добре от службата си на Властта на Десетимата. Гласеше:

Трябва колкото може по-скоро да поговорим за предишното ми предложение.

Ще уредя срещата.

— Интересно — отбеляза Йонджи. — Гаднярите се измъкват и ни оставят да го духаме.

Освен мен в шатрата имаше още петима — Линърджис, Йонджи, Кутулу, Кимея и Синаит. Двете магьосници бяха сътворили два отделни Квадрата на мълчанието, за да не може никой да подслушва.

— Не се изненадвам — каза Синаит. — Барту и Скопас отчаяно се мъчат да запазят властта за себе си и ще се съюзят с всеки, за да я задържат.

— На мен ми се струва, че имат три възможности за избор — каза Линърджис. — Да заложат на това, което имат, и да се задържат, което отгук не изглежда възможно. Да се съюзят с Тенедос, което сигурно ще обсъдят, само дето не мисля, че той ще им даде нещо друго освен нож за жертвоприношение, ако победи; или да се гушнат с тебе, Дамастес.

— Това предложение вече са го правили — каза Синаит. — Какво ги кара да мислят, че този път той ще го приеме?

— Чистото отчаяние — равнодушно каза Йонджи.

— И аз мисля така — заяви Линърджис.

Огледах ги един по един. Кимея кимна, Синаит също. Кутулу помисли малко и каза:

— Най-простото обяснение, което предлага Йонджи, е най-вероятното според мен.

— Значи сме съгласни — казах. — И какво ще правим?

— Не мисля, че можем да пренебрегнем Никиас — започна Йонджи. — За победителите е добре да се покажат пред хората, които ще управляват... прощавай, Дамастес, пред тези, които се бият, тъй като непрекъснато настояваш, че цялото това безумие е единствено заради благородната кауза. Стигат ми парадите, след като убих аким Фергана и завзех Саяна. Но по-различни ли са нещата сега? Не се ли излагаме на опасност, като се въвличаме с това развяване на знамена и другите глупости, които искат?

— С триумфа? — Линърджис се замисли. — Не виждам как. Ще подготвя армията така, че да можем да отвърнем на удар, ако ни нападнат в града. Ще държим оръжията си в готовност и тъй като не можем да си позволим парадни униформи, ще носим това, с което се бием. Гражданите изобщо няма да го забележат и ще решат, че е

възбуждащо да гледат истински воители, снаряжени като за бойното поле. Ако забележим някаква заплаха, ще можем бързо да се изтеглим; ако ни ударят в центъра на града, тръгваме към някой от парковете и се биеш оттам. Стигнем ли до лагера в другия край на града, сме напълно неуязвими.

— А магия?

— Успях да усетя само най-дребни заклинания — каза Синаит. — Изглежда, нямат могъщи магьосници като нас или Тенедос. Ти долови ли нещо, Кимея?

— Нищо. А и разпитахме братята и сестрите ни, които дойдоха в лагера.

— И аз имам няколко агенти в града — каза Кутулу. — Прочетох и донесенията на товиетите. Като че ли не става нищо особено.

— Значи оставяме ги те да започнат играта. Продължаваме, все едно че тази бележка не е била написана, и чакаме да видим какво ще стане.

— Това изглежда най-очевидният план — заяви Линърджис.

— Защо ли обаче никак не ми харесва?

— На мен също — каза Йонджи. — Но като че ли нямаме друг избор.

В нощта преди триумфа ми хрумна една идея.

— Кимея... Искам да направяш нещо.

— Например? Този колеблив тон ме прави подозрителна.

— Много е просто. Нали поддържах връзка с товиетите в града. Искам да им изпратиш съобщение. Нека Джакунс, Химчай и Ябиш също да знаят за него. Когато армията тръгне в марш през града, помоли братята и сестрите си да не ни поздравяват прекалено шумно. Особено онези, които ще разпознаят като свои.

— Защо?

— Засега никой не знае кои са товиетите в Никиас, нали?

— Мисля, че да. Иначе стражите щяха да ги задържат и да ги убият.

— Тогава братята и сестрите ви да не се показват много. Това ще е най-обикновен парад, войната изобщо не е свършила. Може да ни потрйбват, да се наложи още да са в нелегалност.

Тя ме изглежда замислено.

— Много коварен започваш да ставаш, любими.

— Не. Но всички около мен са коварни. Просто се опитвам да не изоставам.

— Добър товиети ще стане от теб. Искаш ли едно копринено въженце за рождения си ден?

Толкова бях горд със себе си, че даже можах да се изсмея, вместо да се ядосам.

— Да — каза тя. — Да, мисля, че идеята ти е добра. Ще кажа на Джакунс и ако той и другите се съгласят, ще уредим братята ни само да стоят и да гледат, докато набиваме крак.

— Няма нужда да се престарават толкова. Някое и друго приятелско подвикване е съвсем приемливо.

Дойдоха шивачи от Никиас — и Скопас беше с тях. Беше се облякъл като тях, само дето дрехите му бяха много по-фини, отколкото можеше да си позволи един шивач. Попита какво мисля за предложението му.

— Каква точно форма има то сега?

— Искаме, както и преди, да станете върховен главнокомандващ на армиите. На двете армии.

— А Трерис?

Скопас се сконфузи.

— Ако не желае да служи под ваше командване, тогава... ами, ще трябва да го сменим.

— А другите ви висши офицери? Дръмсеат? Тайту?

— Те ще се подчинят на заповедите ни.

— Да обсъдим нещо друго. Какво става, след като съкрушим императора? Кой управлява Нуманция?

— Тогава ще дойде голямата награда за вас. Двамата с Барту ще учредим поста Велик съветник. Вие. И тримата ще управляваме — и ще върнем Нуманция към най-великите ѝ времена.

Помислих дали да не го попитам защо всеки говори за „връщане“ към по-добри времена, вместо за издигане до ново величие, но се въздържах. Помислих и отвърнах, че ще взема решение, след като се прегрупираме в новия ни лагер.

Скопас се върна при останалите. Мъчеше се да не се отличава от тях и явно си въобразяваше, че никой няма да забележи четиримата навъсени мъже около него — ръцете им нервно опипваха дръжките на мечовете. Дано да се беше справил по-добре на излизане от Никиас.

Колкото до въпроса с шивачите... тук се получи малка веселба. Стъписаха се, като видяха дрипавото и най-различно облекло на войниците ми.

— Предлагате да облечете всички ни? — попитах ги. — Само за няколкото дни преди грандиозния парад? Сигурно имате повече мъже и жени, умеещи да боравят с иглата и ножиците, отколкото си мислех. Но ви предупреждавам — не разполагаме с големи сандъци със злато.

— Е, не — призна водачът им. — Такъв подарък, въпреки че хората ви определено го заслужават, да, заслужават да получат най-изящни униформи, общити със златни ширити, ще ни разори. Предлагаме за всеки от бойците ви по една туника и брич като тези.

Един от мъжете пристъпи до него. Беше облечен в много спретната кафяво-червена униформа, с ботуши до средата на бедрата. Не изглеждаше зле, но се зачудих дали моделиерът ѝ е преценил какво ще се получи, когато носещият я се опита да се скрие в някоя гора.

— Интересно — казах с безразличие.

— Можем да накараме нашите... не точно нашите, но които са работили за нас в миналото и се надяваме пак да работят в бъдеще... магьосници да дублират тази униформа и да ви връчим хиляди, може би даже милион, за два-три дни.

Погледнах го в очите. Изглеждаше ужасно искрен и добронамерен. Не ми се искаше да му го причиня, но нямаше как.

— Разбирате ли нещо от магия?

— Не. Всъщност не много, освен че мога бързо да дублирам нещо скроено от шивачката ми, и може би да използвам различен десен, направен с магия, но... не, всъщност не много.

— Когато армиите тръгнат на война, всяка страна обикновено разполага с чародеи, които да вредят на противника.

— Това го знам — каза той малко възмутено. — Не съм чак такъв глупак.

— Всяка страна също така разполага с чародеи, които правят контрамагии, за да развалят „чудотворството“ на другите — продължих търпеливо.

Шивачът ме погледна озадачено.

— Какво мислите, че ще стане с вашата спретната униформичка с вълшебен произход, когато срещу армията се хвърли заклинание, целящо да унищожи всички магии?

Някой се изсмя. Шивачът най-сетне схвана, изчерви се и заломоти извинения, че е отнел с приказките си скъпоценното ми време. Отпратих ги с вежлив поклон, преди и аз да се разсмея.

Идеята с цяла армия, останала без гащи наред бойното поле, все още ме развеселява.

Река Латеин се разклонява на много ръкави през Никиас, но повечето ръкави са достатъчно тесни, за да се свържат бреговете с мостове. Само два не са — главният ръкав, по който върви повечето речен трафик, на изток: там също така се намира Имперският дворец и бившето ми имение, в което живеех с Маран; и един в западните покрайнини на града, с остров, широк почти една трета левга — занаятчийски квартал, разраснал се с разширяването на града.

Прехвърлихме Латеин на салове, строихме се на крайбрежния булевард и тръгнахме със строева стъпка.

Беше най-странният парад, в който съм участвал, камо ли предвождал. Повечето войскове паради се провеждат или в мирно време, или в началото или в края на война, но не и в разгара ѝ. В много малко участва цялата армия, и то буквално цялата — кавалеристи, разузнавачи, пехота, лавкаджии, налбанти, колари, та чак до хората, вървящи с войската, защото не оставяхме нищо след себе си в степта. Но преди всичко, не знам за много паради, в които водещият ги очаква да бъде нападнат.

Представлявахме дрипава и опърпана сган, малцина от нас разполагаха с някакво подобие на униформа, а за обща — да не говорим. Ласлейг и петдесетимата му кавалеристи бяха изключение в сиво-черните си облекла, макар че и те бяха поизтъркани и опърпани.

Марширувахме в строй, но не бяхме имали време за много строева подготовка и барабаните подаваха един ритъм, а

маршируващите си я караха както си знаят. Един милион маршируващи.

Някои части маршируваха добре, други се влачеха. Казват, че строевите навици и дисциплината са белег за добър войник; но разузнавачите, най-опасните хора в армията, бяха най-ужасната гледка и се държаха най-безобразно, въпреки че дрехите им бяха чисти. Непрекъснато подвикваха на по-засуканите женички, притичваха понякога извън строя за целувка, за глътка вино или мръвка, догонваха редицата, дъвчеха и се смееха.

Тълпите ни посрещаха с възторг, свиреха оркестри, но тук-там зървах мъже и жени, които се мъчеха да си придадат безразличие. Щом обаче покрай тях минеха подразделения, водени от хора като Джакунс, Ябиш, Химчай, Илкили или друг товиети, едва успяваха да останат спокойни.

Боя се, че забелязах твърде много и твърде малко от целия парад. Непрекъснато се озъртах и се мъчех да отгатна дали пръсналите се из множеството войници ни поздравяват, или чакат заповед за атака.

Парадът продължаваше безкрайно — отне почти целия ден; колоната се виеше по улици и мостове. Големите речни лодки край града ни превозиха през реката до откритата местност, където беше новият ни лагер.

Нищо извънредно не се случи и се зачудих дали всички тези години на извъртания и интриги не ме бяха превърнали в изнервен, стряскащ се от сенките бълъо.

Но заряхах тази мисъл и се заех с работата по вдигането на лагера.

На другия ден, посред кипналата милионна гмеж от хора, мъчещи се да вдигнат новия си дом, дойде куриер. Съобщи, че Великият съвет с удоволствие обявява банкет в чест на генерал Дамастес à Симабю, който ще се организира в удобно за същия време. Съобщението се съпровождаше от бележка, написана от Скопас:

Двамата с Барту го замисляме като скромно светско събитие, което може да ни даде възможност да обсъдим различни интересни идеи. Тъй че може би ще е добре, ако доведете със себе си не повече от достатъчния антураж, за

етикета и за достатъчно сигурност. Но по очевидни причини, нека да го предвидим за възможно най-близко бъдеще.

Йонджи също прочете бележката и я хвърли на масата.

— Значи, ако бях аз, щях да взема със себе си два полка пехота, и то само като за предястие. Не им вярвам на тия кучи синове.

— И аз. Но какво според тях ще направи армията, ако ме убият?

Йонджи ме изгледа скептично.

— Ако си въобразяваш, че това може да ги спре, значи си тъпак, както обикновено. Барту и Скопас не могат да различат войник от говно и изобщо си нямат представа какво ще направи армията.

— Ти също, изглежда — изсумтя той. — Какво стана, като убих аким Бейбър Фергана, а? Да не си мислиш, че армията му побесня от гняв? Че скочи да ме убие и че си скубаха косите като смахнати? Ха! Припнаха тутакси да ми казват колко се радват, че дъртият разбойник е мъртъв, как те и синовете им, и внуците им, и внуците на шибаните им внуци ще са щастливи да ми служат до ентото поколение.

— Ако се оставиш да те убият, повечето от тези бойци ще направят кой каквото намери за добре — продължи Йонджи вече спокойно. — Някои ще дезертират, други ще направят каквото им кажат началниците, трети ще се опитат да влязат в Гвардията на мира, или армията на Нуманция, или както се наричат сега. Единствените, на които абсолютно можеш да разчиташ, сме ние, непосредственият ти щаб и още няколко тъпаца като Свалбард, който нищо не разбира от самосъхранение, и други романтични глупаци като него.

— Много ме развесели.

— По-скоро е реализъм — продължи Йонджи. — Но виж, всъщност не би трябвало да имаш повод за тревоги. Имаме си магьосници, които могат да проверят дали са поставени заклинания, нали? Имаме си товиетите, чиито пръсти са на шията, в смисъл, на пулса на Никиас, нали? Включително и в двореца на Барту и Скопас, предполагам. Добави и Змията, която никога не спи — няма начин Кутулу да си няма приятелчета между стражите. Попитай ги всичките дали се готви заговор и ако никой не каже „да“, можем да идем на вечерята с чиста съвест.

— Ние?

— Ние естествено. Искам да видя дали храната им е по-хубава от тази на императора. А и кой ще откаже ядене на личния секретар на великия генерал Дамастес à Симабю? Може да ти потрѣбва помощ с десерта. Пропуснах ли нещо?

— Не — отвърнах бавно. — Нищичко.

Никакъв заговор не беше разкрит. Синаит и Кимея бяха единомудшници, че от юг се надига заплаха, но то беше от Тенедос, който бавно настѣпваше към Никиас. Трѣбваше бързо да уредим нещата със Съвета, за да сме готови, когато пристигне.

Накарах Кутулу да разпита за Трерис и армията му, което беше най-малкият ми повод за безпокойство. Силите му се били прибрали на лагер, увери ме той и добави с лека насмешка, че тренирали здраво, за да не поставят Съвета в неловко положение, както преди.

Тѣй че, макар да имах много по-важни задачи, отговорих, че предлагам да се съберем след три дни.

Реших да се поперча като паун и си избрах стегнати ботуши, стигащи до средата на бедрата и изработени от фантастично подобрани кожи с различни отънѣци и преобладаващо черно, плоска шапка от същия материал с бяло перо, падащо почти до раменете и допълващо грижливо сресаната ми коса, копринена блуза с дантела и шалче на шията, и двете бели, вишневочервени панталони, разширяващи се при коленете, и черна пелерина с червена копринена подплата.

Кимея също се беше облякла в черно — плътен жакет с широки ръкави, висока яка и клин. Но това привидно скромно описание пропуска широките копчета отпред, които бе закопчала само под гърдите и надолу до пѣпа. Копчетата бяха омагьосани и блестяха с вихрени цветове, също като кръгчетата на обиците ѝ и колието, наподобяващо усукано сребърно въже.

— Забележи хубавите ми чувствителни обувчици — каза тя.

— Чувствителни ли?

— Без токчета са — обясни тя. — Лесно се бяга с тях.

— Аха.

Беше стегнала кръстчето си с колан от чортова кожа, а от него висеше калъфът на магическата ѝ пръчка и ножницата на острата ѝ като игла къса папира.

— Имам си и една кама от вътрешната страна на бедрото, тъй че внимавайте, когато опипвате, сър.

И аз не бях съвсем без оръжие. Носех скрита камата на Йонджи и простия си боен меч — съвсем открито. В една кесийка бях прибрал две от железните „прасета“ — ставаха за хвърляне или да се скрият в юмрука, когато се наложи да счупиш кост.

Решил бях да повиша Свалбард в капитан, а Йонджи си избра същия ранг. Хората на Ласлейг щяха да са единствената ми охрана и се бяха нагиздили с най-доброто облекло — и бяха въоръжени от глава до пети.

Видях, че Синаит и Линърджис си говорят вгълбено за нещо, допуснах, че уговарят допълнителни мерки.

Изведнъж ми хрумна, че всички тези тревоги и хитрини са нелепи. Ако имах малко мозък, щях просто да си намеря извинение и да отменя банкета.

Но след като бяхме проверили всичко, което можехме да си представим, а и беше важно да се разберем със съюзниците ни, реших да тръгнем.

Названието на двореца бе претърпяло три изменения за последните двацет години: отначало беше Дворецът на Властта на Десетимата; след това той бе преустроен основно и стана Имперския дворец. Забелязах, че сега е просто Двореца, и се произнасяше или с досада, или цинично — според това колко очаква говорещият, че ще оцелее сегашният режим.

Войниците, пазещи входа, не бяха много — не повече от обичайната почетна стража, което ме накара малко да се отпусна.

Дворцовият шамбелан заяви, че за ескорта ми е приготвена трапеза, и Ласлейг и неговите петдесетима бяха отведени — някои облизваха пръсти при мисълта какви поразии ще нанесат на дворецовата кухня.

Тълпа бърбиви придворни и кланящи се слуги ни поведе през главния вход и под звучния ек на тръбите пристъпихме в голямата зала

на втория етаж. Добре познавах тази зала, понасял бях в нея много банкети на Тенедос, отегчен от прекомерната храна и скучните речи и тостове.

Помещението беше дълго и с много висок таван, с три летящи врати, водещи към кухните отзад. На петнайсет стъпки високо имаше малък балкон — оркестърът там вече свиреше. Банкетната можеше да се разширява или смалява с плъзгащи се стени. Тази вечер беше поставена само една дълга маса, в задния край, близо до кухните. Из залата имаше колички, отрупани с купи с пунш, бренди и вино, и слугите кръжаха около тях.

Залата вече беше пълна с придворни — все благородници в натруфени облекла. Съвсем рядко се мяркаха вдовици или съпруги — за съжаление, такива бяха порядките в Нуманция, когато събирането е по-малко светско и повече — работно.

Този път Барту и Скопас бяха решили да не натрапват невежеството си във военното облекло и носеха почти еднакви бели халати, извезани с червено и златно, с невъзможни и безсмислени шарки по гърдите.

Поздравиха ме радушно, държаха се съвсем учтиво, макар и леко снизходително с Кимея, а Йонджи го пренебрегнаха. Озърнах се за Свалбард, но беше изчезнал. Свих рамене и реших, че явно е по-разумен от мен и е слязъл долу с другите войници, за да не търпи ораторстването, докато си яде телешкото.

Минах из залата да разменя по някоя дума с този-онзи, да ме поздравят, че „съм се справил“ с крал Байран, макар да беше ясно, че никой от тях няма представа каква мръсна работа бе това. Несъмнено вярвах, че сме се срещнали с него на бойното поле в бляскави одежди и сме се млатили могъщо с мечовете, докато по-добрият не победи. Ако преживеех тази война, щяха да се появят огромни платна с този двубой и никое нямаше да намеква колко мръсен и миризлив бях и колко брутално беше убийството на Байран.

Досмеша ме, като видях как се трупат и гукат благородничетата около Кимея. Щеше да е още по-смешно, ако изведнъж си увиеше врата с жълто въже и им заговореше за своите „братя“.

След около половин час слугите ни придружиха до местата ни. Разположих се между Барту и Скопас, Кимея беше по-надолу на масата, до някакъв младичък барон, който изглеждаше превъзбуден от

компанията си. Йонджи, както се полага за секретар-адютант, беше още по-далече, при слугите.

Сервирането естествено беше свършено. Банкетът започна с пенливо вино — бях впечатлен, че някой се е сетил и ми поднесоха минерална вода — а с него скариди с копър върху резенчета краставици. Следващото блюдо беше с друго вино и супа от диви гъби, която щеше да ми хареса повече, ако не я бяха подправили със сладко-кисело вино.

Привършихме супата и масата бе почистена. Барту и Скопас полагаха всички усилия да ме забавляват, тъпчеха ушите ми с най-последните дворцови клюки. Слушах учтиво, без да им казвам, че не давам и задника на един плъх за това кой какво на кого казал и кой с кого е спал или не е спал. Повечето имена бездруго ми бяха непознати. През последните няколко години бях „извън града“, както се казва, и трудно можех да следя кой се радва на благоволенieto на Великия съвет.

Чакането на следващото ястие се проточи, после — още и още, и хората около масата започнаха да поглеждат към вратите на кухните най-напред с любопитство, след това — малко ядосано. Зад тях се чува няколко изтупвания и се зачудих какво ли бедствие трябва да е станало, дали някой готвач не се е напил и вилнее, или следващото блюдо се е запалило — и изведнъж средната врата се отвори с трясък.

На прага стоеше домин Кофи, в парадна униформа с всичките му медали, и с високо вдигнат меч.

— Предатели! Никой да не мърда! В името на армията на Нуманция, ние, които държим сърцето на Нуманция...

Гласът му изведнъж секна. Бях скочил и бях извадил наполовина меча си от ножницата.

Кофи пребледня. В огромната зала настъпи мъртва тишина.

— Ъ! — само това излезе от устата му, преди кръвта да швирне. Пръстите му вяло се разтвориха и мечът му издрънча на пода. От гърдите му щракна една педя плувнала в червено стомана.

Свалбард изтръгна меча си с ритник, изхвърча през вратата, дръпна я, затисна я с една от количките и викна:

— Смотаняците от Мирната нападаха! Завзели са палата!

Барту се облещи. Притича до един от прозорците и надникна навън. Нададе странен писък, завъртя се — от гърлото му стърчеше

стрела — и рухна.

Дясната кухненска врата зейна и от нея изскочиха трима войници.

— Никой да не мърда! Всички сте...

Вече бях прекосил залата. Пронизах единия, другия посякох, третият зяпна и след миг рухна под меча на Свалбард. Още една количка с пиене се затъркаля към вратата, за да я запуши, но третата врата, лявата, се беше отворила и през нея нахлуха още десетина души.

Успях да погледна за миг през прозореца долу към двора и видях кипналата гмеж от сражаващи се мъже, кои в зеленото на Ласлейг, кои — в сивото на Гвардията. Хората на Трерис бяха повече от моите, но явно не бяха подготвени срещу добре въоръжените ми опитни бойци — отстъпваха и Ласлейг ги притискаше здраво.

Но ме грозеше по-близка опасност. Един затича към мен, Кимея го спъна и късата ѝ рапира го промуши в гърба, преди да успее да стане. Един главорез, едър почти колкото Свалбард, се беше счепкал с Йонджи, мечовете им не се отлепаха един от друг, и ръмжеше като глиган. Йонджи освободи едната си ръка, награби един кристален бокал и го пръсна в лицето на грозника. Той изкрещя, залитна назад с окървавено лице, Йонджи го довърши и се хвърли срещу друг.

Банкетната зала се превърна в кланица. Няколко благородници се опитваха да се противопоставят с жалките си церемониални саби или с оръжия, взети от труповете. Повечето тичаха да избягат, без и те да знаят къде, трети вдигаха ръце да се предадат. Милост нямаше — видях как един вдигна ръце, една жена се присви зад гърба му — и тримата войници срещу тях посякоха и двамата.

Все още никой не беше нахлул през главния вход и реших, че хората на Ласлейг го бранят от атаката на Трерис.

— Давай! Да изчезваме! — изрева Йонджи.

Погледнах отново инстинктивно през прозореца — долу хората му се биеха и загиваха.

— Забрави ги! — ревна Йонджи. — Правят каквото трябва! Умират, за да те опазят жив! Да изчезваме, симабюецо!

В първия миг не можах да съобразя какво да правя, но бързо си спомних плана на двореца.

Дръпнах дългата покривка от масата, кристалът и съдовете изтресяха на пода. Вързах единия ѝ край и притичах под балкона, където шашнатият оркестър продължаваше тъпо да свири.

— Дръж! — извиках и метнах покривката на диригента. Той хвана инстинктивно края ѝ, реши, че ще е по-добре да не се забърква, и понечи да го пусне.

— Пуснеш ли го, ще те убия! — ревах отдолу и той закима вдървено и стисна покривката до гърдите си, все едно че беше най-скъпата вещ в живота му. — Вържи я за перилото!

Той уви непохватно края на покривката около перилото, върза го и Йонджи бързо се изкатери горе.

Към мен идваха четирима. Дръпнах се на една страна, за да си преградят пътя един на друг. Счепках се за миг с единия, смъкнах се на коляно и го промуших с меч си в бедрото. Той изрева, отскочи встрани и замахна към корема на друг, мечът ми се заби до дръжката. Той залитна настрани, рухна и оръжието се изплъзна от ръката ми. Третият замахна да ме посече, влязох в гарда му, главата ми се натресе в лицето му, камата на Йонджи се озова в ръката ми и прерязах гърлото му. Четвъртият се дръпна назад за удар и Свалбард го прониза в гърба — мечът му го прободеше точно в сърцето.

Измъкнах оръжието си от мъртвия, огледах се за друг нападател и видях, че един се боричка със Скопас. Скопас го беше стиснал за врата и го душеше. Колкото и да изглеждаше мекушав, имаше сила като на младеж и лицето на войника беше посиняло. Той вдигна ръце, стовари ги върху хватката на Скопас и докато тичах към тях, ножът му прониза гърдите на съветника.

Скопас изскимтя като изритано псе, стисна дръжката на ножа, бавно започна да се свлича, като кукла, чиито конци внезапно са пуснали, и падна. Посякох убиеца му.

В залата имаше шепя войници, но всички изглеждаха не по-малко объркани от придворните.

— Бързо горе! — изрева Йонджи. Видях как Кимея се прекатери през перилото и затичах, като прибирах меч в ножницата. Свалбард ме догони точно когато започнах да се катеря, награби увисналия ми крак, тласна ме нагоре и изхвърча; Йонджи ме докопа и ме доиздърпа.

Един войник тичаше към Свалбард и тъкмо замахваше с меч си да го посече. Хвърлих една от железните топки в лицето му, черепът

му изпраща и той падна и прекатури един стол.

Свалбард прибра меча си, издърпа се по покривката колкото можеше и успях някак да го доизтегля на балкона. Оркестърът продължаваше да свири — всички музиканти бяха вперили очи в нотните си листове и се мъчеха да не поглеждат четиримата плувнали в кръв между тях.

— След мен! — извиках и хукнах през вратата и по дългия коридор към отсека за слугите. Дворецът беше планиран много грижливо, тъй че благородничеството да вижда колкото може по-рядко хорицата, които правеха живота му по-лек, и се надявах, че това ще улесни бягството ни.

Познавах добре заплетения му лабиринт, защото преди години имах една-единствена грижа — да не би някой да успее да се промъкне и да нападне императора. Много дни бях обикалял из двореца с шамбелана, за да науча всичките му проходи и проходчета.

Натъкнахме се само на трима войници, убихме ги, без да ни мигне окото, и забързахме към изхода. Загубихме се само два пъти.

Колкото повече се приближавахме до изхода, толкова повече слуги срещаме — някои бяха награбили оръжия, готови да се бранят от войниците на Трерис, без да знаят, че господарите им са мъртви. Други искаха само да избягат. Трети бяха съвсем стъписани и обикаляха объркани. Някои бяха понесли метли, свещници, дори вази с цветя.

Намерих вратата, която ми трябваше, понечих да изляза, но Свалбард ме дръпна за ръкава, изрита я и изскочи навън.

— Чисто е! Хайде.

Слънцето още не беше залязло. Видях постове по стената. Извикаха ни да спрем, но когато побягнахме, не ни последваха.

Излязохме на булеварда. Беше пълен с фургони и въоръжени конници.

— Онази там! — посочих най-близката лека карета с четворен впряг и Свалбард сграбчи сбруите на първото животно, а Йонджи се метна на капрата при коларя, събори го и издърпа юздите от ръцете му.

Отворих рязко вратата, видях прегръщаща се двойка, наградих мъжа за смъкнатите гащи и го издърпах от каретата. Той заквича като недоклано прасе, а почти голата му дама писна — може би помисли, че

съм съпругът ѝ. Кимея я хвана за ръката, дръпна я, тя се спъна на стъпенката, падна в ръцете ми и изхвърча в канавката.

Скочих вътре, докато Йонджи пришпорваше конете в галоп. Свалбард се метна на стъпенката и го издърпах.

Йонджи обърна впряга на пресечката, изфучахме през тясната уличка, излязохме на широк булевард и забавихме до лек тръс.

Карахме през града към покрайнините — най-обикновена богата двойка, излязла да се поразходи на чист въздух. На два пъти покрай нас в галоп мина конница, но никой не си направи труда дори да погледне каретата.

Боях се, че ще са блокирали мостовете, но бунтът все още не беше стигнал толкова далече. На пристана оставихме впряга и намерихме лодкар, който да ни прехвърли през главния ръкав.

Малко се притесних, че никой освен Свалбард няма пари, за да му платим.

После стигнахме до градската стена и извиках на поста да свирят тревога.

Много бях подценил Трерис. Явно беше наясно какво кроят Барту и Скопас и умело беше подготвил своя контразаговор.

И тримата — моя милост, Барту и Скопас — трябваше да загинем. Несъмнено след това Трерис щеше да обвини някой зъл благородник за коварното дело и щеше да огласи чудесната вест как Гвардията на мира отново е спасила Нуманция.

Сега той владееше Никиас. А който държи Никиас, държи Нуманция.

За миг поскърбих — за Ласлейг, барон Пилфрен от Стоуви. Надявах се, че ме е лъгал за девствеността си и е оставил някъде копеле, което да наследи именията му. Надявах се също Сайонджи да ги възнагради всички с по-добър живот, когато ги осъди на Колелото. Но за нищо повече нямаше време. По-късно, щом дойдеше мирът, щях да принеса жертви за него и неговите петдесет мъже, които загинаха, изпълнявайки дълга си.

Но сега мъртвите трябваше да отстъпят на живите. Трябваше да се погрижа за много по-важни неща.

След по-малко от половин сезон положението стана още по-тежко.

Бяхме укрепили лагера си, за да предотвратим атаките на Гвардията през ръкава на Латейн, и виждахме, че силите на Трерис правят същото на своя бряг. Бяха реквизирали всички съдове нагоре и надолу по реката.

Шпионите на Кутулу донесоха, че Трерис накарал печатниците в града да прокламират обяснение за станалото: клика селски барони била влязла в заговор за премахването на Великия съвет: бароните искали да се самопровъзгласят за управници на Нуманция.

Изборът на „врагове“ беше добър — старите барони рядко се вясваха в Никиас, с което е по-лесно да се изпитва презрение към врага; при това имаха стара традиция да се смятат не само за хора над закона, но и да налагат свой закон в огромните си имения, нещо, което за много от тях беше доста близо до истината.

Гвардията на мира — армията на Нуманция — била разбрала за заговора в последната минута и щурмувала двореца, за да спаси Великите съветници.

За жалост закъснели и само аз съм бил успял да се спася от злите барони. Армията наложила сурово наказание на заговорниците. Тъй като измяната им била очевидна, не бил нужен никакъв съд, а и освен това „праведният гняв на армията“ избухнал, така че не били взети пленници.

Объркващо беше само как все пак съм успял да се измъкна от злите благородници и защо съм избягал от Никиас, вместо да се присъединя към силите на Трерис и да възстановим реда заедно.

След няколко дни се появиха черните клюки и прокламациите бавно започнаха да ги налагат. Не съм бил избягал; всъщност аз съм бил водачът на целия заговор, нали самият аз съм един от тези провинциални барони — и страхливо съм изоставил съзаклятниците си, за да си спася кожата при дрипавите бунтовници.

Ако не бил Трерис, нов деспот щял да завземе Никиас и Нуманция, най-злият от злите, Дамастес а Симабю, чудовището, чиито престъпления са безброй, от това, че предал императора си на майсирците, че убил висши офицери от армията на Нуманция — предположих, че се има предвид убиването на Ерни, когато избягах от затвора си; че съм се съюзил с почитащите демон товиети и най-

черните магьосници, за да заграбя властта и да дам на бароните свободата да стъпчат страната под желязната си пета. Един пропуск ми се стори доста интересен: изобщо не се споменаваше, че Трерис, приел вече титлата армейски генерал, е имал нещо общо с марионетното майсирско управление на Барту и Скопас.

— Да не би да си въобразяват, че нуманцийците са чак такива идиоти? — изръмжах възмутено.

— Точно това си мислят — съгласи се Йонджи. — Майсирците вече се разкараха и понеже доста никиасци им сътрудничеха, миналото трябва не да се забрави, а да се пренапише колкото може по-скоро, за да стане поносимо за небцето. Свинете по улиците ще изгълтат тази помия, без дори да се задавят.

— Не бъди толкова сигурен — каза Кимея. — Йонджи, ти все пак си благородник, макар и от планините, тъй че не знаеш какво мисли народът. Не смяташ ли например, че товиетите няма да забравят?

— Не смятам, че на Трерис му пука — отвърна й той. — Бас слагам, че той и офицерите му смятат, че товиетите са твърде малка група, за да им създават грижи. След като „народът“ е зад него, какво друго му трябва?

— Доста късмет — намеси се Линърджис. — Защото сега трябва да се справи и с Тенедос. Което ни довежда до един хубав въпрос, Дамастес. Какво ще правим сега?

— Мисля засега да забравя за Трерис. Ще го оставя да се крие в Никиас. Мисля, че трябва да се обърнем на юг и да се подготвим да посрещнем Тенедос. Той е по-опасният враг. След като го победим, ще се заемем и с Трерис.

— На ми харесва да оставяме този кучи син в тила ни — притеснено каза Линърджис.

— Няма да ни е в тила. Защото нямаме тил. Ще се придвижваме като на парада — прибираме със себе си всичко и всички. Ще си пазим тила и фланговете и ще приемаме, че щом напуснем един район, той е вражески.

— Ще се наложи да воюваме по нов начин — като съпротива, — без да мерим успеха си с територията, която владеем. Единствената ни цел трябва да е унищожението на Тенедос и армията му.

Но не стана точно така.

Дванадесет дни след метежа Синаит ме събуди посред нощ. Маговете ѝ бяха донесли, че се вдигат големи заклинания и че първото вече се е проявило.

Призори видяхме, че реката близо до лагера се е превърнала в кипящ въртоп, по-лошо и от Времето на бурите, въпреки че небето беше ясно и духаше съвсем лек ветрец. Нищо по-малко от най-големия ни кораб не можеше да рискува срещу подмятащите вълни и въртящите се във вихър течения — а и той щеше много да се затрудни.

С помощта на Зрящата купа Синаит откри, че бурята беснее само в този ръкав на реката. По другите водата беше спокойна като небето отгоре и времето беше ведро. След това нещо я порази от Купата — нещо тъмно и смъртно опасно, и ако помощникът ѝ не беше обърнал медния съд, щеше да я убие. Явно Тенедос се беше научил да нанася удари срещу хора, които си навират носа, както демонът Так за малко не ни уби и двамата преди години.

Заповядах на Синаит да събере маговете си, както и Кимея своите за помощ, и да се опита да превъзмогне водното заклинание, но ако не успее, да го приеме и да го разпространи по всички ръкави на Латейн. Каквото и да ставаше, а имах много добра представа какво става, ако реката станеше непроходима навсякъде, щяхме да успеем да предотвратим най-лошото.

Изпратих разузнавачите-щурмоваци на юг, с най-бързите коне.

Лагерът бе готов да тръгне на поход или да отблъсне атака. Но не последва нищо — никакви атаки на смъртни освен периодичните бойни заклинания, вдъхващи отчаяние и страх, разваляни без голямо усилие от маговете на Синаит.

Щурмоваците започнаха да се точат обратно в края на деня и през цялата нощ. Някои бяха ранени, други така и не се завърнаха, всички бяха останали без дъх от припряното бягство след сблъсъка с предните патрули на тежката конница.

Новината, която донесоха, бе най-черната от черните.

С магията си Тенедос ни беше внушил, че се придвижва на север по-бавно, отколкото в действителност: бе задържал назад малки части с илюзията, че са по-големи, докато главната му сила бързо се бе придвижвала през Делтата към Никиас.

Нищо не ни оставаше, освен да кипим безсилно от гняв, докато корабите и лодките, заграбени от армията на Нуманция, тръгваха на

юг, за да посрещнат Тенедос и да пренесат войската му в столицата.

След два дни бурята спря така внезапно, както се беше появила, и шпионите ни и товиетите в Никиас вече можеха да ни пращат съобщения.

Трерис беше сключил позорна сделка с Тенедос. Вече беше Първи трибун, старата ми имперска титла, както и генерал на армиите на Никиас, и по негово настояване, както и на „великия народ на Нуманция“, Лайш Тенедос се бе съгласил да състави временно правителство.

Връщането на императора на трона беше почти факт.

23.

ПОСЛЕДНОТО ПРЕДЛОЖЕНИЕ НА ТЕНЕДОС

Иронията беше потресаваща. През цялото време бях замислял да се приближа в обхвата на армията на Тенедос, а сега той беше съвсем наблизо. Но никой от двамата ни не можеше да атакува другия без известна промяна в ситуацията: да се атакува през реката беше самоубийствено, освен ако не разполагаш с многократно повече сила, с изненада или с опорен пункт на другия бряг.

Двете възможности, които имах, бяха отблъскващи и самоунищожителни.

Едната бе да се оттегля с надеждата, че ще мога още да укрепя силите си, да торозя Тенедос и да го въвлека в бой в друг момент и на по-изгодна позиция. Нямах как да стане, защото той разполагаше с по-голямо предимство, особено с лъжливите истории, разпространени от Трерис за моята измяна. Войниците ми бързо щяха да изгубят духа си и да побегнат, или да бъдат покосени от болести и битки — и поражението ми щеше да е предрешено.

Другият план беше да чакам на място, за да бъда атакуван, тъй като Тенедос не можеше да пренебрегне гнойния трън в държавата си. Но армията ми се нуждаеше от огромно количество храна, а вече бяхме опоскали цялата околност. Тогава Тенедос щеше да нанесе удара си, най-вероятно с могъща магия в добавка към силата на оръжието.

Просто нямах избор.

Ето защо реших аз да атакувам.

Имах няколко идеи и първата ме задължаваше да се посъветвам със Синаит и Кимея. Може ли магия да преведе един съд по реката? Не много добре и не съвсем точно, в сравнение с един опитен човек и весло, последва отговорът. Поставих въпроса си по-точно и припомних на Кимея какво бяхме направили преди известно време.

— Може би — отвърна тя.

— Определено — заяви по-твърдо Синаит. — Давате ми материала, достатъчно далече от терена, за да има място за клинанието ми да укрепне, и ще го направим.

За мен това беше достатъчно, за да събера съветниците си и да им изложя плана си.

— Адски сложно е — изръмжа Линърджис. — Сложните планове обикновено пропадат.

— Вярно — съгласих се. — Имаш ли по-добър?

Той се замисли, а ние продължихме обсъждането.

— Възражението ми е, че ще е много кърваво — каза Йонджи. — Особено за щурмоваците ми.

— Мрежата ми, доколкото я има в Никиас, ще се разкъса — рече Кутулу. — А и шпионите невинаги са добри убийци.

— Много от моите братя и сестри го могат, и са убивали, но ти сега искаш да станат войници без тренировка — каза Кимея. — Опитат ли веднъж открито, няма къде да избягат и нищо няма да им остане, освен да умрат.

— И тримата сте прави — отвърнах унило. — В най-добрия случай, дори да успеем, ще е кървава баня. Никак не ми харесва, защото ако се провалим, това ще е последният шанс, който Нуманция ще има за поколения напред.

— Сигурно помните какво ми каза Тенедос за плановете си да стане безсмъртен — продължих. — Не знам дали беше празно самохвалство, но ако наистина е открил начин да живее вечно... провалът ни може да доведе до вечен мрак не само за Нуманция, а за целия свят, защото страстта му за власт е безгранична.

— Колко весело — подхвърли Йонджи. — Поне няма да сме живи да го видим този кошмар.

— Ако вярваш в боговете като мен, грешиш — каза Синаит. — Ще се връщаме непрекъснато от Колелото, за да живеем под камшика на Тенедос.

— Значи друг избор няма — рече Линърджис. — Аз поне не виждам такъв повече от Дамастес. Казвам да опитаме с този план. Но с една добавка.

— Моля.

— За пореден път повтарям: няма да се замесваш в нищо, докато не започне последната битка.

Изгледах го ядосано, но той не мигна.

— Няма отново да ми излизаш с аргумента, че трябва да съм благоразумен, сдържан военачалник, който се пази от всякакви рискове, нали? Защото ако е това, отхвърлям го категорично.

— Не — каза Линърджис. — Ти наистина си тъп, защото точно сега е моментът да водиш, да си в авангарда на битката. И между другото, аз ще остана за известно време в този лагер с теб по абсолютно същата причина.

— Защо тогава трябва да се пържа... да се пържим в палатките си, докато всички останали са навън и изпълняват заповедите ми, като поемат всички рискове?

— Защото Тенедос се бои от тебе повече, отколкото от всеки друг, и с право. Ако ти си в лагера и работиш ден и нощ над тактиката, която ще предложи след малко, и аз работя редом с теб, Тенедос ще реши, че армията ни не прави нищо друго освен това, което вижда пред себе си. На маговете на Синаит ще им е по-лесно с прикриващите заклинания, ако Тенедос се вторачва часове наред в теб и дори не се досеща за Йонджи и останалите.

Този път изобщо не се ядосах, защото Линърджис беше прав.

— Значи го правим, така ли?

— Така.

— И боговете дано да са ни на помощ — каза Синаит.

Истината в думите на Линърджис се доказва още същата нощ. Отново сънувах, както в затворническата кула в Никиас, но и този път не беше сън и кралят-маг се появи пред взора ми. Кимея се размърда неспокойно до мен, все едно че я беше споходил кошмар, но не се събуди.

— Ето, че пак дойдох при теб — заговори той и гласът му повече от всякога напомняше на грак на ястреб, готов да връхлети върху жертвата си. — Два пъти ми отказа. Трети път не може да има.

Понечих да стана от леглото в съня си.

— Мога да задържа това заклинание само за още няколко секунди — каза Тенедос. — Достигнах те по необичаен начин и твоите магове скоро ще срежат тънката нишка.

— Сега ти си най-големият ми враг, Дамастес а̀ Симабю — продължи той. — Но си нищо в сравнение със силите, които вече владеея, и по-малко от нищо спрямо силите, които трупам с всеки ден, и ще те унищожа, както чистачката хвърля паяка в огнището, без дори да мисли затова. Но реших да ти предложа милост. Последна милост. Ако уредиш войските ти да ми се предадат незабавно, ще те оставя да живееш. Ще пощадя живота ти и ако не успееш да го постигнеш, но се прехвърлиш през Латейн и ми се предадеш лично.

— Разбира се, в бъдещото ми величие за теб няма да има място в двора ми — той ме изгледа надменно. — Вече ти беше предложен пост, но ти го отказа, а за измяната ти никога няма да мога да ти простя. Но ще ти бъде дадена някаква сума и с конвой ще бъдеш отведен до която граница си избереш, в изгнание. Давам ти думата си, че няма да те преследвам — нито с платени убийци, нито с магия. Това е единственото предложение, което съм готов да ти направя.

Попитах го:

— А моите войници и офицери? С тях какво ще стане?

— С тях ще постъпя така, както пожелаеш. Те няма повече да са ти подчинени, така че не е нужно да се грижиш за тях. На някои ще позволя да служат в армията, други ще трябва да изкупят греховете си, като служат на Нуманция по начин, който аз намеря за подходящ, трети ще трябва да бъдат наказани за престъпленията си срещу мен.

— Спомням си нещо, което каза — отвърнах бавно, — преди години и много далече, когато срещнахме един разбойник в ледения проход Сулем. И не мога да измисля по-добър отговор на любезното ти предложение: ебал съм те, ебал съм курвата, която наричаш своя майка, ебал съм бащата, когото така и не познаваш, защото не си е платил — гласът ми беше толкова сдържан, колкото на Тенедос в онзи отдавнашен ден на лед и смърт.

Тенедос се стъписа, все едно че го бях зашлевил.

— Нагло говно! Как смееш?!

Не казах нищо.

— Добре, Дамастес. Добре. Отказа ми за трети път и ти обещавам, че смъртта, която ще те сполети, ще всява ужас, когато я разказват и след хиляда години. Повече заплахи няма да ти отправям. Знаеш, че думата ми е закон и каквото кажа, става винаги. Винаги!

Шатрата отново беше празна, а аз — съвсем буден.

Пийнах вода, замислих се над арогантността му и разбрах, че е успял да се самоубеди, че всичко, което е заявявал, е ставало. Забравил беше за погрома в Майсир, а и за многото лъжи, които ми беше казал през годините.

Кралят-маг и кралят-демон вече бе полудял съвсем.

От мен зависеше този път да не стане кралят-безумец.

Изборът беше повече от ясен: или Тенедос, или Нуманция.

Колкото и странно да беше, заспах спокойно.

В полусън отново си спомних онова пророчество, изречено при раждането ми: „Момчето ще язди тигъра известно време, а после тигърът ще се нахвърли върху него и ще го разкъса.“

Смътно си помислих, че това се беше сбъднало, а после си спомних и другите думи, думите на брадатия старец в планините при изтеглянето ни от Майсир — че животът ми щял да продължи много по-дълго, отколкото си мисля, и че му се явявал цвят: жълтото на товиетското въже за душене.

И това се беше сбъднало.

Какво предстоеше тогава?

И пак си припомних думите на заклинателя, които майка ми беше повтаряла — че отвъд тигъра има мъгли и че той не може да види и предрече повече.

Скоро щеше да започне Времето на мъглите.

Призори приведохме плана си в действие. Адютанти, неуведомени за същината на мисията, се пръснаха из доказалите качества си пехотни полкове и от всеки полк взеха по една рота вместо обичайните доброволци. Трябваша ми цялостни и сплотени подразделения. Повечето ми инженерни бяха зачислени към тези части, с всичките си инструменти.

Синаит беше изобретила хитро прикритие. Около лагера бе хвърлено заклинание, тъй че всеки магьосник с помощта на Зрящата купа или друго подобно устройство да може да вижда нещата смътно, като през вода, течаща между него и целта, без това да блокира магическия му взор. Ясновидецът щеше да различава замъглени

детайли и да е доволен, че „блокиращата магия“ не е достатъчно добра.

Но заклинанието беше непостоянно, спадаше и се усилваше като облаци, плъзнали по небето. Например блокираше напълно заделените войници, докато се придвижваха в усилен марш на юг в продължение на два дни — достатъчно дълго, за да напуснат района на непосредствено наблюдение около лагера ни. С тях замина Кимея и екип от нейните магове, за да поддържат твърдо заклинание, което да пречи на Тенедос и Годжам да ги видят, докато вършат тежката си работа в Делтата.

Щяха да изсекат гористите острови, да окастрят грубо дънерите и да ги довлекат до брега.

Втората част от плана ми, заблуждаващата, се вършеше в лагера. Във всички посоки тръгнаха работни групи с триони, брадви и коли. Отсичаха прави дървета, докарваха ги в лагера и дърводелците се залавяха да правят големи салове, явно за предстояща атака през реката.

Синаит знаеше, че ни наблюдават, „надушваше“ наблюдателите. Тенедос трябваше да е изпаднал във възторг, че предприемам нещо толкова глупаво — да атакувам фронтално. Щеше да подготвя своите водни магии, чудовища и бури; шпионите на Кутулу донасяха за нощно придвижване на войски към полуострова точно срещу нас — приготвяха скрити позиции за контраатаки, след като се прехвърлим на техния бряг.

Губех безцелно часове с щаба си в езда напред-назад покрай реката. Преструвах се, че търся възможни маршрути за атаката. Избрахме няколко очевидно подходящи места, където земята се спускаше полегато към водата, накарахме да докарат там салове и заповядах на част от щаба да подготви схема за атака. Не вярвах някой от невидимите ни наблюдатели да е разбрал, че офицерите, на които възложих тази задача, не бяха от най-добрите ми, а просто неизбежното котило, което всяка армия завъжда около щаба си.

Авторите на приключенски романи сигурно биха се отегчили от това грижливо приготвление, но без подготовка войната се превръща във варварска сеч. Не че и в най-добрия случай е нещо много повече.

Една вечер в шатрата си имах рязък и неприятен разговор с Джакунс, Химчай и Ябиш.

— Обезпокоени сме — без предисловия започна Джакунс — от този ваш план. По-точно от участието на товиетите в него.

Колкото и сериозни съмнения да хранех за стратегията си, определено нямаше да разкрия колебанията си пред хора с по-низш ранг от най-близките ми съветници. Изчаках търпеливо.

— Разбирам защо пазите в тайна точните подробности за военните ви ходове срещу Тенедос — продължи той. — Не е необходимо да знаем тези неща.

— Възразявам — намеси се Ябиш. — Имаме пълното право да знаем всичко, след като вие, генерале, възнамерявате не само да ни намесите, но тази намеса може да причини пълното заличаване на ордена ни.

— Ако товиетите бъдат унищожени — отвърнах, — моята армия също ще загине... и ще ви срещна на Колелото.

— Някои хора предвиждат и малко по-друга възможност — вметна Химчай.

— И тя е?

— Правим каквото искате. Вдигаме се на бунт, както вече направихме под водачеството на по-малко мъдри хора. Това въстание беше пагубно за нас, както знаете много добре, и оттогава полагаме усилия да си върнем поне част от предишната си мощ.

— Какво ще стане, ако се вдигнем и магията на Тенедос и стражите на Никиас тръгнат срещу нас? — попита Джакунс.

— Няма да могат — отвърнах. — Защото в същия момент ще ги атакуваме. Нищо няма да могат, освен да ги е страх и да се озъртат през рамо за камата или жълтото въже.

— Да допуснем, просто да допуснем, че...

Ябиш изсумтя. Явно това, което щеше да допусне Джакунс, тя го смяташе за неопровержима истина, не за хипотеза. Той я изгледа сурово и продължи:

— Да допуснем, че армията закъснее с атаката си? Да допуснем, че стражите все пак имат време да се обърнат срещу нас? Тогава какво?

— Защо да закъсняваме? Е, не мога да отрека, това може да се случи, а и ще ни трябва и пространство, и време за маневриране.

Никоя битка не се развива точно така, както е планирана.

— Да допуснем, че плановете ви са точно такива, каквито ги предвижда Джакунс — каза Ябиш. — Само че вие съзнателно решавате да се забавите с няколко часа или дни, за да дадете възможност на Тенедос да ни унищожи? Това няма ли да опрости нещата за вас, както и за благородните ви събратья? Така след войната повече няма да има товиети. Няма да остане нито един жив от нас, който да ви накара да си спазите обещанията за ново време, време на справедливост за всички, нали?

Чак сега разбрах защо са дошли. Можех да се ядосам, но реших да запазя спокойствие.

— Ябиш, бих ви посъветвал да поразпитате за репутацията ми. Бих могъл да заявя, че твърде много държа на честта си, за да направя такова нещо. Но знам, вие сте убедени, че честта е нещо невъзможно за положението ми. Така че задайте друг въпрос на хората, които са служили с мен преди.

— Не съм толкова коварно чудовище — продължих. — Ако искам някой да умре, по-вероятно ще го предизвикам на дуел, отколкото да сипя отрова в чашата му.

Ябиш гледаше недоверчиво, но забелязах лека усмивка на лицето на Джакунс. Химчай както винаги изглеждаше кисел и умислен.

— Но току-що ми хрумна още по-добър аргумент — казах. — Вие ми напомните за товиетското въстание преди... колко, петнайсет или седемнайсет години? Тогава двамата с император Тенедос се захлехме да унищожим вашия орден. Избихме най-висшите ви водачи, унищожихме демона Так и започнахме да измъкваме укрилите се товиети от всяка част на обществото, опитахме се да ги унищожим до крак. Не се ядосвай, Ябиш. Точно така стана и миналото не може да се промени.

— Не се перча с това. Мисълта ми е... — и заговорих отмерено, като натъртвах на всяка дума. — Мисълта ми е, че все още има товиети! Вие отново сте силни, имате свои войници, които служат открито и добре при мен, вашите агенти са голяма част от мрежата, която заплитам около Тенедос, вашата магия и магьосниците ви се използват и се ценят. Ако исках да ви унищожа, защо помолих, още тогава, по време на парада ни през Никиас, вашите членове да не показват див възторг? От опасение, че ще се издадат пред градската

стража или Гвардията на мира. Нямахте ли да е по-простичко, ако бях помолил да развяват знамена със змийското гнездо, за да сте лесни мишени?

— Щом двамата с Тенедос не успяхме да унищожим ордена ви преди седемнайсет години, откъде тази арогантност да си въобразявам, че бих могъл да го направя сам сега? — понечих да продължа, но замълчах, налях си чаша вода и я изгълтах.

Ябиш беше стиснала устни. Химчай кимаше бавно и замислено.

— Само още едно нещо. Ако сега не направите нищо, ако останете настрана от тази последна битка, каква според вас ще е благодарността на Нуманция, след като войната бъде спечелена, след като Тенедос бъде съкрушен? Погромът като онзи, който преживяхте преди години, е нещо ужасно. Но много по-лошо е когато хората започнат сами да се избиват взаимно.

— Виждали сте го това, виждали сте каква разруха могат да причинят на всички разгневените маси. Колко от най-добрите ви планове тогава се провалиха само защото хората полудяха от жажда за кръв и всичко потъна в хаос? — изгледах ги един по един.

— А ако победи Тенедос? Тогава какво? Мога съвсем искрено да ви заявя, че той изпитва ужасен страх от вашия орден. Знае, че съществувате, знае, че воювате на моя страна. Ако той победи, не мислите ли, че ще ви отмъсти ужасно, точно както ще отмъсти на мен и на всеки, който му се е противопоставил? Съжалявам. Но този път не можете да си стоите в скривалищата и да чакате бурята да премине.

Знаех, че аргументите ми не са достатъчно подредени и цялостни. Най-сетне намерих достатъчно благоразумие да млъкна.

Тримата се спогледаха. Не знам как взеха безмълвно общото си решение, но Джакунс заговори пръв.

— Ще изпълним заповедите ви.

— Да — потвърди Химчай.

Ябиш ме гледаше навъсено, със свити устни. Двамата с нея никога нямаше да се сприятелим.

— Ще се бием — заяви тя. — Но дори за миг не помисляйте за измяна.

Излезе от шатрата и двамата я последваха. Джакунс хвърли поглед през рамо, сви рамене като за извинение и платнището се спусна.

Последното, което ми трябваше толкова близо до битката, беше раздорът. Скръзнах със зъби и заразглеждах отново картата, която бях започнал да проучвам.

Не минаха и пет минути и Свалбард почука на дървения стълб на шатрата.

— Да?

— Кутулу иска да те види.

Сега пък какво?

— Пусни го.

Дребният мъж влезе.

— Добре се справи с товиетите.

— Чул си?

— Разбира се.

— Е, добре — бях леко развеселен. — Обясни как все пак подслушваш в шатра, пред която стои Свалбард, без никакви проклети мебели, зад които можеш да се скриеш, с половин дузина други часови около нея, при което е невъзможно да се приближиш скришом. С магия?

— Не съм магьосник — отвърна намръщено Кутулу.

— Но си имаш начини?

Кимна, видя, че се усмихвам, и също се подсмихна.

— Радвам се, че одобряваш това, което направих. Надявам се, че проблемът е решен и можем да продължим да се тревожим за същинския ни враг. Нещо друго има ли?

— Мислех си дали положението няма да се подобри, ако тази жена, Ябиш, я сполети злополука.

— Фатална?

— Не мога да измисля нещо друго, което да ѝ попречи да създава проблеми.

— Изкушаващо е — признах. — Но не.

— Сигурен си, така ли?

— Сигурен съм — подбрах думите си внимателно: не исках да обиждам Змията, която никога не спи. — Това е стилът на Тенедос. Не моят.

Кутулу понечи да се надигне от стола си, но се отказа. Лицето му беше съвсем бледо.

— Съжалявам. Укорът ти е основателен. Не мислех, че...

— Приятелю — отвърнах му кротко. — Не те упреквам. Просто ти припомням как действам аз.

На лицето му отново се появи усмивка и той стана.

— Благодаря ти, Дамастес. Аз... хм, май съм избрал подходящия човек, на когото да служа.

Излезе бързо, преди да съм успял да отговоря. Поклатих глава. Много странен човек. Никой не можеше да твърди, че го познава.

Отново се върнах към картата с простиците ѝ линии, извивки и цветни петна.

Работата с фалшивите салове вървеше добре. От Делтата ни известиха, че трупането на дървета също върви по график. На юг тръгнаха още войници, този път с оръжието си, под командата на Линърджис, а с него — и Илки, с много от воините ни товиети. Те първи щяха да влязат в действие и се надявах това да убеди Джакунс и останалите, че нямам никакво намерение съзнателно да ги пожертвам.

Съставих и резервен план, един ужасен последен ход, който щеше да е много по-кървав от всичко, което вече бях предвидил. И се помолих дано изобщо да не ми се налага да го приложя.

Командването на лагера беше предадено на Чуваш и определих часа на началото на битката. Битката, която трябваше да сложи край на войната.

24.

ПРЕХВЪРЛЯНЕТО НА ЛАТЕЙН

Едно сражение винаги започва през нощта, дори когато същинските боеве идват по-късно.

Първи са инженерните, тези рядко удостоявани с почести работници-войници, които вдигат укрепленията, строят мостовете, градят пътищата и след това най-често загиват, докато ги бранят.

Можех да си представя всяка част на това бойно поле, въпреки че беше разтеглено на широк фронт.

Тъмнина...

Далече горе по течението инженерните напрягат мишци, спускат огромните дънери в реката и ги връзват по брега в дълги редици.

Маговете също не бяха спали — грижливо подготвяха заклинанията си, за да ги развихрят в подходящия момент.

Пълен мрак...

Маговете, тук и горе по течението, хвърлят заклинания за объркване, страх, паника и съмнение. Малцината ми майстори в магията се опитват да призват жилеци насекоми и паразити срещу вражеските редове, макар че това рядко успява.

Други заклинания вече бяха направени, например магии против дъжд, за да остане течението на Латейн много бавно и нивото й ниско, дори по-ниско от обичайното за началото на Жаркото време.

И други не спяха — онези, които бяха разгърнати за първата вълна на щурма; онези, които щяха да влязат в първата си битка; и, макар и да не го признаваха, техните командири, преструващи се на спокойни и уверени.

Щурмовите части горе по течението, разузнавачите на Йонджи и избраните пехотинци нагазиха във водата, покатериха се на дънерите или се завързаха за някой клон, а инженерните избутаха дънерите във водата, за да ги поеме течението и да ги понесе надолу, към Никиас.

Майстор бях станал в преструвките — лежах си кротко и дишах дълбоко, уж напълно отпуснат и уверен в победата. Няколко пъти дори

успях да се самозаблудя дотолкова, че трябваше да ме събуждат в уречения час.

Не и този път обаче, когато всичко се задвижваше и самият план на битката беше нелепо сложен. Без Кимея, която щеше да влезе в действие с първите, нямаше много смисъл да лежа и да се пуля в мрака на шатрата си.

Издържах до полунощ и отидох в щабната шатра.

Един от шпионите на Кутулу, точно срещу нас на другия бряг, в ядрото на вражеските позиции, дойде и докладва в щаба. Нямаше никакъв знак, че Тенедос ни е разкрил и че армията му е вдигната по тревога.

Някой е казал, че няма боен план, който да оцелее след първото хвърлено копие, когато всичко се проваля и настъпва пълна суматоха — и че само бедният пехотинец може би знае какво точно става: неговата задача е просто да убие този, който се е изпречил на пътя му, после — следващия и следващия, докато не остане никой за убиване или самият той не се задави в собствената си кръв.

Дисковете-огледала, които Синаит беше използвала да ми покаже Тенедос още когато създавахме армията си, бяха подобрени. Беше открила, че понякога може да се получи картина, но по-често магьосникът, който носеше такъв диск, можеше да говори през него и думите му да се разбират от всички останали. Проблемът беше не само маговете на Тенедос да не прекъснат магията, но и да не започнат всички да бърборят едновременно.

Дънерите се бяха понесли по течението, войниците се бяха вкопчили в тях точно както двамата с Кимея бяхме привързали лодката си за огромното изкоренено дърво. Тук-там някой се изпускаше и падаше, или дървото се превърташе и мъжете плъосваха във водата; някои успяваха да доплуват до брега, други потъваха — мъже, чиято храброст ги бе накарала глупаво да заявят, че умеят да плуват.

Но дънерите продължаваха напред, стотици и стотици, с по петнайсет или повече души на всеки.

Същия следобед Синаит поиска да ѝ се вдигне павилион близо до реката, зад един хълм, който да скрие действията ѝ от врага, и започна да копае с малка омагьосана лопатка. Приличаше на детенце, което си играе и си прави вадички за лодките-играчки.

Но изобщо не беше игра.

След като приключи с ваянията си от кал, тя отиде до Латейн с охраната си и церемониално напълни ведро с вода, изля го, като мърмореше монотонно, после напълни други ведра и ги изсипа в малките вадички.

Сега, посред нощ, светнаха огньовете, маговете запяха монотонно и странните миризми и искри се усилиха. Калната вода във вадичките потече, все едно че е част от реката, с невидимите ѝ течения. Примигах, като видях как бреговете се замъглиха и се превърнаха в съвършен умален модел на Латейн.

Синаит продължи напева си, вече по-силно, все така на непозната реч, отиде до единия край на вадичката си и отвори една торбичка. Извади от нея тресчици, едва видими за окото, и грижливо ги пусна във водата. Бяха късчета, издялани от дънерите, които носеха войниците ни към Никиас.

Лагерът около нас беше притихнал и тъмен, но хората в палатките бяха будни и чакаха, стиснали оръжията. Щом първата вълна на щурма осигуреше полуострова, армията на Нуманция щеше да се прехвърли и щеше да започне истинската битка за Никиас.

Течението поде дървените късчета и много бавно ги понесе към другия край на вадата.

Едва сега предстоеше да видим дали заклинанието на Синаит ще сполучи. Дали, както бе обещала, щеше да може да насочи дънерите и да ги преведе по Латейн в ръкава от другата страна на полуострова, срещу нас.

Изненадващо, тресчиците направиха точно това — плъзнаха се точно в канала, където трябваше.

Препуснах към командната шатра, слязох от коня и се заслушах. Дълго време — нищо. Дали бойците ми не бяха влезли в някакъв капан и не бяха изклани в тази оглушителна тишина? След това смътно долових тръбни сигнали и видях на отсрещния бряг запалени факли. Войските на Тенедос се пробуждаха.

Свалбард излезе от шатрата.

— Сър. Чародеите казват, че са хванали нещо по ония огледала.

Бързо влязох вътре. Един от маговете на Синаит беше вдигнал диска си — празен.

— Хванахме ги само за миг, сър. Без образ, само няколко объркани думи. Мисля, че беше Ангара — трябваше да е с предните

части. Това, което каза, цитирам дословно, беше: „на брега... изненадващо... стражи...“ И връзката прекъсна.

Изджавка друг магьосник. На огледалото му се завихри светлина, усили се и видях лумнали към небето пламъци, тичащи хора, очертани от тях, след което се чу спокоен мъжки глас:

— ... второ крило щурмоваци на брега, на сто разтега от точката, където трябваше да излезем, но няма проблем. Няма противник отсреща, всички наши войници успешно стигнаха до брега, придвижват се...

Гласът прекъсна. Трима-четирима от другите ни магове също докладваха. Десантът като че ли вървеше успешно. Тенедос и армията на Нуманция бяха напълно изненадани.

Просветна друг диск, но дълго не се видя нищо.

— Сър — каза магьосникът. — Това е връзка с товиетите.

Изведнъж заговори женски глас:

— Вече се придвижваме по главните улици. Подпалихме двореца на Дръмсеат, той е мъртъв със сигурност. Държим здраво Черчерин. Засега никаква реакция от страна на стражите на псето-император. Моля накарайте войниците ви да побързат.

Наредих на Чуваш да свири сбор, да предаде поздравленията ми на Синаит и да й каже да се върне в щаба и да започне следващия етап от магическата битка.

Двата бряга оживяха от светлини, когато моите бойци излязоха от палатките си и тръгнаха към саловете, а войските на Тенедос се втурнаха към бойните си позиции, за да ни отблъснат.

Ако всичко продължеше добре, Тенедос щеше да реши, че десантът на полуострова е само лъжлива маневра, нямаше да му обърне много внимание и щеше да се съсредоточи върху главния удар, идващ оттук, където бе съсредоточена главната част на армията ми.

Но планът ми беше да ги изпратя едва след като полуостровът бъде подсигурен и опасността от водните му магии стане по-малка.

Зашепна вятър, усили се и зави, Латейн се развълнува. Усмихнах се. Магията на Тенедос беше започнала да действа, за да осуети десанта ни. Наистина се беше излъгал.

Единственото, което ми оставаше, бе да се моля щурмовите части да завземат полуострова и да започнат да изпращат лодки за нас,

докато другите атакуват през моста и се укрепят. Тогава щяхме да се прехвърлим на полуострова и да нахлуем в града.

Сложен план, но като че ли действаше.

След това нещата се объркаха.

Накъсано съобщение: „... държат се здраво... мостът е укрепен... не можем да...“

След няколко минути — друго: „... складове... подпалени са... държат... сградата... третата атака отбита...“

Вълните и вятърът над реката се усилваха. Огледах отсрещния бряг и забелязах движение на другата страна на полуострова. Тенедос явно беше решил, че магията му владее водата, и придвижваше войници към другия край на полуострова, за да нападнат десантната част.

Друго огледало просветна и този път съобщението беше съвсем ясно:

— Войниците на Тенедос все още държат моста и атакуват. Ще предприемем контраатака с...

Съобщението прекъсна и огледалото потъмня.

Дръпнах един от маговете настрана, казах му да слезе при павилиона и да нареди на Синаит и останалите да хвърлят контразаклинение срещу магията над Латейн.

Като че ли се налагаше да задействам резервния си, кризисен план.

Ново накъсано съобщение:

— ... държат... те се държат... в името на Айрису, елате на помощ! Линърджис е отрязан и... Елате на помощ!...

Гласът прекъсна и получихме картина. За миг просветна мъртво женско лице, помътнели очи и зейнала уста. Образът изчезна.

Вече нямах друг избор.

— Чуваш!

— Сър!

Дадох заповедта, от която толкова се боях.

— Пригответе саловете. Прехвърляме се.

Дошъл бе моментът да изиграя своя блъф. Саловете бяха издърпани във водата и бойците тромаво почнаха да се качват по тях.

Всички огледални дискове бяха замлъкнали. Или заклинанията им се бяха изчерпали, или Тенедос ги беше открил и заглушил.

Отишъл бях по-нагоре по течението със специално отделение чакащи в готовност мъже и жени, подбрани между малкото опитни лодкари, с които разполагах, и с двайсет стрелци от Седемнайсети Ърейски пиконосци. Ако трябваше да загина точно сега, а шансовете за това бяха големи, щях да го направя с войниците си. Носех лък през рамо и два пълни колчана, окачени на колана ми.

Тъкмо се качвахме в трмавата плоскодънна лодка, на чиято кърма беше струпано здраво въже, завързано за друго, още по-дебело въже на брега, с което можеше да се дърпа на буксир цял кораб и дълго стотици разкрачи, когато притича Чуваш.

— Сър, нали не мислите да...

— Не мисля, правя го. Поеми командата на войските и ги прехвърли колкото можеш по-бързо.

Той стоеше на брега, зяпнал безпомощно, после някой го избута и се втурна към мен в предутринния здрач. Блесна кама и ми остана само миг да реагирам — влизане отдолу, удар с блокираща ръка, и нападателят ми се просна от ритника на Свалбард.

Ръката продължаваше да стиска камата, ботушът на Свалбард натисна китката, писък на болка — и разбрах, че е жена.

Едрият мъж я вдигна и видях, че е Ябиш.

— Кучи син! Мръсна свиня! — изхлипа тя. — Точно както си мислех... оставяш ни да умрем, проклет да си от боговете дано! Тенедос е пуснал стражата си с войска в града и избиват хората ни... избиват ги до крак!

Помислих да ѝ обясня, да ѝ кажа, че загива цялата ми проклета от боговете армия. Но нямах време за обяснения.

— Чуваш, отведете я в лагера и я вържете! Само безумци ни трябват в тази нощ. Свалбард! Качвай си задника на борда — и благодаря — след това викнах на мъжете: — Избутай и греби здраво. Да вървим да си навлечем малко беля на главите.

Реката задърпа лодката и се заклатушкахме почти на една страна, въжетото се развиваше от кърмата и се влачеше след нас. Нощта бе ветровита и проклех боговете, а може би се помолих, щом усетих, че бурята се усилва. Контраклинанията на Синаит не бяха прихванали и Тенедос щеше да ме удави тук, в този бесен въртоп... и в този миг

вятърът заглъхна, макар че вълните продължаваха да кипят и да мятат парцали пяна.

— Гребци по-здраво! — изреваха и мъжете напрегнаха мишци да устоят на течението, мъчещо се да ни откъсне и да ни понесе надолу към морето. Отпред се виждаха огньовете, все по-близо, ставаха все по-големи и вече можех да видя отсрещния бряг. Човекът до мен изхърка немощно и цопна във водата със стрела в дробовете.

Изсвистя тетива и стрелецът от другата ми страна изръмжа доволно:

— Набучих го, кучия му син!

Чуха се викове. Врагът ни беше видял.

Лодката се заби в плитчините, едва не ме изхвърли, наскочаха мъже и задърпаха тежките въжета, намериха стълбове, за които да ги завържат. Други започнаха да теглят въжето над реката и когато дебелото въже, вързано за него, започна да се влачи, занепрягаха мускули.

Няколко души затичаха нагоре по брега, отблъснаха разкъсаната редица нападатели, върнаха се и задърпаха с останалите.

Двамата със Свалбард също хванахме въжето. Още войници на Тенедос налетяха отгоре, отбихме ги и пратихме хора да приберат оръжията от труповете.

Някой извика: „Хванахме го!“ и видях как краят на тежкото въже се измъкна от водата като туловище на грамадно влечуго. Изтеглихме го на брега, вързаха го за статуята на някакъв бог и го затегнаха здраво.

Видях как саловете, предназначени първоначално за заблуда, идват през реката. Въжето щеше да им помогне да преодолеят течението и да дойдат при нас. Но не повече от три-четири сала можеха да го използват едновременно, за да не се скъса.

Отгоре срещу нас се спуснаха още войници, други се опитаха да ни заобиколят във фланг. Едните отблъснахме, вторите принудихме да потърсят укритие. Нощта свършваше, но пожарът продължаваше да бушува, складовете около нас горяха и гъстите пушеци ни задавяха.

Планът ми вече беше напълно разбит — трябваше да остана на командния си пост и да се опитвам да опазя някакво подобие на ред. Но не можех да пратя никого на почти сигурна смърт, без сам да тръгна.

Присвивах се със заредена стрела, надигах се и стрелях, щом видех цел, залягах и нечие копие или стрела изсвистяваше над главата ми, преди да издрънчи в каменните плочи; бронята ми поемаше удари на камъни, хвърлени с прашка.

Зад гърба ми се разнесоха викове и първият сал се показва от тъмнината. Мъжете се изсипаха от него и затичаха нагоре по брега; втори сал се появи зад първия, приближи се и изругах — идваха твърде бързо, въпреки заповедите ми.

Салът спря, мъжете стъпиха на сушата, още един дойде веднага след него, и вече имахме на брега две роти.

Видях един с капитански пояс, поверих му предмостиято на десанта, наредих му да върне празните салове за подкрепления и той кимна.

Не можехме да се задържим тук, трябваше да се движим. Изревах за атака и метнах лъка си през рамо. Поехме бегом напред, налетяхме срещу вражеските позиции и закънтяха мечове, и закрепяха издъхващи мъже. Един замахна към мен с боен чук, сниших се и посякох ръката му до костта, друг се появи отпред и настъпи с тежко копие. Знаеше си работата — държеше дебелия дръжка под мишница и нападаше с къси мушкания. Парирах, още веднъж, този път той замахна с цялата дължина и за малко не ме промуши в корема. Извъртях се, оставих го да ме подмине, ударих го през лицето с ефеса на меча... и бойците на Тенедос вече отстъпваха.

— Продължавай! След тях!

Един войник ме задърпа за ръкава.

— Сър! Въжето се скъса!

За малко да рухна отчаян, но не можех да се предам. Изръмжах му нещо и затичах след войниците си, в ядрото на врага. Добре, вече бяхме обречени. Но не бяхме длъжни да го признаем, нали?

Добре поне, че войниците срещу нас не бяха онези безлики убийци, в които Тенедос бе превърнал невинните граждани. Поне засега.

Пред нас имаше група офицери и сержанти. Само миг им остана да разберат, че сме врагове, и вече бяхме сред тях, избивахме ги и продължавахме да тичаме напред, като оставяхме по пътя си диря от ранени и убити.

Вече нямаше врагове наоколо и бяхме в средата на полуострова, между горящите изоставени сгради. Изтичах в челото на задъханата редица и изревах:

— Към моста!

Блеснаха яростни очи и бойците тръгнаха след мен, към виковете и сигурната смърт.

Завихме и видяхме срещу себе си войниците на Тенедос. И барикади от каци, бурета, мебели, бали с плат. А в другия край на площада — мои войници.

Щом ни чуха, тези пред нас се заобръщаха — взеха ни за подкрепление. Само няколко секунди им останаха да разберат кои сме, и вече бяхме между тях, сечахме и избивахме, без да спираме, защото щяхме да загинем, ако спрем, макар да бяхме вече в лапата на Сайонджи и ноктите ѝ да се бяха впили в гърлата ни — по-малко от двеста души срещу хиляда.

Чух протяжен боен вик и мъже — моите мъже — щурмуваха иззад вдигнатите набързо укрития, и настъпи пълно безумие.

Вече нямаше кого да убивам, а пред мен стоеше задъхан Йонджи.

— Великият ти план не изглежда толкова впечатляващо тук, колкото отвъд реката, симабюецо.

— Прав си, мамка му! Какво предлагаш?

Той сви рамене.

— Оставяме десетина души да държат тук и се връщаме при моста. Предполагам, че не са само тези тъпаци тук.

— Грешно предполагаш — казах му за саловете и скъсаното въже.

— Лошо. Все пак мисля, че можем да се позабавляваме, докато мрем.

— Всички офицери и сержанти, при мен! — извиках.

Явиха се трима легати, един ранен капитан и шепа сержанти.

— Строй се! С бойците си, ако са ви останали бойци.

— Губим си времето — изръмжа Йонджи.

— Млъкни. Затова разбойниците като теб винаги губят. Размъкната недисциплинирана сган. По десет, преброй се!

Мъжете се подчиниха.

— Така! Това са новите ви отделения. Първият е командир. Обратно към моста, от който дойдохме! Не чакате заповед! Щом стигнем там, атакуваме.

Дробовете ми пареха, но успях някак да затичам и поехме по тясната крива улица.

— Малко по-натам има булевард — задъхано викна Йонджи. — Хубав, широк и много опасен. Ще ни отведе точно на подстъпа на моста.

Отпред на ъгъла имаше някакъв разбит дюкян, зад него — вода. Излязохме на открито и видяхме пред себе си нови импровизирани барикади, с униформени мъже по тях, някои със сивото на Гвардията на мира, други — дрипави като нас. Войници на Тенедос. Вдигнах ръка за атака.

От барикадите се надигнаха стрелци, една стрела изсвистя край ухото ми, наоколо западаха мъже и отстъпихме.

— Напред, по дяволите! Този път трябва да пробием!

Затичахме под дъжда от стрели, не повече от сто и петдесет души, и бяхме спрени отново.

Този път оставихме прикритие и се оттеглихме в уличката да се прегрупираме. Удивих се, че все още не съм ранен, примигах, щом по лицето ми закапа кръв, после опипах запулсиралото си от болка бедро. Но раната на главата беше повърхностна, а бедрото сигурно бях ударил в нещо. Нищо сериозно.

— Сега какво? — попита с лека насмешка Йонджи. Превързваше с отпран от риза парцал посечената си ръка, беше ранен и в крака.

— Атакуваме пак — отвърнах навъсено.

— Трябва да научим някой нов начин на бой, освен да налитаме като идиоти. Човек може и да умре така.

— Сендрака го убиха точно така. Преди два часа — добави той и въздъхна. После изрева: — Готови!

И в този момент чухме още викове и притичахме към другия край на улицата.

Към позициите на Тенедос се изливаха мъже, стотици мъже, моите проклетци от боговете мъже — прииждаха сякаш от нищото. Прехвърлили бяха по някакъв начин реката. Завикахме с тях и затичахме напред в атака, и този път овладяхме началото на моста.

— Не спирай! — изревах. — Осигури другата страна!

Офицерите и сержантите ме познаха, заповедта ми отекна по дългата колона и затичахме по моста сред вихъра от стрели, от двете ми страни падаха мъже, пред мен се изправи облечен в сиво стрелец, стрелата бе насочена в гърдите ми, очите му се разшириха от паника, той изпусна лъка и стрелата изхвърча високо над мен, а мечът ми посече гърлото му, докато другият до него замахваше да ме прониже с копието си, и камата на Йонджи се заби в корема му.

Изтръгнах копието и продължих напред. Свалбард се биеше с трима, освободих го от единия и той уби един, след миг — третия, докато успя да си поема дъх.

Войниците се изсипваха от двете ми страни в плътна вълна — и тогава видях Кутулу, в името на Айса, с две дълги ками в ръцете и с поглед, обезумял като нашите, и го хванах за рамото.

— Какво стана? Откъде се появихте? Нали буксирното въже се скъса?

— Скъса се — отвърна задъхано той. — Но един от саловете го видя, че се отнася, и тръгна след него, издърпаха го и се оставиха течението да ги понесе към другия бряг като дете, люлеещо се на въже! Не знам дали някой помогна с магия. Но през реката вече има и други въжета, армията идва и вече нищо не може да ни спре!

— Нас? Впрочем, какво по дяволите търсиш ти тук?

Кутулу се ухили с широка, щастлива усмивка — за първи път го виждах толкова възбуден.

— Времето за шпионите свърши. Най-сетне мога да бъда войник. И затича след другите.

Видях накуцващия към мен Линърджис, с двама офицери от двете му страни, после — тичащата към мен Кимея. С магическата пръчка в едната ръка, с окървавен меч — в другата.

След миг се прегърнахме.

— Богове, колко се радвам, че си жива! Не знам какво щях да направя, ако...

— Тихо — отвърна ми тя задъхано. — И аз. Но те обичам — и ме пусна.

— Пробихме — каза Линърджис. — Планът ти успя.

— С много кръв.

— Та какво друго е войната?

Погледнах грамадите от тела покрай парапетите — толкова много, че каменните плочи едва се виждаха — и потръпнах.

Линърджис кимна.

— Лошо. Но истинското клане тепърва започва. Вече е време Тенедос да види меча.

25.

ПОСЛЕДНАТА БИТКА

Не оставихме време на Тенедос да си поеме дъх, а веднага щурмувахме през моста. Укрепихме се здраво на брега, други атакуващи части се прехвърляха на полуострова, завземаха други мостове и щурмуваха по тях.

Битката се превърна в месомелачка, ден след ден. Изпращах някоя част на бой и след няколко часа или дни бойците се връщаха — едва кретаха, имам предвид малцината оцелели. Вече не бях Дамастес Хубавеца, нито Дамастес Храбреца. Бях Дамастес Касапина.

От всяка такава шепа оцелели формирах отново частта, като ги назначавах за команден кадър и попълвах редиците с новобранци, които се изливаха в лагера ни, жадни да вкусят от войната. Едва ли много от тях харесваха вкуса, след като го преглътнеха. Нито дозите кръв и ужас, които следваха.

Стичаха се товиети и промених политиката си към тях: разреших да се бият заедно с моите хора, само с по няколко ветерани в редиците им, за да ги научат достатъчно, колкото да останат живи в първите решителни часове.

Съдбата на всеки редови войник в онези ужасни дни бе или да загине, или да бъде ранен. Повечето падаха още в първите часове на боя, но оцеляваха достатъчно, за да се превърнат в закоравели ветерани, годни да убиват без жал, без милост и без злоба.

Най-малко щастливите в армията ми бяха кавалеристите, тъй като по затлачените с отломки улици нямаше място за маневриране. Трябваше да ги спеша, да ги превърна в пехота и конете им да останат зад бойната линия.

Нито една от двете страни не взимаше много пленници, още повече след като виждахме какво прави Гвардията на мира с всеки пленен, а по-късно, навътре в града — с нашите братя товиети.

Обикновените войници на Тенедос все пак имаха нищожен шанс да оцелеят в ръцете ни. Но магическите му създания, макар да знаехме,

че всъщност са мъже, жени и деца, изобщо не се предаваха, нито правехме опити да ги пленим. Биехме се до смърт.

С хода на битката тези войници-машини подобряваха бойните си умения. Все още не можеха да се противопоставят на опитните бойци, но бяха много по-добри от новобранците, които хвърлях в предните редици. Като че ли изобщо не се уморяваха, а и нямаха нужда от храна и отдих.

Синаит се опита да направи заклинание, което да премахне създалата ги магия, но без успех.

Колкото до градската стража на Никиас, разбрахме как са поддържали мира в града още щом надушихме вонята от жилищата на товиетите. Явно по изричната заповед на Тенедос бяха избити всички, не само сражаващите се, и стражите бяха проявили ужасно въображение в това клане.

Изчаках няколко от тях да се предадат, след което ги предадох на товиетските части и им казах да постъпят с тях, както пожелаят. Всеки, който вярва, че само врагът може да прояви въображение в изтезанията, никога не е бил на война. Бях отвратен от своите съюзници и от себе си затова, че го позволих. Но слухът бързо се пръсна и след това намирахме все по-малко изкормени жени и деца в къщите, белязани със знака на товиетите.

Очаквах Тенедос да атакува с Велики заклинания, след като улиците на града бяха плувнали в достатъчно кръв, та дори Сайонджи да се задави от радост, но не последва нищо. Нашите чародеи с лекота отбиваха заклинанията му и тези на Корпуса на маговете.

— Виждаш ли — подхвърли Йонджи. — Това доказва, че истината и справедливостта са на наша страна и че доброто винаги тържествува. Хе-хе.

Двамата с Линърджис го зяпнахме, и тримата — опърпани и капнали като всеки от воините ни, и за първи път от няколко дни намерихме сили да се изсмеем.

Схватките бяха ужасни. Всеки малък сблъсък беше като предишния, сражавахме се от сграда на сграда, от каре до каре, от улица до улица. Съгледвачите притичваха напред и намираха поредния опорен пункт на врага. Понякога — не често, но понякога — се оказваше възможно да ги измъкнем навън с магия, но обикновено трябваше да бъдат изтръгнати от мъже, готови на смърт. Знаеха

епитафията си, например: „Убити при щурма на четириетажната бяла жилищна сграда на пресечката на улици Кер и Мамин“. Знаеха, че това ще е единственият им паметник и че имената им няма да влязат в баладите.

С напредването на битката войниците ми ставаха все по-ловки. Вместо да щурмуват фронтално, се качваха на покривите и мятаха долу копия, стрели, керемиди и камъни. Или разбиваха стените с тарани и нахлуваха в гръб на противниците си.

Жителите на Никиас се свиваха по мазета и стаи, предаваха се, когато беше възможно. Но ставаха грешки, по някой стрелец пускаше тетивата при първия звук и някое дете падаше с писък, дете, бягащо към него да потърси закрила.

Всички едва залитахме изтощени и някои започваха да правят грешки, заставаха на позиции по места, където знаеха, че ще са в обхвата на вражеските стрели, палеха нощем огньове да се стоплят, притичваха на открито за по-добра стрелба — фаталните грешки на останалите без сили.

Зървах от време на време Кимея, докато всеки от нас притичваше към нов критичен участък на боя.

Бях прехвърлил щаба си през реката и той се придвижваше с нас, много близо до предните линии. Бях заповядал да вдигат шатрата ми на първото удобно място и от време на време си позволявах да се измия набързо или да откъсна за час. Понякога намирах Кимея вътре задрямала и се стараех да не я безпокоя. На два пъти се срещнахме будни и двата пъти правихме страстна, изпълнена с ярост любов, за да се убедим, че още сме живи и че съществува нещо отвъд тази война на живот и смърт.

Сражавахме се денем и нощем, нощем бе най-зловещо, защото прочутата газ на Никиас продължаваше да гори, само че понякога изригваше през процепите в уличната настилка или подпалваше някоя обезлюдена сграда.

Воювахме не само с обичайно войнишко оръжие, но и с огън, палехме сгради, пълни с упорити защитници, пълнихме бутилки с масло, затъквахме гърлото с парцал, запалвахме го и мятахме огнената бутилка по вражеската позиция. В по-долните квартали сапъорите изпомпваха речна вода към мазетата, още пълни с противници. Или

погребвахме с пръст цели позиции, за да не хабим човешки живот с превземането им.

Не ни беше останало време за строеж на обсадни машини, но намерихме няколко в един голям складов двор. Това ни осигури мангонели и балисти и намали броя на жертвите. Други намерихме в един военен музей. Бяха изложени по-скоро заради красотата на дърворезбата и украсите, но след като подменихме кожените връзки, въжетата и изгнилото дърво, заработиха също толкова ефикасно като по-младите си братовчеди.

Сграда след сграда, улица след улица, каре след каре настъпвахме с бой към центъра на града.

Но почти към края на Жаркото време все още владеехме едва една трета от Никиас. Армията ми оредяваше, а войните на Тенедос се сражаваха все така упорито. Не бяхме успели да обкръжим града и можеха да получават продоволствие от север и от изток.

Трябваше ми съкрушителен удар — и си спомних за една легенда.

Бойците бяха строени за обща атака и им раздадоха малки омагьосани дървени късчета, които щяха да се превърнат във факли, щом се потъркат и всеки изрече над тях три определени думи. Бяха предупредени да очакват необичайни неща, да не изпаднат в паника и да не губят надежда. Съжалявах, че не мога да поставя магове във всяка рота, за да ги успокояват, но всички магове бяха много заети. Някои хвърляха контразаклинение, за да не разкрие Тенедос нашия план. Останалите творяха свръхзаклиняването.

Ден преди това тридесет и девет — тринадесет по трима — магьосници бяха започнали монотонно:

Джайцини, Варум.

Чуйте.

Пуснете Шахрия.

И отстъпете.

Владението е изгубено.

Изгубено.

*За мъничко.
За малко отстъпете.
Пак ще ви се върне.
Отстъпете.
Владението ваше
не е долу.
Отстъпете.
Отвърнете се.
Каналта хвах дой*

*...
Джайцини, Варум.
Чуйте.*

И все така, отново и отново. В монотонно бръмчене, което се усилваше и усилваше, макар че никой от пеещите не повишаваше глас.

На деветия час около концентричните кръгове, в чиято среда върху черен пясък бяха изписани странни символи, бяха запалени мангали и послушници хвърляха в тях сухи треви — алое, махония, синя върбинка, мушката, анасон, черен оман, листа от трепетлика. Мангалите димяха и пушеха, все едно че не искаха да пламнат.

След още девет часа, когато започна да се стъмва, Синаит, с Кимея и една друга могъща магьосница от двете ѝ страни, и трите облечени в сини халати в чест на Варум, бога на водата, всяка пред своя мангал, започнаха своя припев:

*Варум, Джайцини.
Дръжте по-малкия бог.
Дръжте по-малкия бог.
Дръжте по-малкия бог.
Не му давайте име.
За кратко.
За кратко.
За кратко.
Х'лай Вата п'рек.
Х'лай.*

*Х'лай.
Дръжте го здраво.
Не му давайте воля.
Нито право рождено.
Р'вен ал'гаф.
За кратко.
За кратко.
За дълг.*

Напевите се сляха, втъкаха се един в друг, почти като музика.

Песента на трите магьоснички се извиси. Послушници им подадоха купа със сол, купа с вода и малък наръч зелени клонки.

Синаит започна отмерени движения с клонките, другите две я последваха с купите. По сигнал и трите хвърлиха вода, сол и клонки в мангалите. Тлеещите огньовете лумнаха и в същия миг всички други мангали угаснаха.

Пълна тишина, пълен мрак.

И тогава от нашите редици и от града се надигна вой, вопъл на пълно отчаяние.

Газовите огньовете на Никиас, огньовете, които му бяха дали името Града на светлините, угаснаха.

И се понесоха писъци. Според легендата, ако дадените от боговете огньовете на Никиас угаснеха, Нуманция беше обречена.

Всичко бе потънало в мрак, в ужас и безнадеждност.

Офицери и сержанти, не по-малко уплашени от всички останали, зареваха да се запалят факлите и пламъците затрептяха по редиците ни.

Извиках на отделението тръбачи, сигналът проехтя в нощта и бойците ми тръгнаха напред. Отначало се движеха бавно, с неохота, после — все по-бързо. Дълго удържаните позиции падаха, враговете излизаха от тях, вдигнали високо ръце и с обещени от ужас очи.

Първата вълна се понесе напред, както бе заповядано, като подминаваше гнездата на съпротива. Втората и третата вълни настъпиха срещу тези последни опори и ги пометоха.

Движехме се бързо напред и нямах друг избор, освен да включа резервите си и настъплението да продължи. Изпратих конни

вестоносци да изтеглят спешената кавалерия и да се върнат при конюшните. Вече се биехме по чисти улици, сред неразрушени сгради, и имаше място за конницата ми.

Изведнъж мракът посивя. Можех да виждам. Отпуснах се вяло в седлото; бях изгубил глас.

Но беше триумф. Владеехме повече от половината Никиас, а защитниците се бяха оттеглили в плътен кръг около самия център на града, дворците на властта, казармите и самия Имперски дворец, където беше Тенедос.

Заповядах настъплението да спре и първите ни четири редици да се укрепят.

Свалбард донесе чай, хляб и сирене.

Видях, че Синаит и Кимея бързат към мен, с угрижени, уплашени лица. Изпих чая и оставих храната. Умората ми беше изчезнала.

— Надига се заклинание — задъхано каза Синаит. — Голямо заклинание. Много голямо.

Умората ми бе изчезнала, защото знаех какво е това заклинание. Най-могъщото от всички заклинания, хвърляни някога в Нуманция. Онова, което Тенедос бе принудил своето кралство да понесе.

Беше магията, призовавала чудовищния тъмен демон, унищожил Чардън Шир в неговия замък, ужасът, който по-късно той бе развихрил срещу майсирците и срещу самия Никиас. Заклинанието, което бях прекратил.

Точно в този момент Тенедос сключваше сделка с този демон, сделка за кръв и за смърт. Последния път, когато бе сключена тази сделка, в отплата трябваше да платят със смъртта си милиони майсирци и не по-малко нуманцийци.

Каква щеше да е цената на демона този път?

И докъде, колко дълго щеше да остави Тенедос този ужас да вилнее?

Имаше само един начин демонът да бъде спрян.

Очаквах Линърджис да започне да спори, че отново хукам като идиот, но този път спорове нямаше. Той само ме изгледа странно,

измърмори под нос нещо за прекъснатата дълга връзка и каза, че ще направи лъжлива маневра където пожелае, за да ме прикрие.

Синаит заяви, че трябвало да дойде с мен, но отказах. Беше създала и обучила маговете ми и продължавах да смятам, че е малко по-голяма магьосница от Кимея. При неизбежно могъщата магия, която се очакваше, исках Синаит да остане с армията, за да може моментално да реагира на всичко, което последва.

Отведох Кимея настрана и ѝ казах какво възнамерявам да направя.

— Добре — отвърна тя. — Щях да се ядосам, ако беше тръгнал без мен. Какви са шансовете ни?

— Сигурно седемдесет на трийсет, че ще се доберем до двореца, четиридесет на шейсет, че ще успеем да проникнем вътре... а оттам нататък Сайонджи държи заровете.

— Каква благородна реч — каза тя. — Направо ме кара да хукна презглава и да умра заради някого. Взимам Джакунс. Имаме да уреждаме с Тенедос много по-голяма сметка от теб.

— Не — отсякох. — Тук грешиш.

Озърнах се за Свалбард и видях, че идва към нас с Йонджи.

— Щом тръгваме срещу Тенедос, реших, че Йонджи трябва да е с нас — каза едрият мъжага.

И този път нямаше спорове. Йонджи беше с мен от самото начало, още в Кайт, с ясновидеца Тенедос.

— Десет от най-добрите ти мъже — казах му и той само кимна.

Измих се, почистих и наточих меча и камата си, уверих се, че леко излизат от ножниците, после излапах набързо храната, която вестносецът бе донесъл от полевата трапезария. Със себе си взех само оръжията си и манерка с вода. Ако се забавехме за повече от ден, значи нямаше да сме успели.

Йонджи се върна с десет мъже.

— Създал съм корпус от тъпаци — гордо заяви той. — Всички идиоти поискаха да дойдат, въпреки че не им казах какво готвим, а само че със сигурност ще умрат.

Мъжете се ухилиха добродушно.

Накарах Кимея да вдигне Квадрата на мълчанието и им обясних задачата. Един от щурмоваците изръмжа:

— Бива. Време е да го пратим този шибан демон в ада, откъдето е дошъл.

— Да я свършим тази шибана война, че да се върнем и да поживеем и ние като хората — изсумтя друг.

Канехме се вече да тръгнем, когато притича Кутулу.

— Чух, че имате малко работа отгатак.

— Как пък го чу това?

— Спокойно де — отвърна той. — Никой освен мен не знае. А аз знам най-добрия път до Имперския дворец.

— Имаш толкова право да дойдеш с нас, колкото всеки друг. Не че си въобразявам, че може да те задържи нещо друго освен въже.

— Прав си, не може — отвърна той. — Трябва да платя един стар дълг.

И се засмя, доволен като дете на рождения си ден.

Казах на Линърджис къде искам да атакува, след като Кутулу ми показа маршрута си на картата. Наистина беше много практичен.

И тръгнахме, за да убием краля-демон.

Преминаването на все още разкъсаните вражески линии се оказа лесно. Продължихме на изток през грамади от трупове, горящи сгради и оцапани в сажди и кръв воини към река Латейн, към ръкава, течащ към Имперския дворец.

Намерихме канал, пълен с лодки — над петдесет. Избрах една с подходяща големина, работна лодка с малка каюта. Изглеждаше ужасно разнебитена, но поне нямаше да потъне прекалено бързо.

Качихме се, отвързахме я и се оставихме на течението да ни понесе надолу с бавни, безцелни завъртания, все едно че на борда и на кърмата няма никой.

Бреговете на този ръкав бяха великолепно място за езда преди девет години, под дървета и високи храсти — подобна на парк ивица, минаваща през правителствения квартал на Никиас.

Отдавна бяха престанали да я поддържат и дърветата бяха отсечени за огрев или за други цели. Човешки и животински трупове плуваха по течението, лежаха струпани по двата бряга и всичко наоколо в зноя вонеше на смърт.

Усещах пред себе си надигащата се тъмнина и натиск, както човек усеща гръмотевичната буря, преди да се разрази.

Блъснахме се в един полусрутен мост, бележещ предните ни линии, речният ръкав се ушири и се понесохме навътре във вражеския тил.

Няколко минути след това зад нас прозвучаха тръби и Линърджис започна прикриващата атака недалече от мястото, където бяхме преминали фронта.

Надникнах от каютата. Видях отпред извисяващите се бойници на Имперския дворец.

Канех се да скоча на брега с още двама мъже и да издърпаме лодката, но Кимея поклати глава, размаха много странно магическата си пръчка и зашепна. Течението отново ни завъртя, лениво, след това ни отнесе в крайбрежния храсталак и заседнахме — съвсем естествено, съвсем невинно.

Никой не наблюдаваше. Скорчихме във водата, загажихме и изпълязахме по брега. Имперският дворец беше съвсем близо.

Онези, които проектират градини за дворци, особено в смутни времена, обикновено попадат в интересен капан. Господарят, който ги е наел, обикновено иска укреплението му да е красиво, да е обкръжено с паркове и алеи. Но с всяко посадено дърво, с всеки изящно подрязан храст, с всяка градинка със скали и всяка статуя опасността за господаря и приближените му нараства, защото всичко гореспоменато може да предложи прикритие за врага.

Така беше и с Имперския дворец. Много добре помнех как в старите дни войниците мърмореха колко много патрули били необходими само защото императорът искал да има красиви градини. Помнех например една от тези градини, скрито и усамотено място, където тримата с Маран и Амиел за първи път правихме любов. И веднага се изругах наум, че се държа като пиян маймуняк.

Плъзнахме се безшумно през парка, като мъгла, движеща се между дърветата. Имаше стражи, но ги подминавахме; зейналите прозорци на палата бяха все по-близки.

На моста над рова имаше петима-шестима пазачи, с еднаквите и безизразни лица на „хомункули“. Ако успеяхме да ги свалим, без да вдигнем шум, след няколко минути щяхме да сме вътре.

Чувството за обреченост ставаше все по-силно, все по-близко. Тенедос трябваше да е започнал заклинанието си. Айрису само да ни дадеше още няколко минути...

Но не ни ги даде. Или може би бе поискал, но Сайонджи го бе помолила за благоденствие, с радостен смях, в очакване на прилива от души, който щеше да потече към нея, за да стигне до Колелото.

Два пъти в небето изплющя гръм, макар че не се виждаше никакъв облак. Земята се разтърси.

Оттатък Латейн, отвъд града, в небесата се очерта тъмна фигура. Растеше и растеше, докато не стана по-висока от най-високата сграда в Никиас. Гръмотевицата отново изтрещя и чудовището се очерта на фона на небето с ужасна зейнала уста и зъби, от които капеше отрова. Четири ръце се протегнаха нагоре и демонът погледна към небесата, както бе направил и предишния път. Само че сега беше още по-ужасно, защото беше ден, а не връхлетяна от бурята нощ. Демонът изрева предизвикателно към всички богове в триумф, че е възроден.

А после се плъзна към нас, към града. Един от щурмоваците до мен изхлипа и едва се овладях — искаше ми се да падна на колене и да се моля, искаше ми се да побягна с писък, дори да се преклоня пред тъмния ужас, за да пощади душата ми от прегръдката си.

Но потиснах слабостта, извиках: „Хайде!“ и половината, после всички затичахме към двореца.

Демонът вече газеше през Латейн.

Един от стражите откъсна погледа си от кошмара, видя ни и вдигна тревога.

Миг след това се нахвърлихме върху стражите, повалихме ги и затичахме по моста и през разтворените порти към един от каменните дворове.

— Нагоре! — посочих личните покои на Тенедос, където беше живял, докато беше император, и в този момент нови двайсет от чудовищните му воители се изсипаха от вратата пред нас, добри воители, готови да изпълнят до смърт своя дълг.

— Ще ги задържим! — каза задъхано Йонджи. — Напред! — и се понесе към тях с хората си.

— След мен! — ревах и тръгнахме нагоре по дългото стълбище с Кимея, Джакунс, Кутулу и Свалбард. Завих на площадката, насреща

ми изскочи слуга, размаха тромаво дългия си меч, ударих го в слепоочието с ефеса на моя и го преметнах през перилото.

Втурнахме се по дълъг коридор, към нови стълби, заизкачвахме се по тях. Чух пронизителен писък и видях как Кимея пада. Нещо отскочи от тялото ѝ, какво, така и не разбрах, сърцето ми секна, трябваше да се върна при нея...

Но не можех, не можех да я прегърна в предсмъртния ѝ миг, ако все още беше жива, и продължих тичешком напред, кипнал от гняв, и последните капки живот умираха в мен, исках само да повлека със себе си Тенедос до смъртта, защото всичко вече бе свършило.

Стигнахме до залостена врата, Свалбард я натисна с рамо, но гневът ми даде нечовешка сила и дебелиите дъски изтрещяха под петата на ботуша ми.

Вече бяхме на открито, с моста над вътрешния двор отдолу, с дворцовите градини и Никиас отвъд тях, с Йонджи и неговите мъже, които продължаваха да задържат хомункулите. За миг се заковахме на място, щом чудовището излезе на брега и чух зловещия му хриплив дъх — ако изобщо беше дъх.

То замахна с опакото на юмука си, небрежен удар, и огромната сграда на Министерството на войната рухна, все едно че беше направена от детски кубчета; демонът изрева в дивашко ликуване и около нас изтрещя стъкло.

Кракът на чудовището се изпружи напред и сградите по крайбрежния булевард започнаха да падат, сред тях — и бившият ни дом с Маран.

Оживелият ужас изрева от възторг. След миг обаче воят му секна.

На запад, в границите на Никиас, се надигаше ново привидение. Завихриха се кафяви мъгли, втвърдиха се и се роди воин. Воин-жена, с кафява броня и шлем, с пурпурен щит. С копие в десницата. Познах лицето ѝ: ясновидката Девра Синаит.

Жената безстрашно закри срещу демона, въпреки че беше едва две трети от неговия ръст, и кошмарът изрева и настъпи. Замаха с ръце, копие се стрелна напред и демонът изпищя от болка и от рамото му бликна мръсна слюз. Копието отново се стрелна, но този път чудовището го изби настрани и удари с ноктестата си ръка, покрай щита, и жената-воин залитна назад и нещо червеникаво, като бледорозова вода, плисна във въздуха.

Жената замахна пак и този път улучи демона и болезненият му вой отекна отново. Но огромните му ръце се вкопчиха в копието, изтръгнаха го, стиснаха жената за гърлото и я притеглиха към ужасните зъби.

Жената-воин крещеше и се гърчеше. Привидението прегриза гърлото ѝ, надигна тялото ѝ във въздуха, хвърли го и изрева като лъв над жертвата си. И разбрах, че там, далече от града, ясновидката Девра Синаит бе загинала, за да спаси страната си.

Откъснах замаяния си поглед от гледката, затичах към вратите в края на моста — Джакунс тичаше до мен — и рязко ги блъснах. Изсвистя стрела и се заби в корема на Джакунс, той се завъртя и падна, и вече бяхме само трима; една желязна топка изхвърча от ръката на Кутулу в лицето на стрелеца, после той го намушка в корема; продължихме бежешком по дългата извита рампа и най-сетне видяхме високите врати в края ѝ.

Зад тях бяха натруфените императорски покои. Изритах с все сила и крилата се разтвориха с трясък, по-силен от воя на демона, беснеещ по улиците на Никиас.

Стаите бяха по-други. Бяха се преобразили. Стените изглеждаха извити, усукани като в криво огледало, мебелите — странно огънати, като разтопени.

Самият въздух трептеше като в мараня.

— Добре дошъл — стигна до ушите ми тихият глас на Тенедос. — Добре дошъл при смъртта, Дамастес.

Стоеше пред мен. Не както го бях видял последния път, а млад, жизнен, облечен в бронята си отпреди двайсет години, с меч в ръка.

— Слугата ти няма да ни притесни — чух въздишка до мен и Свалбард се свлече на пода. Кутулу стоеше като вкаменен от другата ми страна.

— Не съм склонен към романтика — каза Тенедос. — Но пожелах да те убия сам, лично. Магията ми ще помогне на моя приятел да довърши задачата, която трябваше да му поверя преди години, докато все още бях император.

— Да унищожи Никиас. За да мога да съградя отново и него, и хората му по образ и подобие, каквото аз желая — продължи Тенедос. — Да. Точно така. Това е краят, Дамастес. Краят за теб, но моята нишка, нишката на моя живот ще продължи до безкрай.

Яростта ми разби заклинанието, скочих напред със замах и мечът ми изсвистя в празното — Тенедос вече стоеше на пет стъпки встрани. Замахна и парирах, стоманата изкънтя в оръжието ми, за миг изпитах надежда, че все пак не е привидение, че е истински, че може да бъде ранен, че може да бъде убит.

— Империята ми вече ще е вечна, като мен — продължи той с насмешка. — Нищо не може да спре това. Никой вече не може да ме лиши от предопределеното ми.

— Някога почитах Сайонджи, но после разбрах, че мога да стана по-велик от нея, защото кой е изпратил на Колелото повече души от мен? Какво са боговете, ако не демони, успели да наложат своя култ и да извличат могъща сила от това почитание? Не е ли истина, че всички онези, които наричаме богове — Умар, Айрису, Сайонджи и всички други — някога са били простосмъртни, превърнали се в демони и после в богове? — той се засмя. — Сега аз ще бъда като тях, ще бъда по-велик от тях, защото зная какво искам, знам, че всичко, което съществува, е едно и че всичко, което има значение, е сила и власт, защото с власт и сила владеем огън и вода, земя и въздух, война и любов дори.

— Е, хайде, Дамастес — продължи той с някаква наслада в гласа. — Хайде, ела и се опитай да спасиш от мен своя свят.

Закрачих към него и привидението затрептя, и пред мен стояха четирима Тенедосовци, все едно че гледах в огледала.

Замахнах с меча и в този миг Кутулу се съживи, хвърли се напред да поеме удара, мечът се стрелна и излезе от тялото му и дребният мъж рухна на пода и се сгърчи.

Тенедос погледна трупа и сви пренебрежително устни.

— По-добър като шпионин, отколкото като воин. И преди всичко — най-обикновен неверен слуга, наказан заслужено. Хайде, Дамастес, сражай се с нас... бий се с мен, защото кое от нас е истинско и кое — илюзия?

Замахнах срещу една от фигурите, тя отскочи, усетих болка в хълбока и видях блясъка на отдръпващата се стомана.

— Малко ужилване! — изсмя ми се Тенедос в лицето и замахнах към един от петимата Тенедосовци, отстъпих встрани и посякох към друг. Едно от привиденията отново посече към мен, парирах и усетих

отпора на стоманата, бързо забих напред и по ръката на фигурата потече кръв.

— Добре — изръмжа през зъби Тенедос. — Забравих колко добър си с меча. Хайде тогава да си дадем още малко предимство.

Виденията отново потръпнаха и вече бяха девет.

— Нечестно ли, Дамастес? Защо не се оплачеш? Кажеш нещо. Помоли се, призови боговете си, ако искаш. Може би те ще се намесят.

Изсмия се и смехът му отекна, после секна изведнъж.

— Дотук с игрите. Стига шегички. Създанието ми зове да го насоча какво да разруши и нямам повече време за теб.

— Сбогом, Дамастес! Симабю — викна той. — Приеми ориста си и се надявай Сайонджи да те дари с друг живот, преди да съм готов да завладея и нейното кралство.

И присви очи, готов да замахне.

Отскочих назад и за миг го разсеях.

— Не умираш лесно — изръмжа той и запристъпва към мен, с ловката стъпка на опитен фехтовач.

Напрегна мускули и в този миг се чу женски глас:

Лирн, дав, махийл, наст.

Ф'рен, ленп асвара аст.

Г'лет!

Хайде, Дамастес! Сега!

Стаята около мен се промени, изведнъж отново стана просто стая, трептящият въздух застина и пред мен вече имаше само една фигура.

За миг Тенедос не разбра какво става, после замагнах и той се дръпна назад, и изрева от болка, и кръвта потече пурпурна от хълбока му.

Тенедос вдигна мечата си, стоманата изсъска във въздуха, скочих напред и мечът ми го прониза в рамото. Той приклепна, острието изсвистя към краката ми и ме перна в коляното.

Той се надигна и замагна, но вече се бях отдръпнал, бях встрани от него, прободох го с все сила и мечът ми излезе през гърба му.

Тялото му се вцепени, лицето му пребледня, сгърчено от болка, от омраза и страх, и устата му се отвори, за да ме прокълне, но не излезе нищо, и той се отпусна.

Изтръгнах меча и Тенедос се свлече на пода.

Чу се писък — не, беше нещо много по-ужасно от писък, беше отчаян вой, сякаш се раздра самата тъкан на този свят, и земята под нозете ми се разтърси. А може би просто умът ми ми каза, че точно това трябва да стане, когато умре най-могъщият от всички магьосници.

Тенедос лежеше на една страна, съвсем застинал, но не можех да съм сигурен. Изритах го по гръб, извадих камата на Йонджи и забих нагоре под гръдния кош, в сърцето му.

Очите му бяха празни, мъртви, но помнех как веднъж бе излъгал за смъртта си. Без глава нямаше да има съмнения.

Но преди да нанесе удара, въздухът около мен се сгъсти, чух плющене на криле и отстъпих назад.

Вече не знам дали вярвам в богове, поне във формата, в която ги почитаме.

Но това, което видях, беше съвсем истинско. Във въздуха, макар и само за миг, висеше женско лице и рамене, с безумно развята, разрошена коса и жадно блеснали очи. Не можах да видя голите й гърди, но на шията й имаше наниз. Наниз от черепи.

Може би беше халюцинация, а може би — не.

После образът на Сайонджи се стопи и изчезна.

Тялото на Тенедос лежеше вкочанено. Този път наистина си беше отишъл и връщане нямаше да има. Повече предпазливост не беше нужна.

Видях Кимея, свита на прага. Надигна се бавно и изпъшка:

— Този проклет от боговете камък ми изкара дъха.

Скочих към нея и я прегърнах. Искаше ми се да я прекърша в радостта си, но се овладях, запрегръщах я нежно, усещах как животът се връща в мен.

Прегръщах я и се вслушвах. Градът отвън беше притихнал. Ужасният грохот, трясъците и гневът на демона си бяха отишли.

Създанието сигурно беше изчезнало със смъртта на своя господар, разбрало, че сключената сделка така и няма да се изпълни. Надявам се, че смъртта на Тенедос е унищожила и него, но не знам какво властва над живота на демоните.

Кимея ме увери, че може да стои права и сама, тъй че коленичих до Свалбард. Очите му бавно се отвориха, ококориха се, той скочи бързо на крака и сграбчи меча си. После видя тялото на Тенедос и без да казва нищо, затъкна оръжието в ножницата.

Погледнах тялото на Кутулу. Странната усмивка от последните дни все още беше на лицето му. Дано Сайонджи да го бе дарила с това да разбере, че някогашният му господар най-сетне е срещнал съдбата си.

Двамата с Кимея излязохме навън, на моста. Долу под нас, на двора, трима души с дрипави униформи моите щурмоваци — отдъхваха, подпрени на мечовете си. Другите, които бях взел със себе си, лежаха мъртви или ранени около тях. Чудовищните стражи, с които бяха останали да се бият, бяха изчезнали и каменните плочи бяха затрупани с тела на мъже, жени и деца. Още една от злините на Тенедос бе изчезнала с неговата смърт.

Един от оцелелите беше Йонджи. Видя ме и извика:

— Симабюецо! Мисля, че свърши!

И наистина беше свършило.

Най-сетне кървавото царстване на краля-маг, на краля-демон, беше свършило.

26.

МОЖЕ БИ НАЧАЛО

Но нищо никога не свършва чистичко и подредено, освен в приключенските романи.

Повечето от армията на Тенедос се предадоха или просто избягаха, хвърлиха си униформите кой където види и се сляха с градската тълпа. Срецаха се все още упорити бойци и се наложи да ги издирим и избием.

Годжам, магьосника на Тенедос, така и не го намерихме и се надяваме, че е умрял със своя господар или че демонът го е взел със себе си.

Трерис се кри няколко дни, после се опита да избяга през нощта, макар че никой не знае къде се е канил да иде. Слязъл на един от пристаните на Латейн вероятно с надеждата да наеме лодка и да се прехвърли на другия бряг. Бил предрешен.

Но някой очевидно го е познал — защото на заранта намериха тялото му проснато на стъпалата за къпане, голо и с жълто копринено въже на врата.

Колкото до останалите от нас:

Как ли не умолявахме Линърджис да остане главнокомандващ. Той обаче отказа, защото дюкяните му имали нужда от него, а той имал нужда от жена си, Гулана. Така кроткият човечец, толкова добре служил на своята страна, се оттегли и се върна в малкото градче, от което беше дошъл.

Синаит наистина беше загинала в битката с демона. Изгорихме я с почести — кладата ѝ сигурно се виждаше от цели левги. Дълго ще се почита светлата ѝ памет.

Имаше и друго, по-тъжно погребение, за Кутулу — Змията, която никога не спи. Кладата беше малка и церемонията се проведе в малкото гробище край двореца. За разлика от хилядите, присъствали на погребението на Синаит, освен жреца тук бяхме само четирима: Кимея, моя милост и Бридеи д'Кеу — красива, макар и малко сучна

светска дама, чиято връзка с Кутулу бе продължила може би нощ, може би повече. Никой не знае.

Четвъртият скърбящ беше една съвсем простовата на външност женица, скромно облечена, нито богато, нито бедно, чиято възраст бе невъзможно да се отгатне. Стоеше малко встрани, докато жрецът редеше траурната молитва, и лицето ѝ беше кротко и спокойно. Остана, докато не угасна и последният въглен на кладата, без да проговори на никого. Коя бе тя — жена, любовница, сестра, вероятно дори майката на Кутулу — никой не знае и така дребничкият мъж отнесе със себе си на Колелото своята последна загадка.

Двамата с Кимея след месец ще се женим. Тя се кълне, че е бременна. Решила е да кръсти бебето Девра, ако е момиче; или, както аз обещах преди години, Ателни, ако е момче, на командира на моите Червени пики, който толкова храбро загина в Майсир.

Има обаче други проблеми.

Страната ми е в руини. Откакто двамата с Тенедос се върнахме от Кайт, Нуманция преживява само смърт и разруха. Цяло поколение или повече ще е нужно, докато разкъсаната от войни и бунтове страна се съвземе, а дори и тогава цели райони ще останат безлюдни и пусати.

Но поне най-сетне имаме мир, достатъчно зърно и вода, а ясновидците предричат хубаво време и топла пролет.

Нуманция все пак ще се съвземе.

Кимея и другите чародеи успяха да запалят отново газовите находища на Никиас и той отново е Градът на светлините. Нуманция все пак съществува и поредната легенда потъва в прахта.

Има и други проблеми.

Първият са товиетите. Никой не знае какво ще направят — дали ще помогнат на страната си да се възроди в замяна на участие във властта, или отново ще потънат в мрак, ще се върнат към убийствата и кражбите, към старото си мислене, че само те имат право да властват, и компромис няма да има.

Най-тежкият проблем за Нуманция беше властта.

Казано просто, такава няма. И нищо не се предлага.

Никой не желае да се върнем към колебливата Власт на Десетимата или към продажния Велик съвет.

Може би всяко селце, всеки град, всяка провинция трябва да издигне достойни водачи, мъже, а защо не и жени, хора от

простолюдието, както и благородници, които да са отговорни към хората, които са ги избрали, и да не се превърнат в кървави тирани.

Не знам как точно би могло да се състави такова управление, а и никой друг не знае, дори товиетите.

И като че ли се налага само един популярен избор:

Аз да бъда провъзгласен за крал на Нуманция.

Потръпвам при тази мисъл. Видял съм какво става с хора, които сядат на трона, когато златният венец увенчае челото им.

Има и по-лоши неща от колебливата и некомпетентна Власт на Десетимата.

Съществува потисничеството на монарсите, злото, което те с радост налагат, с радост се хвърлят в него.

Помня крал Байран и колко малко се грижеше за народа си, за поданиците си, велики и нищожни. Помня как се възползваше от съществуването на ордена на дарлиадите, чисто заробване на жени под красиво име. Помня как ми заповяда да убия своя приятел и верен слуга Карджан, човек, който не ми беше направил нищо лошо, само за да изпита едно заклинание. Помня и други срамни престъпления, които неговите предшественици бяха извършили над народа на Майсир.

Помня Лайш Тенедос, някогашния ми най-близък приятел, човека, който искаше да управлява мъдро и добре, човека, комуто служех с гордост. Колко бързо се беше променил. А дали изобщо се беше променял? Дали неговата благонамереност, преди да го короновам, не беше преструвка и безумният демон не го бе обладал винаги? Това ли го беше привлякло към трона, вместо да си остане кротък преуспяващ островен чародей?

Не мога да се съглася, че съм бил пълен глупак да му повярвам. Нито че всеки друг около мен бе също толкова запленил от него. Но все пак...

Не. Не мога да бъда крал.

Е, тогава кой все пак ще управлява любимата ми Нуманция?

Кой драговошно ще се заеме да разреши многобройните ни проблеми?

Тези големи въпроси са очевидни, но има и други, които терзаят душата ми. Линтон Барда, ако е жива, все още е курва, а семейството ѝ, което толкова добре служи на отечеството си, тъне в бедност. Има

разбойници по пътищата, но има и скитащи мъже, бивши войници, които не знаят как ще живеят отсега нататък; селяци като Гунет и нейните хора, макар че те са безкрайно по-щастливи от много други, защото си имат добра водачка.

Какво да кажа за всички тези хора, които се връщат в ума ми толкова ясно и рязко, все едно че току-що съм ги оставил, хора, които съм познавал от години, хора, които съм виждал за миг, хора, които познавам добре, и непознати, които съм зървал мимоходом? Кой ще ги управлява?

Помня девиза на своята фамилия:

„Държим на верността.“

Но никой няма право да ме помоли да поема тежестта на короната. Достатъчно дадох за своята страна. Искам просто да ме оставят на мира, било в Симабю, било в Никиас, може би като скитащ негарет, отвъд границата, в Майсир. Кимея нали ми каза, че такъв живот ще ѝ хареса?

Късно следобед Йонджи дойде и ми каза, че делегация от най-висши оцелели благородници се е събрала в Никиас.

Утре, твърди той, ще се съберат и ще настоят да бъда коронясан.

Според Йонджи това било много смешно.

Поговорихме си с Кимея до полунощ, след това я оставих сама в леглото, и отидох в голямата дворцова катедрала, където крале и други владетели на Нуманция от незапомнени времена са се молили на боговете.

И също отправих своята молитва.

Но не получих отговор — нито от Айрису, нито от Сайонджи, нито от мъдрия бог-маймуна на Симабю, Вачан, нито от божеството на фамилията ми, Танис.

Тъмното пространство на храма ми отвърна с шепота на моите одежди, на моя дъх и на стъпките ми, докато крачех напред-назад.

А въпросът си остава:

Сега какво, Дамастес à Симабю?

Издание:

Крис Бънч. Кралят-воин

Серия Кралят маг, №3

Американска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов, 2005 г.

ИК „Бард“ ООД, 2005 г.

ISBN: 954-585-618-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.